

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

TO THE WORLD, THEY WERE A SCANDAL.
TO EACH OTHER, AN OBSESSION.

THE FAVORITES

LAYNE FARGO

a novel

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

LAYNE FARGO TARAFINDAN

Asla Öğrenmiyorlar

Temper

OceanofPDF.com

THE
Favorites

A NOVEL

Layne Fargo

RANDOM HOUSE
NEW YORK

OceanofPDF.com

Favoriler bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Copyright © 2025 by Layne Fargo

Tüm hakları saklıdır.

Amerika Birleşik Devletleri'nde Random House, Penguin Random House LLC, New York'un bir baskısı ve bölümü tarafından yayınlanmıştır.

RANDOM HOUSE ve HOUSE kolofonu Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markalarıdır. Kongre

Kütüphanesi Yayın Verilerinde Kataloglama

İsimler: Fargo, Layne, yazar.

Başlık: Favoriler: bir roman / Layne Fargo.

Açıklama: Birinci Baskı. | New York: Random House, 2025.

Tanımlayıcılar: LCCN 2023050452 (basılı) | LCCN 2023050453 (e-kitap) | ISBN 9780593732045 (ciltli)
| ISBN 9780593732052 (e-kitap)

Konular: LCSH: Buz pateni-Kurgu. | Olimpiyatlar-Kurgu. | LCGFT: Romanlar.

Sınıflandırma: LCC PS3606.A685 F38 2025 (baskı) | LCC PS3606.A685 (e-kitap) | DDC 813/.6-dc23/eng/20231026

LC kaydı <https://lcn.loc.gov/2023050452> adresinde mevcuttur

LC e-kitap kaydı <https://lcn.loc.gov/2023050453> adresinde

mevcuttur Uluslararası baskı ISBN 9780593736821

Ebook ISBN 9780593732052

randomhousebooks.com

Kitap tasarımı Caroline Cunningham tarafından yapılmış, e-kitap

için uyarlanmıştır Kapak tasarımı: Rachel Ake

Kapak görselleri: Sergey Nazarov/Getty Images (insanlar), sbayram/Getty Images (buz), NurPhoto/Getty Images (buz pateni), Karlygash/Shutterstock (parıltı), Adobe Firefly tarafından oluşturulan kıyafet görüntüleri generative AI

ep_prh_7.1a_149834119_c0_r0

OceanofPDF.com

İçindekiler

Adanmışlık

Bölüm I: Umutlular

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm II: Rakipler

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm III: Şampiyonlar

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

Bölüm 38

Bölüm 39

Bölüm 40

Bölüm 41

Bölüm 42

Bölüm 43

Bölüm 44

Bölüm 45

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

[Bölüm 49](#)

[Bölüm IV: Oyun](#)

[Bölüm 50](#)

[Bölüm 51](#)

[Bölüm 52](#)

[Bölüm 53](#)

[Bölüm 54](#)

[Bölüm 55](#)

[Bölüm 56](#)

[Bölüm 57](#)

[Bölüm 58](#)

[Bölüm 59](#)

[Bölüm 60](#)

[Bölüm 61](#)

[Bölüm 62](#)

[Bölüm 63](#)

[Bölüm 64](#)

[Bölüm V: Son Kez](#)

[Bölüm 65](#)

[Bölüm 66](#)

[Bölüm 67](#)

[Bölüm 68](#)

[Bölüm 69](#)

[Bölüm 70](#)

[Bölüm 71](#)

[Bölüm 72](#)

[Bölüm 73](#)

[Bölüm 74](#)

[Bölüm 75](#)

[Bölüm 76](#)

[Bölüm 77](#)

[Bölüm 78](#)

[Bölüm 79](#)

[Bölüm 80](#)

[Bölüm 81](#)

[Bölüm 82](#)

[Bölüm 83](#)

[Bölüm 84](#)

[Bölüm 85](#)

[Sonsöz](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında](#)

[OceanofPDF.com](#)

*Katarina, Tonya, Surya için,
ve bana kendi şartlarıyla kazanmanın ne demek olduğunu gösteren
diğer tüm belalı kadınlar.*

OceanofPDF.com

T Bugün hayatımın en kötü gününün onuncu yıldönümü.

Sanki milyonlarca yabancı bana hatırlatmak için bu kadar hevesliyen ben unutabilirmişim gibi. Eminim haberleri, dergi kapaklarını ve sosyal medya paylaşımlarını görmüşsünüzdür. Belki de bu gece bir kase patlamış mısırla koltuğunuza kıvrılmayı ve olayı anmak için yayınlanan belgesel dizisini izlemeyi planlıyorsunuz. Schadenfreude ve chill.

Devam edin. Gösterinin tadını çıkarın. Ama beni tanıdığınızı düşünerek kendinizi kandırmayın. Şimdiye kadar hepsini duydum: Katarina Shaw bir sürtük, bir diva, acılı bir kaybeden, çıkarıcı bir yalancı. Soğukkanlı, hilekâr, suçlu. İlgi orospusu, gerçek bir orospu. Hatta bir katil.

Bana ne dersin de. Artık umurumda değil. Hikâyem benim ve onu kaydığım şekilde anlatacağım: kendi yöntemlerimle, kendi şartlarımla.

Sonunda kimin kazanacağını göreceğiz.

OceanofPDF.com

Onlar bir takıntıydı.

Amerikalı buz dansçıları Katarina Shaw ve Heath Rocha, Rusya'nın Soçi kentinde düzenlenen 2014 Kış Olimpiyatları'nda ılık atan hayranlarının önünde gülümseyerek selam verdiler.

Sonra bir skandal.

Shaw ve Rocha'nın etrafı yine kalabalık; ancak bu kez Soçi'deki otellerinden çıkarken isimlerini haykıran paparazziler, panjurlar ve ampuller. Çift, Heath'in kolu Katarina'nın omuzlarında, yüzlerinde sert ifadelerle kalabalığın arasından ilerliyor.

Ve nihayetinde bir trajedi.

NBC Sports yorumcusu Kirk Lockwood Soçi Olimpiyatlarından canlı bildiriyor. "Bunca yıldır buz pateni haberleriyle uğraşıyorum," diyor ve başını ciddiyle sallayarak, "hiç böyle bir şey görmedim."

ANLATICI: Şimdi, Katarina Shaw ve Heath Rocha'ya en yakın olanlar ilk kez hikayelerini paylaşacak ve o kader Olimpiyat finalinde eşi benzeri görülmemiş olaylara neyin yol açtığına yeni bir ışık tutacaklar.

Eski Olimpik buz dansçısı Ellis Dean bir Batı Hollywood barında bir röportajıyla konuşuyor.

ELLIS DEAN: Birbirlerinin kollarında ölecekler ya da birbirlerini çıplak elleriyle öldürecekler diye şaka yapardık. Arada bir şey yok.

Artistik patinaj koçu Nicole Bradford ile Illinois banliyösündeki mutfağında bir röportaj yapıldı.

NICOLE BRADFORD: Birlikte çalıştığım en yetenekli patencilerdi, buna şüphe yok.
Ama geriye dönüp baktığımda... evet, gelecek belanın işaretlerini görebiliyordum.

ABD Artistik Patinaj hakemi Jane Currer Colorado'daki bir buz pistinden kameraya sesleniyor.

Nereden bilebilirdik? Kim nasıl ki?

Hızlı flaşlarla, bir dizi görüntü: Katarina ve Heath çocukken birlikte paten kayıyorlar. Sonra daha büyükler, bir podyumun tepesinde duruyorlar, gülümsüyorlar, boyunlarında altın madalyalar. Son olarak, birbirlerine bağırıyorlar, Katarina'nın makyajı bozulmuş, eli vurmak için geri çekilmiş.

Kesin olarak bildiğim bir şey var. Kat ve Heath gibi başka bir takım asla olmayacak. Soçi'deki buz pateni pistinin fotoğrafına yavaş geçiş. Parlak kırmızı sıçramalar Olimpiyat halkalarını lekeliyor. Ve ne var biliyor musunuz? Belki de bu iyi bir şeydir. Bu...

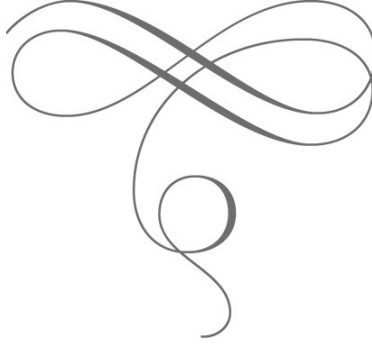
FAVORİLER:

Shaw & Rocha'nın Hikayesi

OceanofPDF.com

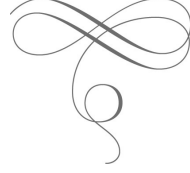
BÖLÜM I

Umutlular

OceanofPDF.com

BÖLÜM 1

Otatmin olduğumda, bıçağı ona uzattım.

Heath dizlerinin üzerinde doğruldu, ben de yatakta bıraktığı sıcak yere uzandım ve onu izledim: siyah saçlarının ay ışığında parlamışını, bıçağın ucuyla ilk izini konsantre olarak dişlerini alt dudağına bastırışını. Benden daha hassastı, benim vahşi kesiklerimin altına kavisli, zarif çizgiler çiziyordu.

Shaw & Rocha, bitirdiğinde oyma okunuyordu. Birkaç gün sonra ilk katılacağımız ABD Artistik Patinaj Şampiyonası'nda isimlerimiz skorbordda bu şekilde yazılacaktı. Madalya törenlerinde anons edilecek, gazetelerde haber olacak ve rekorlar kitabına girecektik. Harfleri antika gül ağacı yatak başlığımın ortasına, hiçbir zımparanın çıkaramayacağı kadar derin kesmiştik.

On altı yaşındaydık ve her şeyden çok emindik.

Çantalarımız Ulusal Şampiyona için çoktan hazırlanmıştı, kostümler ve patenler yatak odamın kapısının yanında düzgün bir yığın halindeydi. Yıllardır beklediğimiz, çalıştığımız, bu an için hazırlandığımız o son birkaç saat işkence gibi geliyordu. Hemen gitmek istiyordum.

Keşke hiç geri dönmek zorunda kalmasaydık.

Heath bıçağı yatağımın başucundaki masaya bıraktı ve yaptığımız işi hayranlıkla seyretmek için yanıma yerleşti. "Gergin misin?" diye fısıldadı.

Onun yanından geçip, cereyanlı kurşunlu cam pencerenin etrafına kolajlanmış resimlere baktım; hepsi de en sevdiğim artistik patinajcı Sheila Lin'e aitti. Buz dansında iki kez Olimpiyat altın madalyası kazanmış, yaşayan efsane. Sheila ne kadar baskı altında olursa olsun asla gergin görünmezdi.

"Hayır," dedim ona.

Heath gülümsedi ve elini her zaman yatarken giydiğim, 1996'da giydiğim Buzdaki Yıldızlar tişörtünün arkasına kaydırды. "Yalancı."

O turneyi izlemek için oturduğum burun kanatan koltuklar Sheila Lin'e gerçek hayatta en çok yaklaştığım yerlerdi. Babam da onun imzalı bir hatıra fotoğrafını almıştı ve bu fotoğrafı tapınağımın geri kalanıyla birlikte duvarıma asmıştım. O, olmak istediğim kadın ve sporcuydu - büyüdüğümde değil, mümkün olan en kısa sürede.

Sheila ve partneri Kirk Lockwood ilk ABD şampiyonluklarını kazandıklarında Sheila hala genç bir kızdı. Heath ve benim için kazanmak uzak bir ihtimaldi, çünkü daha önce hiç Ulusal Yarışmalara katılmamıştık. Bir önceki sezon kalifiye olmuştuk ama Salt Lake City'deki yarışma alanına seyahat edecek imkanımız yoktu. Neyse ki şampiyona bu kez Cleveland'daydı, Greyhound otobüsüyle nispeten kısa ve uygun fiyatlı bir yolculuk mesafesindeydi. Bu yarışmanın bizim için her şeyi değiştireceğinden emindim.

Haklıydım. Sadece hayal ettiğim şekilde değil.

Heath omzumu öptü. "Şey, gergin *değilim*. Katarina Shaw ile paten kayıyorum." Adımı yavaşça, saygıyla, sesin tadını çıkararak söyledi. "Ve onun yapamayacağı hiçbir şey yok."

Gölgelerin içinde birbirimize baktık, o kadar yakındık ki nefeslerimizi paylaşıyorduk. Daha sonra bu konuda dünyaca ünlü olacaktık: öpüşmeden önceki anı neredeyse dayanılmaz hale gelene kadar, seyircilerin her üyesi nabızlarımızın hızlandığını, gözlerimizde yansıyan saf arzuyu hissedene kadar uzatmak.

Ama o koreografiydi. Bu gerçektir.

Heath'in ağzı sonunda benimkiyle buluştu; yumuşak, telaşsız. Bütün geceyi geçirdiğimizi sanmıştık.

Ayak seslerini duyduğumuzda artık çok geçti.

OceanofPDF.com

Orta yaşlı sarışın bir kadın olan Nicole Bradford, ışıltılı bir hırka giymiş ve ağır bir makyaj yapmış, beyaz üzerine beyaz banliyö rüya mutfağındaki orta adada oturuyor.

NICOLE BRADFORD (Artistik Patinaj Antrenörü): Kış Olimpiyatlarından sonra her zaman bir dalgalanma olur. Tüm bu kızlar kaderlerinde yıldız olmak olduğunu düşünürler. bu konuda Katarina Shaw kadar yoğun değillerdir.

Aile fotoğrafları Katarina'yı küçük bir kız olarak çeşitli paten kostümleri içinde gösteriyor. Bir tanesinde, Sheila Lin'in resimleriyle kaplı bir duvarın önünde, Sheila'nın ortadaki resimdeki pozunu taklit ediyor.

NICOLE BRADFORD: Katarina ilk dersinde Sheila Lin gibi ünlü bir buz dansçısı olacağını söyledi. Diğer kızlar ondan anında nefret etti.

Dört yaşındaki Katarina ciddi bir ifadeyle tek başına kayıyor, saçları iki dağınık atkuyruğu

şeklinde. Adı zamanla buz dansıyla özdeşleşmiş olsa da Katarina Shaw kariyerinin ilk dönemlerini tekler patencisi olarak geçirdi, çünkü eş olabilecek erkek yoktu. onunla birlikte.

Ellis Dean şık bir kokteyl barda bir tabureye tünemiş, elinde bir martini bardağı tutuyor. Kırklı yaşlarının başında, muzip bir gülümsemesi ve özenle taranmış saçları var.

ELLIS DEAN (Eski Buz Dansçısı): Buz dansı yapmak isteyen erkek sayısı yok denecek kadar az. En azından çiftlerde zıplama ve güzel kızları havaya fırlatıp kasıklarından yakalama var. Eğer bu tür şeyleri seviyorsanız.

ANLATICI: Buz dansı belki de en az anlaşılan buz pateni disiplindir.

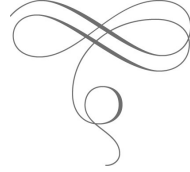
Avusturya'nın Innsbruck kentinde düzenlenen 1976 Kış Oyunları'nda buz dansı etkinliğinde yarışan patencilerin arşiv görüntüleri - buz dansının bir Olimpiyat sporu olarak yarıştığı ilk yıl.

ANLATICI: Balo salonu dansından alınan buz dansı, diğer etkinliklerde görülen akrobatik kaldırışlar ve atletik zıplamalardan ziyade, karmaşık ayak hareketlerine ve patenciler arasındaki yakın odaklanıır.

ELLIS DEAN: Pek çok kadın buz dansçısı buz patenine erkek kardeşleriyle başlar, çünkü bu işe yönlendirebilecekleri tek erkek onlardır. Kat Shaw için böyle bir seçenek yoktu.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 2

T Kapı çarparak açıldı ve yatak odam Marlboro, Jim Beam ve vücut kokusunun birbirine karışmış kokusuyla doldu.

Ağabeyim, Lee.

Heath ve ben ayağa fırladık. Kardeşim Heath'i evde istemiyordu, hele benim odamda hiç istemiyordu. Bu da onu içeri sokmak için daha yaratıcı yollar bulmamıza neden oluyordu. Eğer Lee ayıksa -ki bu giderek daha ender rastlanan bir durum haline geliyordu- itirazlarını küçümseyici sözlerle, belki de ara sıra duvara fırlattığı cansız nesnelerle sınırlıyordu.

Sarhoşken mi? Hiçbir sınırı yoktu.

"Onun burada ne işi var?" Lee eşikten sendeleyerek geçti. "Sana söyledim-"

"*Sana* odamdan uzak durmanı söylemiştim."

Kapıyı kilitler ve kararmış pirinç anahtarı yerinde bıraktım, böylece Lee de anahtar deliğinden bizi gözetleyemezdi. Ta ki kapıyı tekmeleyip kilidi kırana kadar.

"Burası *benim* evim." Lee Heath'e doğru bir parmak salladı. "Ve o hoş karşılanmıyor."

Heath bir dans adımı kadar yumuşak bir hareketle geçti ve ikimizin de Lee'yi daha da kızdıracağını bildiğimiz bir şekilde gülümsedi. "Katarina beni burada istiyor," dedi. "Ve öyle-"

Lee ileri atıldı, Heath'i kolundan yakalayıp koridora doğru çekti.

"Kesin şunu!" Bağırdım.

Heath kapının pervazını kavradı, tırnakları çatlak döşemeye batıyordu. Rekabetçi bir atlet olarak çok daha iyi durumdaydı ama Lee'nin boyu ondan birkaç santim, cüssesi ise birkaç kilo fazlaydı. Acımasız bir İngiliz anahtarı ve Heath bırakmak zorunda kaldı.

"Lee! Bu kadar *yeter*."

İlk kez değil, keşke kargaşayı duyup polisi arayabilecek kadar yakın komşularımız olsaydı diye düşündüm. Ama evimiz ıssız bir yerdeydi, sadece yaşlı ormanlarla ve Michigan Gölü'nün soğuk enginliğiyle sınırlıydı.

Kimse bize yardım etmeye gelmiyordu.

Peşlerinden gittim, Lee'nin gömleğinin yakasından tuttum, yağlı saçlarını çektim, onu yavaşlatmak için aklıma gelen her şeyi yaptım. Göğüs kafesine bir dirsek sapladım ve beni geriye savurdu.

Heath, Lee'nin ayak parmaklarına basmak için cesurca bir çaba gösterdi ve Lee onu tırabzana çarptı. Merdivenin tepesine çok yaklaşmışlardı.

Aklımdan korkunç görüntüler geçti: Heath, basamakların dibinde buruşuk bir yığın halindeydi, kan gölü yayılıyordu. Kemikleri derisinden dışarı çıkmış, öyle bir parçalanmıştı ki, bırakın kaymayı, ayakta bile duramayacaktı.

Ayağa fırladım. Yatak odasına koştum.

Bıçak çoktan kardeşimin yüzüne doğrultulana kadar ne yaptığının farkında değildim.

"Çek ellerini onun üzerinden." Bıçağı Lee'nin sakallı çenesine doğru sapladım. Tembel bir sırıtışla baktı. Onu incitebileceğime inanmıyordu.

Heath daha iyi biliyordu.

"Katarina." Heath'in sesi ne kadar alçalırsa o kadar törpüleniyor, her sözcüğün kenarları ağaç dallarının arasından geçen bir esinti gibi hışırdıyordu. "Lütfen. Bıçağı yere bırak."

Mutfaktaki tozlu bir çekmecedan alınmış küçük bir soyma bıçağıydı sadece. Tahta oymak için yeterince keskindi ama birini öldürmek şöyle dursun, ciddi şekilde sakatlamak için bile yeterli değildi. Yine de Lee'yi birazcık incitmek istiyordum. Bir kez olsun benden korkmasını sağlayacak kadar.

Heath'e baktım, sanki buzun ortasında duruyormuşuz ve müzik başlamak üzereymiş gibi. *Hazır mısın?*

Yüzünü buruşturdu ve başını salladı. Bakışlarını tuttum ve bıçağı sıkıca kavradım. Bunun berbat bir fikir olduğunu düşündüğünü ve daha iyi bir fikri olmadığını söyleyebilirdim.

Heath'in çenesi neredeyse belli belirsiz eğildi. *Hazır.*

Lee'ye doğru hamle yaptım ve bıçağı pazusuna doğru savurdum. Öfkeli bir çılgılık attı ve bana vurabilmek için Heath'i bıraktı. Darbeyi savuşturmayı başardım ama kardeşimi iterek geçip merdivenlerden aşağı inerken silahımı düşürdüm. Heath ön kapıyı çekerek açtı, içeri soğuk bir rüzgâr girdi, sonra eşiğin diğer tarafında durup beni bekledi.

Lee son basamakta ayağı takılıp antrede tökezlerken bir sürü küfür savurdu. Koşmaya devam ettim, gözlerim Heath'e kilitlenmişti. Neredeyse varmıştım.

Ama Lee oraya önce varmıştı. Tek eliyle kapıyı çarptı ve sürgüyü fırlattı.

Diğer eliyle bıçağı boynuma bastırdı.

OceanofPDF.com

NICOLE BRADFORD: Katarina ve Heath buz pateni pistinde tanıştılar ama Heath patenci değildi.

Heath Rocha koruyucu aile yanında büyüdü. On yaşına geldiğinde altı farklı aile ile yaşamıştı.

NICOLE BRADFORD: Heath'ın ev hayatının olduğunu tam olarak bilmiyorum, bu yüzden ona iftira atmak istemiyorum. Sadece koruyucu ailesinin pek ilgili görünmediğini söyleyebilirim. Piste ilkyerel çocuklar için ücretsiz spor programları sunan bir hayır kurumu aracılığıyla geldi.

Hokey kıyafeti giymiş küçük çocukların fotoğrafına yavaşça zoom yapılıyor ve on yaşındaki Heath öne çıkarılıyor. Fotoğrafta beyaz olmayan tek çocuk o.

Heath hokeye yazıldı ve dersten sonra sanki eve gitmek istemiyormuş gibi pistin etrafında dolanıyordu. Kimsenin bakmadığını düşündüğü zamanlarda tribünde oturup Kat'in kayışını izlerdi. Ona aşık olduğu belliydi. Bence çok şirindi.

Dokuz yaşındaki Katarina'nın Lake Forest, Illinois'deki North Shore Buz Pisti'nde antrenman yaparken çekilmiş bir fotoğrafı. Yakınlaştırıldığında tribünde arkasında bulanık bir resim görülüyor: Heath.

NICOLE BRADFORD: Sonunda bir arkadaşlık kurdular ve akşam yemeği için onunla eve başladı. Hatta Shaw'ların evinde kalmaya başladı. Birkaç aydır buz dansı hevesinden bahsetmiyordu; belki de artık bunu aştığını ve bekarlığa veda etmeye hazır olduğunu düşünmüştüm. Bu kadar kolay pes etmeyeceğini bilmeliydim.

Kışın ortasında Michigan Gölü'nün stok görüntüleri, dalgalar kaskatı donmuş.

ANLATICI: Katarina, Heath'e paten kaymayı Shaw'ların evinin yakınındaki gölde gizlice öğretti.

Yedi yaşında paten kaymaya başladım ve bu geç bir saatti. Heath Rocha neredeyse on bir yaşındaydı.

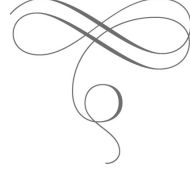
Yetmişli yaşlarında, kıvrırcık saçları parlak kırmızıya boyanmış, sert görünümlü bir kadın olan Jane Currer, Colorado Springs'teki Olimpik Eğitim Merkezi'nde pistin kenarında oturuyor.

JANE CURRER (ABD Artistik Patinaj Sorumlusu): Buz dansçıları daha ileri yaşlarda zirve yapma eğiliminde olsalar da, herhangi bir disipline ortalama yaştan sonra başlayan patenciler dezavantajlıdır. Temel paten becerileri gelecekteki başarının temelini oluşturur.

NICOLE BRADFORD: edeyim, son derece şüpheliydim. Ta ki onları birlikte kayarken görene kadar.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 3

Lee beni yukarı sürükleyip yatak odama fırlattığında daha fazla mücadele . Sürükleyici adımları koridorda kaybolur kaybolmaz pencereden. Heath aşağıdaki çimenlikte duruyordu, çıplak ayakları buzla kaplı çimenlerin üzerindeydi. Beni görünce rahatlayarak omuzları düştü.

Ocak ayına göre dışarısı oldukça güzeldi: yerde kar yoktu, göl hâlâ donmamıştı. Heath çok daha kötü havalarda kovalanmıştı. Eskiden ona giyecek, yiyecek, temiz battaniye gibi şeyler atardım ama Lee bunu akıl etti ve pencerenin pervazını vidalayarak kapattı.

Heath el salladı, sonra döndü ve ormana doğru yürüdü. Lee artık kapımı kilitleyemiyor olabilirdi ama o bayılana kadar kapana kısılmış sayılırdım, ki bu da gece yarısından şafağın sökmesine kadar her an olabilirdi. Heath'in böyle gecelerde saklanmak için nereye gittiğini biliyordum ve kardeşimin bunu da mahvetmesini göze alamazdım.

Heath'e uzaktan dokunabilirmişim gibi elimi cama bastırdım ve o keçiboynuzu ağaçlarının kıvrılan dallarının ardında kaybolana kadar orada tuttum. Elimi çektiğimde, avucum camda kırmızı bir çizgi bıraktı.

Umarım kardeşimin hala kanaması vardır.

Babamızın ölümünden bu yana, benden sadece beş yaş büyük olmasına ve kendi başının çaresine bakabilecek durumda olmamasına rağmen Lee sorumluydu ve Heath'in kötü bir etkisi olduğunu düşünüyordu. Heath'in iyi bir çocuk olması konusunda endişelenmesi çok cesurcaydı.

Lee her hafta eve farklı bir kız getirdiğinde "etki". O zavallı kızların açıkça sahte orgazm seslerini bastırmak için kulaklarımın üzerine bir yastık koyarak geçirdiğim gecelerin sayısını unutmuştum.

Medya, Heath'le geçirdiğim gençlik yıllarımı "*Tavan Arasındaki Çiçekler*" gibi iğrenç bir şeymiş gibi göstermeyi seviyor: ikimiz kardeş gibi birlikte büyüdük (öyle değildik), birbirimize olan inkar edilemez tutkumuzu keşfetmemiz için denetimsiz bırakıldık (keşke).

Gerçek şu ki, ister inanın ister inanmayın, Heath ve ben on altı yaşındayken hâlâ bakireydik. Elbette öpüştük, birbirimize dokunduk, teni tene bastırabilmek için giysileri bir kenara bıraktık. Birbirimizi nasıl soluk soluğa bırakacağımızı, inleteceğimizi ve zevkten titreteceğimizi biliyorduk. Daha ileri gitmek istediğini biliyordum. Ben de öyle.

Bazı açılardan beklemek saçma görünüyordu. Ne de olsa, yıllar süren ilişkileri olan yetişkinlerin bile anlamakta zorlandığı şekillerde zaten yakındık. Okula birlikte gidiyor, birlikte kayıyor, neredeyse uyanık olduğumuz her anı birlikte geçiriyorduk - ve ağabeyimi atlatmayı başardığımız uyku anlarımızı da.

Buna rağmen, yaklaşan Ulusal Yarışmalar yolculuğu ikimizin ilk kez gerçekten kendi başımıza kalacağı bir yolculuk olacaktı. Teknik olarak hala bir koçumuz vardı ama Nicole'e zar zor ödeme yapabiliyorduk. Babamın vasiyeti, mülk de dahil olmak üzere her şeyi Lee ve benim aramda eşit olarak paylaştırmıştı, ancak on sekiz yaşına gelene kadar mirasın kendi payıma düşen kısmına erişemiyordum.

Nicole, Heath ve bana elinden geldiğince yardım etti - buzda geçirdiğimiz zamanı sübvans etmek için pistte yarı zamanlı işler ayarladı, bir profesyonel tutmak mümkün olmadığından koreografiye yardımcı oldu - ancak ondan bizimle ücretsiz seyahat etmek için günlerce ücretli derslerden vazgeçmesini istemek söz konusu olamazdı. Bu yüzden tek başımıza gidiyorduk ve resmi etkinlik konaklamaları çok pahalı olduğu için rezerve ettiğimiz eski püskü bir motelde birkaç gece kalıyorduk.

Normal bir genç kız refakatçi olmamasından faydalanmak isterdi. Ama ben normal bir genç kız değildim. Olimpiyat şampiyonu olacaktım ve bunu tehlikeye atacak aptalca bir şey yapmayacaktım. Kardeşimi bıçaklamak gibi.

Bunu hak ediyorum. Ya da hamile kalmak ve azalan eğitim fonlarımızı kurtaj için harcamak zorunda kalmak.

Herkes Heath Rocha'nın ilk aşkım olduğunu sanıyor. Ama değildi. Benim ilk aşkım artistik patinajdı.

Her şey Şubat 1988'de, Calgary'deki Kış Olimpiyatları'nda başladı. Dört yaşındaydım ve yatma saatim çoktan geçmişti, buz dansı yarışmasının son gecesini izliyordum.

Lin ve Lockwood buza çıkan son çiftti. Pistin ortasında poz verip program müziğinin ilk notasını beklerken, kamera daracık kostümü ve arkaya taranmış saçlarıyla Kirk'ü geçip sadece Sheila'nın yüzüne odaklandı.

Daha önce giden patenciler sanki sınırlarına hakim olamıyorlarmış gibi görünüyorlardı ve onca yıllık yorucu çalışmanın karşılığını Olimpiyat zaferiyle alacaklarına inandıkları tanrıya dua ediyorlardı.

Sheila Lin değil. Siyah saçlarında parlayan mücevherlerle aynı yakut rengine boyanmış dudaklarında bir gülümseme belirdi. Spor hakkında hiçbir bilgisi olmayan bir çocuk olarak bile onun kazanacağından emindim. Sheila *çoktan* kazanmış gibi görünüyordu; altın madalyayı boynuna takmış ve bıçağını rakibinin hâlâ seğirmekte olan cesedine sıkıca dayamıştı.

Bir patenci olmadım çünkü payetler giymek ve güzel bir topaç gibi etrafta dönmek gibi çocukça bir fantezi besliyordum. Patenci oldum çünkü *öyle* hissetmek istedim.

Sert. Kendine güvenen. Parıltılarla kaplı bir savaşçı tanrıça. Kendimden o kadar emindim ki, hayallerimi salt irade gücümle gerçekleştirebilirdim.

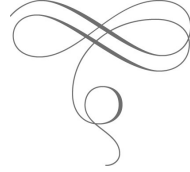
Paten kaymak benim ilk aşkımdı ama aradan geçen yıllarda çok daha fazlası olmuştu. İyi olduğum tek şeydi - hayatta kalmak için, o karanlık ve yıkık dökük evden, ağabeyimden ve onun öfkesinden kaçmak için en iyi umudumdu. Ve eğer yeterince sıkı çalışırsam, yeterince iyi olursam... bir gün Sheila Lin kadar zarar görmez hale gelebilirdim.

Ulusal yarışmalar ilk adımdı, her şeyin başlangıcıydı. Yakında, dedim kendime, yatak odamın penceresinin ötesindeki gölgelere bakarken, Heath ve ben buradan kurtulacağız.

Ve ne olursa olsun, birlikte olacaktık.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 4

T Evden gizlice çıkmayı başardığımda güneş doğuyordu.

Lee salondaki kanepeye yüzüstü uzandı. Şömine ocağı sigara izmaritleriyle doluydu ve içki şişeleri orijinal parke zemin üzerinde halkalar bırakmıştı. Kardeşimin sakın bir gece geçirme fikri.

Dışarıda sabah gevrek ve sakindi, dalgaların nazik kucağı ve ayakkabılarımın çakıllı araba yolunda çıkardığı çıtırtı dışında sessizdi. Hızımı artırdım ve Lee'nin çamur içindeki kamyonetinin yanından geçerek Heath'in karanlıkta gittiğini bildiğim yolu takip ettim.

Çocukluğumun geçtiği ev, Chicago'nun Wisconsin sınırına şehirden daha yakın bir banliyösündeydi ve etrafını çevreleyen gözleme düzlüğündeki araziden *çok* az yüksekte olması nedeniyle The Heights olarak adlandırılmıştı. Bölgenin büyük kısmı 1800'lerin sonlarında, tüm zenginlerin Chicago şehir merkezinden Michigan Gölü'nün kuzey kıyısının görece güvenliğine kaçmasına neden olan yangınlar ve işçi isyanlarının ardından yerleşime açıldı. Shaw'lar zaten onlarca yıldır oradaydı.

Benim bilmem kaçınıcı büyük büyükbabam, bölgenin toprak ve kumdan başka bir şey olmadığı ve kara meşelerin su boyunca esen rüzgarlarla iki buklüm olduğu zamanlarda göl kıyısında büyük bir arazi satın almış. Ondan bir nesil sonra, başka bir Shaw göl kıyısına bir ev inşa etmiş ve gelecekteki meraklı komşuların görüşünü engellemek için bolca orman bırakmış.

Evin kendisi nispeten basit: birkaç Gotik canlanma süslemesine sahip mütevazı kaldırım taşı çiftlik evi. Değerli olan arazisi. Her on yılda bir, müteahhitler gelip bir yığın para teklif ediyor ve şu anda hangi Shaw ikamet ediyorsa, bazen Orta Batı pasif saldırganlığıyla, bazen de bir av tüfeğinin namlusuyla onlara defolup gitmelerini söylüyor.

Kazanan kişiliğime nasıl ulaştığımı görebilirsiniz.

Küçük bir kızken o evden nefret ederdim. Annemle babama miras kaldığında çoktan örümcek ağlarıyla örülmüş bir harabeye dönmüştü ve annem büyük tadilat planlarını gerçekleştirmeye fırsat bulamadan vefat etti. Eğer okulda ya da pistte değilsem, genellikle dışarıda çılgınca koştururdum - ilk başta kendi başıma, sonra Heath yanımda. Sıcak aylarda gölün kendisi en sevdiğimiz yerd. Dalgaların arasından geçer, kayaların üzerine tırmanıp geçen yelkenlileri ve yük gemilerini izler ve özel plaj olarak kullanılan küçük kum şeridinde şenlik ateşi yakardık.

Hava bozduğunda ahıra çekilirdik. Babamın doğumundan onlarca yıl öncesinden beri hiç at barındırmamış olmasına rağmen herkes binadan hâlâ bu şekilde bahsediyordu. Evle aynı gri taştan yapılmış olan ahır, kuzey sınır çizgimizin yakınında, aile mezarlığının hemen yanında yer alıyordu. Lee arazinin o köşesinden uzak dururdu; doğum günlerinde ya da ölüm yıldönümlerinde bile anne babamızın mezarlarını ziyarete gelmezdi.

Bu yüzden Lee, babamızın cenazesinden bir saat sonra Heath'in evden çıkmasını yasakladığında, burası ideal bir saklanma yeri gibi göründü. Haftalar boyunca ona bir şeyler kaçırdım: mumlar, yakacak odun, bodrumdan çıkardığım eski bir yatak, hatta pille çalışan bir müzik kutusu.

O sabah ahıra girer girmez Heath'in benden daha fazla dinlenmediğini anladım. Yatağı en sıcak ahıra, derme çatma bir baca işlevi gören kırık dökük tavan penceresinden uzağa çekmişti ve uyumakta zorlandığı zamanlarda dinlediği klasik radyo istasyonunda bir Debussy noktürnü çalıyordu. Dün geceki ateş yanıp kül olmuştu ve güneş ışığı camın pürüzlü kalıntıları üzerindeki buz kristallerini eritmeye başlamış olsa da, hava hala nefesimi görebileceğim kadar soğuktu.

Ona en sıcak tutan paltosunu getirmiştim ve yanına uzanmadan önce omuzlarına örtmüştüm. Gözlerini açtı ve loş ışıkta bile sağ gözünün ne kadar morarmış olduğunu, kirpikleriyle elmacık kemiği arasında mor bir çiçek açtığını görebiliyordum.

Parmak uçlarım şişmiş derinin üzerinde gezindi. Çok hassas olmalıydı ama Heath bir buhar bulutu çıkardı ve dokunuşuma doğru eğildi.

"Lee'yi öldüreceğim," dedim.

"O kadar da kötü değil." Heath konuşurken dişleri takırdıyordu. Ayakkabılarımı çıkardım ve yün çoraplarımı onun soğuktan uyuşmuş ayak parmaklarına sürttüm. "Ulusal yarışmalar için bunu kapatabilirsin, değil mi?"

Makyaj çantamdaki sulu eczane kapatıcısının bu görevi yerine getirebileceğinden emin olmasam da başımı salladım.

"Sanırım burada kıcıımı dondurmak şişliği azaltmış olabilir." Saçlarımı geriye doğru taradı, parmakları birbirine dolandı. "Sana zarar vermediğine sevindim."

Lee uzun zaman önce beni incitmenin en iyi yolunun Heath'i incitmek olduğunu anlamıştı.

Heath her zaman metanetini korur, ne kadar ağır olursa olsun her hakareti ve yaralanmayı savuştururdu. Bir keresinde Lee onu öyle sert bir şekilde duvara çarpmıştı ki, birkaç korkunç saniye bilincini kaybetmişti ve onu sarsıp kendine getirdiğimde tek yaptığı omuz silkip daha kötüşü de olabilir di demek olmuştu.

Ne kadar yakın olsak da Heath'in benden önceki hayatı hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordum. Michigan'da doğduğunu ve soyadını annesiyle paylaştığını gösteren bir doğum belgesi vardı. Babasının yazılması gereken satır boştu. *Rocha* ismi İspanyol kökenliydi, belki de Portekizliydi; kökenine dair elindeki tek somut ipucu buydu. Orta Batı'daki çoğu insan Heath'in kahverengi tenine ve koyu renk saçlarına bakıp onun Meksikalı ya da Ortadoğulu olduğunu düşündü (sonra da buna göre daha az hayırsever başka varsayımlarda bulundu).

Heath gerçek ailesi hakkında başka bir şey bilmiyordu ve onları aramak istemediğinde ısrar ediyordu. Onun koruyucu ailesinin evine hiç adım atmamıştım, tren raylarının yanında, herhangi bir zamanda orada yaşayan insanların sayısını kaldıracak kadar büyük görünmeyen, bodur sepya bir bungalov.

Heath sekizinci sınıftan önceki yaz bize taşındığında, babam ona Lee'nin çocukluk odasını vermişti; Lee on sekiz yaşına girer girmez şehre yakın, pis bir ortak daire için boşaltmıştı. Heath sıkışık, cereyanlı odaya bir kraliyet sarayımış gibi bakakalmıştı ve ben de ilk kez tamamen kendisine ait bir alanı olduğunu fark etmiştim.

Geçmiş hakkında konuşmaktan hoşlanmazdı, ben de burnumu sokmak istemedim. Tek bildiğim, eğer Lee Shaw'la yaşamak bir gelişme ise, daha önce yaşadıkları gerçekten korkunç olmalıydı.

"Kardeşini öldürmek *biraz* aşırı görünüyor." Heath'in titremesi yavaşlamıştı, bu yüzden kelimeler daha düzgün çıkıyordu. "Ama lastiklerini kesmenin arkasına sığınabilirim."

"Daha iyi bir fikrim var," dedim. "Ceplerini kontrol et."

Heath metalik bir tıkırtı duyulana kadar ceketini karıştırdı. Lee'nin kamyonetinin anahtarlarını uzatırken yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı.

Henüz ehliyetim yoktu. Ama Heath bir önceki yaz almıştı.

"Şimdi *bizi* öldürecek," dedi Heath. "O uyanmadan önce gidersek öldürmez."

Heath hâlâ anahtarları tutarken yüzümü ellerinin arasına aldı ve beni öptü. Soğuk metal yanağıma bastırdı. "Sana ne demiştim, Katarina Shaw?"

Gülümsedim ve onu geri öptüm. "Yapamayacağım hiçbir şey yok."

OceanofPDF.com

Heath ilk başta umutsuz görünüyordu. Aldığı hokey dersleri sayesinde hızlı kayabiliyordu ama hiç becerisi yoktu. Buz dansı, bıçaklarınızın kenarları üzerinde manevra yapmak, buzı hassasiyet ve kontrolle oymakla ilgilidir.

Birlikte yaptıkları ilk antrenmanlardan birinde Bayan Bradford tarafından çekilen bir ev videosunda, Katarina ve Heath el ele kayarak bazı basit ileri geçişler deniyor.

Ama aralarında bir bağlantı vardı.

Heath, Katarina'nın ritmine uymaya çalışırken patenleri birbirine dolanmaya devam ediyor. Katarina onun elini sıkıyor. Heath ayaklarına odaklanmayı bırakıyor, onun yerine Katarina'ya bakıyor. Çok geçmeden, birlikte hareket etmeye başlıyorlar.

Sanki birbirlerinin zihinlerini okuyor gibiydiler. Tekniği üzerinde çok çalışması gerekiyordu. Ama Heath kadar sıkı çalışan birini daha önce görmemiştim.

ELLIS DEAN: Biriyle vakit geçirmek için *bütün bir Olimpiyat sporunda* ustalaşacak kadar kötü olduğunuzu hayal edin.

NICOLE BRADFORD: On üç yaşına geldiklerinde daha büyük düşünmeye başlamıştım: Ulusal yarışmalar, Dünya Şampiyonası, hatta belki Olimpiyat Oyunları. Ben hiç o kadar ileri gidemedim.

Katarina ve Heath bölgesel bir yarışmada podyumun en üst basamağından el sallıyor.

NICOLE BRADFORD: Bir öğleden sonra onları pistin dışındaki bir bankta birlikte buldum. Kucaklaşıyorlardı ve bir an için olabileceklerini düşündüm...(Boğazını temizler.) Her neyse, meğer ağlıyorlarmış. İkisi de çok üzgündü, birinin öldüğünü düşündüm.

Bir dizi samimi fotoğraf, genç Katarina ve Heath'i pistte ve Shaw'ların evinde gösteriyor: gölde yüziyorlar, çimenlerde takla atıyorlar, battaniyelere sarılıp televizyon izliyorlar.

NICOLE BRADFORD: Sonunda Heath'i sakinleştirdim ve bana saatler uzaklıktaki başka bir koruyucu aileye nakledildiğini söyledi. Bir haftadan kısa bir süre içinde gitmesi gerekiyordu.

JANE CURREN: Bay Rocha'nın ayrılması büyük olasılıkla Bayan Shaw'un başka bir partner bulamadığı sürece buz patenini bırakmak zorunda kalacağı anlamına geliyordu. Buz dansına geçtiğinden beri, tek bayanlar disiplini gerektiren atlayışlar için ideal olmayan bir vücut tipi geliştirmişti.

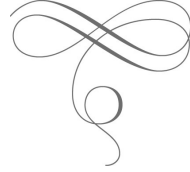
Ben de üzgündüm. Ama ne ki? Her şeyin bittiğini düşündüm. Sonra ertesi gün, el ele tutuşup yüzlerinde kocaman gülümsemelerle yürüdüler. Ve Katarina Heath'in hiçbir yere gitmediğini söyledi.

Lin ve Lockwood'un başını çektiği 1996 Stars on Ice turne gösterisinden sonra Rosemont Horizon arenasının dışında Katarina'nın babasının iki yanında duran küçük Katarina ve Heath'in bir fotoğrafı. Bay Shaw kollarını onların omuzlarına dolamış ve üçü de kocaman gülümsüyor.

Babasını çocuğun yasal vasisi olmaya ikna etmişti.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 5

T Lee'nin Chevy pikabındaki ısıtıcı çalışmıyordu ve soğuk rüzgar çatlak pencere contalarını kesiyordu. Yine de, o yolculukla ilgili anılarım Heath'le birlikte sıcaktan kavruluyorlar.

Eldivenli ellerimiz vitesin üzerinde birbirine dolanmış, radyoda Savage Garden ve Semisonic şarkılarına eşlik ederken kış güneşi yüzlerimizi okşuyordu. Heath bana gülümsemek için her döndüğünde göğsüme yayılan ve sonra daha da aşağılara inen karıncalanma hissi.

uzanan nadasa bırakılmış mısır tarlaları, mandıralar ve endüstriyel bacalardan sonra nihayet Cleveland ufukta belirdi. Otobüse binmek zorunda kalsaydık olacağımızdan saatler önce gelmiştik - yarışma buzundaki açık antrenman seansına tam zamanında yetişmiştik.

Arenaya girerken, yıkanmamış saçlarımı gelişigüzel at kuyruğu yapmış ve dilimde benzin istasyonu kahvesinin yanık tadı varken bile kendimi inanılmaz derecede göz alıcı hissediyordum - ki bu bana şimdi gülünç geliyor. Cleveland, Ohio'da çok amaçlı bir spor kompleksi tam olarak sofistike bir yer sayılmaz. Ama o gün, mavi stadyum koltuklarının oluşturduğu dalgaya bakarken, sonunda oraya varmış gibi hissediyordum.

Uykusuz gecemizin ve Lee'nin kamyonetinin buzluğunda geçirdiğimiz onca saatin gerginliğini üzerimizden atarken, diğer patencileri izledim ve yargıladım.

Hemen geçen yılın gümüş madalya sahipleri Paige Reed ve Zachary Branwell'i fark ettim, her ikisi de Minnesota'dan temiz tıraşlı Nordik sarışınlardı. Onlar

kıskanılacak bir tekniğe sahipti, ancak buzun dışında da bir çift olmalarına rağmen aralarında kızarmamış iki dilim beyaz ekmek kadar sıcaklık vardı. Paige de sezon öncesindeki sakatlığı nedeniyle sol bacağına tercih etti.

Diğer iki takımı tanıyamadım. Yani ya bizim gibi ilk kez Ulusal Yarışmaya katılıyorlardı ya da geçen yıl TV yayınına giremeyecek kadar düşük bir sıralamada yer almışlardı. Ciddi bir tehdit oluşturmayan sıska, düz göğüslü bir kız ve çil yüzlü bir adam vardı; iyi kenarları vardı, ancak hareketlerinde akış yoktu ve ortaokul dansındaymış gibi birbirlerini kol mesafesinde tutuyorlardı.

Son çiftin her ikisi de at kuyruğuna sahipti: adamınki koyu renkti ve bir asilzade gibi kurdeleyle bağlanmıştı, kadınınki ise platin rengindeydi ve o kadar sıkı toplanmıştı ki yüzü gerilmiş bir dul gibi görünüyordu. Birbirleriyle kaymaktan ziyade yan yana kayıyorlardı.

Heath ve ben onları yenebiliriz, diye düşündüm, göğsümde baş döndürücü bir vızıltı büyüdü.

Tam o sırada hoparlörlerden büyük bir bando parçası duyuldu ve yeni bir takım buza çıktı.

Tipik ısınma kıyafetleri yerine, tamamen kostüm ve makyaj içindeydiler. Kızın elbisesi buz mavisi bir disko topu gibi parıldayan retro bir şekerlemeydi. Partneri ise kusursuz duruşunu vurgulamak için mükemmel bir şekilde dikilmiş siyah bir gömleğin üzerine uyumlu jartiyerler giymişti. Ve onlar sadece ısınmıyor ya da programlarının üzerinden geçmiyorlardı. Tüm performanslarını sergiliyorlar, her adımı sanki salon hayranlarıyla doluymuşçasına kışlere kadar yükselen bir gülümsemeyle tamamlıyorlardı.

Bu bizim *gerçek* rekabetimizdi.

Sinirlerimi yatıştırmaya çalışarak yüzüğümü çevirdim. İlk gençlik yarışmamdan bu yana, annemin Art Deco nişan yüzüğünü iyi şans tılsımı olarak takmıştım. Küçükken boynumda altın bir zincire asılı dururdu. On altı yaşına geldiğimde yüzük orta parmağıma uyuyordu ve onu her zaman yanımda taşımaya başlamıştım çünkü Lee'nin eline geçerse elması rehin verip gelirini içeceğini biliyordum.

"Onlar için endişelenme," dedi Heath. Ruh halimi her zaman hava raporu gibi okuyabilirdi. "Elimizden gelenin en iyisini yaparsak, önemli olan tek şey bu."

En iyisi olmadığı sürece "en iyimiz" ile ilgilenmiyordum. Küçük kasaba pistimizde o kadar uzun süredir en iyiydik ki, artık bir anlam ifade etmiyordu. Eğer gelişmeye devam etmek istiyorsak - Olimpiyat kalibreli sporcular olmak istiyorsak - zorlanmaya, meydan okunmaya ihtiyacımız vardı. İşte mükemmel bir meydan okuma, mavi payetlerden oluşan bir bulanıklık içinde yanımızdan geçip gidiyordu.

Heath'in elini tuttum ve buzun üzerine çıktık. Biz birkaç turu tamamlarken, diğer takım programını bitirdi ve pistin ortasına doğru bir yol açtı. Müzikleri yeniden başladı ve koreografilerini adım adım, gülümseyerek tekrarladılar. Yorgun görünmüyorlardı bile.

Heath kaşlarını kaldırdı, sanki "*Gidelim mi?*" der gibiydi. Sırıttım ve onu kendime çektim, elinin çok aşağılara kayarak belimin kıvrımına yerleşmesini düzeltme zahmetine girmedim.

Pistin etrafında dönüyor, hareketlerimizi şarkıya göre ayarlıyorduk. Evde antrenman zamanımızı bu şekilde uzatırdık; erkenden gelir ve ister halka açık paten seansları sırasında patlatılan Top 40 pop olsun, ister çocukların doğum günü partilerine eşlik eden neşeli çizgi film temaları olsun, çalan müzik ne olursa olsun doğaçlama yapardık.

Ayaklarımız önce korno bölümünün bombastik armonisini takip etti, sonra da yaylı bas hattını kovalamak için hızlandı. Daha hızlı ve daha hızlı döndük, at kuyruğum çözüldü, vahşi bukeler yüzümün etrafında kırbaçlandı, rekabet unutuldu. Birkaç keyifli an boyunca sadece ben ve o, sadece buz, bıçaklarımız ve ritim vardı.

Ve birdenbire artık Heath'in kollarında değildim.

Yüzükoyun yatmıştım, kalçam garip bir açıyla kırılmıştı, avuçlarım buz yanığı içindeydi. Bir çift paten burnumun birkaç santim ötesinde kayarak durduğunda gözlerime kar sıçradı.

"İyi misin?" dedi üstümden bir ses.

Patenler o kadar temizdi ki yepyeni görünüyorlardı; bembeyaz deri, özenle düğümlenmiş bağcıklar. Her gece yatmadan önce botlarımı parlatırdım ve hiç bu kadar lekesiz olmamışlardı.

"Katarina." Heath'in sesi şimdi. Nefesi kulağımda. "Ayağa kalkabilir misin?"

Gözlerimdeki eriyen karı kırıştırdım. Belki de ağlıyordum, emin olamadım. O patenlere bakıp durdum, onları inceledim. Bir şey vardı

bıçakların üzerine de kazınmış. Kelimeler, narin, akıcı yazılarla. Bir isim.
Onun adı. *Isabella Lin*.

OceanofPDF.com

Daha önce Soçi Olimpiyatları'nın haber görüntülerinde gördüğümüz Kirk Lockwood, Boston'daki evinin salonunda cumbalı pencerenin yanında oturuyor.

KIRK LOCKWOOD (Eski Buz Dansçısı): Sheila hakkında konuşmanın zamanı geldi mi?

JANE CURREN: Katarina Shaw'ı tam olarak anlamak için öncelikle Sheila Lin'den bahsetmemiz gerekiyor.

Sheila 1980 yazında benim pistimde antrenman yapmaya başladı. Partnerleri arasındaydı. Sanırım daha önce birkaç farklı erkekle birlikte olmuştu - ki bu nadir görülen bir şey değildir. Yine de çok iyiydi. Birinin onu neden bıraktığını anlayamıyordum. Ya da neden onunla daha önce tanışmadığımı.

Boston banliyösündeki Lockwood Performans Merkezi buz pateni pistinin dış çekimi.

ANLATICI: Sheila Lin birdenbire ortaya çıkmış gibi görünse de Kirk Lockwood uzun bir paten soyundan geliyordu. Ailesi, Cortina Oyunları'nda tek bayanlarda gümüş madalya kazanan Kirk'ün annesi Carol da dahil olmak üzere şampiyon patenciler yetiştirmesiyle tanınan Lockwood Performans Merkezi'ni kurdu.

Kirk'ün Sheila için partnerini terk etmesi büyük bir skandaldı. Deborah Green ile neredeyse on yıldır birlikteydiler ve Junior Worlds'de altın madalya kazanmışlardı.

KIRK LOCKWOOD: Belki daha iyi bir insan , pişman olduğumu söyledim. Ama değilim. Sheila ile ekip kurmak, ailem bana ne yapacağımı söylemeden kendi başıma verdiğim ilk karardı.

Sheila onu manipüle etti. O en iyisiydi ve onu kendisi için istiyordu.

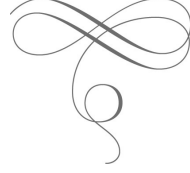
KIRK LOCKWOOD: O benden daha iyiydi ve beni Debbie ile olabileceğimden daha iyi yapacağını biliyordum. Sheila'nın seviyesine kadar kaymak zorundaydınız, çünkü o sizin seviyenize inmeyecekti.

Eski, hatalı video kamera görüntüleri Sheila ve Kirk'ün twizzle olarak da bilinen senkronize yan yana dönme alıştırmaları yaptığını gösteriyor. Kirk dengesini kaybediyor ve düşüyor. Sheila yavaşlamıyor bile.

Peki ya onun seviyesine inemezseniz? Senin için çok kötü.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 6

A Elim aşağı uzandı, ben de tuttum.

Ayağa kalkana kadar bunun mavi payetli askılı çocuğa ait olduğunu fark etmedim.

Eğer kız Isabella Lin ise, bu da onun ikiz kardeşi Garrett olmalıydı. Ünlü annelerine olan benzerlikleri açıktı. İkisi de Sheila'nın yüksek elmacık kemiklerine, dolgun dudaklarına ve şampuanlı saçlarına sahipti. Belli ki onun paten yeteneğini de miras almışlardı.

Arka arkaya iki altın madalya kazanmak nadir bir başarıydı, ancak Sheila Lin daha da nadir bir şeyi başardı: annelikten sonra rekabetçi kalmayı başarmak. İkizleri ilk Olimpiyatlarının ardından doğdu. İkinci olimpiyatında ön sıralarda yer aldılar.

Isabella ve Garrett'ın annelerinin izinden gittiklerini ama onları hâlâ Calgary'deki yayın sırasında Sheila'nın kucağında gördüğüm o küçük çocuklar olarak görüyordum. Heath ve benden çok olmasa da daha gençtiler: on beş yaşındaydılar ve şimdiden büyükler düzeyinde yarışıyor, kendilerinden on yaş büyük takımların etrafında daireler çiziyorlardı. Dünyanın en iyi koçuyla doğduğunuzda başarabilecekleriniz inanılmaz.

"Yaralandın mı?" Heath kolunu bana dolayarak sordu.

Hâlâ Garrett Lin'in elini tutuyordum. Onu bıraktım, geri çekildim ve tozluğumdaki buzları fırçaladım. "Ben iyiyim. Sadece nefesim kesildi."

Her patenci düşmeye alışıktır. Darbeyi absorbe etmek ve yaralanmayı önlemek için kendimi nasıl destekleyeceğimi biliyordum ama kendimi o ana fazla kaptırmıştım, ne olduğunu anlamadan çoktan düşmüştüm.

"Çok özür dilerim." Garrett benden daha üzgün . "Ben-" "Onlardan özür dileme."

Bir metreyi zorlayan ve hâlâ büyümekte olan Garrett'ın aksine, kız kardeşi Sheila'nın minyon boyunu paylaşıyordu. Isabella'nın boyu çeneme ancak geliyordu ama her nasılsa burnunun ucuyla bana bakıyor gibiydi.

"Bu onların hatasıydı," dedi.

Heath'in parmakları gerildi, içeri girdi. Omzumdan donuk bir ağrı yayıldı.

"Bize rastladınız," dedi.

Isabella kollarını kavuşturdu. "Bizim müziğimiz çalıyordu."

Garrett, "Alıştırma seansı sırasında kimin program müziği çalıyorsa onun geçiş hakkı vardır," diye açıkladı. Ses tonu nazikti, en ufak bir küçümseme belirtisi bile yoktu. "Ama öyle bile olsa, daha dikkatli olmalıydık. İyi olduğuna emin misin? Kafanı çarptıysan ya da-"

"O iyi." Heath bizi panolara doğru yönlendirdi. Patenlerimin her vuruşunda sırtımdaki ağrı yayılıyor, omurgamın derinliklerine kök salıyordu.

Sakatlanamazdım. Ulusal Şampiyonadaydık. Önümüzde üç gün sürecek bir yarışma vardı. Çok sıkı çalışmıştık.

"*Ulusal yarışmalarda* ne işiniz var," diye arkamızdan seslendi Isabella, "eğer bilmiyorsanız-"

"Bella."

Ses yumuşak ve eşit tonluydu. Ama her iki ikiz de sanki askeri bir emir almış gibi dikkat kesildiler. Bakışlarını takip ettim ve işte oradaydı.

Sheila Lin.

Yatak odamın duvarında asılı fotoğraflardaki kadar çarpıcı görünüyordu. Saçları daha kısaydı, çenesinin keskin çizgisini takip eden bir bob şeklinde hassas bir şekilde kesilmişti. Tamamen beyaz giymişti: dar pantolon ve kızının patenleri kadar lekesiz deri bir blazer.

Kendimi bildim bileli idolüm olan kadından sadece birkaç metre uzaktaydım. Ve o da benim tam bir amatör gibi yok oluşuma, neredeyse şampiyon çocuklarını da benimle birlikte yok edişime tanık olmuştu.

Heath, Sheila'nın varlığını fark etmemiş gibiydi. Beni buzdan çıkardı ve bir banka oturmama yardım etti, sonra da diz çökerek bıçak muhafazalarımı yerine oturttu.

"Neye ihtiyacın var?" diye sordu. "Sana bir buz torbası getirebilirim. Ya da seni kontrol etmesi için bir doktor.

"Ben iyiyim," diye tekrarladım. Kalçalarım sertleşmişti, sağ çukura zonklayan bir ağrı yerleşmişti. Hareket etmek yardımcı olabilirdi. "Bir saniye dinlenmeme izin ver, sonra oraya geri dönebiliriz."

"Doktoru çağırmaya gidiyorum."

Ben onu durduramadan gitmişti. Gururumun bedenimden daha fazla incindiğinden emin olsam da bir şeyler yapmanın onu daha iyi hissettireceğini biliyordum.

İkizler şimdi panoların başındaydı, başlarını eğmiş, Sheila'ya danışıyorlardı. Muhtemelen temel buz paylaşımı kurallarını bilmediği için onlara çarpan cahil kız hakkında konuşuyorlardı. Gözlerimi kapadım, beni tehdit eden gözyaşlarımı tutmaya kararlıydım.

"Lütfen bana bunu bilerek yaptığını söyle."

Yukarı baktım. Daha önce gördüğüm at kuyruklu adamdı. Yakından bakınca, o kadar zayıftı ki, bir asilzadededen çok, Viktorya döneminden kalma acayip uzun bir çocuk gibi görünüyordu.

"Ne?" dedim. Dedim.

"Lin İkizleri'ni ortadan kaldırmaya çalışıyorum." Solgun yüzünü buruşturarak sırtarak yanıma oturdu. "Lütfen bana bunu bilerek yaptığını söyle."

"Bu bir kazaydı. Nereye gittiğime dikkat etmiyordum ve-" "Çok yazık. Bana öyle bir tip gibi geldin."

"Şu 'tip' mi?" Benimle dalga geçip geçmediğini anlayamamıştım.

"Kazanmak için her şeyi yapabilecek bir tip." Elini uzattı. "Ellis Dean."

Ben aldım. "Katarina Shaw."

"oldum, Katarina Shaw." Daha yakına eğildi ve sesini fısıltıya düşürdü. "Bir dahaki sefere ayak parmağına nişan al. O zaman buz yiyen o olur."

Isabella sanki onu pistin diğer tarafından bir şekilde duymuş gibi bize doğru bir bakış fırlattı. Ellis ona bir gülümseme ve parmak sallayarak el salladı. O da karşılık vermedi.

"Güven bana," dedi dişlerinin arasından. "O bunu hak ediyor."

Isabella'nın bakışları üzerime yerleştiğinde, gülümseme yapma zahmetine girmedim. Gözlerim yanmaya başlayana kadar gözümü kırpmadan bakışlarını üzerimde tutarak ters ters baktım.

Sonunda, Swarovski kaplı su şişesinden bir yudum alarak arkasını döndü. Bella Lin'e karşı ilk zaferim. Sonuncusu olmayacağına yemin ettim.

OceanofPDF.com

Şimdi otuzlu yaşlarının sonlarında olan Garrett Lin, San Francisco'daki evinde deri bir koltukta

uzanıyor. GARRETT LIN (Sheila Lin'in Oğlu): Eğer annem hakkında bir sürü pislik dökeceğimi

düşünüyorsanız,

Bana ve kız kardeşime ne kadar kötü davrandığını falan... Unut gitsin, tamam mı? Bunu yapmayı bu yüzden kabul etmedim.

Sheila'yı hamileliği sırasında gösteren birkaç samimi Polaroid'in ardından resmi bir doğum duyurusu geliyor. İkizler bebekken siyah saçları ve altın kundaklarıyla birbirlerinin aynısı gibi görünüyorlar.

Sheila tanıdığım en azimli ve odaklanmış insandı. Sonra yirmi iki yaşında ikizlere hamile mi kaldı? Şok olmuşum.

Bella ve Garrett, Saraybosna Oyunları'ndan tam dokuz ay sonra doğdu. Sheila babanın kim olduğunu kimseye söylemeyi reddetti, ama Olimpiyat Köyü'nden biri olmalıydı.

Tek bildiğim, o ben değildim. Hem altın madalyalı hem de altın yıldızlı bir eşcinsel olmaktan gurur duyuyorum.

GARRETT LIN: Annemin hamileliğini planlamadığını biliyorum ama sanki planlamış gibi, değil mi? Biz hazır bir buz dansı takımıydık ve ayağa kalkar kalkmaz bizi patenlere bindirdi.

Hamileliğini açıkladıktan sonra Sheila Lin halkın gözünden uzaklaştı. Emekli olduğunu açıklamamış olsa da, çoğu kişi yarışmaya geri dönmeyeceğini varsayıyordu.

Bir dizi paparazzi fotoğrafında Sheila çift kişilik bebek arabasını şehrin bir caddesinde itiyor.

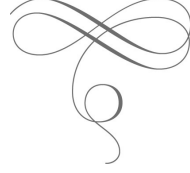
Aylarca konuşmadık. Sonunda tekrar iletişime geçtiğinde ve '88 Oyunları için antrenmanlara başlamak istediğini söylediğinde, neredeyse ona siktirip gitmesini söyleyecektim. Dilimi mazur görün. Ama hadi ama, onu beklediğimi mi sanıyordu? Sanırım bekliyordum ama bu değil.

Sheila, Lockwood Gösteri Merkezi'nde patenlerini bağlıyor ve buza kararlılıkla bakıyor.

Öndeyken bırak, diye düşündüm, değil mi? Ama tekrar kazanabileceğimizden o kadar emindi ki. Peki ya Sheila Lin bir şey isterse? Sadece bir aptal onun yoluna çıkmaya çalışırdı.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 7

T Ertesi sabah kalçamdaki ağrı daha da artmıştı. Kendi kendime, otoyol trafiğinin birleşik gürültüsüyle uyumaya çalışırken motel yatağının yaylarının içime saplanmasından kaynaklandığını söyledim ve kesinlikle yan odadan gelen sahte zevk çığlıkları *değil*.

Duşu gidebildiği kadar sıcak hale getirdim ve akıntının altında gerinerek kaslarımın gevşemesini diledim. İlk etkinlik sabah geç saatlerde başlayacak ve öğleden sonra bitecekti, ardından günün geri kalanında dinlenip kendime gelmem gerekecekti.

O günlerde buz dansı yarışmaları, tüm takımların aynı adımları uygulamak zorunda olduğu zorunlu dansla başlardı - en sevmediğim etkinlikti; ne yazık ki, Patenin Gücü kariyerimin sonuna kadar bunu kaldırmadı. Takımların her sezonun zorunlu dans stiline kendi yorumlarını katmalarına izin veren orijinal dans daha iyiydi, ancak final etkinliği olan serbest dansı daha çok tercih ettim. Orada istediğimiz müziği ve koreografiyi seçebiliyorduk.

Haşlayıcı bir duş ve bolca ısınma hareketinden sonra, zorunlu Quickstep programımızı çok fazla sorun yaşamadan tamamladım. Bacağımı her zamanki kadar yükseğe sallayamadım, ancak Heath dönüşlerini ayarladı, böylece hala eşleşen çizgilerimiz vardı. En iyi performansımız değildi ama bizi yedinci sıraya yerleştirmeye yetti.

Çürüğü ancak ertesi gün, orijinali için giyinirken fark ettim. Süslü kostümler için paramız yoktu, bu yüzden Heath her üç program için de aynı sıradan siyah gömlek ve pantolonu giydi, benim ise serbest için sakladığım daha özenli bir elbisem vardı. Zorunlu ve orijinal danslar için giydiğim kostüm, spagetti askılı ve bacadan yukarı yırtmaçlı düz siyah kadifeydi; kalçamdan dizime doğru yayılan öfkeli mor lekeyi mükemmel bir şekilde çerçeveleyen bir yırtmaç.

Heath, "Bu kötü görünüyor," dedi.

"En azından şimdi eşleşiyoruz," diye .

Heath'in gözündeki hasarın en kötüsünü gizlemeyi başarmıştım ama dünyadaki tüm Cover Girl'ler bacağımdaki izi yok edemeyecekti. En kalın taytımdan bile belli oluyordu. Serbest dans kostümüm daha uzundu - tüllü, parçalanmış bir etek üzerine yapılandırılmış bir korsaj; ikinci el bir balo elbisesinden kendim yapmıştım - bu yüzden eteğin her sallanışında kalçamda yanan acı kıvılcımlarını görmezden gelerek onun yerine onu giydim.

Orijinal dans için gerekli stil Latin balo salonuydu ve programımız, jürinin iyi dengelenmiş bir programdan görmek istediği müzikal karakter ve tempo değişikliklerini sağlamak için Desi Arnaz versiyonu ve Cake grubu tarafından yapılan bir cover'ın bir karışımı olan eski standart "Perhaps Perhaps Perhaps"ye bir Rhumba idi.

Kariyerimizin ilerleyen dönemlerinde, Latin dansları bizim için bir uzmanlık alanı haline gelecekti, çünkü doğal kimyamızı çok iyi kullanıyorlardı (ve birçok görevli Heath'in Latin kökenli olduğunu düşünüyordu, bu varsayım puanlarımızı artırıyorsa düzeltme zahmetine girmiyordu). O zamanlar bu kadar parlak değildik ama Latin hala en iyi stillerimizden biriydi. Quickstep keskin, kontrollü hareketlere dayanırken, Rhumba vücudun üst kısmında resmi bir taşıma, alt kısmında ise daha abartılı, duygusal hareketler gerektiriyordu.

Durumum için ideal bir kombinasyon değildi. Programımıza başladığımız saniyeler içinde Heath ne kadar acı çektiğimi hissedebiliyordu ve ben de onun durup iyi olduğumdan emin olmak istediğini hissedebiliyordum.

Duramazdık. Eğer durursak, her şey biterdi. Ben de adımların momentumunun beni izin verdim ve başardık. Tahtalara doğru kayarken,

Heath kolunu belime doladı ve skorlarımızı beklemek için öpüşme ve ağlama alanına doğru yürürken kolunu orada tuttu. Kimsenin beni topallarken görmesini istemeyeceğimi biliyordu. Özellikle de son ısınma grubunun bir parçası olarak buza çıkmak üzere olan Lins'in.

O gece motele geri döndüğümüzde o kadar çok kar yağıyordu ki, neredeyse titreyen neon *Vacancy* tabelasının yanından geçip gidiyorduk. O kadar acı çekiyordum ki, Heath'in yardımı olmadan arabadan çıkamadım. Beni bir gelin gibi eşikten geçirmek zorunda kaldı.

O kar yığınları arasından caddenin karşısındaki eczaneye doğru ilerlerken, ben yatağa uzanmış, rüzgârın çürük pencere camlarını şingirdatmasını dinliyor ve sessizce panikliyordum.

Altıncı sıradaki ekip twizzle sekansı sırasında tökezledi ve orijinal dansın sonunda kendimizi Ellis Dean ve partneri Josephine Hayworth'un hemen arkasında beşinci sırada bulduk. Bir etkinlik daha kalmıştı ve podyuma çok yaklaşmıştık. Sadece tek bir sıra ilerlememiz gerekiyordu çünkü Ulusal Yarışmalarda dördüncü olanlara her zamanki bronz, gümüş ve altına ek olarak kalaylı madalya veriyorlardı.

Ağrının en kötüsü kalça çukurumun etrafına sarılmıştı, ama en küçük bir hareket bile geri kalanıma saldırmak için sürünerek dışarı çıkmasına neden oluyordu. Annemin yüzüğü genellikle parmağımda gevşek dururdu. Şimdi ellerim o kadar şişmişti ki, parmak eklemimi bile geçemiyordu.

Heath elinde Tylenol, bir kavanoz Tiger Balm ve bir torba buzla, kirpiklerine kar yapışmış halde döndü. Buzun soğuğu, ellerinin sıcaklığı ve merhemnin her ikisinin garip birleşimi arasında gidip geldi. Hiçbiri işe yaramadı.

Böyle bakılmaktan, çaresiz bir çocuk gibi emzirilmekten nefret ederdim. Heath'in bunu yapmasına daha önce sadece bir kez izin vermiştim.

Babamın öldüğü gün.

Tarih öğretmenliği yaptığı üniversiteden eve dönerken bizi her zaman pistten alırdı. O akşam gelmediğinde, kendime unutmuş, dikkati dağılmış ve zamanın nasıl geçtiğini anlamamış olabileceğini söyledim. Çocukken, Lee ve ben onu sık sık aynı yerde saatlerce otururken bulurduk.

duvar kağıdında annemizin yüzünü görmeyi umuyordu. Bu anlatılamayacak kadar üzücüydü ve bu yüzden bu konu hakkında hiç konuşmadık.

Heath bizimle yaşamaya başladığından beri babam daha iyiydi. Daha hazırdı. Hatta bazen piste erken gelir, tribünde oturur, kaymamızı izler ve diğer ebeveynlerle sohbet ederdi - ki bunların hepsi babadan çok anneydi. O kadınlar ona hayrandı. Sanırım onun garip, dalgın bir profesör cazibesi vardı.

Nicole onu aramam için arka ofisteki telefonu kullanmama izin verdi, ancak kampüs numarasına cevap veren olmadı. Bir saat geçtikten sonra pes etti ve bizi eve kendisi bıraktı. Ev karanlık görünüyordu ama yaklaştıkça tek bir ışığın yandığını gördüm. Babamın çalışma odasında.

Öfke ve rahatlamanın garip bir karışımı içimde dönüp duruyordu. Haklıydım, bizi unutmuştu. Ön kapıdan içeri girdiğimizde, selam vermek yerine Heath'e baktım ve parmağımı dudaklarıma götürdüm. Koridorda parmak uçlarımızda yürüdük.

Tek istediğimiz ona gizlice yaklaşıp biraz korkutmaktı. Küçük bir şaka, ödeşmek için. Bağırırdı, sonra gülerdi ve ödeşirdik. Bize yiyecek bir şeyler hazırlardı -dondurulmuş waffle ya da kutudan makarna ve peynir; babamın yemek repertuarı geniş değildi- ve Heath'in plak koleksiyonundan akşam yemeği müziği seçmesine izin verirdi. Masanın etrafında oturup normal bir aile gibi konuşurduk.

Heath her zaman bir baba, erkek kardeş ve kendime ait bir evle büyüdüğüm için beni kıskanırdı, ama gerçek şu ki, Heath aileye katılana kadar ailem bana hiç normal gelmemişti. Belki müziğe duydukları ortak ilgiden ya da Heath'in babamın sık sık yaptığı teğet geçmeler sırasında gösterdiği dikkatten kaynaklanıyordu. Ya da belki de Heath'in babamın kayıp aşkının anıları peşini bırakmadan üzerine titreyebileceği bir çocuk olmasıydı. Tek bildiğim, Heath'in varlığının babamın gözlerinde bir zamanlar sonsuza dek sönmüş olmasından korktuğum bir ışık yaktığıydı.

Çalışma odasının kapısı sadece bir parça açıktı. Parmaklarımı panelli meşeye dayadım ve ittim. Mentşeler gıcırdadı ve ben ürperdim. Fark edilmeden içeri sızmak buraya kadarmış.

Ama babam kımıldamadı. En sevdiği kırık dökük deri koltuğunda, cumbaya bakıyordu; düşünürken göle bakmayı severdi. Banker lambasının ışığı camda yansıyor, yüzünün ayna görüntüsünü gösteriyordu.

Cildi solgun. Ağız gevşek. Gözler geniş ve boş bakıyor.

Gitmiş.

Hatırladığım bir sonraki şey Heath'in elinin sırtımda olduğu, beni kendisine doğru çevirdiği ve sanki dans ediyormuşuz gibi yakınımı bastırdığı.

Sonra, dakikalar ya da belki saatler sonra: Ön verandada birlikte durup ambulansın uzaklaşmasını izlerken Heath'in parmakları benimkileri sıkıyordu. Işıklar kapalı, siren yok. Babam olan şey, içindeki sedyede siyah bir torbaya sıkıştırılmıştı.

Heath sağlık görevlilerini aramıştı. Lee'yi arayıp ona da trajik haberi verdikten sonra beni yatağa yatırdı ve ben uyuyana kadar yanımda kaldı. Ancak bir saat sonra hıçkırıklar içinde ve titreyerek uyandığımda Lee hâlâ yanımda değildi ama Heath bir milim bile kıpırdamamıştı.

Heath'e uzandığımda hiç tereddüt etmedi. Yorganın altında yanıma tırmandı ve sanki esneyen bir karanlığın üzerinde asılı kalmışım ve beni aşağı, aşağı, aşağı düşmekten alıkoyan tek şey oymuş gibi ona sarıldım.

O gece yatağımızı paylaştığımız ilk geceydi. Ve o zamandan beri, onun kolları etrafımda olmadan uykuya dalmakta zorlanıyordum. Kimse yanımda değilken Heath Rocha yanımdaydı.

Cleveland'daki motelde, yanağımı Heath'in göğsüne yaslayıp parmaklarıyla saçlarımı okşayarak uykuya dalmayı başardım. Sabah uyandığımda kar durmuştu ve kalçam çığlık atıyordu.

Heath yüzüme bir kez baktı ve "Katarina, bir doktora görünmen gerek" dedi.

İkimiz de doktora paramızın yetmeyeceğini biliyorduk. Ve eğer bugün kaymazsak, bunun paten kariyerlerimizin sonu anlamına gelebileceğini biliyorduk. Podyumun herhangi bir basamağına tırmanmak, sponsorların, daha iyi bir koçun dikkatini çekmek için elimizdeki en iyi umuttu, kardeşimden artıklar için yalvarmadan devam etmemizi sağlayacak *bir şeydi*.

Isabella ve Garrett Lin'i düşündüm, Ritz-Carlton'da kuş tüyü lüks içinde geçirdikleri sekiz saatin ardından tazelenmiş olarak uyanmışlardı. Kendilerine gümüş tepside sunulan yumurta akı ve taze meyveleri yediklerini. Göl etkisiyle esen rüzgârın tokadı onlara değmesin diye arenaya şoförlü bir arabayla gitmek.

Onlar gibi insanlar nasıl savaşılacağını bilmezdi. Hiç savaşmak zorunda kalmadılar.

Yatakta doğruldum. Önce bir ayağımı, sonra da diğer ayağımı kirli chartreuse halının üzerine koydum. Kendimi ayakta durmaya zorladığımda, Heath sanki kendi vücudundan acı geçiyormuş gibi irkildi.

Ama beni durdurmaya çalışmaktan daha iyisini biliyordu.

OceanofPDF.com

Kat Shaw her zaman inatçı bir kaltaktı. *(Martini'sinden bir yudum alır ve kaşlarını kaldırır.)* Ne? Bunu bir iltifat olarak söyledim. İnan bana, o da öyle anlardı.

GARRETT LIN: Elit bir atlet olmanın bir parçası da sınırlarınızı zorlamaktır.

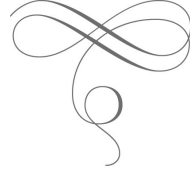
JANE CURRER: Bir patencinin sakatlanarak yarışmasını asla istemeyiz. Bununla birlikte, sonuçta bu durum sporcuya ve antrenörüne . ABD Artistik Patinajı sorumlu tutulamaz. Ya da sorumlu tutulamaz.

NICOLE BRADFORD: Ben orada olsaydım, onları geri çeker ve doğruca en yakın hastaneye giderdim. *(Duraksar, dudakları büzülür.)* Yine de denerdim.

GARRETT LIN: Mesele şu ki, bildiğiniz tek şey sınırlarınızı zorlamak olduğunda, bu size normal görüldüğünde... sınırlarınız *olduğunu* hatırlamak bile zordur. Ta ki onlara doğru koşana kadar.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 8

Ieğitimde olduğu gibi küçük, yönetilebilir adımlara böldüm.

Önce duşa gitmem gerekiyordu. Sonra giyinmem gerekiyordu. Sonra da tuzsuz otoparkta kaymadan arabaya doğru yürümeliydim.

Heath ve ben pistte altıncı sıradaki patencilerin bitirmesini ve sıranın bize gelmesini bekleyene kadar günü her seferinde bir eziyet çekerek geçirdim.

Arkamda durdu, avuç içlerini karnıma bastırdı ve nabızlarımızın senkronize bir şekilde attığını hissedene kadar birlikte yavaş, derin nefesler aldık. Acıya rağmen, Heath'le birbirimize dokunduğumuzda her zaman olduğu gibi içime bir sakinlik çöktü.

Eğer bu son rekabetçi patenimiz olacaksa, elimden gelen her şeyi yaptığımı bilmek istiyordum.

Buzun ortasına doğru kaydık ve ben her şeyin akıp gitmesine izin verdim. Sadece acının değil, her şeyin. Kalabalığın uğultusu. Bıçaklarımızın sürtünmesi. Spikerin isimlerimizi söylerken çıkardığı ses. Heath'in benimkiyle iç içe geçmiş parmaklarının sıcaklığına odaklanana kadar her şey kayboldu.

O serbest dans hakkında pek bir şey hatırlamıyorum. Madonna'nın *Ray of Light* albümündeki şarkılardan oluşan ve sıralar tüm radyolarda çalınan "Frozen" şarkısı eşliğinde kayıyorduk. Heath benim için B96'dan kaydetmişti ve Lee duvara vurup şu boku kapat diye bağırana kadar tekrar tekrar çalarak kaseti eskitmiştim.

İlk ulusal finalimizle ilgili hatırladığım şey şu: o tanıdık sentezlenmiş dizeleri duyar duymaz vücudumun kontrolü ele alış şekli. Kıvrımlı bir kombinasyon dönüşünde birbirimizin etrafında dolanırken Heath'in nefesinin boynumda yarattığı his. Programın son dakikasına girdiğimizde bacaklarımdaki yanma ve bunun acıdan çok zevk gibi hissettirmesi.

Heath'in elleri belimde, yüzümüzü birbirimize döndüğümüz ayakta bir dönüşle bitirdik. Son nota kaybolduğunda kalabalık tezahürat yaptı ve birbirimize hızlı, iffetli bir öpücük verdiğimizde daha yüksek sesle tezahürat yaptı. Daha büyükken öpüştüğümüz zamanlara kıyasla daha iffetliydi.

Buzdan çıkarken gülümsememi engelleyemiyordum. Başardık. Acının beni engellemesine izin vermemiştim; aslında, artık onu neredeyse hiç hissetmiyordum bile. Bu şimdiye kadarki en iyi kayışımızdı. Dördüncü olmamız için yeterli olmalıydı. Belki daha da yükseğe.

İlk iki etkinlik sırasında kimse bize çiçek atmamıştı ama şimdi yağmur gibi yağıyorlardı. Heath eğilerek tek bir kırmızı gül topladı ve bana uzattı.

Ulusal koçu olmayan tek takım , bu yüzden puanlarımızı beklerken yalnız oturuyorduk. Başta bu konuda garip hissetmiştim ama şimdi memnundum. Nicole'ün bizi paten kaymaktan alıkoymaya çalışacağını biliyordum ve yanıliyordu. Dört yaşımdan beri hayalini kurduğum gibi ulusal podyuma çıkacaktık ve bu yarışma bizim için bir son değil başlangıç olacaktı.

İlk olarak teknik notlarımız gösterildi. 6.0 yok ama birkaç beşlik var. Bir elimle gülü tuttum, diğer elimle Heath'in dizini. Sanatsal alanda neredeyse her zaman daha yüksek puan alırdık.

Teknik skor bilimseldir - özellikle de günümüzde Uluslararası Paten Birliği'nin uyguladığı akıl almaz derecede karmaşık puanlama sistemiyle. Ama artistik puan saf sihirdir. Seyircinin tepki verdiği şey budur. Tutkunuz, bağlantınız, müziğin her bir notasını uzuvlarınızın en dramatik uzantılarıyla ve çenenizin en ince eğimleriyle yorumlama şekliniz. Eğer salondaki herkesi

arenada, en ön sıradan en arka sıralara kadar, gerçek bir şey hissediyor musunuz? İşte böyle kazanırsınız.

"Ve şimdi, sanatsal izlenim için işaretler."

Nefesimi tuttum. Heath kolunu omuzlarıma doladı. Sonra ilk numara belirdi ve ben nefes almayı unuttum.

OceanofPDF.com

Soyuldular. Podyumdan indirecekleri kişi bendim ve bunu kabul edebilirim.

JANE CURRER: Performansları ilgi çekiciydi ama bu Nationals'dı, Ice Capades değil.

Katarina Shaw ve Heath Rocha'nın "Frozen" programının 2000 ABD Ulusal Yarışması yayınından bir klip, yüz ifadelerini göstermek için yavaşlatılmış ve yakınlaştırılmış olarak oynatılıyor. Karmaşık unsurlar sırasında bile gözlerini birbirlerinden hiç ayırmıyorlar.

NICOLE BRADFORD: Bazı jüri üyelerinin onların tarzına neden tepki vermediğini anlayabiliyorum. Madonna şarkısı eşliğinde kaymak, Kat'in giydiği elbise - diğer takımların yaptığından biraz daha keskin bir tarzdı.

JANE CURRER: Sunum önemlidir ve buna saç, makyaj, kostümler de dahildir. Bütün paket.

Evet, gördüğüm en çirkin elbiseydi. Ama onu orijinal dansında da giymişti ve o zaman ona ceza vermediler.

Katarina ve Heath sanatsal sunum puanlarına tepki gösteriyor. Bir şeyleri kırmak istiyormuş gibi görünüyor. Heath onun elini sıkıyor. Kalabalıktan birkaç yuhalama sesi geliyor.

JANE CURRER: Ben buz patenini muhafazakâr bir spor olarak adlandırıyorum ve bunun neden olumsuz bir şey olduğunu anlamıyorum. ABD'ye madalya kazandıran genç sporcular, büyük ülkemizin elçileri olarak dünyaya açılıyorlar. Uygun şekilde davranacaklarından emin olmalıyız. Buzun içinde ve dışında.

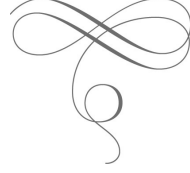
Kat Shaw'a baktılar ve beyaz bir çöp gördüler, Heath Rocha'ya baktılar ve bir yabancı gördüler. O züppe jüri üyeleri kadar Amerikalı olmasına aldırmadılar.

JANE CURRER: Dediğim gibi, puanlarımın ve kararlarımın arkasındayım. 2000 Ulusal Yarışmalarında ve ondan sonraki her yarışmada.

Yapımcı (Ekran dışı): Bu konudaki kararınız ne olacak- JANE

CURRER: Sıradaki soru lütfen.

BÖLÜM 9

TŞu ana kadar hayatımızın en iyi kayışını yaptık ve altıncı sıraya geriledik. Lins, son ulusal şampiyonlar Elizabeth Parry ve Brian Alcona'nın hemen arkasında gümüş madalya aldı. Reed ve Branwell bronz, Hayworth ve Dean ise kalaylı madalya aldı.

Heath madalya törenini izlemek için kalmak isteyip istemediğimi sormadı. Ekrana yansıyan kötü artistik notlarımızdan beri içimde tuttuğum duyguların kontrolünü kaybetmem an meselesiydi ve ikimiz de bu gerçekleşmeden önce eve dönmek istiyorduk.

Kardeşimin kamyonunu izinsiz aldığımız için bizi gerçekten öldürebileceği ev. Neredeyse öldürmesini dileyecektim, çünkü aksi takdirde on sekizinci yaş gününe kadar bir şekilde hayatta kalmak zorundaydım ve bunca zamandır uğruna yaşadığım tek şeyden mahrum kalacaktım.

Bu puanlarla Nicole'dan daha iyi kimse bize koçluk yapmak istemez. Hiçbir sponsor iki kere bakmazdı. Kimse bizi hatırlamazdı bile.

Kar yeniden başlamıştı, bu yüzden Heath ben lobide beklerken kamyonu getirmeyi teklif etti. Kalçam, ona yaşattığım onca şeyden sonra protesto çılgınlıkları atıyordu ama bu acı, göğsümü kemiren aşağılanmanın yanında hiçbir şeydi. Duvara yaslandım, ellerimi ceketimin ceplerine gömdüm, gözyaşlarımı uzak tutmak için hızlı hızlı göz kırptım.

Ben bir şampiyon değildim. Özel biri değildim. Bir hiçtim. Sonunda yukarı baktım. Ve o yine oradaydı.

Sheila Lin.

Bir an için halüsinasyon gördüğümü sandım. Hâlâ beyazlar içindeydi -bu kez yapılandırılmış bir kılıf elbise- ve lobinin pencerelerinin ardındaki sokak lambaları onu bir tanrıça gibi parlatıyordu. O kadar güzel, o kadar kusursuz görünüyordu ki ona bakmaktan kendimi alamadım.

Ama sonra, açıklanamaz bir şekilde bana baktı.

Oluşan kas spazmını görmezden gelerek çökmüş duruşumu düzelttim. Terli ve darmadağınık, kabarık kışlık montumun altından dışarı fırlayan o aptal parçalanmış etekle gülünç görünüyor olmalıydım. Ağzım şaşkınlıktan açık kalmıştı, çünkü Sheila Lin şimdi sadece bana bakmakla kalmıyor, *aynı zamanda bana doğru yürüyordu*.

Durdu, ince topuklu ayakkabılarının tıkırtısı hâlâ yankılanıyordu. "Bayan Shaw."

Sheila Lin'in adımı bilmesine o kadar şaşırmıştım ki, kelimeleri nasıl oluşturacağımı unutmuştum. "Bayan Shaw'dı, değil mi?"

Yutkundum. "Evet. Selam. Ben-Katarina. Ya da Kat. Çoğu insan bana 'Kat' der ama ben demem-"

Elini uzattı. "Ben Sheila Lin."

Neredeyse gülecektim. Sheila Lin, *bana* kendini mi tanıtıyordu? Sanki dünyadaki herkes onun kim olduğunu bilmiyormuş gibi. Onun elini tutarken elim titredi ve *işte bu*, kariyerimin zirvesi diye düşündüm. Ulusal yarışmada kaydım ve Sheila Lin'in eline dokundum. Bundan sonrası yokuş aşağı.

"Ulusal yarışmalarda ilk kez yarışıyorsunuz," dedi.

Başımı sallamaya başladım ama sonra durdum çünkü aslında bir soru sormamıştı.

"Koçunuzu yanınızda görmedim. Nerede antrenman yapıyorsun?"

"Chicago'nun dışındaki North Shore Buz Pisti'nde. Nicole Bradford ile."

Garip koçluk anlaşmamızı ya da buna yol açan para sorunlarını açıklamanın bir anlamı yoktu. Sheila zaten Nicole'u tanımazdı. Heath ve ben North Shore'dan ulusal yarışmalara katılan ilk takımdık.

"Bugün iyi iş çıkardık," dedi. "Bu kadar ham güce sahip genç bir takım görmek nadir rastlanan bir durum."

Ön dişlerimi dudağıma gömdüm, nasıl cevap vermem gerektiğinden emin değildim.

Sheila ustalıkla alınmış bir kaşını kaldırdı. "İyi kaydığını düşünmüyor musun?"

"Daha iyi kayabilirdim."

"*Her zaman* daha iyi olabilirsiniz. Ama bunun sizi kendinizi bir şampiyon gibi taşımaktan alıkoymasına izin vermeyin. Sen en iyi olduğuna inanmazsan, kimse de inanmaz. Anlıyor musun?"

"Evet," dedim, ama demedim. Henüz değil.

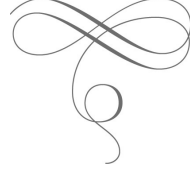
Heath arabayı dışarı çekti ve kamyonundan indi. Kendimi onu Sheila'yla tanıştıırken hayal etmeye başlamıştım bile. Döner kapıları itmeye başlayana kadar morarmış gözünü hatırlamadım. Morluk terden erimiş makyajından belli oluyordu; bir bar kavgasının kaybeden tarafındaymış gibi görünüyordu.

Heath'e sert bir bakış attım ve o da kapının önünde durdu, kamyonun kırmızı dörtlü flaşörleri arkasında yanıp sönüyordu. Sheila fark etmemiş gibiydi.

"Söyleyin bana, Bayan Shaw," dedi. "Yaz için planlarınız neler?"

OceanofPDF.com

BÖLÜM 10

Heath direksiyonu sıkıca kavradı, kamyonun giderek yoğunlaşan karda bankete kaymasını engellemeye çalıştı. Biliyordum ki Konsantre olması gerekiyordu ama Sheila Lin'le yaptığım konuşma hakkında çenemi kapatamıyordum.

"Paten okulunda *iki* pist var ve *ikisi de* olimpik boyutta! Kadrosunda her bir dans stili için özel öğretmenler, teknik koçlar ve-"

"Neden biz?" diye sordu.

"Neden biz *değil*? Neden bu konuda daha heyecanlı değilsiniz anlamıyorum!"

I-80'de batıya doğru yavaş ilerleyişimizi sürdürürken, kafamdaki peri masalı anlatısına süslemeler eklemeye devam ettim. Evet, tamam, altıncı olacaktık. Ama Sheila hoşuna giden bir şey görmüştü. Adımı öğrenecek, , davet edecek kadar ilgisini çeken bir şey - *şahsen davet etti!*

-Los Angeles'taki Lin Ice Academy'de yoğunlaştırılmış yaz programına katılmak için.

Sheila ikizlerin gümüş madalyalarını almalarını izlemek için ayrılmadan önce bana kartvizitini vermişti. O kadar sıkı tutmuştum ki, kalın kağıdı avucumu kesmişti. Ama umurumda değildi. Her parlak acı, bunun *gerçek* olduğunu hatırlatıyordu.

"Ne kadar tutacağını söyledi mi?" Heath sordu.

O da umurumda değildi. Sheila Lin ile antrenman yapma şansı paha biçilemezdi.

"Bir yolunu ," dedim ona.

-

Lee büyük planlarımı durdururdu.

Bu yüzden ona söylemeye hiç niyetim yoktu.

Eve varır varmaz kılıcımı kuşandım ve kamyoneti ödünç aldığım için özür diledim. Lee o kadar şaşırmıştı ki -tamam, aynı zamanda içkiden katatonik olmuştu- hiç olay çıkarmadan anahtarları aldı ve Heath merdivenlerden yatak odama çıkmama yardım ettiğinde yaygara bile çıkarmadı.

Ertesi gün, akşamdan kalmalığın etkisiyle, Lee'nin bana söyleyecek birkaç sözü ve yanağıma atacağı bir tokat vardı, ama ben bunun acısını pek hissetmedim. Yaralı kalçamdaki ağrı da azalıyordu ve kendimi yenilmez hissediyordum. Birkaç ay sonra burayı geride bırakıp geleceğime adım atacaktım.

Akademi kayıt formları geldiğinde, zarfı ele geçirdim ve Lee'nin Veli ya da Vasisi satırındaki tavuk çizdiği imzasını taklit ettim. Mirasım ben on sekiz yaşına gelene kadar yasal bürokrasiye takılmıştı, ama Heath ve ben pistteki yarı zamanlı işlerimizden programdaki yerimizi tutmamız için gereken depozitoyu karşılayacak kadar para bulmayı başardık. Uçak biletlerimizi de ayırttık - bulabildiğimiz en ucuz uçak biletleriyle, Teksas'taki bölgesel bir havaalanında altı saatlik bir aktarmayla. Ama aylarca fazladan mesaiye kaldıktan ve tüm kazancımızı ahırdaki kırık bir kalasın arkasına sakladıktan sonra bile, Los Angeles'ta bütün bir yaz boyunca hayatta kalmak için ihtiyacımız olan paranın çok altındaydık.

Lee evdeki değeri olan her şeyi çoktan satmıştı. Geriye tek bir seçenek kalmıştı ve Heath'in beni bundan vazgeçirmeye çalışacağını biliyordum.

Annemin nişan yüzüğü onunla aramdaki son bağdı. Öldüğünde o kadar küçüktüm ki, aklımda sadece hayal meyal hatıralar kalmıştı: benimki gibi vahşi dalgalar halinde sırtından aşağıya dökülen saçları, güneşte altın renginde parlayan aynı sade kahverengiydi. Ben koşarken onun pürüzsüz alto sesi mavi gökyüzüne yükseliyordu.

Kıyı şeridi boyunca. Suda beni saran güçlü kolları, yüzmeyi öğrenirken beni sıkı sıkıya tutması ve sonra bırakması.

Illinois'deki son günümüzde Heath'e bazı işlerimi halletmem gerektiğini söyledim ve otobüsle Lake Forest şehir merkezindeki en güzel kuyumcuya gittim. sahibi, yüzüğün değerini bilmeyen aptal bir genç kız olduğumu varsayarak bana düşük fiyat verdi. Ama ben neye sahip olduğumu ve değerini biliyordum. Çantamı nakit parayla doldurup çıktım ve arkama bakmadım.

Annemi hiç tanımadım ama benimle gurur duyacağını düşünmek hoşuma gidiyor.

Döndüğümde Heath sahilde şenlik ateşi yakıyordu. Geceyi orada kamp yaparak geçirmeye karar vermiştik, böylece güneşin dalgaların üzerinden doğuşunu son bir kez daha izleyebilecek ve Lee'nin bizi durdurması için çok geç olana kadar ondan kaçabilecektik. Çantalarımız yatağımın altında, sabah erkenden taksiyle O'Hare'e gitmek için hazır bekliyordu. Kardeşimin bizi gitmiş bulduğunda ne düşüneceğinden emin değildim. Ama peşimizden gelmeye zahmet etmeyeceğinden oldukça emindim.

Akşam ılık ve rüzgârlıydı, gölün üzerinde erken bir yaz fırtınası esiyordu. Heath bir battaniye sermişti, uçup gitmesin diye köşelerini kaya parçalarıyla tutturmuştu.

Fark etmemesini umdum ama gözleri doğrudan elime gitti.

"Katarina." Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Ne yaptın sen?"

"Sadece bir yüzüktü," dedim. "Zengin ve ünlü bir Olimpiyat altın madalyalı olduğumda kendime çok daha iyisini alacağım."

Karanlık hızla çöküyor, rüzgâr . Kollarımı Heath'in beline doladım.

"Peki ya sen?" Ben de dedim. "Zengin ve ünlü olduğumuzda ne istiyorsun?"

Heath kaşlarını çatı.

"Dünyanın en iyi surround ses sistemi mi?" Ben önerdim. "İğrenç bir spor araba?"

Başını iki yana salladı. "Hiçbir şeye ihtiyacım yok." "Ben bunu sormadım. Ne *istiyorsun*?"

İlk şimşek gölün üzerindeki gökyüzünü yararken beni öptü. Kısa süre sonra şenlik ateşinin yanındaki battaniyeye dolanmıştık. Gök gürlüyordu, fırtına kıyıya yaklaşıyordu ama biz küçük kumsalımızda güvendeydik.

Başladığı gibi aniden Heath beni öpmeyi bıraktı ve çekildi. Elimi aramıza çekti ve ateş ışığında çıplak parmağımı inceledi. "Sorun nedir?" diye sordum.

Hazırlıklarımıza eşlik etmesine rağmen, kalkış tarihimiz yaklaştıkça düşünceli bir sessizliğe gömülüyordu. Heyecan eksikliğini anlayamıyordum. Bildiğim tek evi geride bırakan *bendim*. Tüm çocukluğunu oradan oraya mekik dokuyarak geçirmişti - bir taşınma daha neydi ki? Neden bunun hayatının fırsatı, başımıza gelen en iyi şey olduğunu göremiyordu?

"Yüzüğün," dedi.

İçimi çektim. "Heath, bitti."

"Senin için çok şey ifade ediyordu." Yutkundu. "Ve sen sadece-"

"Buna degecek," dedim. "Kaliforniya'ya gittiğimizde göreceksin."

Rüzgârla tüten şenlik ateşinin dans eden ışığında gözleri simsiyah görünüyordu, dalgalı su gibi sıkıntılıydı. Çırpınan dalgalar neredeyse bir sonraki sözlerini silip süpürüyordu.

"Umarım haklısındır, Katarina."

Şimdi geriye dönüp bakıyorum ve düşünüyorum: Sheila Lin'in yıldız öğrencisi olma fantezilerime bu kadar kapılmamış olsaydım, Heath'in suskunluğunun gerçekte ne olduğunu görebilirdim. Evet, değişime alışkındı. Kaybetmeye alışkındı. Aynı zamanda gerçek olamayacak kadar iyi görünen her şeyin, yani iyi görünen her şeyin, ona dokunur dokunmaz avuçlarından sökülüp alınmasına da alışkındı.

Bana bu kadar sıkı tutunmasına şaşmamalı.

"Yirmi altı iki çocuklu emekli bir anne olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyor musunuz?"

1990'ların sonlarından bir televizyon klibinde Sheila Lin stüdyoda bir kadın röportajcının karşısında oturuyor.

"Altın madalyalarım vardı," diye devam ediyor Sheila. "Sponsorluk anlaşmalarım. Kirk ve ben birkaç yıl boyunca Buzdaki Yıldızlar turuna katıldık. Bu yeterli değildi. Kalıcı bir şeyler inşa etmek istiyordum."

"Çocuklarınız için mi?" diye soruyor röportajı

yapan kişi. Sheila tereddüt etmeden cevap verir.

"Kendim için."

Saraybosna'dan sonra Sheila Lin bir yıldızdı. Calgary'de üst üste ikinci altın madalyasını kazandıktan sonra, herkes kariyerinin çoktan bittiğini düşünürken? O bir efsaneydi.

Sheila'nın fotoğraf çektiği ve hatıra programlarını imzaladığı birkaç farklı Stars on Ice turundaki hayran buluşmalarından görüntüler.

KIRK LOCKWOOD: Son profesyonel turumuzun sonunda Lockwood Center Sheila'ya bir koçluk işi teklif etti. O reddetti. Ona sorduğumda, "Gerçekten ailenin izinden gitmek istiyor musun Kirk?" dedi.

JANE CURREN: En iyi eğitim merkezlerinden herhangi biri Sheila'yı kadrosunda görmekten mutluluk duyardı. Ama o işleri kendi bildiği gibi yapmak zorundaydı.

KIRK LOCKWOOD: Sheila bana bu soruyu sormamış olsaydı, muhtemelen hala koçluk yapıyor olurdum.

Ve sefil.

90'ların sonundaki mülakata geri dönelim: "Kendinizi bir rol model olarak görüyor musunuz?" diye soruyor röportajı yapan kişi. "Buz dansında Olimpiyat altını kazanan ilk Çinli-Amerikalı kadın olarak, siz-"

Sheila araya giriyor. "Sanırım ilk Amerikalı kadın demek istediniz."

"Pardon?"

"Ben buz dansında Olimpiyat altın madalyası kazanan ilk ve şu ana kadar tek Amerikalı kadını. Lin ve Lockwood'dan önce Amerikan takımlarının en iyi derecesi bronzdu." Sheila gülümsüyor. "Yani evet, kendimi tüm Amerikalı kadınlar için bir rol model olarak görüyorum."

KIRK LOCKWOOD: Beni arayıp bundan sonra ne yapmak istediğini söylediğinde ona deli olduğunu söyledim. (Gülüyor.) Her neyse, hemen geri aradım ve ne demek istediğimi açıkladım, böyle bir şeyi başarabilecek kadar çılgın tek kişi oydu ve bunun büyük bir başarı olacağını biliyordum.

Arşiv fotoğrafları, Los Angeles'taki Grange mahallesinin yeniden geliştirilmeden önceki halini gösteriyor: kırık camlı yıkık binalar, hiçbir yere gitmeyen tren yolları.

ANLATICI: Bugün Grange, Los Angeles'ın en cüretkar mimarisine ve pahalı gayrimenkullerine sahip. Ancak 90'larda bölge endüstriyel bir çöplüktü.

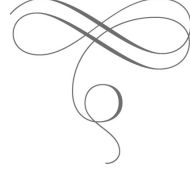
Televizyon röportajının ilerleyen bölümlerinde Sheila, Akademi'nin ölçekli bir modelini gösteriyor: terk edilmiş iki depo üzerine inşa edilmiş, bir atriyumla birbirine bağlanan avangart bir cam ve metal kompleks.

"İnşaat şu anda devam ediyor. Önümüzdeki sezon ilk patencileri ağırlayacağız ve dünyanın dört bir yanından gelecek vaat eden buz dansçıları için her yıl yaz aylarında yoğun bir eğitim programı başlatacağız."

"Kulağa harika geliyor," diyor görüşmeci. "Ama aynı zamanda hiç iş deneyimi olmayan genç bir kadın için son derece iddialı bir proje gibi görünüyor. Ve yetiştirmesi gereken iki çocuğu var."

"Calgary'de yarışmaya karar verdiğimde insanların benzer endişelerini dile getirdiklerini hatırlıyorum ve bu gayet iyi sonuçlandı." Sheila gülümsüyor. "Öyle değil mi?"

BÖLÜM 11

W Los Angeles'a indiğimizde güneş alçalıyor, yeni şehrimizi yaldızlı bir ışıkla kaplıyordu, ama ben bunu takdir edemeyecek kadar yorgundum. Manzara. Sepulveda'daki dur-kalk trafiğinde taksi motorunun mırıltısıyla uyuşmuş bir halde Heath'in omzunda uyukladım.

Gözlerimi bir daha açtığımda varmıştık. Akademi'nin Heath ve benim alışık olduğumuzdan bir adım önde olacağını biliyordum. North Shore pisti tipik bir orta sınıf orta Amerika'ydı: floresan aydınlatma, çığlık atan çocuklar, sürekli bir sosisli su ve ter kokusu.

Lin Buz Akademisi bir katedral gibiydi. Avluya girdiğimizde ikimiz de sessizliğe gömüldük, altın saat güneşinde parlayan camlar karşısında şaşkına dönmüştük. Yükselen tavan buzdan oyulmuş gibi görünüyordu ve lobinin iki çelik kapılar ayna gibi parlıyordu. Başlangıçta taze beton sandığım zemin son teknoloji ürünü, bıçaklara karşı güvenli kauçuktı. Her şey şık, modern ve yepyenydi.

Ve boş. Zaten uzun olan aktarma süremizi birkaç saat daha uzatan bir uçuş rötarı yüzünden planladığımızdan daha geç kalmıştık. Heath her ikisi de kilitli olan kapıları kontrol ederken, sanki bir mıknaş tarafından çekilmiş gibi arka duvardaki parlak ışıklı kupa kutusuna doğru ilerledim. İçinde Sheila'nın fotoğraflarının yanı sıra Olimpiyat altınları olmasa da bazı madalyalarının bulunduğu küçük bir sergi vardı.

Oyma kristalle çerçevenlenmiş ortadaki fotoğraf Sheila ve Kirk Lockwood'u Calgary'deki podyumun en üst basamağında gösteriyordu. Bu resmi daha önce görmüştüm: ikisi de genç ve muhteşemdi, ABD Takımı ceketleri giymişlerdi, elleri kalplerinin üzerindeydi. Fotoğraf sadece Sheila ve Kirk'ü gösterecek şekilde kırpılmıştı, ancak orijinal versiyonda - 1988 Oyunlarından sonra dergilerde basılan ve haberlerde gösterilen versiyonda - Sheila'nın Sovyet düşmanı Veronika Volkova gümüş madalya basamağından bakıyor, dalgalı sarı saçları bir kobranın başlığı gibi dışarı fırlıyordu.

Herkes onu gözden çıkardıktan sonra Sheila'nın yarışmaya geri dönmesi için ne kadar cesur olması gerekirdi. Tüm şüphelerin yanıldığını kanıtlamak için, onlarca yıl sonra hala onun hakkında konuşuyorlardı.

Bir gün, diye düşündüm camdan bakarken. Bir gün o ben olacağım.

Lobinin sol tarafındaki kapı açılarak içeri soğuk bir hava ve bakımlı buzun keskin, kimyasal kokusu girdi. Günün son antrenman seansı bitmişti ve patenciler ana pistten dışarı akın ediyordu. Birkaçı yıl boyunca Akademi tesislerinde antrenman yapan yerlilerdi, ancak çoğu bizim gibi yaz için ziyarete gelmişti.

Birkaç tanıdık yüz seçtim: ABD Ulusal Yarışları'ndan bazı yarışmacı arkadaşlar, ayrıca en son Fransa şampiyonları ve birkaç sezon önce emekli olan efsanevi bir İngiliz çiftin varisleri olarak selamlanan genç bir İngiliz çift. Lins'lerden hiç iz yoktu.

Yeni eğitim arkadaşlarımızdan birkaçı bize şüpheli bakışlar fırlattı; geri kalanlar ise bizi tamamen görmezden geldi. Hepsi terden olmasına rağmen, Heath ve ben, buruşuk ikinci el giysilerimiz ve dün geceki şenlik ateşinin dumanı yıkanmamış saçlarımıza yapışmış halde berbat görünenlerdik.

Henüz buza ayak basmamıştık ama yarışma başlamıştı bile. Ve kaybediyorduk.

Sonunda biri varlığımızı kabul etmeye tenezzül etti.

"Vay, vay, . Seninle burada tanışmak ne güzel, Katarina Shaw."

Ellis Dean'di, Cleveland'da tanıştığım çocuk. Bella Lin'e bilerek rastladığımı düşünen kişi. Saçlarını kısa kestirmişti.

Aradan aylar geçmişti ama saçları hâlâ keskin çenesini yalayan dalgalar halinde kadar uzundu.

Ellis omzuna asılı kaykay çantasıyla bize doğru yürüdü ve Heath'e bir göz attı. "Beni muhteşem ortağınla tanıştırmayacak mısın?"

"Heath, bu Ellis Dean. Ellis, Heath Rocha."

Ellis bir el sıkışma teklif etti. Heath kabul etti ama tedirgin görünüyordu. Yabancılar tarafından dokunulmaktan nefret ediyordu ve ben olmayan herkesi yabancı olarak görüyordu.

"Siz ikiniz yeni mi geldiniz?" Ellis sordu. Başımı salladım. "Nereden?" "Chicago'dan." Yeterince yakın.

"Hoş geldiniz."

Ellis'in tişörtünün derin V'si terden sırlıklam olmuş göğüs kaslarını gösteriyordu. Burada sıkı antrenman yaptıkları belliydi; en son ne zaman böyle terlediğimi hatırlamıyordum. North Shore'da, buzdaki oyuklara ve yönetimin bazen yama yapmak yerine onları kordon altına almak için kullandığı turuncu trafik konilerine karşı sürekli tetikte olmamız gerekiyordu, bu yüzden tam olarak son hızda kayamıyorduk.

"istiyor olmalısın," dedi Ellis. "Hey, Josie!"

Josie bir parmağını kaldırmış, İngiltere takımından kızıl saçlı minyon kız Gemma Wellington ile fısıltıyla konuşmaya devam ediyordu. Her iki kız da gözlerini kısarak bize doğru bakmaya devam ediyordu, bu yüzden ne hakkında konuştuklarını oldukça iyi tahmin edebiliyordum.

"Çok hoş görünüyor."

Heath bana şaşkın bir bakış fırlattı ve o zaman bu yorumu kafamdan değil de yüksek sesle yaptığımı fark ettim. Kahretsin. Ellis bize zaman ayırmaya istekli görünen tek kişiydi; daha eşyalarımızı yerleştirmeden onu kendimden uzaklaştırmayı göze alamazdım.

Ellis bana Bella hakkında fısıldarken yaptığı gibi eğildi. "Josephine Hayworth arkadan bıçaklayan bir kaltak," dedi. "Ona söyleme tüm Batı Yakası'nın bilmesini istemeyeceğiniz bir şey."

Ancak saniyeler sonra Josie Gemma'ya el sallayıp bize doğru yürüdüğünde Ellis'in yüzü gülüyordu. İkisine de güvenmediğime karar verdim.

"Josephine, aşkım, Bayan Shaw'a odasını gösterme nezaketini gösterir misin?"

"Memnuniyetle," dedi Josie - her ne kadar yüz ifadesi aksini söylese de. "Kızların kalacağı yer tam şurada-"

"Bekle." Heath elimi daha da sıkı kavradı. "Aynı odayı paylaşacağımızı sanıyordum."

Josie güldü, sonra adamın ciddi olduğunu anlayınca sustu. "Erkeklerin kızların yatakhanesine girmesi yasak."

Fahiş oda ve yemek ücretini okuduğumda dişlerimi gıcırdatmanın ötesinde, uyku düzenlemelerimiz hakkında fazla düşünmemiştim. Heath'ten ayrı kalmaya da pek hevesli değildim.

Ama bu sadece geçiciydi ve antrenmanlarda her gün, bütün gün birlikte olacaktık. Ayrıca, başka seçeneğimiz de yoktu; aklı başında hiçbir ev sahibi nakit sıkıntısı çeken on altı yaşındaki bir çiftle kira sözleşmesi imzalamazdı.

"Sorun değil." Heath'e baktım, sessizce olay çıkarmaması için yalvardım.

Yatakhaneler ikinci kattaydı: erkekler kuzey binasında, kızlar güney binasındaydı. Heath isteksizce Ellis'in peşinden giderken ben de Josie'yi merdiven boşluğuna kadar takip ettim. Josie basamakları ikişer ikişer çıktı, sonra sahanlıkta durup altın haç kolyesiyle oynarken ben de bavulumu merdiven basamaklarının üzerinde sürükledim.

Koridordaki hızlı adımlarına ayak çalışırken bana "Uyandırma beş kırk beşte," dedi. "Kahvaltı altıda. Eğitim yedide başlıyor."

Akademi'nin lojmanları bir atletik eğitim merkezinden çok lüks bir tatil köyüne benziyordu. Her birimizin kendi özel odası vardı ve ortak banyolarda buharlı duşlar, pelüş çarşaflar ve Sheila'nın marka ortakları tarafından cömertçe sağlanan Sephora değerinde güzellik ürünleri bulunuyordu.

Josie, "Herkesin kullanımı için hepsi ücretsiz," diyerek beni bilgilendirdi. "Tazelenmek istersen diye..."

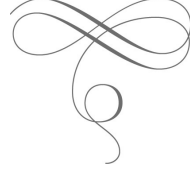
Orada olmayı hak etmediğimi düşündüğü çok açıktı. Sanki onun fikri önemliymiş gibi. Josephine Hayworth'un takacağı tek altın

Boynunda zengin babasının ona aldığı o şatafatlı haç vardı.

Yakında yeterli Ben olsam göster onu-ve herkes
else-exactly ne Hak ettim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 12

O Kaliforniya'daki ilk gecemde hayatımda hiç olmadığı kadar bitkin düşmüştüm.

Ve uyuyamadım.

Beni ayakta tutan sadece Heath'in yokluğu değildi. Yurt odaları iyi döşenmişti ama aynı zamanda göz kamaştırıcı beyaz duvarları ve keskin açılılarıyla sade, modern kutulardı. Gözlerim kapalıyken bile çok aydınlık hissediyordum.

Saatlerce dönüp durdum, bembeyaz Mısır pamuğundan çarşafı bacaklarıma doladım. Los Angeles'ın sesi de farklıydı: otoyoldaki araba kornalarının sesi, klimanın sürekli uğultusu, sonradan şehrin kanyonlarında dolaşan çakallar olduğunu öğreneceğim hayvanların uzaktan gelen ciyaklamaları.

Bu yüzden gece yarısından sonra aniden pencereye vurulduğunda zaten gergindim ve yataktan fırladım.

Penceremin dışından *-ikinci kat* penceremden- Heath gülümsedi ve el salladı.

"Beni içeri al," diye fısıldadı.

Kanadı çekerek açtım. Heath pervazın üzerinde dengede duruyordu, ince bir tahliye borusuna tutunması, aşağıdaki betona kemik kıran bir arasındaki tek şeydi.

"Ne yapıyorsun sen? Eğer biri seni burada yakalarsa-"

"Gitmemi mi istiyorsun?" Heath bana muzip bir sırıtış attı ve bir eliyle beni bıraktı. Kalbim boğazıma düğümlendi.

"O taraftan değil! Boynunu kırmadan önce buraya gel."

Pencere pervazına tırmanarak ikiz yatak ile minimalist beyaz şifonyer arasındaki dar alana yumuşak bir iniş yaptı. Boğucu gece havasına karşı pencereyi kapattım ve gölgeyi çektim.

"Seni uyandırmadım, değil mi?" diye sordu. Başımı salladım. "Uykuya dalamadım." "Ben de öyle."

Kollarını belime doladı ve bir öpücük için beni kendine çekti. Onun içinde eridim ve bacaklarım yatağın kenarına çarpana kadar tökezleyerek geri çekildik.

"Eğer kalacaksanız," dedim, "uyumamız gerekiyor."

Boynumu öptü ve elini pijama pantolonumun kemerinin altına kaydırды.

"Aslında uyumak," diye açıkladım.

"Tamam, Katarina." Yeni tıraş olmuş yüzü boğazıma yaslanmıştı. "Uyuyacağız."

Dar yatağa uzandım, sırtımı duvara dayadım. Heath yüzüme doğru tırmandı ve yorganı ikimizin üzerine çekti. Parmaklarını temiz saçlarımda gezdirdi ve içine çekti.

Banyodaki ücretsiz ürünlerle *tazelendim* -ama Josie gidene kadar bekledim, böylece onun önerisini kabul ettiğimi bilmenin memnuniyetini yaşamayacaktı. Hepsi tatlı ve pahalı kokuyordu, tıpkı lüks bir pastanedeki şekerlemeler gibi. Cildim hiç bu kadar yumuşak olmamıştı.

Heath her zamanki gibi kokuyordu: genel 2'si 1 arada şampuan ve odunsu tıraş losyonu. Ona tıraş olmayı öğreten babamdı ve Heath hâlâ aynı markayı kullanıyordu.

Los Angeles evimden en uzak olduğum yerdі. Bir parçam hâlâ gerçekten orada olduğumuza inanamıyordu. Her şey gerçek olamayacak kadar güzel geliyordu, sanki gitsem Illinois'deki yatağında uyanacaktım, Lee kapıyı yumrukluyordu.

Belki de bu yüzden, Heath yanımdayken bile o gece dinlenemedim. Sabahın ikisinde pes ettim ve kendi kuralımı çiğnedim,

Kulak memesine dişlerimi geçirip sırtına tırnaklarımı geçirerek onu uyandırdım.

Daha sonra, nihayet birkaç saat uyuyabildim. Saat tam 5:45'te alarmım çaldığında Heath çoktan gitmişti.

OceanofPDF.com

Lin Buz Akademisi'nde koparılan yaygaranın nedenini hiçbir zaman anlayamadım. Sadece süslenmiş bir buz pistiydi.

Bir buz pateni pistinden çok daha fazlasıydı. Akademi Sheila'nın mirasıdır.

Otuzlu yaşlarının ortasında olmasına rağmen hâlâ kız gibi görünen, güler yüzlü ve çilli bir sarışın olan Francesca Gaskell, çiçek açmış kış gülleriyle dolu cam bir serada oturuyor.

FRANCESCA GASKELL (Eski Buz Dansçısı): Küçük bir kızken bir gün Lin Academy patencisi olmayı hayal ederdim.

GARRETT LIN: Kız kardeşim ve benim ne kadar şanslı olduğumuzu fark ettim. Son derece

ayrıcalıklıydık. On beş yaşındaki Bella ve Garrett'ın Lin Buz Akademisi'nde baş başa antrenman yaptıkları bir video.

Biz de büyük bir baskı altındaydık. Garrett tökezliyor. Bella ona uzanıyor ve ikisi de buza çarpıyor.

GARRETT LIN: Herkes örnek olmak, standartları belirlemek için bize bakıyordu.

KIRK LOCKWOOD: İkizler daha doğmadan önce, basın onlardan "Lin Hanedanı" olarak bahsetti ki bu kültürel açıdan pek de duyarlı değildi. Bu kadarla bırakalım.

JANE CURREN: Ülkenin en iyi takımı yirmili yaşlarının sonlarındaydı ve herkes 2002 Oyunlarından sonra emekli olacaklarını düşünüyordu. Isabella ve Garrett ABD buz dansının geleceğiydi.

GARRETT LIN: Rakiplerimizle birlikte antrenman yapmak tuhaf görünebilir. Ancak her gün bir yarışma gibi hissedilseydi, gerçek yarışmalar sıradan bir gün gibi gelirdi.

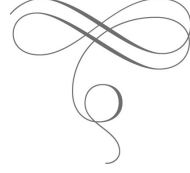
KIRK LOCKWOOD: Sheila çocuklarını kendi yöntemleriyle, kendi şartlarıyla eğitmek istedi.

GARRETT LIN: Yoğun yaz programının tüm fikri buydu. Annem bizi motive etmek, etrafımızı dünya çapında patenciler, koçlar ve uzmanlarla sarmak, en iyi olmamız için gereken her şeyi vermek istiyordu.

Sheila çocuklarının düşüşünü izliyor, sonra sırtını buza dönüp uzaklaşıyor. GARRETT LIN:

Ama aynı zamanda bize ne kadar kolay yer değiştirebileceğimizi hatırlatmak istedi.

BÖLÜM 13

H işte Sheila Lin'in seçkin paten okulunda gerçekte nasıldı.

Gözler hep üzerimizde - antrenörler, koreograflar, dans eğitimcileri, kişisel eğitimciler, fotoğrafçılar, muhabirler ve en çok da sporcu arkadaşlarımız, hep izliyorlar, düşmemizi, başarısız olmamızı bekliyorlar. Her an bir yarışma. Her gün bir dizi zaferler ve yenilgiler, yüksekler ve kalp kırıklıkları.

Buzun üzerinde o kadar uzun saatler geçirdikten sonra sağlam zeminde yürümek doğal gelmiyordu. Akan burunlar, çatlamış dudaklar, çatlamış topuklar, kanayan ayak tırnakları. Vücudum büyük bir çürük gibi ağrıyordu. Güneş ışığını tenimde sadece cam bölmelerden hissediyordum, çünkü şafaktan önce başlayıp alacakaranlıktan sonra bitirdik. Geceleri başımı yastığa koyduğum anda kendimden geçiyordum.

Sadece beslenme uzmanlarının kontrolündeki organik yeşillikler, yağsız proteinler ve probiyotik smoothie porsiyonları yüzünden değil, aynı zamanda en çok istediğim şeye her zamankinden daha yakın olduğum ve sonunda dişlerimi ona geçirmeyi arzuladığım için içimi kemiren, sürekli bir açlık. Tadını çıkarmak ve çenemi asla kaçamayacak kadar sıkamak için.

İzin yok. Mola yok. Mazeret yok. Bazı günler, başaramayacağımı düşündüm.

Ama her gün, hayatımda hiç olmadığım kadar mutlu hissediyordum. Ne yazık ki Heath aynı şeyi hissetmiyordu.

Bunu saklamak için elinden geleni yapıyordu ama ben onu çok iyi tanıyordum. Tüm bunlara - katı programa, sürekli incelemeye, görünüşte keyfi kuralların ve dile getirilmemiş beklentilerin sonsuz listesine - beni sevdiği için katlandığını biliyordum. Mutsuz olmadığı tek zamanın birlikte çalmayı başardığımız gece yarısı saatleri olduğunu biliyordum, bacakları pencereye tırmanmak için çok yorgun olmadığında.

Mutsuz olmasını önemsemediğimden değil. Sadece bunun üstesinden geleceğini düşünüyordum. Kazanmaya başladığımızda, tüm o uzun günlerin, sıkı çalışmanın ve fedakarlıkların buna değdiğini görecekti.

-

Bana , Lin Buz Akademisi hakkında tek bir şikâyetim vardı.

Sheila Lin neredeyse hiç orada değildi.

Bir gün buzun birkaç adım ötesinde durup her hareketimizi analiz ediyordu. Bir sonraki gün Seul'de bir defilede yürüyor, Paris'te bir şampanya reklamı çekiyor ya da Manhattan'daki bir film galasında el sallıyordu.

Koç ekibinin geri kalanıyla emin ellerdeydik. Ama Kaliforniya'ya Sheila ile çalışmak için gelmiştim ve bir aydan uzun bir süre sonra ona en yakın olduğum an, girişteki kupa kutusunun önünden geçmek oldu. Orada olduğu zamanlarda bile zamanının çoğunu ikizlerle çalışarak geçiriyordu. Geri kalanımız için geri bildirim, diğer koçlar ve teknik uzmanlarla bir telefon oyunu aracılığıyla iletiliyordu.

İzin yok demiştim ama o yaz bize tek bir gün izin verdiler: 4 Temmuz. Tatilde resmi antrenman seansları yapılmayacak olsa da, tesisler antrenman yapmak isteyen herkes için açık kaldı. Bu bir sınav gibiydi. Aramızda kim ekstra buz zamanı için gündüz içkisi ve havai fişeklerin vatansever zevklerinden vazgeçecek kadar kendini adamıştı?

Heath günü plajda geçirmek istiyordu. Zaten bir haftadır bundan söz ediyordu: Pasifik'te yüzmek, güneşin suyun üzerinden batışını izlemek. *Bütün bir gün, sadece biz.*

Kulağa hoş geliyordu. Aynı zamanda zaten kısıtlı olan zamanımızı boşa harcamak gibi geliyordu.

Illinois'deki cansız antrenman rejimimize rağmen, diğer patencilere ayak uydurmayı başarıyorduk. Heath ve ben en iyisi değildik - henüz değil - ama en kötüsü değildik. Fazladan bir günlük antrenman bize avantaj . Ancak bunu atlamak, başka bir takımın bizi geçmesi için bir açık kapı bırakabilirdi. Akademi'de resmi bir sıralama yoktu ama hepimiz sıralamada nerede olduğumuzu çok iyi biliyorduk.

Ve Bella ve Garrett Lin en tepedeydi. Ayın Dördü'nden önceki son antrenman seansında, patencilerin çoğu biraz dikkatleri dağılmış ve o değerli yirmi dört saatlik özgürlüğe kadar dakikaları geri sayarak sayıklamaya başlamıştı. İkizler ise her zamanki gibi lazer gibi odaklanmıştı.

Orijinal dansları için twizzle sekansının ince ayarını yapmak için tam bir saat harcadılar, ardından cezalandırıcı bir dizi program çalışması için pisti devraldılar. İkisi de beyaz tayt giymişti, Bella'nın üstündeki çapraz sırt kısmı biçimli omuzlarını gösteriyordu. Saçlarını her zaman karmaşık örgülerden oluşan bir taç şeklinde topluyordu ve bütün gün kaymasına rağmen tek bir teli bile yerinde değildi. Bu arada, benim topuzum ustaca dağınıklıktan mantar bulutuna dönüşmüştü ve Heath ile ben saatler önce giysilerimizi ter içinde bırakmıştık.

Akademi'nin Cirque du Soleil eğitilmiş lift uzmanı Sigrid ile buz dışı bir seansı tamamlayarak sıramızı bekledik, pistin yanına kurulmuş bir çarpışma yastığında. Akademi, pistleri hokey oyuncuları veya sürat patencileriyle paylaşmak zorunda değildi, bu nedenle tesisler özellikle artistik patinaj için tasarlanmıştı - tahta yoktu, sadece sonsuzluk havuzu gibi ufka doğru akan bozulmamış beyaz bir alan vardı.

"Çekirdeğinizi çalıştırın!" Sigrid bize bağırmaya devam etti, sert İskandinav aksanı Lins'in yumuşak caz program müziğini kesiyordu. "Tekrar!"

Kariyerimizin o noktasına kadar nispeten basit kaldırırlara bağlı kalmıştık. Ancak uluslararası düzeyde rekabetçi olmak istiyorsak, bunu bir adım öteye taşımamız gerekiyordu; bu da Heath'in beni kaldırıp düşmeden tekrar yere bırakmaktan çok daha fazlasını yapması gerektiği anlamına geliyordu.

O gün çalıştığımız kaldırış, Heath'in kalçalarının üzerinde dururken benim geriye doğru eğilmemi içeriyordu. Bunu sağlam zeminde yapmak yeterince zordu; buzun üzerinde son sürat ilerlerken bunu başarmak neredeyse imkânsız görünüyordu. Ne kadar uzun süre çalışırsak, Heath'in elleri terden sıırılsıklam olmuş tozluklarıma o kadar çok kayıyordu. Ne zaman yere yığılsam, beni yakalamak için gösterdiği asil çaba ikimizin de kık üstü düşmesiyle sonuçlanıyordu.

Ama kararlıydım. Ve birkaç metre ötemde Lins'in fokstrotta yelken açması beni daha da motive etti. Nasıl bu kadar kolay göründüklerini anlayamıyordum. Bir şekilde aynı anda hem hızlı hem de yavaşlar, bıçaklarının staccato sıırıkları tellerin her koparılışını yakalıyor, buzun üzerinde durgun vokallerle aynı anda akıyorlardı. Programlarını bitirdiklerinde alkışlamamak için ellerimi yumruk yapmak zorunda kaldım.

Sonra sıra bize geldi. Yerleşik koreograflardan biri tarafından yaratılan orijinal dansımız Cole Porter'ın bir medley'i üzerine kuruluydu. Konseptte Altın Çağ Hollywood suaresinde ünlüleri oynuyorduk. Heath bundan nefret etti - tüm o telaşlı ayak hareketleri ve resmi duruş, doğal kimyamızın parlaması için çok az alan vardı. Müziğimizi kendimiz seçmeye alışmıştık; kalkıp hareket etmemizi sağlayacak bir ritim duyana kadar saatlerce yere yayılıp şarkı üstüne şarkı dinliyorduk. Ama burada işler böyle yürümüyordu.

Ne zaman homurdansa, ona Sheila'ya güvenmesini söyledim. Akademi'de onun onayı olmadan hiçbir şey olmazdı ve o ne yaptığını bilirdi. Kostümlerimiz bittiğinde karaktere girmenin daha kolay olacağını umuyordum. Heath'inki harekete uygun bir kumaştan yapılmış, kuyruklu bir smokin, benimki ise diz hizasında, yüksek askılı bir elbiseydi. Akademi'nin kendi tasarımcısı için denediğim müslin maketin içinde bile kendimi bir film yıldızı gibi hissediyordum - ta ki yüklü peşinat bana orta sınıf bir Ortabatılı olduğumu hatırlatana kadar.

Buza çıkarken, yarışmada nasıl görüneceğimizi hayal etmeye çalıştım: Heath, smokininin keskin yakaları çenesinin çizgisini ortaya çıkarıyor. Ben, elbisemdeki payetlerle aynı renkte ruj sürmüş, saçlarımı taramıştım.

sofistike bir bükölme içine. Başlangıç pozisyonlarımızı aldık -birbirimize bakıyorduk, elimi göğsüne bastırmıştım, sanki onu itmekle yaklaştırmak arasında kalmıştım- ve birbirimizin gözleriyle buluştuk. Odaklanmış, sakın, hazır.

Müziğimiz başladı ve hayallerimiz suya düştü. Yorgunluktan bitap düşmüş bir haldeydik, ilk birkaç ölçü boyunca ritmin gerisinde kalmıştık, yetişmek için acele ederken neredeyse birbirimize takılıp düşüyorduk. Dizlerim çok sert olmasına ve Heath'in hızla hareket eden ayaklarımıza bakıp durmasına rağmen fokstrot desenini felaket olmadan atlattık. Sonra asansör geldi.

Bıçağım Heath'in bacağına değdiği andan itibaren başımızın belada olduğunu biliyordum. Beni sağlam bir şekilde kavrayamamıştı ve sırtüstü eğilmeyi düzgün bir şekilde uygulamak için zamanında ayağı kalkamadım. Dizlerim bükölmeye başladı. Karnımı çalıştırdım, baldırlarımı sıktım, dişlerimi sıktım - onu kurtarmak için aklıma gelen her şeyi yaptım. Ama artık çok geçti. Düşüyordum.

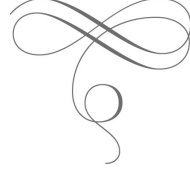
Heath asansörden dışarı fırladı ve kollarını belime dolayarak kayarak durdu. İkimizin de buza çarpması için kendimi hazırladım, ama mucizevi bir şekilde dik durduk.

"İyi misin?" Nefesleri hızlı ve sık geliyordu. "Çok özür dilerim, ben-"

"Neden durdun?"

Sheila. O da oradaydı. Pistin hemen yanında durmuş, bizi izliyordu.

BÖLÜM 14

I Sheila'nın burada olduğunu bilmiyordu. Müziğimiz kesildikten sonra mekândaki huzursuz sessizliğe bakılırsa başka kimse de bilmiyordu.

"Size bir soru sordum, Bay Rocha."

Ellerini kavuşturmuş, onun cevabını bekliyordu. Bazı koçlar sporcularına bağırır ama Sheila Lin'in sessizliği tüm çılgınlardan daha üzücüydü.

Heath yutkundu. "Yaralanmış olabileceğini düşündüm." "O iyi," dedi Sheila. "Değil , Bayan Shaw?"

Başımı salladım. Heath'in eli belimden çekildi, ama kalbini hâlâ sırtımda hissedebiliyordum, daha hızlı atıyordu.

"Sadece emin olmak istedim," dedi. "Ya-"

"Ya Dünya Şampiyonasında olsaydınız? Olimpiyat Oyunları'nda? O zaman programınızın ortasında biraz dinlenir miydiniz Bay Rocha?"

Heath o zaman çenesini kapalı tutacak kadar akıllıydı.

"Devam etmek zorundasın," dedi Sheila. "Ne olursa olsun. Her patenci hata yapar ama en iyi patenciler hatalarına rağmen programa devam etmek için mücadele ederler. Şimdi tekrar yap. Ve bu sefer" - doğrudan Heath'e baktı - "Durma."

Başlangıç pozisyonlarımıza geri döndüğümüzde Heath neredeyse öfkeden titriyordu. Elimi göğsüne zamankinden daha sert onu yatıştırmaya çalıştım.

" yok," diye fısıldadım.

Derin, ürpertici bir nefes aldı. "Seni incitmek istemiyorum."

"İncitmeyeceksin."

Heath kararsız görünüyordu. Ama müzik tekrar başladığında, benimle birlikteydi.

Mükemmel bir uyum içindeydik. Şarkıyı başlatan solo tom-tom'un her gümbürtüsünde omuzlar titriyordu. Korno bölümü içeri girdiğinde sorunsuz bir şekilde gezinti adımına geçtik, Ella Fitzgerald *"You are the one"* diye mırıldanırken fokstrotun geri kalanında süzüldük.

Ve sonra kaldırma. Heath bileğimi kavradı, bıçağımı kalçasının kıvrımına çekti. Elleri dizimin arkasına yerleşti ve ben kendimi ayağa kaldırıp diğer bacağımı pozisyona getirirken yukarı doğru kaydı.

Kalkmıştım! Patenlerim onun belinin iki yanında dengede duruyordu, bedenim uzun ve gururluydu, yapraklarını güneşe doğru uzatan güzel bir çiçek gibiydim. Dizlerinin kıvrımını derinleştirdi ve son poz için yeterli karşı ağırlık sağlamak üzere uyluklarıma tutundu: Sırtım kavisli, kollarım , buzu zarif bir kavisle kat ederken.

. Sonunda etmiştik. Kaybettik.

Heath'in ayakları sallanıyordu. Kalçalarım çok fazla öne eğildi. Düşmedik ama asansörden çıkışım, koreografide bizi birkaç adım geride bırakan beceriksizce bir uzuvlar karmaşasıydı.

Müzik "Too Darn Hot "ın daha hızlı temposuna dönüştü ve biz de onu yakalayana kadar peşinden gittik. Her ölçü boyunca mücadele ettik, her hareket için savaştık. Güzel değildi. İyi değildi. Ama durmadık.

Sonunda nefes nefese kalmıştık, titriyorduk, terden sıırılsıklam olmuştuk. Son nota kaybolur kaybolmaz Heath beni bıraktı ve belinden eğildi. Tekrar doğrulana kadar onun da kan damladığını fark etmemiştim.

Bıçağım attan inerken kalçasına saplanmış olmalıydı. Pantolonunun paçasını parçalamış ve altındaki deriyi keserek kızgın kırmızı bir yara bırakmıştı.

"Kahretsin," dedim. "Sen iyi misin?"

"Bitirdik. Önemli olan da bu." Sheila'ya doğru baktı. "Öyle değil mi?"

Fransız ekibi Arielle Moreau ve Lucien Beck'e bazı talimatlar verirken sırtı piste dönüktü. Performansımız için her şeyimizi vermiştik ve o bizi izlemiyordu bile.

Heath buzdan çıkmak için izin almayı ya da beni beklemedi. Sheila'dan başımı çevirdiğimde, çoktan duvara dayalı banklardan birine oturmuş, kesliğini inceliyordu.

Ne söyleyeceğimi bulmaya çalışarak kaydım. Garrett Lin benden önce .

"Seni yakaladı, ha?" Garrett bir ilk yardım çantası uzattı. "Eskiden sürekli başımıza gelirdi. Bella'nın kaç çift pantolonumu mahvettiğinin sayısını unuttum."

Lins'ler mükemmel bir kaldırış için sonsuz sayıda giysiyi elden çıkarmayı göze alabiliyorlardı. Heath'in sadece iki tane düzgün antrenman pantolonu vardı ve ben onlardan birini mahvetmişim.

Heath ilk yardım malzemelerini almak için kıpırdamadı, ben de onun yerine kutuyu aldım ve yavaşça yanına koydum. Beni incitmekten o kadar endişelenmişti ki, ama ben onu incittiğimi fark etmemiştim bile.

"Kendini kötü hissetme," dedi Garrett. "Önemli olan bıçağının tam ortasında dengede durduğundan emin olmak ve sana gösterirsem muhtemelen daha kolay olur. Sakıncası var mı?"

Heath'e bakmadan bile, bunu *çok* önemseddiğini söyleyebilirdim. Ama Garrett benden istemişti, ondan değil. Bacağımı uzatarak asansör girişi için pozisyon aldım.

Garrett'ın tutuşu Heath'inkinden daha hafifti. O kadar hızlı hareket etti ki, düşünecek zamanım olmadı. Yerdeydim ve birden havalandım.

Sırt üstü eğildiğimde, sergilenen narin bir çiçek değildim. Bir geminin pruvasına oyulmuş bir tanrıçaydım, deniz yolumdan çekilmek için ayrılıyordu. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Aynı anda hem zahmetsiz hem de güçlüydüm. Orada saatlerce kalabilirdim.

Garrett daha zor bir iniş başlattı - beni çevirdi, böylece kalçalarım aşağı inerken omuzlarının üzerine yuvarlandı, Bella ile yaptığını gördüğüm bir şey.

Heath'e baktım. Çenesi seğiriyordu ve ilk yardım çantasını plastiği çatlatarak kadar sert tutuyordu.

"Bu harikaydı!" Garrett dedi ki. "Ve bakın: kesik yok."

Bıçaklarım beyaz pantolonunda küçük kırıksıklıklar bırakmıştı ama yara yoktu.

Belki Heath'in gururu hariç.

"Teşekkürler," dedim.

"Elbette." Garrett sırttı. "Yardım etmekten her zaman mutluluk duyarım."

Ciddiydi. Garrett Akademi'deki küçük çekişmelere ve güç oyunlarına hiç kapılmıyor, hatta bunların farkına bile varmıyor gibiydi. Herkes onu severdi.

Neredeyse herkes.

Heath kesiğiyle ilgilenmeyi bitirdi ve yanıma gelip sırtıma sahiplenici bir el koydu. Garrett sırtıma devam etti.

"Peki," dedi, "siz ikiniz tatil için ne planladınız?" "Biz konuşuyorduk-" diye başladı Heath, ama ben araya girdim.

"Kesin bir planım yok," dedim. "Neden?"

Garrett, "Annem her yıl ayın dördünde küçük bir parti düzenler," dedi. "Başka bir işiniz varsa sorun değil, ama sizi orada görmek isteriz."

"Biz "in, pistin diğer tarafında bir dizi soğuma hareketi yapan ve kardeşiyle olan tüm etkileşimimizi titizlikle görmezden gelen Bella'yı içerdiğinden şüpheliydim.

Benim de giyecek bir şeyim yoktu. Orta Batı'da "küçük parti" demek, arka bahçede sosisli sandviç, bira ve eğer kendinizi havalı hissediyorsanız belki biraz s'mores, tüm konukların kısa şort ve parmak arası terlik giydiği bir yemek demektir. Lins'ler her ne planladıysa, daha resmi olmak zorundaydı.

Yine de bana Sheila'yla daha fazla zaman geçirme şansı verirse...

"Bunu düşünüyoruz," dedi Heath.

"Orada olacağım," dedim Garrett'a.

Evet, Sheila Lin'in Kırmızı, Beyaz ve Altın Partisi. Takma adı böyle çünkü Sheila'nın öğrencilerinden biri değilseniz, davet edilmek için altın madalya sahibi olmanız gerekiyordu.

Doğru değil. Orada gümüş madalya kazananlar da vardı. Hatta 94'te çok ünlü bir patencinin kafasına darbe almış çiçek yatağına kusmuştu.

Inez Acton, otuzlu yaşlarında, dağınık bir topuz ve arasına sıkıştırılmış bir kalemle, feminist blog TheKilljoy.com'un Brooklyn'deki ofisinde oturuyor.

INEZ ACTON (Personel Yazarı, The Killjoy): Ben sıkı bir paten hayranıyım. Ama bazen bunu politik görüşümle bağdaştırmak zor oluyor. Rekabetçi patenci olmanın maliyeti yılda 40 bin dolardan fazla. Zengin bir ailen yoksa, boku yemiş sayılırsın.

Josie'nin ailesi zengindi. Lins'ler *kraliyet* ailesiydi.

O parti en büyük networking fırsatıydı. Buz pateninde, buz üzerinde doğru şeyi yapmak elbette önemlidir. Ama doğru insanları tanımanın da zararı olmaz.

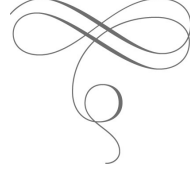
ELLIS DEAN: Kırmızı, Beyaz ve Altın Parti, sporla ilgili yanlış olan her şeyi temsil ediyordu. Paten yeterince elitist.

Yapımcı (Offscreen): Anladığımı kadarıyla hiç katılmadınız?

Şaka mı yapıyorsun? kaçırmazdım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 15

Töğleden sonra sığağı parti için tam zamanında bastırdı, sanki Sheila koşulların ideal olmasını sağlamak için havanın kendisiyle pazarlık yapmış gibiydi.

Üstü açık, kar beyazı bir araba, çiğ et renginde bir iç mekânı ortaya çıkaracak şekilde indirilmiş, binanın önünde rölantide duruyordu. Ellis Dean arabaya yaslanmış, çıplak ayak bileklerini çaprazlamış, dokuma deri mokasenlerinin parmaklarını zıplatıyordu.

Ta ki benim yaklaştığımı görene kadar. Sonra ayağa kalktı ve güneş gözlüklerini indirdi.

"Şu bak."

Arielle, zahmetsizce şık Fransız tasarım kıyafetleriyle dolu dolabından bir şeyler ödünç almamı teklif etmişti. Bu da kısa sürede tam teşekküllü bir acil durum makyajına dönüştü. Üzerimdeki her şey, topuzumu yerinde tutan klipslerden elbisenin üzerindeki gül deseniyle uyumlu ruja kadar, ona aitti.

Bana aynada bitmiş ürünü gösterdiğinde kendimi göz alıcı hissetmişim. Ama şimdiden tereddüt etmeye başlamışım. Elbisenin askıları o kadar ki altına sütyen saklamak imkânsızdı; ama sütyensiz giymeyi denediğimde müstehcen görünüyordum, özellikle de eteğindeki yırtmaç zaten o kadar çok çıplak bacak sergiliyordu ki.

Akademi'ye kadar vücudum hakkında yapabildikleri dışında fazla düşünmemiştim. On yaşındayken North Shore'da başka bir kız bana ağaç gövdesi gibi kalçalarım olduğunu söylemişti ve ben bu hakareti gerçekten anlamamışım.

Ağaçlar uzun, güçlü ve güzeldi. Neden onlara benzemek istemeyeyim *ki*?

Buz dansçılarınin çiftler kızları gibi minyon, küçük peri ya da tekler patencileri gibi ergenlik öncesi zayıflıkta olmaları gerekmiyordu. Ancak kıvrımlarım ve kaslı bacaklarım, partnerimle neredeyse aynı boyda olduğum gerçeği gibi göze çarpıyordu. Etrafım daha geleneksel vücut tiplerine ve boyut farklılıklarına sahip takımlarla çevriliyken, kendimden utanmamak çok zordu.

Ödünç aldığım elbisemin askılarını çekiştirdim. "Bu iyi mi?" Ellis'e sordum. "Kıyafet kurallarından emin değildim."

"Şaka mı yapıyorsun? *Çok seksi* görünüyorsun. Heath aklını kaçırarak. Senin şu adam nerede?"

Heath'i bir gün önceki antrenmandan beri görmemiştim; yıllardır ayrı kaldığımız en uzun süreydi bu. Yine de beni ektiğini hayal bile edemiyordum.

"Her an burada olabilir," diye Ellis'i temin ettim.

"Güzel. Çünkü ne kadar geç çıkarsak, 10. kat o kadar ." Sonunda cam kapılar açıldı ve Heath dışarı çıktı.

Onu geciktiren her neyse, kesinlikle parti için hazırlık yapmıyordu. Tıraş olmamıştı ve yırtık kot pantolonunun üzerine düz siyah bir tişört giymişti. O günlerde ikimizin de çok fazla şık kıyafeti olmamasına rağmen, *bundan* daha güzel şeyler paketlediğini biliyordum.

"Hey." Elini uzattım; cebinde tutuyordu. "Çıkmaya hazır mısın?"

Heath bana bakmadan başını salladı ve sıkışık arka koltuğa tırmandı. Spor ayakkabıları yolcu kapısında tozlu bir leke bıraktı; tüfeği almadan önce lekeyi sildim.

"Güzel araba bu arada," dedim Ellis'e. Güneşten kavrulmuş deri tenimi yakacak kadar sıcaktı ama yine de tereyağı yumuşaklığını okşamaktan kendimi alamadım.

"Öyle değil mi?" Ellis direksiyonu okşadı. "Josie'nin 16. yaş günü hediyesi. On sekizinci yaş gününde renklerden bıkmıştı, bu yüzden ailesi ona mavi bir BMW aldı ve bana da bunu verdi."

"Yirmi bir yaşına girince ne olacak?" Heath mırıldandı. "Özel bir jet mi?"

"Orange County'deki geleneksel yirmi birinci yaş günü hediyesinin Pasifik Okyanusu manzaralı bir çatı katı olduğuna inanıyorum. Ama ben ne bilirim ki, ben sadece Florida Panhandle çöpüyüm."

Ellis'in Floridalı olduğunu tahmin edemezdin. Bir kere o kadar solgundu ki neredeyse yarı saydamdı. Bir de aksanı vardı - benimki gibi düz, genel bir Amerikan aksanı, Güneyli tınısından eser yok. Ellis Dean'in ne kadarının bir performans olduğunu anlamam gerekenden daha uzun sürdü. En iyi artistik patinajcılar gibi o da zor işleri zahmetsizmiş gibi gösteriyordu.

Ellis, açmaya değer bir şarkı -Aaliyah'dan "Try Again"- bulana kadar radyo frekanslarını çevirdi ve kaldırımdan uzaklaştı.

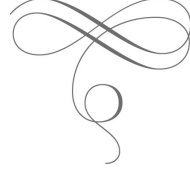
Haftalardır Los Angeles'taydık ama havaalanı ve Akademi dışında pek bir şey görmemiştik. Bu steril çevrede geçirdiğimiz onca zamandan sonra, arabadan görünen manzara gerçek olamayacak kadar canlı görünüyordu. Yeşil palmiye ağaçlarının yaprakları mavi gökyüzünde patlıyor, begonvil çiçeklerinin şiddetli eflatun rengi yolu kaplayan kırmızı kaya duvarlarının üzerine yayılıyordu. Okyanusa yaklaştıkça esinti daha da serinliyordu.

Pasifik Sahil Otoyolu boyunca birkaç mil kıvrıldıktan sonra Ellis dönüş sinyalinin yaktı. İlk başta direksiyonu bir uçuşuma kıracaktı gibi geldi ama sonra kapıyı gördüm.

Üniformalı bir güvenlik görevlisi bizi içeri almadan önce isimlerimizi ve plaka numaramızı aldı. Diğer tarafta, dik bir tepenin yamacına doğru uzanan beyaz bir araba yolu vardı. Sheila Lin'in evi tepemizde belirene kadar birkaç dönüş daha yaptık.

"Buz Sarayı'na hoş geldiniz," dedi Ellis.

BÖLÜM 16

I Buz Akademisi kompleksi gibi sert, köşeli modern bir mimari bekliyordu. Oysa Sheila Lin'in evi tam bir Hollywood ihtişamına sahipti.

Dış cephe tamamen beyazdı: boyalı tuğla, özel sırlı pişmiş toprak çatı kiremitleri, kemerli pencere kasaları. Yivli sütunlar, sadece dik bir imparatorluk merdiveniyle ulaşılabilen ön kapıyı çevreliyordu. Chicago'nun Kuzey Kıyısı'ndaki Yıldızlı Çağ malikanelerine hayranlıkla bakarak büyümüştüm ama Buz Sarayı hepsini utandırıyor. Bir film yıldızı için uygun görünüyordu. Ya da bir kraliçeye.

Ellis, Heath'ten çok daha iyi giyinmiş olan valeye anahtarlarını attı ve merdivenlerden çıktık. Ayaklarımı koşan bir at gibi kaldırdım, ama Arielle'in son moda platform sandaletleri basamaklara takılıp duruyordu. Heath beni sabitlemek için bir elini belime koydu ve içeri girerken de orada tuttu.

Evin içi de beyazdı: yerler, duvarlar, mobilyalar, iki katlı oturma odasındaki mermer şöminenin rafı. Şöminenin üzerinde av ganimetleri gibi asılı duran Sheila'nın olimpiyat altın madalyaları tek renk ipucuydu.

Sheila'nın kendisini görmedim ama salon çoktan diğer atletik aydınlarla dolmuştu. Odanın ortasında, Sheila'nın eski ortağı Kirk Lockwood, heykelsi bir sandalyenin arkasına yaslanmış, Heath ve benim Cole Porter programımızda geliştirmeye çalıştığımız bir tür mağrur ben buradayım rahatlığıyla konuşuyordu. Kirk emekli olduktan sonra

Buz pateni yarışmaları için ve onun yumuşak bariton sesini televizyon hoparlörlerim yerine canlı ve şahsen duymak garipti.

Kalabalığın geri kalanı da benzer şekilde etkileyiciydi. Birçok Olimpiyat madalyası sahibinin yanı sıra film yıldızları, rock yıldızları, moda tasarımcıları, mankenler ve Josie Hayworth'un senatör babası ve onun sahte sarışın ikinci eşi de dahil olmak üzere politikacılar da vardı.

Üç Hayworth da arka bahçeye açılan büyük sürgülü kapıların yanında durmuş Garrett Lin'le konuşuyorlardı. Josie sürekli Garrett'ın koluna dokunuyor ve o kadar yüksek sesle gülüyordu ki, onu verandada çalan caz grubunun sesinden duyabiliyordum.

"Ne düşünüyorsun?" Ellis söyledi. "Önce yemek mi yoksa Josie çenesini açıp onu bütün olarak yutmadan önce Garrett'ı kurtarmalı mıyız?"

"Neden onunla kayıyorsun ki?" diye sordum. Ellis en yetenekli patenci değildi, ama yeterince iyiydi - ve erkek buz dansçıları o kadar talep görüyordu ki, vasat olanların bile partnerleri vardı.

Omuz silkti. "Ailesi en iyi parayı ödedi."

"Sana *para* mı ödüyorlar?" Heath söyledi.

"Her şeyi onlar ödüyor. Eğitim, barınma, ekipman, kostümler, seyahat. Sevgili kızlarına bir sezondan fazla katlanacak birini bulabilmelerinin tek yolu bu. Ben onun üçüncü ortağıyım. Yoksa dördüncü müydü? Hep unutuyorum."

Odanın diğer ucunda Garrett, kapı pervazına çarparak Josie'den uzaklaştı. Josie ipucunu almak yerine bir adım daha yaklaşarak Garrett'ın pazusunu sıktı.

"göre Garrett Lin'i beş numara yapmak için uğraşıyor," dedim.

"Rüyalarında. Satın alınamayacak kadar zengin ve kız kardeşini terk edemeyecek kadar iyi biri."

Garrett ona baktığımızı fark etti. Yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı. Hayworth'larla olan konuşmasını yarıda keserek -hem Josie'nin hem de üvey annesinin yüzünde ekşi bir ifade bırakarak- bizi selamlamak için odaya geçti.

"Hey! Başardın." Garrett eğildi ve yanağımı öptü. Heath'in elimi tutuşu sıkılaştı. "Aç mısın? Sana bir içki getireyim mi, yoksa-"

Heath, "Biz iyiyiz," dedi.

Garrett, Heath'in benim adıma konuşma girişimini görmezden geldi.

"Kat?" "Su harika olur," dedim ona. "Teşekkür ederim."

"Hadi, bu bir parti! Barmen bu inanılmaz narlı daiquirileri yapıyor." Sırıttı.
"Bakire, tabii ki."

"Tamam, onlardan birini alacağım." Ben de gülümsemekten kendimi alamadım; on beş yaşında olmasına rağmen Garrett'ın cazibesi bulaşıcıydı.

"Ben de," dedi Ellis.

Garrett siparişlerimizi yazıyormuş gibi yaptı. "İki daiquiri, geliyor. Sana bir şey getiremeyeceğime emin misin Rocha?"

Heath başını salladı, ağzı somurtkan bir çizgiye oturmuştu. Garrett bara doğru yönelir yönelmez, Heath'in kulağına fısıldamak için eğildim. "Sadece nazik olmaya çalışıyor."

"Güven bana," dedi Heath. "Garrett Lin'in sana karşı ne kadar *nazik* olduğunu fark ettim."

Fısıldama zahmetine girmedim ve Ellis de aramızda oluşan bariz gerginlikten duyduğu memnuniyeti gizleme zahmetine girmedim.

Heath'in elini çektim. ", bir şeyler yiyelim."

Ben ikimize yetecek kadar tabağı doldururken o elleri cebinde arkada duruyordu. Başkası için ifadesi boş görünüyordu ama ben onu gözlerindeki tiksintiyi fark edecek kadar iyi tanıyordum.

Lins'lerin sahip olduğu türden bir zenginlik bana anlaşılmaz geliyordu, bu yüzden Heath'in geçmişine sahip biri için ne kadar dehşet verici olduğunu ancak hayal edebilirdim. Sadece üç kişinin yaşadığı o devasa ev, birçok insanın bir yılda kazandığı paradan daha fazlasının tek bir partiye harcanması, gecenin sonunda muhtemelen çöpe atılacak yığınla gurme yemek.

Yine de misafirdik. Kaba olmaya gerek yoktu.

"Hey." Tabağı yere bıraktım ve Heath'in yüzünü ellerimin arasına alarak onu bana bakmaya zorladım. "Böyle yapma."

"Ne gibi?"

"Huysuz." Onu öptüm. Ağzı sert ve inatçı kaldı. "Huysuz." "Buraya gelmek istemediğimi biliyordun, Katarina."

Ellerimi indirdim. "O zaman gelmemeliydin. Kimse seni zorlamadı."

Artık parti hakkında mı yoksa genel olarak Los Angeles hakkında mı konuştuğumuzdan emin değildim. Her iki durumda da, onun kötü tavırlarından bıkmıştım.

Garrett elinde şekerli bir kokteyl bardağında kıpkırmızı bir içkiyle yeniden ortaya çıktı. "Hanımefendi için bakire daiquiri." Ceketinin cebinden küçük bir şişe çıkardı ve Heath'e uzattı. "Ben de her ihtimale karşı sana bir su aldım. Umarım köpüklü iyidir."

Bir an için Heath'in şişeyi yere fırlatacağından emin oldum. Onun yerine, dişlek ve alaycı bir sırıtışla şişeyi aldı. Kardeşimden başka hiç kimseye böyle baktığını görmemiştim.

"Sparkling muhteşem, çok teşekkür ederim."

Garrett'in dostça gülümsemesi bozuldu. "Başka bir şey isterseniz haber verin."

Garrett kulak kesilir kesilmez tırnaklarımı Heath'in bileğine geçirdim. "Neyin var senin?"

"Neyin var *senin*? Benim tanıdığım Katarina tüm bu kendini beğenmiş pisliklerle dalga geçerdi, onlara yalakalık yapmazdı."

"Şu anda pislik gibi davranan sensin, Garrett değil. O kendi yetiştirilme tarzını değiştiremez, sen de kendininkini değiştiremezsin."

Bunun sinirime dokunacağını biliyordum ama yine de söyledim. Heath elimden kurtuldu ve köpüklü suyunu en yakındaki masaya çarptı.

"Heath."

Döndü, spor ayakkabılarının topukları cilalı zeminde gıcırdadı ve bahçeye çıktı.

"*Heath.*"

Sesimi o kadar yükseltmişim ki, iki kadın -bir diziden hayal meyal tanıdığım aktrisler- dönüp bana baktılar. Yüzüme yayılan kızarıklığı gizlemek için başımı içkime doğru eğdim.

"Bu kadar aceleyle nereye gidiyor?"

Ellis Dean kendi kokteylini tutarak yanaştı. Heath şimdi o kadar uzaktaydı ki gökyüzünde bir leke gibi görünüyordu. Heath'in o kadar uzakta olduğundan emin .

Ya sakinleşip geri gelecekti ya da partiyi terk edecekti ve ben de kendi kendime ikisinin de umurumda olmadığını söyledim. Grange'e kadar yürüyebilirdi, umurumda değildi.

"O... kendini iyi hissetmiyor," dedim Ellis'e.

"Elbette." Ellis dirseğini uzattı. "Kaynaşalım mı?"

Kolumu onun koluna doladım ve sonraki bir saat boyunca birlikte tur attık. Ellis benim buzda olduğum gibi kalabalıkta da korkusuzdu. O ünlü yabancılarla sohbete daldıkça ben de izliyor, öğreniyor ve Sheila Lin'in tertemiz dekoruna yapışkan kırmızı sulu dökmekten korkarak içkimi sıkıca tutuyordum.

Gün batımına doğru, sonunda onu ve Bella'yı gördüm. Verandada yan yana duruyorlardı, arkadan parlayan ışıkla aydınlanmışlardı. Sheila karmaşık bir şekilde bükülmüş Grek tanrıçası yakalı beyaz bir elbise giymişti, Bella'nın elbisesi ise Arielle'den ödünç aldığıma benzer bir önden kesimli slip tarzında, narin beyaz işlemeli soluk maviydi. Ama onun üzerinde kumaş vücudunu sarmak yerine sıyrıyordu. O ve annesi birbirlerine çok benziyorlardı. Sadece yüz hatları değil, jestleri, duruşları, alıştırılmış gülümsemeleri de.

Ellis'i bu yönde dürtmeyi düşündüm - Sheila'ya yaklaşmak, onun sohbet arkadaşı olmasıyla daha az sinir bozucu görünüyordu - ama Lin kadınları zaten meşguldü, sıkıca sarılmış kızıl saçlı yaşlı bir kadınla konuşuyorlardı.

"Kim o?" diye sordum. Tanıdık geliyordu ama çıkaramadım. "Jane Curren," dedi Ellis.

"Yargıç mı?"

Jane, sert artistik puanıyla Heath ve bana Ulusal Yarışmalarda madalya kaybettiren hakemdi. Ve şimdi, Lins'eski arkadaşlarmış gibi gülüyordu.

"Sakın bana bu sporun *adil* olduğunu düşündüğünü söyleme," dedi Ellis. "Bu çok sevimli."

Diğer birkaç konuğu işaret etti. "O da bir yargıç. Ve o da. Ve bu adam şu anda ABD Artistik Patinaj Birliği'nin ikinci adamı, ama Sheila'nın istediği olursa, sezon başladığında en üst pozisyonda olacak."

"Bütün bunları nereden biliyorsun?"

"Dikkatimi veririm." Kadehini geniş bir hareketle kaldırdı. "Buzda kazanmak istiyorsan, önce burada kazanmalısın."

Ona inanmak istemedim. Yeteneğimin ve sıkı çalışmamın yeterli olacağını düşündüm.

İşte bu kadar genç ve .

-

Güneş solup sıcaklık düştüğünde, verandada bulunan tüm parti müdavimleri içeriye çekildi. Kapılar gece havasına karşı kapatıldı ve hoş bir sohbet ve hafif müzik uğultusu olan şey, tonozlu tavandan seken bir kakofoniye dönüştü.

Heath'ten hâlâ bir iz yoktu. Gürültüden, çok tatlı kokteylden ve tüm o gülümsemelerden dolayı gözlerimin arkasında bir baş ağrısı oluştu, bu yüzden Ellis'i Arielle'in ortağı Lucien'le Paris gece hayatı hikâyeleri anlatırken bıraktım ve tek başıma arka bahçeye kaydım.

Gece Kaliforniyalılar için dondurucu olabilir ama benim için ılıktı. Kıyıdan uzakta havai fişek gösterilerinin gürültüsüne rağmen sessizdi. Ayakkabılarımı çıkardım ve ayaklarımın çimlere batmasına izin verdim.

Evimi özlemedim. Kardeşimi de özlememiştim. Ama o duyguyu özlemiştim. Tenimde esen rüzgarı, ayak parmaklarımın arasındaki çimenleri, uzakta çarpan dalgaları. Bir an için gözlerimi kapattım, sakinliğin tadını çıkardım, kendimi içeri girmeye hazırladım.

Tekrar açtığımda onu gördüm.

Bella Lin. Yeraltı yüzme havuzunu çevreleyen taş duvarın üzerine tünemişti. Saçları omuzlarına dökülmüştü, ilk kez saçlarını açık görüyordum.

Beni henüz fark etmemişti. Seçeneklerimi tarttım. Hızlı olursam, varlığımı fark etmeden önce içeri sızabilirdim.

Çok geç kalmıştım. Bella başını kaldırdı ve ben de kendimi bir başka sert bakışa hazırladım.

Hiç gelmedi. Gözleri hiç görmediğim kadar yumuşaktı ve her zamanki mükemmel bale duruşu çökmüştü. Ama bu sadece yorgunluk değildi.

Bella Lin yalnız görünüyordu.

Ona doğru bir adım attım. O da ayakkabılarını çıkarmıştı ve çıplak ayakları suyun üzerinde sallanıyordu, parlak pedikürü havuz ışıklarının ürkütücü mavisini yansıtıyordu.

"Burada tek başına ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Artık yalnız , değil mi?" Sesi düz ve .

Orada kibar olmaya çalışıyordum -tamam, belki *kibar* değil ama en azından medeni. O ise bunu yüzüme vuruyordu. Düşmanlığının tartışmasız devam etmesine ne kadar uzun süre izin verirsem, üzerimde o kadar fazla güce sahip olacaktı. Her şeyi ortaya dökmek en iyisiydi.

"Bak." Kollarımı kavuşturdum. "Benden hoşlanmadığımı biliyorum. Sana Ulusal Yarışmalar'da rastladım -ki bu bir kazaydı bu arada- ve beni burada istemiyorsun. Bu partide ya da Akademi'de."

Bella bana baktı. Sheila'nın eğitim sırasında takındığı okunamaz ifadenin aynısıydı.

"Ama ben hiçbir yere gitmiyorum," diye devam ettim. "Yani iyi geçinmeyi öğrenmemiz gerekecek, ya da en azından-"

"Yanılıyorsun."

"Pardon?"

"Seni burada istiyorum," dedi

Bella. Alay ettim. "Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten." Çenesini kaldırdı. "Annemden seni davet etmesini isteyen bendim."

GARRETT LIN: Artistik patinaj, özellikle de elit seviyede, küçük bir dünyadır.

Paten ensest ilişkidir. Herkes herkesi tanır, herkes işinizi bilir.

Spor dışında kimse sizin hayatınızı anlayamaz. Ve spordaki herkes sizin takım arkadaşınızdır. Ya da rakibiniz.

ELLIS DEAN: Dostlarınızı yakın, düşmanlarınızı daha yakın tutmakla ilgili bir söz vardır, bilir misiniz? FRANCESCA GASKELL: Elbette rakiplerinizle arkadaş olmanız mümkün!

Genç Katarina ve Bella bir yarışmanın sahne arkasında fotoğraf çektiriyor. Tamamen makyajlılar, eşleşen Lin Ice Academy ısınma ceketleri giyiyorlar, kollarını birbirlerine dolamışlar.

Bella Lin'in yaptığı da buydu: Düşmanını mümkün olduğunca yakınında tutmak. Aynen annesinin ona öğrettiği gibi.

FRANCESCA GASKELL: *Kolay* olmayabilir. Ama mümkün.

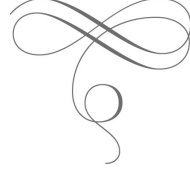
INEZ ACTON: Katarina Bella'ya karşı söylemi çok indirgeyici. Bu kadınlar altın madalya için yarışıyorlardı, ufak tefek saçmalıklar yüzünden kavga etmiyorlardı.

GARRETT LIN: Katarina Shaw kız kardeşimin sahip olduğu en iyi arkadaşı.

Katarina ve Bella'nın yine aynı görüntüsü, yavaşça Katarina'nın eline yakınlaştırılıyor. Bella'nın kolunu tutuyor ve tırnaklarını . Ekran kararıyor, uğursuz bir müzik çalıyor.

GARRETT LIN: O zamana kadar... sanırım ona da geleceğiz.

BÖLÜM 17

I Bella'ya göz kırptı. "Ona bana sormasını mı söyledin? Neden?" "Çünkü sen iyisin."

Bunu söyleme şekli dalkavukluk gibi gelmedi. Basitçe bir gerçeği ifade ediyordu: çim yeşildi, su ıslaktı ve ben iyi bir patencydim.

"Benim kadar iyi değil," diye devam etti. "Ama ."

"Teşekkürler mi?"

"Bir şey değil." Duvardan kayarak havuza doğru yürüdü. Çıplak ayakla bile sanki bıçakların üzerinde dengede duruyormuş gibi hareket ediyordu.

"Yani beni burada... rakibin olarak mı istedin?"

Bella başını salladı. "Sen beni zorlarsan ben de seni zorlarım, ikimiz de daha iyi oluruz." "Annen ve Veronika Volkova gibi."

"Patenlerime jilet saplamaktan kaçınmanı tercih ederim ama onun dışında evet."

"Bu gerçekten oldu mu?"

"Oh, bu en azı," dedi Bella. "Sana anlatabileceğim hikâyeler..."

Basın, 1988 Oyunları öncesinde Lin-Volkova rekabetini en iyi şekilde değerlendirmiş, sabotaj girişimleri ve gizli aşk ilişkileri hakkında hararetli spekülasyonlarla bunu tam bir gösteriye dönüştürmüştü. Haberlerin çoğunun medyanın güçlü kadınları karşı karşıya getirme takıntısından kaynaklandığını düşünmüştüm.

Veronika emekliliğinden bu yana Rusya ve *sadece* Rusya için buz dansçıları yetiştiriyordu. Çoğu üst düzey antrenörün aksine, ailelerinin cüzdanları ne kadar derin olursa olsun, uluslararası patencileri kabul etmeyi reddetti. Yıldız öğrencisi, Veronika'nın eski ortağının en büyük oğluyla birlikte kayan yeğeni Yelena'ydı. İnsanlar Yelena ve Bella'nın ne zaman bir yarışmada karşılaşacaklarını merak ediyor, yeni nesil Buz Kraliçeleri Savaşı'nın buz dansına yüksek drama (ve yüksek televizyon reytingi) getirmesini umuyorlardı.

Belki de Bella benimle rekabeti, onu topyekûn savaşa hazırlamaya yardımcı olacak daha küçük bir savaş olarak görüyordu. Umurumda değildi. Tek duyduğum şeydu: *Benim kadar iyi olabilirsiniz.*

Bu yeterli olmazdı elbette. Daha da iyi olmalıyım. Yelena Volkova'dan da iyi. Ama başlangıç için bir yerdi.

Bella havuzun kenarına oturdu ve ben de kendimi onun yanına bıraktım.

"Yani." Sanki bir talk show için benimle röportaj yapıyormuş gibi ellerini dizlerinin üzerinde kavuşturdu. "Bana hedefini söyle."

"Amacım mı?"

"Başardığınızda tüm bunlara değecek olan şey."

"Şey..." Cevabımı biliyordum ama bunu yüksek sesle söylediğim için kendimi aptal gibi hissediyordum. Birkaç ay önce Sheila Lin ile antrenman yapmanın da boş bir hayal olduğunu düşünürdüm ama işte onun arka bahçesindeydim. "Olimpiyatlara gitmek istiyorum. Salt Lake'in uzak bir ihtimal olduğunu biliyorum ama 2006'da Torino belki."

"Hepsi bu kadar mı?"

O ve Garrett için Olimpiyat Oyunları'na katılmak yüce bir hedef değildi. Bu, onlardan beklenen en asgari şeydi.

"Hayır," dedim. "Hepsi bu değil. Ulusal şampiyon, dünya şampiyonu olmak istiyorum ve Olimpiyat altın madalyası istiyorum."

Bella sırtıttı ve bir an için bana güleceğini sandım

-Tüm bunların bir oyun olduğunu, büyüklük kuruntularımı itiraf etmemi sağlayarak beni ait olduğum yere, dibe geri indirebileceğini söyledi.

Ama sonra dedi ki, "Tabii ki . Yoksa burada olmazdın."

Daha önce hiç kimse benimle böyle konuşmamıştı. Babam, en destekleyici olduğu zamanlarda bile, paten kaymayı çocukça bir eğlence olarak görüyordu.

Sonunda büyüdüm. Kardeşime gelince, hırslımı kişisel bir saldırı olarak algıladı.

Kibirli kaltak. Benden daha iyi olduğunu mu ? Beş para etmezsin.

Sen bir hiçsin.

"Peki ya sen?" Bella'ya sordum. "Senin amacın ne?"

"Ben mi? Ben de hepsini istiyorum - ama neden bir Olimpiyat altınıyla yetineyim ki?" "Annen gibi iki tane mi istiyorsun?"

"Annemin rekorlar kitabındaki sayfamda bir dipnot olarak yer almasını istiyorum."

Eğer biri Bella'ya kibirli bir kaltak deseydi -yüzüne karşı, ; arkasından pek çok insan ona böyle ve daha kötü şeyler söyledi- gülümser ve *çok haklısın* derdi.

Ve eğer onu itmeme isterse, ben de onu iterdim.

"Yüzmeye gitmek ister misin?" diye sordum.

"Ciddi misin sen?"

Gözlerimi kırpmadan ona baktım, gözlerimde bir meydan

okuma kıvılcımı vardı. "Hava buz gibi," dedi.

"Bunun dondurucu olduğunu mu düşünüyorsun? Benim geldiğim yerde biz bunu bikini havası olarak kabul ederiz."

Rüzgâr hızlanmıştı ve okyanusa bu kadar yakinken hava biraz serinlemişti. Ama şimdi geri adım atmayacaktım.

Bella da öyle. Ayağa kalktı ve elbisesini başının üzerinden çekerek askısız sütyenini ve yumurta kabuğu rengindeki iç çamaşırını ortaya çıkardı. Sonra döndü ve suya daldı, o kadar yumuşaktı ki neredeyse hiç su sıçratmadı.

Saçlarını bir denizkızı gibi geriye savurdu. "Pekala, sıra sende Shaw."

Elbisemi tam tersi şekilde çıkarıp kalçalarımın üzerinden geçirdim. Bella tüm bu süre boyunca beni izledi ve ben daha az göz alıcı iç çamaşırlarımdan utanmaktan kendimi alamadım: ucuz bir siyah push-up sütyen ve çok fazla yıkanmaktan grileşmiş pamuklu külot.

Ben de balıklama atladım ama Bella kadar zarafetle değil. Olayın şokunu atlatır atlatmaz farkına vardım.

"Isındı mı?"

Bella güldü. Başına biraz su tuttum ve yüzeyin altına eğildi, böylece havuz ışıkları arasında sürüklenen parıldayan bir şekil oldu.

Tabii ki yüzme havuzu ısıtılmalıydı. Lins için sadece en iyisi.

Tekrar ortaya çıktı ve birkaç dakika sessizlik içinde yüzdük. Havuz nispeten sığdı, bu yüzden ayak parmaklarımin uçları dibi sıyrıyordu.

"Neden bir şey söylemedin?" diye sordum. "Bu gecedan önce mi?"

"Alınma ama pek cana yakın biri değilsin. Buraya geldiğinden beri Heath dışında kimseyle tek kelime konuşmadın."

Tartışmak istedim ama o haklıydı. Sadece birbirimize sahip olmaya çok alışmıştık.

"Siz ikiniz ne zamandır birliktesiniz?" Bella sordu.

Paten ortaklığımızı mı yoksa ilişkimizi mi kastettiğinden emin değildim. On yaşındayken tanışmıştık ve kısa bir süre sonra birlikte kaymaya başlamıştık, ama aşkımıza gelince... net bir sınır, bariz bir öncesi ve sonrası yoktu. İlk öpüşmemiz bile buzun üzerinde olmuştu: koreografiyle belirlenmiş bir pozisyon değişikliği sırasında dudaklarımız birbirine değmişti, temas o kadar kısa sürmüştü ki kazara olduğunu düşünmüştüm - ta ki bir sonraki geçişte tekrar yapana kadar, çapraz bir adım dizisinin başlangıcını berbat edecek kadar uzun süre kalana kadar. Heath Rocha'yı aşkın ne olduğunu bilmeden önce sevmiştim.

"Yaklaşık altı yıldır birlikte paten kayıyoruz." Bu en basit cevap gibi görünüyordu. Altı yıl. Sanki sonsuza kadar sürecekmış ve hiç zaman geçmeyecekmiş gibi geliyordu.

Koçumuz Nicole, hokey antrenmanından sonra kalmaya başladığında Heathin varlığından habersiz olduğumu düşünmüştü. Ama ilk günden beri gözlerini üzerimde hissediyordum ve ne anlama geldiğini anlamasam da aramızda bir çekim vardı.

En azından bir merhaba demek için gelip benimle konuşmasını bekleyip durdum. Sonunda sabırsızlandım. Ertesi öğleden sonra, kapıların önünde bekledim ve tribünlerin arkasındaki her zamanki yerine çekilmeye fırsat bulamadan onu yakaladım.

"Neden hep orada oturup beni izliyorsun?" Ben talep ettim.

Hemen cevap vermedi. Benden biraz korkmuş görünüyordu. O zamanlar bile aynı boydaydık ama patenlerim ve bıçak korumalarımla ona birkaç santim fark atmıştım.

"Müziğiniz," dedi sonunda. "Sanki... sanki bir fırtına ya da onun gibi bir şey."

Omuz silktim. "Sanırım."

Parça, *Dört Mevsim*'den "Yaz "ın bir bölümüydü ve Paula Abdul eşliğinde kayma önerimi reddettikten sonra Nicole tarafından *seçilmişti*. Babamın beni eğitime çabalarına rağmen, genç kulaklarıma tüm klasikler aynı geliyordu. Heath sonunda bana bir orkestranın uyandırabileceği sonsuz duygu tonlarını ve dokularını takdir etmeyi öğreten kişi oldu. Yine de hızlı kaymak hoşuma gidiyordu, ayak hareketlerim Vivaldi'nin güçlü yaylılarına uyacak şekilde zamanlanmıştı.

"Şey," dedi Heath, "gerçekten çok iyisin."

Saçlarımı savurdum, çok gülünç görünüyor olmalıydı. Antrenmanlarda saçlarımı atkuyruğu yapardım, biri her zaman diğerinden daha büyük olurdu ve parçaları dökülürdü.

"Evet, biliyorum," dedim ona. "Madem beni izleyeceksin, en azından daha iyi bir yere otur."

Heath gülümsedi ve sonra ön sıraya oturdu.

"İkiniz birlikte çok tatlısınız," dedi Bella. "Ama size bir tavsiye?

Biraz daha ihtiyatlı olmak isteyebilirsiniz."

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama Bella kaşını kaldırarak beni durdurdu.

"Senin odan Gemma'nınkinin hemen yanında. Gemma da Josie'nin en iyi arkadaşı."

anasını. "Yani herkes biliyor mu?"

Bella başını salladı.

"Annen biliyor mu?"

"En iyisi annemin her şeyi bildiğini varsaymak." "Sence..."

Söylemek bile istemedim.

"Oh, etme. Seni kapı dışarı etmeyecek. için değil. Yine de paten kaymanı etkilemeye başlarsa-"

"Olmayacak." O zamanlar aramızdaki bağın buz üzerinde bir değerden başka bir şey olabileceğini düşünemiyordum.

"Yani *aşık* mısınız?" Bella'nın sesi yapış yapış ve alaycı bir hal aldı. "Yoksa sadece sevişiyor musunuz?"

Açık sözlülüğü karşısında o kadar şaşırmıştım ki ne diyeceğimi bilemedim. Ona Heath'in erkek arkadaşım olduğunu söylemeliydim; bu yeterince doğrudu. Ama *erkek arkadaş* kelimesi ilişkimizi tanımlamak için yetersiz görünüyordu. Ne olursa olsun

Küsüp gittiği için ona ne kadar kızsam da o benim en iyi arkadaşımdı, ailemdi, dünyadaki en sevdiğim insandı.

"Karmaşık bir durum," dedim.

Bella güldü - bu sefer daha az ağırbaşlı bir şekilde, onu daha da çok sevmeme neden olan küçük bir homurtuyla. "Evet, eminim. Yine de dikkatli ol."

"Ne demek istiyorsun?"

"Paten ve romantizmi karıştırmak zor olabilir."

"Bu konuda çok deneyiminiz var mı?"

Bu lanet olası on beş yaşındaki çocuk, ilişkim hakkında beni sürüklüyor, bana bilgece tavsiyeler vermeye çalışıyordu. Muhtemelen hiç öpüşmemişi bile. Heath ve benim karşı hissettiklerimizi kesinlikle anlayamazdı. Biz ruh eşiydik.

"Hayır. Ew." Bella'nın sesi ilk kez tam olarak kendi yaşındaymış gibi çıkıyordu. Havuz suyu makyajını silmeye başlamış, onu daha da genç göstermişti. "Erkeklere ayıracak vaktim yok. Yirmi iki yaşına geldiğimde olimpiyatlarda altın madalya kazanmış olacağım; dikkatimi dağıtacak şeyleri kaldıramam."

"Sanırım kardeşinle paten kaymanın iyi yanlarından biri de bu."

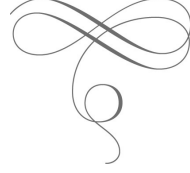
"İnan bana, bunun da kendine has sorunları var."

Ne olduklarını hayal bile edemiyordum. Bella'yı kıskanıyordum ama parası, malikanesi ya da buzdaki yeteneği yüzünden değil. Kıskandığım *şey kendine olan güveniydi*; evet, en iyisini hak ettiğine ve kaderinde en iyisi olmak olduğuna dair doğuştan sahip olduğu kesin inanç.

Evin yan tarafındaki gölgelerden bir ses geldi. Ayak sesleri. Bella ve ben suyun içinde dönüp durduk.

"Katarina?" Heath seslendi.

BÖLÜM 18

I Heath'in ne kadarını duyduğundan emin değildim. Şaşkın görünüyordu ama beni ve ezeli düşmanım Bella Lin'i gördüğü için olabilirdi, iç çamaşırlarımızla suda yürümek.

"Ben de seni arıyordum," dedi.

"Burada benimle birlikteydi." Sırılsıklam olmasına rağmen Bella otoriter görünmeyi başarıyordu. "Yani o kadar sert bakıyor olamazsın."

Garrett beni kaldırdıktan sonra olduğu gibi çenesi seğirdi. Ben de Heath'e kızmıştım. Kim bilir ne kadar zamandır kim bilir nereye kaybolmuştu ve içki içtiğinden oldukça emindim. Klora ve gece açan çiçeklere rağmen kokusunu alabiliyordum. Lee gibi kokuyordu.

Heath, "Ellis yola çıkıyor," dedi. "Eğer bizi geri götürmesini istiyorsak..."

"Şimdiden mi?" Bella'yla konuşurken saatin kaç olduğunu unutmuştum. Her zamanki gibi sabah erkenden buz zamanı planlamıştık. Gerçi ortağım akşamdan kalmaysa antrenman berbat olurdu.

"Kal," dedi Bella bana. "Başka biri seni bırakabilir."

Heath'in havuzdan atlamamı, bütün gece bana nasıl davrandığına rağmen tereddüt etmeden onunla gitmemi beklediğini söyleyebilirdim.

Bu yüzden kararımı verdim. "Ben kalacağım," dedim. "Sonra görüşürüz."

İlk başta kıpırdamadı. Bella ona el salladı ve kot pantolonuna su sıçrattı.

"İyi geceler. Geldiğiniz için teşekkürler."

Heath omuzları her zamankinden daha gergin bir şekilde karanlığa doğru yürüdü. "Tanrım, çok mu sahiplenicisin?" dedi Bella. "Her zaman böyle midir?"

"Yeni insanlarla zor zamanlar geçiriyor," diye cevap verdim zayıf bir sesle.

"Kalmana sevindim," dedi Bella, "çünkü aslında sana bir şey sormak istiyordum. Gelecek sezon için planlarınız neler?"

Ağustos ayındaki yoğunlaştırılmış eğitimin bitiminden sonrasını düşünmemeye çalışıyordum.

"Bilmiyorum," dedim. "Sanırım Illinois'e geri döneceğiz. Okula gitmeye ve antrenman yapmaya devam edeceğiz. Umarım tekrar Ulusal Yarışmalara katılırız."

Kardeşim bizi eve geri alırsa şanslı sayılırız. Eğer sarhoşken öfkelenip ben izlerken Heath'in bacaklarını kırmazsa daha da şanslı olurduk. Nicole'ün onunla kalmamıza izin vermesi mümkündü ama bu uzun vadeli bir çözüm değildi. Ve hâlâ paramız yoktu.

"Ya Illinois'e geri dönmeseydin?" Bella sordu. "Ya burada kalsaydın?"

Midem bulandı. Benimle dalga geçiyordu. Bu gerçek olamaz. "Garrett ve ben bir süredir özel eğitim partnerleri arıyorduk. bir süre," diye devam etti. "Ama henüz doğru eşleşmeyi bulamadık."

"Heath ve benim-"

"Dediğim gibi, sen beni zorlarsan, ben de seni zorlarım. Heath ve Garrett'ın tam olarak kanka olmadıklarını biliyorum ama Garrett'a yeterince zaman verin, herkesi kazanabilir."

Heath'i yenebileceğinden şüpheliydim. Ama belki de fark etmezdi. Birlikte antrenman yapmamız için anlaşmak zorunda değillerdi. Belki Heath'in Lins'e olan nefreti onu daha da sıkı çalışmaya iterdi.

"Bilmiyorum eğer..." Yutkundum. Bu utanç vericiydi. "Yeterli parayı bulmak bizim için zor olabilir."

Akademi'de tam bir sezon eğitimin ne kadara mal olabileceğine dair bir fikrim bile yoktu. Mirasıma erişebilmem için bir yıldan fazla zaman geçmesi gerekiyordu ve satacak başka aile yadigârı eşyam da yoktu.

Bella elini salladı. "Para konusunda endişelenme. Bir şeyler ayarlarız."

İşte yine o özgüven. *Para* gibi sıradan bir şey için endişelenme fikri Bella Lin'e yabancıydı.

Dağınık atkuyruklu, ön sıradan izlenmeyi talep eden küçük bir kızken, ben de bu tür sarsılmaz, yarı kuruntulu bir özgüvene sahiptim. Ama yıllar süren kayıplardan, hayal kırıklıklarından, geçim sıkıntısından, Heath'e sıkı sıkıya tutunmaktan sonra, sahip olduğum tek şey o olduğu için, o küçük kızı bir kenara , içimdeki küçük bir kutuya kilitlemiştim.

O gece havuzda, Bella'nın anahtarı bana verdiğini hissettim.

"Heath'le konuşacağım," dedim.

Bella göz kırptı, kirpiklerinde bir su damlası parıldıyordu. "Eminim onu ikna etmenin bir yolunu bulabilirsin."

-

Bella sonunda beni yatıya davet etti. *Bir sürü odamız var*, dedi.

Şaşırtıcı bir yetersizlik; Lin evinin en az bir düzine yatak odası vardı, ancak bazıları Sheila'nın şehir dışından gelen altın madalyalı misafirleri tarafından geceleme için çoktan talep edilmişti.

Hayal etmeye çalışmışım: Sheila Lin ile aynı çatı altında uyanmak. Onunla ve çocuklarıyla kahvaltı masasına oturmak. Onlarla piste gitmek. Lin'lerin soförlü arabasından çıktığımda Josie ve Gemma'nın yüzlerindeki ifadeyi.

Sonra Heath'in ikiz yatağında dönüp durduğunu hayal ettim. Eve döndüğünde ahırda olduğundan daha rahat olduğu kesindi. Ama bir o kadar da yalnızdı. Terk edilmiş gibi.

Ayrıca, Bella'nın teklifi göğsümü yakıyordu. Ona söylemek zorundaydım. Bunun ne kadar inanılmaz bir şans olduğunu görmesini sağlamalıydım. Belki de olabileceğimizi bildiğim sporcular olmak için *tek* şansımızdı.

Akademi'ye dönmek için bir taksi tuttum ama odama gitmedim. Onun yerine, binanın kuzey tarafına gizlice geçtim.

Heath'in penceresinin yanında bir tahliye borusu yoktu ama kökleri betonla çevrili küçük bir ağaç vardı. Ayakkabılarım elimde, ağaç kabuğu Arielle'in elbisesine her takıldığında ürpererek gövdesine tırmandım. Yeterince yükseğe çıktığımda ayakkabımın tek topuğunu cama vurdum.

Heath camı yukarı kaydırdı. "Katarina? Sen ne halt ediyorsun?"

"Bunu olduğundan çok daha kolaymış gibi gösteriyorsun." Dalları hışırdatarak eteğimi topladım. "Beni içeri alacak mısın?"

"Geç oldu." Duş almış ve dişlerini fırçalamıştı, bu yüzden artık alkol kokmuyordu.

Geç olmuştu. Ama ona söylemek için sabaha kadar beklememin imkânı yoktu. Kelimeler dilimde vızıldıyordu, sanki bir kovan arı ağzıma hapsolmuş gibiydi.

Ben de kendimi pencerenin pervazına attım. Heath rahatladı, bileklerimi kavrayarak içeri girmeme yardım etti, ama bu arada nefesimin altında homurdanmalar da eksik olmadı.

"Dinle," diye başladım sağlam bir zemine basar basmaz. "Bella'yla konuşuyordum ve-"

Dudakları büküldü. "Yani siz ikiniz artık arkadaş mısınız?" "Öyleyse ne olmuş?"

"Ona güvenemezsin," dedi. "Onu tanımıyorsun bile."

"Sen de öyle. Senden nefret ettiğini sanıyordun ve şimdi aniden -"

"Kalmamızı istiyor."

"Kalmak mı?" Heath bir adım geri çekildi. "Ne demek istiyorsun?"

"Burada, Los Angeles'ta kal. Akademi'de kay. Onların eğitim ortağı oluruz."

Tek bir kelime bile etmesine izin vermek istemedim. Bunu yapmalıydım, tüm argümanlarını o yapamadan etkisiz hale getirmeliydim.

"Bella paranın sorun olmayacağını, bir şeyler ayarlayabileceğimizi söyledi. Okul konusunda da endişelenmemize gerek yok; o ve Garrett gibi günde birkaç saat özel ders alırsın, geri kalan zamanda da antrenman yaparsın."

Heath ağızını açtı. Ben hızla ilerlemeye devam ettim.

"Kardeşimi bir daha görmek zorunda kalmayacağız. Özgür oluruz." "Bilmiyorum, Kat."

Elini tuttum. Onu yapılmamış yatağına doğru götürdüm. Onu yanıma çektim.

"Birlikte olabiliriz," dedim ona. "Her zaman istediğimiz gibi."

Bana baktı, gözleri pencerenin dışındaki sokak lambalarının ışığında parlıyordu.

Bella'nın sözleri kafamda çınladı. *Onu ikna et.*

"Tabii..." Daha yakına eğildim. Arielle'in elbisesinin dayanıksız askılarından biri omzumdan kaydı. "Tabii istediğin bu *değilse*."

Heath bir parmağını kayışın altına kaydırды, sanki kayışı tekrar yerine çekecekti. Onun yerine, parmağının eklemi etrafında döndürdü.

"Elbette birlikte olmak istiyorum." Sesi kısıktı, nefes alış verışı düzensizleşmişti. "Ama-"

Onu yatağına geri ittim, sanki bir kaldırma hareketi yapacakmışız gibi beline sarıldım. Elbiseyi başımın üzerine kaldırıp yere fırlattığımda gözleri şaşkınlıkla açıldı.

"Emin misin?" dedi. "Bunun-" "Evet."

Hepsini istiyordum. Kaliforniya'yı, altın madalyaları ve Bella Lin'in sarsılmaz güvenini. O kadar çok beceri, şöhret ve para istiyordum ki bir daha asla hiçbir şey için endişelenmemize gerek kalmasın.

Ve onu. Heath'i çok istiyordum. Beklemekten yorulmuştum. Her şeyi istiyordum ve sahip olacaktım.

"Eminim," dedim. "Her şey hakkında. Ama eğer sen..."

Heath'in beni istediğini biliyordum ama o da benimle aynı geleceği istiyor muydu? Bunu yapmadan önce ondan bunu duymam gerekiyordu.

"Çok şey istediğimin farkındayım. Kaliforniya'da uzun süreli yaşamak." "Katarina."

"Bu çok para ve evden çok uzaktayız ve-"

"Katarina."

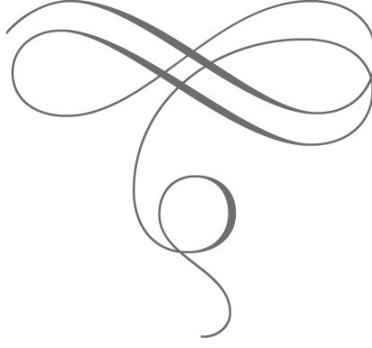
Sessizliğe gömüldüm. Heath doğrulup beni kendine doğru çekti, o kadar yakındı ki kalp atışlarını kendi kalp atışlarımdan ayırt edemiyordum.

"Sen benim evimsin," dedi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM II

Rakipler

OceanofPDF.com

Katarina Shaw ve Heath Rocha 2001 yılında Almanya'da düzenlenen Nebelhorn Trophy yarışmasında podyumun ikinci basamağında duruyorlar. Katarina gümüş madalyasını almak için eğilir. Atkuyruğu kurdeleye takılıyor ve Heath onu yavaşça çekerek kurtarıyor.

KIRK LOCKWOOD: Akademi'de geçirdikleri bir yılın ardından Katarina Shaw ve Heath Rocha muazzam bir gelişim gösterdiler.

Lins'ler Nebelhorn podyumunun en üst basamağından gülümsüyorlar, boyunlarında altın madalyalar.

Kat ve Heath ayrılmıyorlardı. Başından beri planımız buydu.

"The Star-Spangled Banner" çalarken Katarina ve Bella birbirlerine sırtıyor.

Kız kardeşim baskı altında büyürdü. Onların puanları bizimkilere yaklaştıkça, bu onu daha çok motive ediyordu.

FRANCESCA GASKELL: Benden çok da büyük olmayan patencilerin bu kadar çok şey başardığını görmek ilham vericiydi. Kat ve Bella'yı izlemek bana şunu düşündürdü: Belki ben de bunu yapabilirim.

Geri kalanımız "ne anlamı var ki?" diye düşündü. Hepimiz Lin Twins'i asla yenemeyeceğimizi biliyorduk. Şimdi de Shaw ve Rocha ile podyum için mi mücadele edeceğiz?

Yine de önlerinde uzun bir yol vardı. Özellikle Rocha'nın.

2001-2002 sezonundan yarışma görüntüleri Katarina ve Heath'i orijinal dans etkinliğinde bir tango yaparken gösteriyor.

Rocha'nın kenarları yeterince derin değildi. Geçişleri özensizdi.

Video Heath'in patenlerine zoom yaparak onun tekniği ile Katarina'nın arasındaki farkı gösteriyor ve ardından Jane Curren'in gözlüklerinin üzerinden sert bir şekilde baktığı jüri paneline geçiyor.

GARRETT LIN: Heath kayarken çok tutkuluydu ama ayrıntılarla boğuşuyordu. Birkaç kez ona bazı ipuçları vermeyi teklif ettim. İlgiilenmedi.

Katarina önce Bella'ya sonra Garrett'a sarılırken Nebelhorn madalya törenine geri dönüyoruz.

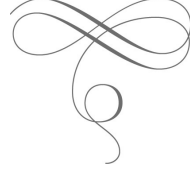
Adam Kat dışında pek konuşmazdı. Bella sürekli Kat için yeterince iyi olmadığından yakınırdı, buzda ya da buz dışında. Belki de *utangaçtı* diye düşündüm... Sanırım *utangaç* doğru kelime değil. Gururlu, belki? İnatçı?

Katarina Lins'i kucaklarken, Heath bir kenarda durmuş ters ters bakmaktadır.

GARRETT LIN: Bir süre sonra denemeyi bıraktım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 19

Y İlk seferini asla unutmazsın.

Heath ve benim için 2001 Skate America'ydı. On sekiz yaşına girmeden bir gün önce.

Orada olmamız bile gerekmiyordu. Parry ve Alcona sakatlık nedeniyle, Reed ve Branwell de seyahat güvenliğiyle ilgili endişelerini gerekçe göstererek çekilinceye kadar biz yedektik. Etkinlik 11 Eylül saldırılarından sadece altı hafta sonraydı ve herkes diken üstündeydi. LAX'te Heath sözde rastgele bir arama için durduruldu, TSA ajanlarının gözleri şüpheyile etnik olarak belirsiz özellikleri ve Illinois kimliği arasında gidip geliyordu.

Barikatın diğer tarafında durup Heath'in üstünün aranmasını izlerken giderek daha da öfkeleniyordum. O genç bir çocuktı ve ülkesini büyük bir atletizm etkinliğinde temsil edecek olan bir Amerikan vatandaşıydı. Ona bu şekilde davranmaya nasıl cüret ederler? Heath her zamanki vurdumduymazlığıyla buna katlandı ama onu serbest bıraktıklarında, uçağımıza binene kadar eli benim elimde titredi.

Her halükarda Colorado Springs'e birkaç gün erken vardık, böylece yüksek rakıma alışmak için zamanımız olacaktı. Yarışmanın son gününde Kanada'dan Olivia Pelletier ve Paul McClory'nin arkasında ikinci sıradaydık. Sheila'nın paten öncesi moral konuşması, gümüş madalya pozisyonunda kalmak için İtalyan takımını geride tutmak üzerineydi.

Serbest dansımızın koreografisi ve konsepti aldatıcı derecede basitti, klasik meşale şarkısı "Fever "ın yeni bir düzenlemesine modern Fosse-vari hareketler. Sheila programın kimyamız için mükemmel bir vitrin olduğunu iddia etti, ama bana zorlama geldi, sanki Heath ve ben bize her zaman çok doğal gelen bir şeyi oynamaya çalışıyormuşuz gibi. Kostümler de çok abartılı görünüyordu: siyah kadife ve file, gövdelerimizi saran göz kamaştırıcı alevler.

İlk senkronize kalça izolasyonlarımızdan hipnotik bas çizgisine kadar, Sheila'nın haklı olduğunu anladım. Seyirciler vücutlarımızın her eklemlenışinden, paylaştığımız her cızırtılı göz teması anından büyülenmişti. Heath ve ben her an bir yangına dönüşebilecek korların kontrollü gücüyle kayıyorduk ve buna bayıldılar. Bizi sevdiler. Tüm sinirlerim yandı, geriye kararlılık ve arzudan başka bir şey kalmadı. Altın için, seyircilerin övgüsü için, Heath için duyulan arzu... Hepsi aynıydı ve içimde alev alev parlıyordu.

Son pozumuzu verdiğimizde Broadmoor World Arena'daki kalabalık o kadar yüksek sesle tezahürat yaptı ki Heath kulağıma bağırarak zorunda kaldı.

"Sanırım kazanabiliriz," dedi bana.

Öpüşme ve ağlamaya doğru ilerlerken, alkışlar oksijensiz atmosferden bile daha fazla başımı döndürdü. Skorlarımız açık ara kişisel en iyi skorlardı ama altın madalyayı alıp almadığımızı öğrenmek için Kanadalıların patenlerini bitirmesini beklememiz gerekti.

Sahne arkasında Sheila ve Heath'in arasına oturmıştım, dizim Sheila'nın pantolonunun serin ipeğine sürtünüyordu. İkizler Los Angeles'taki evlerine dönmüş, sezonun ilk Grand Prix'si olacak Sparkassen Kupası için hazırlanıyorlardı. Yani bir kereliğine Sheila'nın ana odağı bizdik.

Son skorlar açıklandığında Heath bana öyle bir sarıldı ki kanatlarım yerden kalktı. Sheila omzuma nazikçe vurdu ve "Aferin Katarina" dedi. Üst düzeydeki ilk altın madalyamı kazanmak harikaydı ama bu sözler bana nihai ödöl gibi geldi.

Skate America'dan sonraki ilk antrenmanımız için Akademi'ye girdiğimizde kendimi ünlü bir çift gibi hissettim. İnsanlar galibiyetimizi kutlamak için yaklaştı, hepsi sıcak gülümsemeler ve kıskançlıktan donmuş gözlerle. Sonunda *bizi* kıskanmışlardı.

Tabii ki kimseyi kıskanmayan Lins'ler hariç.

"İşte altın madalya kazanan doğum günü kızı!" Bella beni gördüğünde seslendi. Lobiyi geçip beni tek koluyla kucakladı, diğer eli de arkasındaydı.

"Tebrikler," dedi Garrett. "İkiniz de çok iyi hak ettiniz. Senin doğum günün nasıldı Kat?"

Altın madalya kazanmamızı takip eden günün büyük bir kısmı basın röportajları, sergi galasında sahne almak ve sonrasında paten derneğinin resmi ziyafetine katılmakla geçti. Sheila tüm bu süre boyunca yanımızda durdu ve herkesin övgü dolu yorumlarını, damarlarıma doğrudan enjekte edebilmeyi dilediğim sakın ve kendinden emin bir hak duygusuyla karşıladı. Onun huzurunda geçirdiğim en kesintisiz zamandı.

Colorado Springs'teki son gecemizde Heath, kendisine tahsis edilen oda arkadaşlarını ortalıkta görünmemeye ikna etmişti, böylece o ve ben otel odasını kendimize ayırabilecektik. İkizlere, Sheraton'ın standart konaklama yerlerini romantik göstermek için yaptığı her şeyi anlattım: sunta şifonyerin üzerinde mumlar, yorganın üzerine serpiştirilmiş yapay gül yaprakları, CD çalarda Portishead. Hatta babamın çocukluğumda doğum günlerimde aldığı gibi buzlu bir şeytan yemeği pastası bile almıştı.

"Bu çok tatlı," dedi Bella. "Ben de sana bir şey aldım."

"Bana bir şey almana gerek yoktu," diye itiraz ettim.

Bella gözlerini devirdi. "Orta Batılı gibi davranmayı bırak. Burada, Kaliforniya'da biri bize bir hediye verdiğinde 'teşekkür ederim' deriz. "

Arkasında tuttuğu şeyi gösterdi: küçük, profesyonelce paketlenmiş bir kutu. Heath metalik kâğıdı dikkatlice çıkarırken omzumun üzerinden onu izledi. İçinde düğmelerle kaplı kırmızı plastik bir dikdörtgen vardı. Bir cep telefonu.

"Benimkiyle aynı, gördün mü?" Bella kendi telefonunu havaya kaldırdı - benimkinin kırmızısına karşılık maviydi ama . "Bunları henüz Birleşik Devletler'de bile bulamazsınız.

Müzik dosyalarını ve her şeyi çalışıyorlar; benimkinde program müziğimiz var, böylece seyahat ederken dinleyebiliyorum."

"Teşekkür ederim." Cihazı elimde evirip çevirdim. "Hiç kendi telefonum olmamıştı."

"Evet, biliyorum. Yirmi birinci yüzyılda bize katılma zamanının geldiğini düşündüm."

Düğmelerden birine bastım ve dijital ekran aydınlandı. Bella, Garrett'inkinin yanı sıra kendi numarasını da kişi listesine programlamıştı.

"Akşam yemeği de yemeliyiz," dedi Bella. "Detayları sana mesaj atarım. Sessiz modunu açmayı unutma ama; o şey antrenman sırasında *patlarsa* annem el koyar."

"Dışarıda yemek yemenin iyi bir fikir olduğuna emin misin?" Heath ikizler gider gitmez sordu. "Henüz para ödülünü almadık ve-"

"Her şey girecek. Mirasıma artık erişebilirim, hatırladın mı?"

Babamın vasiyetinde bana bıraktığı miktar bir servete yaklaşan bir şey değildi, ama bizi bir süre daha ayakta tutmaya yetecekti. Geçtiğimiz yıl boyunca Heath ve ben Akademi'de düzenlenen çeşitli akşam ve hafta sonu etkinliklerinde çalışarak geçimimizi sağlamıştık. Bazı aylar, Sheila'nın ev sahipliği yaptığı paten sergilerine, defilelere ve yardım amaçlı bağış toplama etkinliklerine katılan varlıklı katılımcılardan bahşiş alıyorduk; diğer zamanlarda ise buruşuk dolar banknotları arıyor ve eğitim ücretlerimizin uzatılması için yalvarıyorduk. Bu iş için minnettardım ama kısa süre sonra canımı sıkmaya başladı. Saha dışındaki saatlerimizi bir köşede garson uniformaları içinde durup onların Los Angeles elitleriyle kaynaşmasını izleyerek geçirirken Lins'i yenmeyi nasıl umabilirdik ki?

Lins'ler dünyada öyle kolay hareket ediyorlardı ki, mücadele etmek, çabalamak ve hatta sormak zorunda kalmadan istedikleri her şeyi elde ediyorlardı. Onlarla birlikteyken kendimi bir akıntıya kapılmış gibi hissederdim. Onlara yakın durmak beni gitmek istediğim yere götürürdü.

Bir adım geride kaldığım sürece.

Öğle yemeği molamızda yeni telefonumu aldım ve Illinois'deki bankayı aramak için soyunma odalarından birine girdim. Cihaz elimde bir çocuğun plastik oyuncağı gibi garip duruyordu ama veznedara kendimi tanıtip neden aradığımı açıklarken kendimi son derece yetişkin hissediyordum.

"Gecikmiş doğum gününüz kutlu olsun Bayan Shaw," diye cevap verdi. "Sizin için kontrol edeyim."

Ona hesap detaylarını verdim ve bilgileri girerken yaptığı net tuş vuruşlarını dinledim. Her şey plana göre gidiyordu. Heath ve ben rakiplerimize fark atıyorduk. İlk altın madalyalarımızı almıştık. Petersburg'daki ikinci Grand Prix etkinliğimizde iyi bir performans sergilersek, Grand Prix Finaline katılabilirdik - ki bu da Ulusal Yarışmalar için harika bir hazırlık olurdu. Bu gidişatımızı sürdürürsek, ilkbaharda Dünya Şampiyonası'na katılmaya bile hak kazanabilirdik.

Ve sonra, kesinlikle, sponsorluk fırsatları gelmeye başlayacaktı. Olimpiyat şampiyonu olmadığınız sürece, sponsorluk anlaşmaları sizi zengin etmeyecekti. Ama miras parasıyla birleşince bize nefes aldıracaktı. Artık dışarıda tek bir akşam yemeği için ter dökmek yok. Belki yurttan çıkıp kendimize ait bir eve bile taşınabilirdik. Büyük olasılıkla şehrin yarı ürkütücü bir yerinde tek odalı bir stüdyo daire, ama bizim olacaktı.

"Sabrınız için teşekkür ederim, Bayan Shaw. On sekizinci doğum gününüz itibariyle söz konusu hesaba erişiminiz . Ancak, şu anda tahsis edilmiş herhangi bir fon bulunmamaktadır."

Telefonu daha sıkı kavradım. "Ne?"

"Hesap bakiyesi sıfır. Aslında teknik olarak bakiye negatif, çünkü yakın zamanda birkaç kez limit aşım ücreti kesildi. Bunu bugün çözmek ister misiniz?"

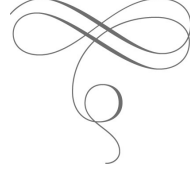
Profesyonel bir sporcu olarak, size tam olarak istediğiniz geleceği gözünüzde canlandırmanız öğretilir. Kusursuz bir programın her adımını. Podyumun en tepesindeki manzara. Boynunuzdaki olimpiyat madalyasının ağırlığı. Ama bir saniyelik bir hata, konsantrasyonunuzun bozulması, aklınızdaki bir şüphe kıvılcımı her şeyi darmadağın eder.

"Parayı kim çekti?" Dengemi korumaya çalıştım ama sesim titriyordu. Bir hata olmalı. Babamın avukatı parayı başka bir hesaba aktarmış ya da-

"Ana hesap sahibi," dedi veznedar bana. "Leland Shaw."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 20

I Heath'e paradan bahsedemezdin. Lee'ye yumruk atmak için son paramızı Illinois'e uçarak harcayacak kadar öfkelenirdi.

Dişler.

Lee benim kardeşimdi. Benim sorunum. Durumu kendim düzeltmeye kararlıydım.

Ben de yepyeni cep telefonuma çocukluk numaramı tuşladım. Defalarca çaldı, o kadar çok çaldı ki neredeyse pes edip bağlantıyı kesecektim.

Sonunda biri cevap verdi. "Alo?" Bir kadın sesi, cızırtılı ve boğucu.

"Merhaba." Öfkenin ses tonuma sızmasını engellemeye çalıştım. O her kimse, bu durum onun suçu değildi. "Lee orada mı?"

"Kim arıyor?"

Aldığı maddelerin etkisiyle bile kıskançlığın sınırı aşıkârdı. Aptal kardeşimin bu kadar kadını nasıl elde ettiğini, onunla rekabet etmek şöyle dursun, aklım almıyordu.

"Katarina," dedim. "Kız kardeşi."

Telefonu uzatırken karışık sesler duyuldu.

"Öyle mi?" Lee "Evet" dedi ve sadece bu kelimedenden bile sarhoş olduğunu anlayabiliyordum. Hayatımın ilerleyen dönemlerinde Lee'nin bağımlılığının bir hastalık olduğunu kabul ettim. Ama on sekiz yaşındayken tek bildiğim boktan ağabeyimin beni bir kez daha kazıkladığıydı.

"Nerede, Lee?"

"Katie? Bu gerçekten sen misin?"

"Paramı ne yaptın?"

"*Senin* paran mı?" Güldü. Yarıda kesik kesik bir öksürüğe dönüştü. "Ciddi misin lan sen?"

"Babam o parayı benim için bıraktı. Artık 18 yaşımdayım, yani-"

"Ne olmuş yani? İkimiz de senin payına düşenden çok daha fazlasını aldığını biliyoruz." "Bu da ne demek oluyor şimdi?"

"Bütün o buzda dönme dersleri ve güzel küçük elbiseler birikti prenses. Babam öldüğünde bana ne bıraktı biliyor musun? Büyük bir karmaşa."

Başımı salladım. "Hayır. Yalan söylüyorsun. Hepsini uyuşturucuya harcadın ya da-"

"Sen ve o beleşçi küçük sürüngen yarışmaya devam edebilesiniz diye kredi aldı. Bunu sana söylemekten nefret ediyorum kardeşim ama hiçbir şeyin yarısı hiçbir şeydir."

Buz pateninin pahalı bir spor olduğunu ve ailemizin varlıklı olmadığını biliyordum. Ama babam asla şikâyet etmez, para sıkıntısı çektiğini ima etmezdi. Sadece çek yazmaya devam etti.

Lee'nin babamızın borçlarını kapatmak için güvenimi sarsması gerekiyorsa, en azından bunu önce benimle konuşabilirdi. Son birkaç yıldır kendime ulaşmayı kolaylaştırdığımdan değil ama bildiğim kadarıyla beni bulmaya bile çalışmamıştı.

"Madem bu kadar nakit sıkıntısı çekiyorsun," dedim, "evi satalım."

"Evi satmıyoruz," diye tersledi Lee, sesindeki tüm bulanıklık kaybolmuştu.

"Neden olmasın?"

"Atalarımız bu evi çıplak elleriyle inşa etti Katie, bu-" "Bana 'Katie' demeyi kes. "

"Ailemiz burada gömülü."

"Ve sen onların mezarlarını bile ziyaret etmedin, *Leland*."

"Sana ?" dedi. "Sen gittin. Beni burada yapayalnız bıraktın."

Bu, kardeşimin beni özlediğini söylemeye en çok yaklaştığı andı. Hat sessizliğe gömüldü.

"Lee?" Tırnaklarımı telefona geçirdim ve saten kaplamayı çizdim. "*Lee*." Yüzüme kapatmıştı.

Sinirli bir ıglık atarak telefonu . "Her Şey yolunda mı?"

Kafamı kaldırdığımda soyunma odasının kapısının açık olduğunu ve eşikte Garrett Lin'in durduğunu gördüm. Harika.

Lin Buz Akademisi'nde öğrendiğim başka bir Şey daha vardı: hiç de öyle olmadığım halde nasıl sakin ve soğukkanlı görünebileceğim. Derin bir nefes aldım ve nabzımın yavaşlamasını diledim. Altın madalya kazananlar ıglık atmazlar ve sadece güzel, fotojenik gözyaşları dökerler.

"Ben iyiyim," dedim ona. "Sadece bazı kötü haberler aldım."

Garrett'ın kaşları endişeyle çatıldı. "Özür dilerim. Yardımcı olabileceğim bir Şey var mı?"

"Hayır, hayır. Daha çok bir iletişimsizlik oldu. Ağabeyim gelecek ayın eğitim ücretleri için olması gereken bir miktar parayı harcamış."

Ve geçen ayki ve bundan sonra ulusal yarışmalara kadar her lanet ay.

"Bir kardeşin olduğunu bilmiyordum." Garrett kapı çerçevesine yaslandı. Onu her gördüğümde daha uzun olduğuna yemin edebilirdim; Bella'dan neredeyse bir adım uzundu. "Illinois'de mi yaşıyor?"

Başımı salladım. Lins'lerle geçirdiğim zamanın giderek artmasına rağmen, paten kaymaktan başka bir Şey hakkında nadiren konuşurduk. Akademi'deki hiç kimse geçmiş hayatım hakkında bir Şey bilmiyordu. Geçmişimin yanımda getirmeye değer tek parçası Heath'ti.

Garrett, "Annemle konuşmaktan mutluluk duyarım," dedi. "Eminim ödemeyi biraz sonra yapmanla ilgili bir sorunu olmayacaktır."

Ona annesinin zaten bize birkaç cömert uzatma izni verdiğini söylemek istemedim. Grand Prix parası bu delikten çıkmak için yeterli olabilirdi ama miras olmadan tekrar borç batağına düşecektik. Hem Lins hem de Ruslarla karşı karşıya geleceğimiz bir sonraki yarışmada zaferimizi tekrarlama şansımız çok azdı.

" değil," dedim. "Ben ." "Belki ben yardımcı olabilirim," dedi Garrett.

"Bu gerçekten çok hoş Garrett." Bana acısaydı ondan nefret edebilirdim ama Garrett o kadar tatlı ve samimiydi ki. Ne olacağını merak ediyordum.

Onun gibi bir erkek kardeşe sahip olmak nasıl olurdu diye düşündüm. "Ama senden para alamam."

"Kastettiğim bu değildi." Bir adım öne çıktı ve kapının arkasından kapanmasına izin verdi. "Önümüzdeki Cumartesi ne yapıyorsun? Sana bir iş ayarlayabilirim."

Garrett, bir spor giyim markası için reklam kampanyası fotoğraf çekimi olduğunu açıkladı. Bella da orada olacaktı. Şirket daha küçük ölçekliydi, daha çok Asya pazarlarında popülerdi ama her zaman kamera önünde iyi hareket edebilen sözcüler arıyorlardı.

"O kadar para vermiyorlar," dedi. "Yine de tasarımcı annemin eski bir tanıdığı ve eğer sizi beğenirse ileride tekrar iş verebilir."

"Teklifiniz için minnettarım." Dudağımı çiğneyerek tereddüt ettim. "Ama?" Garrett sordu.

"Yani, ben tam olarak... bir model değilim."

"Sen neden ?" Gülümsedi. "Çok ."

Sadece nazik olmaya çalışıyor. Dört Temmuz partisinde Heath'e böyle demiştim ve soyunma odasında Garrett Lin gözlerimin içine bakarken kendime de aynı şeyi söyledim.

Heath bundan hoşlanmayacaktı. Ama Heath'in bilmesi gerekmiyordu; mankenlik işini, kayıp miras parasını, hiçbirini. Her şeyi kendim halledecektim ve bir sonraki altın madalyaya kadar yolumuza devam edecektik.

"Teşekkür ederim," dedim Garrett'a. "Orada olacağım."

GARRETT LIN: Kız kardeşim ve ben bazı avantajlarla büyümemişiz gibi davranmayacağım. Ayrıca yaşamamız gereken çok şey vardı.

Lins mükemmel bir sezon geçirdi. Shaw ve Rocha da iyi iş çıkardılar ama Skate America'daki altın madalyaları kesinlikle en yüksek noktaydı.

Los Angeles'ta düzenlenen 2002 ABD Ulusal Şampiyonasında Bella ve Garrett Lin üst üste üçüncü kez gümüş madalya aldılar. Katarina Shaw ve Heath Rocha da dördüncü sıradaki kalaylı madalya ile podyumdaki yerlerini aldılar.

GARRETT LIN: Aslında hala çocuktuk ama Sheila Lin'in çocukları olduğumuz için rekabet etmek yeterli değildi. Kazanmamız bekleniyordu.

JANE CURRER: Bazı insanlar Lins'i Olimpiyat takımına almak yerine Salt Lake için yedek yaparak hata yaptığımızı düşündü.

Alternatif olmakla iyiydim. Henüz bizim zamanımız gelmemişti. Diğer yandan kız kardeşim.

KIRK LOCKWOOD: Oyunlardan hemen sonra, yeni nesil patencilerin kendilerini göstermeleri ve bir sonraki Olimpiyat döngüsü için iddialarını ortaya koymaları için mükemmel bir zaman.

JANE CURRER: Dünya Şampiyonası Olimpiyatlardan birkaç hafta sonra gerçekleşiyor, bu nedenle Oyunlarda yarışan pek çok patenci Dünya Şampiyonası'na katılmıyor. Ya da emekli olma planlarını açıklıyorlar.

Utah, Salt Lake City'de düzenlenen 2002 Kış Olimpiyatları'nda, Amerika'nın bir önceki en iyi buz dansı ekibi Elizabeth Parry ve Brian Alcona hayal kırıklığı yaratan, hatalarla dolu bir performans sergiler. Olimpiyatlar sonrası düzenledikleri basın toplantısında derhal emekli olacaklarını açıkladılar.

KIRK LOCKWOOD: Olimpiyat yılında, Dünya Şampiyonası altın bir fırsat. JANE CURRER: Parry ve Alcona emekli oldu, Reed ve Branwell de Dünya Şampiyonası'na katılmamayı tercih etti, alt sıralarda yer alan bazı takımlara yarışma şansı verildi.

GARRETT LIN: 2002 Dünya takımı ben ve Bella, Kat ve Heath ve Josie ve Ellis'ten oluşuyordu.

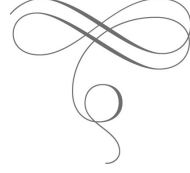
Kimse Josie ve benim madalya tehdidi olduğumuzu düşünmüyordu. Belki Josie'nin babası ama o Ronald Reagan'ın en iyi başkanımız olduğunu düşünüyordu.

Bölünmüş ekran görüntüleri: Katarina ve Heath Skate America'da podyumun zirvesinde, Bella ve Garrett 2001 Rusya Kupası'nda kendi Grand Prix altınlarını topluyor.

Hayır, her şey Lin ve Lin ile Shaw ve Rocha arasındaydı. Ve bu rekabet tam bir hesaplaşmaya dönüştü. Sadece hiçbirimizin beklediği şekilde değil.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 21

W 2002'deki Dünya Şampiyonası finalinin sabahında uyandığımda, hayatımın en güzel günü olacağından emindim.

Serbest dans akşama kadardı, bu yüzden Bella günü kendimizi şımartarak geçirmemizi önerdi. Kardeşini ve Heath'i de davet etmişti. Garrett bir grup diğer patenciyle birlikte yerel Şinto tapınaklarını gezmeyi tercih ederek reddetti. Heath sadece reddetti.

Sabahın gri ışığında giyinirken bana "Bu spa ne kadar tutuyor ki?" diye sormuştu. Yerdeki ince şilte yatağa yayılmıştı; resmi etkinlik otelinde kendimize bir oda ayarlayabilmek için diğer Batılıların istemediği Japon tarzı konaklamaya razı olmak zorunda kalmıştık.

"Bilmiyorum. Bella ödüyor." Onunla buluşmaya çoktan geç kalmıştım ve telefonum onun mesajlarıyla çınlayıp duruyordu.

"Tabii ki öyle." Karabuğday yastıklara yaslandı ve Walkman'ini eline aldı. Kulaklıklardan Nine Inch Nails akıyordu. "Gitsem iyi olacak. Ekselanslarını bekletmek istemeyiz."

Lins'ler birkaç blok ötedeki dört yıldızlı bir tesiste kalıyorlardı. Bella ile lobinin kütüphane sessizliğinde buluştum ve tabağımı taze soba erişttesi ve Shinshu elmalarıyla doldurabilmem için beni gizlice kahvaltı büfesine soktu. Sonra özel bir araba bizi kırsaldaki bir kaplıcaya götürdü,

Burada kaslarımı esnek ve cildimi parlak bırakan soğuk ve buharlı havuzlar arasında bisiklet sürerek birkaç saat geçirdik.

Nagano City'ye dönerken Bella bana "Bronz madalya için gerçek bir şansın var," dedi. Arka koltukta birbirimize sokulmuştuk, ikimiz de spanın özel karışımı olan ve renkli camlarımızın önünden bulanık bir şekilde geçen aynı sıradağlardan toplanan mevsimlik bitki özlerinin kokusunu alıyorduk.

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Başını salladı. "Ruslar yine çuvallarsa belki gümüş bile olabilir."

Heath ve ben ilk dansın ardından Fransızların çok az bir puan gerisinde ve Skate America'da yendiğimiz Kanadalı çiftin çok önünde dördüncü sıradaydık. Ruslar şampiyonaya Olimpiyatlarda olduğu gibi podyumu domine etmeyi umarak gelmişlerdi, ancak birkaç alışılmadık hata bir takımı yarış dışı bıraktı ve Yelena Volkova ve partnerini - Salt Lake'te bronz madalya kazanan ve dünya şampiyonluğu için favori gösterilen - Lins'in altında ikinci sırada bıraktı.

"Arielle ve Lucien tüm sezon boyunca kombinasyon kaldırışlarıyla mücadele ettiler," dedi Bella. "Ayrıca kimyaları *hiç* uyuşmuyor, bu da senin ve Heath'in hemen ardından kaydıklarında daha da belirginleşecek. Temiz kayarsan onları yenebilirsin."

O zamanlar gururum okşanmıştı. Gerçi geriye dönüp baktığımda bana aslında ne demek istediğini anlıyorum: Heath ve benim madalya şansımız olabilirdi ama altın madalyaya ulaşmamız mümkün değildi. Çünkü onu ve Garrett'i yenmemizin imkanı yoktu.

Doğrusu, daha önce hiç olmamıştı. Heath bunun beni neden bu kadar rahatsız ettiğini anlayamıyordu. Kazanmaktan zevk alıyordu ama içimdeki hırsın, istediğini elde ettikten sonra daha fazlasını, daha fazlasını, daha fazlasını isteyen o dipsiz kuyunun kemirici sızısını hissetmiyordu.

Bella'ya açıklama yapmama gerek yoktu. O da aynı acıyı hissediyordu. Bu da Heath'in tüm geçmişimize rağmen beni asla tanıyamayacağı bir şekilde tanıdığı anlamına geliyordu.

Bella, kahvaltıda yediğimiz tatlı yerel elmalarla beslenen ineklerden elde edilen yumuşak sığır etleriyle ünlü bir restoranda spa sonrası öğle yemeği için rezervasyon yaptırmıştı. Heath istemeyerek de olsa bize katılmayı kabul etti.

Araba Bella'yla beni Zenkoji Tapınağı'nın yakınında bıraktığında, Heath çoktan kaldırımda rüzgara karşı kamburunu çıkarmış bekliyordu. Soğuğu zar zor hissediyordum. Sanki içimde küçük bir güneş hapsolmuş ve tüm vücudumu sıcak bir ısıltıyla kaplıyormuş gibi hissediyordum.

"Spa nasıldı?" Heath bana doğru uzanarak sordu.

"İnanılmaz!" Onu öptüm; dudakları soğuk mermer gibiydi. "Özel minerallerle dolu havuzları vardı ve-"

"*Açlıktan* ölüyorum," diye inledi Bella. "Yemin ederim bütün bir ineği yiyebilirim."

Kolunu benimkine bağladı ve beni sürükleyerek götürdü. Heath de arkamızdan geldi. Restoran, tapınak kapısına giden ana turist yolunun dışındaki bir ara sokaktaydı. Nagano eski ve modernin garip bir karışımıydı; çelik ve cam ofis blokları ve hızlı moda mağazaları, pagoda çatılı tapınaklar ve özenle işlenmiş meditasyon bahçeleriyle iç içe geçmişti. Otelimizin hemen arkasında, girişi gülümseyen taş aslanlar tarafından korunan geleneksel bir Zen bahçesi bile vardı. Heath burayı keşfetmeye hevesliydi ama ben ona yarışmayı bitirene kadar beklememiz gerektiğini söyledim.

Bella yavaş hareket eden seyircilerin etrafından dolanarak hızını artırdı ve ben de beni aynı hızda çekmesine izin verdim - ta ki ağzım açık bir şekilde durmama neden olan bir şey görene kadar.

"Ne?" dedi. Sonra o da gördü.

Önümüzdeki bir binanın yan tarafında, dar siyah giysiler içinde birlikte poz veren iki modelin yüksek bir fotoğrafının yer aldığı bir reklam panosu.

Garrett Lin. Ve ben.

Garrett bana giyim markasının Asya'da daha popüler olduğunu söylediğinde, reklamımızın Güney Kore moda dergilerinin parlak sayfalarında basıldığını, belki de Pekin'de bir iki otobüs durağına yapıştırıldığını hayal etmiştim. Böyle bir şey yoktu.

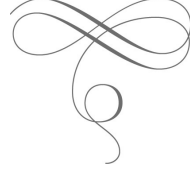
"Kaltak!" Bella pazuma şakacı bir ters vuruş yaptı. "Çok görünüyorsun."

Heath'in arkamızdaki adımları aceleyle atılıyor, bize çalışıyordu.
Birdenbire durdular.

"Bu da ne böyle?" diye tısladı dişlerinin arasından.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 22

T Garrett'la fotoğraf çekiminin yapıldığı gün hafızamda bir bulanıklıktı. Parlak ışıklar, titreşen elektronik müzik ve fotoğrafçının *sırtınızı eğin, başınızı eğin, daha fazla, evet evet aynen böyle, durun, sakın* diye bağırması. Mekan buz gibiydi ve Garrett'ın soğuk elleri tenime değdiğinde için tüm konsantrasyonumu toplamam gerekiyordu. Bu deneyim tuhaf ve hissettirdi. En ufak bir Seksi.

Ama bitmiş üründen bunu asla tahmin edemezsiniz. Reklam panosunda Garrett gömleksizdi, pantolonu o kadar dar ki bale taytı bile olabilirdi, bense şort ve göğüs dekolterimi zar zor kapatan askılı bir bluz giymiştim. Bacağım onun kalçasına dolanmış, eli çıplak kalçamı kavırıyor ve birbirimizin gözlerinin içine bakıyorduk.

Ama öyle değildik - kulağına ya da alnındaki saç tutamına odaklandığımı çok net hatırlıyorum, çünkü ona doğrudan bakmak çok rahatsız hissettiriyordu. Buna rağmen, fotoğrafçı bir şekilde sanki Garrett'ın gözlerine değil de ruhuna bakıyormuşum gibi göstermişti.

Ve şimdi Heath bana hiç bakmıyor.

"Artık aç değilim," diye mırıldandı ve geldiğimiz yöne doğru geri döndü.

Onu takip etmeye başladım. Bella kolumu yakaladı. "Bırak onu. Pislik gibi davranıyor."

"Ama bu gece kaymak zorundayız."

"Ne yani, affetmesi için yalvaracak mısın? Boş ver onu. Sen yanlış bir şey yapmadın."

Ona yalan söyledim, en azından ihmal ederek. Çünkü nasıl tepki vereceğini çok iyi biliyordum.

İlk içgüdüm her zaman yaptığım gibi onun incinmiş duygularını yatıştırmaktı. Ama reklam panosuna bakarken, her zamanki ben olmak istemedim. Fotoğrafta gördüğüm o sert, kendinden emin kadın olmak istedim. O kadın özür dilemez, yalvarmaz ya da açıklama yapmazdı.

"Haklısın." Dirseğimi tekrar Bella'nınkine geçirdim. "Hadi yiyelim."

-

Yarışma için ayrılma zamanı gelene kadar Heath'i bir daha görmedim. Servis otobüsü o kadar doluydu ki benimkinin yanındaki koltuğa oturmak zorunda kalmıştı ama hâlâ kafasının karışık olduğu belliydi. Diğer patenciler kendi aralarında sohbet ederken ya da radyodaki J-pop şarkısına eşlik ederken, o M-Wave Arena'ya giden yol boyunca inatla suskunluğunu korudu.

Arenanın çıkıntılı yapısı sözde Nagano'nun dağlık manzarasını yansıtacak şekilde tasarlanmıştı. Daha çok donmuş çimlerin üzerine çömelmiş bir armadilloya benziyordu. Yine de eşikten ilk geçtiğimizde, 1998 Olimpiyatları'nın yapıldığı salonlardan birinde olduğumu bilmek bana kalp çarpıntısı gibi bir heyecan vermişti. Heath ve ben on dört yaşındayken onları televizyonda izlemiştik ve dört yıl sonra ilk Dünya Şampiyonası finalimizde yarışmak üzereydik.

Yarışmak üzereydik ve birbirimize sessiz davranıyorduk. Paten öncesi rutinimizi ayrı ayrı yaptık. Tek başıma gerindim, gerekli desteği ve direnci sağlamak için Heath'in elleri yerine kül blok duvarları kullandım.

Buza çıktığımızda kas hafızasının ya da eski alışkanlıkların devreye gireceğini umuyordum. Ama Heath grup ısınması sırasında elimi bile tutmazdı. Kendi makyajımı yaptıktan sonra, genellikle onun göz kalemini sürüyordum; kirpikleri boyunca hafif bir leke, yüz ifadesini

ama bunu da kendi başına yapmaya karar verdi. Siyah çizgi o kadar dağınıktı ki onu biraz vahşi gösteriyordu. Pistin kenarlarına yakın durduk, rakiplerimiz mükemmel bir senkronizasyon içinde dönüp geçerken aramızda geniş bir boşluk bırakarak kaskatı ve beceriksizce durduk.

Panoların yanında koçlarımız bizi izliyordu. Kanadalı antrenör ekibi, sanki bir tamponun gerekli olduğunu hissetmiş gibi Sheila ve Veronika Volkova'nın arasında duruyordu. Veronika'nın saçları paten yaptığı günlerden bile daha sarıya boyanmıştı ve yüz hatlarının dik açılarını ortaya çıkaran dramatik bir yakası olan samur bir ceket giymişti. Buz dansında benden uzun olan tek kadınlardan biriydi - gerçi partneri Mikhail patenlerinin dışında bile 1.80'in üzerindeydi.

Yelena Volkova da teyzesi gibi solgun saçlara ve dar, kedi gibi gözlere sahipti ama bunun dışında iki kadın birbirine hiç benzemiyordu. Yelena on altı yaşına yeni basmıştı ve o kadar ufak tefek ve kırılğan görünümlüydü ki daha genç bile sayılabilirdi. Ortağı Mikhail'in oğlu Nikita Zolotov ise yirmili yaşlarındaydı ve bu da onu buzun üzerinde daha da küçük bir kız gibi gösteriyordu.

Isınmanın bitmesine iki dakika kala Sheila, Heath ve beni yanına çağırdı. Kendimi en kötüsüne hazırlamıştım ama Heath'i korkusundan kurtarabilirse, buna değecekti.

Bıçak muhafazalarını takar takmaz Heath sinsice uzaklaştı ve beni Sheila'yla baş başa bıraktı.

"Özür dilerim." Heath'e söylemeyi reddettiğim sözler, koçumuzun korkutucu bakışlarıyla karşılaşınca ağızımdan dökülüverdi. "Heath bana kızgın, çünkü ben-"

Sheila elini kaldırdı. "Umurumda değil. Beş dakika sonra sıra sende. Onunla barış."

"Neden özür dilemesi gereken kişi *ben olayım* ki?"

Kelimeler ağızımdan dökülürken bile onları tekrar boğazıma tıkmak istedim. Kimse Sheila Lin ile böyle konuşamazdı.

Beni şaşırtarak yumuşadı. "Nasıl hissettiğinizi biliyorum, inanın bana. Ama neyi daha çok önemsiyorsunuz Bayan Shaw - performansınızı mı yoksa gururunuzu mu?"

Neden seçim yapmam gerektiğini anlamadım. Yine de bu Dünya Şampiyonası'ydı ve bronz madalyanın eşiğindeydik.

Ben de Heath'i aramaya çıktım, beni affetmesi için ne gerekiyorsa söylemeye ya da yapmaya hazırdım - en azından serbest dansın sonuna kadar. Akademideki eğitimim paten kaymamı geliştirmişti, ama aynı zamanda bana baskı altında nasıl performans göstereceğimi de öğretmişti. Mutsuz da olsanız, acı da çekseniz ya da çılgılık atacak kadar sinirli de olsanız, yüzünüzden gülümsemeyi eksik etmemelisiniz. Ve izleyen herkesi -seyircileri, jüriyi, hatta partnerinizi- bunun gerçek olduğuna ikna etmelisiniz.

Garrett önümü kestiğinde sahne arkasına sadece iki adım atabilmişim.

"Hey," dedi. "Her şey yolunda mı?"

"Her şey yolunda." Etrafına bakmaya çalıştım ama geniş omuzları görüşümü engelledi. Büyük boy ABD Takımı ceketinin fermuarı hâlâ ikizlerin 11 Eylül kurbanlarını anmak için hazırladığı kasvetli orkestra parçası için giydiği tül gibi gri kostümün üzerindeydi. Koreografi saldırılardan aylar önce tamamlanmıştı ama anneleri bir PR fırsatını gördüğünde hemen anlıyordu. "Gördünüz mü-"

"Bella bana reklam panosundan bahsetti. Heath'in üzgün olduğunu söyledi." Garrett daha yakına eğildi. "İstersen onunla konuşabilirim? Bir şey olmadığını bildiğinden emin ol...ya da-"

"Teklifiniz için teşekkür ederim. Ama her şey kontrolüm altında."

Ya da Heath'e zamanında varabilseydim varırdım. Japonya'dan gelen beşinci sıradaki çift programlarına çoktan başlamıştı, yani zaman ilerliyordu.

"Anladım," dedi Garrett. "Peki, orada iyi şanslar. Siz ikiniz onu öldürmek."

"Sen de." Ona gülümsedim. "Podyumda görüşür müyüz?"

"Podyumda görüşürüz."

Garrett yanımdan geçerken hızlıca omzumu sıkarak uzaklaştı. Japon takımının müziği, serbest danslarının yarısını işaret eden yavaş, lirik bölüme geçti. Heath'i bulmalıydım.

Ama o beni çoktan bulmuştu.

Daha önce beni donduruyordu. Şimdi ise öfkeyle parlıyordu. Uzaktan bile sıcaklığını hissedebiliyordum, sanki açık bir aleve çok yakın duruyormuşum gibi.

"Özür dilerim," dedi. Tam olarak duymak istediğim şeydi ama hiç de duymak istediğim gibi değildi. "İkiniz yalnız kalmak ister miydiniz?"

"Kes şunu." Onu, Japon patencilerin karmaşık bir kombinasyon içinde gösteren monitörlerin arkasına çektim. "Garrett sadece -"

"Sana dokunuyordu."

"Omzumu sıktı."

"Sana nasıl baktığını görüyorum. Sadece o lanet reklam panosunda da değil."

"Burada olmamızın tek nedeni o 'lanet reklam panosu'."

Heath kaşlarını çatı. "Ne?"

"Fotoğraf çekiminden kazandığım para olmasaydı, Akademi'den aylar önce ayrılmak zorunda kalırdık." Garrett'a göre "çok değil", tek seferde hiç görmediğim kadar çok paraydı ve sezonun geri kalanındaki masraflarımızı karşılamaya yetiyordu.

"Peki ya senin mirasın?" Heath sordu.

"Lee hepsini harcadı. Her şeyi. Garrett bana o işi bulmasaydı -"

"Duymak istemiyorum-"

"Garrett olmasaydı, Worlds'e asla gidemezdik. Ona teşekkür etmelisin."

Heath bir an sessiz kaldı ve ağzından çıkacak bir sonraki kelimenin "*Neden bana söylemedin?*" gibi bir şey olmasını bekliyordum. Ya da *onu öldüreceğim* - Lee'ye, Garrett'a ya da her ikisine birden *gönderme* yapıyordu.

Onun yerine "Ondan hoşlanıyor musun?"

diye sordu. Gözlerimi devirdim. "Hadi ama."

" misin, değil misin?"

Japon takımı selamlarını verirken salon alkışlarla inledi. Çoktan orada olmalıydık, onlar öpücüğe oturur oturmaz buza adım atmaya ve ağlamaya hazır olmalıydık.

"Sadece bir fotoğraf çekimiydi," dedim. "Şimdi gidelim, yapmamız gereken-" "Bu basit bir soru Katarina. Evet ya da hayır."

Aşağılayıcı bir soruydu ve aşağılayıcı bir cevabı hak ediyordu. "Tabii ki Garrett'tan etkileniyorum. O çekici biri."

Heath cevap vermek için ağzını açtı ama ben devam ettim.

"Eğer bana güveniyorsanız, bunun bir önemi yok."

"Sana güvenmek mi?" Heath alay etti. "Sen bana yalan söylerken nasıl güvenebilirim?"

Sır saklıyor, arkamdan iş çeviriyor-"

"Çünkü bu şekilde tepki vereceğini ! Başka arkadaşlarım olmasına izin var, Heath."

Daha fazla alkış. Skorlar yayınlanmıştı. Tüm solo ısınmamızı kaçırmıştık.

"Onların yanında farklı bir insan gibisin," dedi. "Seni tanımakta güçlük çekiyorum."

Akademi'ye bu yüzden geldiğimizi sanıyordum: Farklı olmak için. Daha iyi olmak. Kendimizin mümkün olan en iyi versiyonları. O haklıydı, ben değişmiştim. Sorun şu ki, o hiç değişmemişti. Neredeyse on yıldır tanıdığım aynı çocuktü, yaralı, inatçı ve o kadar yalnızdı ki

Bütün dünyası benim.

Heath'in içinde de dipsiz bir kuyu vardı ama bunun hırsıyla bir ilgisi yoktu. Ona ne kadar sevgi verirsem vereyim, bu asla yeterli olmayacaktı. Benim onun için her şey olduğum gibi, o da benim için her şey olmak istiyordu.

Ve hep daha fazlasını isterdim.

"Sırada Amerika Birleşik Devletleri'ni temsil eden Katarina Shaw ve Heath Rocha var!"

"Sıra bizde." Elimi uzattım. "Gitmemiz gerekiyor."

Kalabalık gecikmeden dolayı şaşkınlık içindeydi. İsimlerimiz anons edildikten sonra iki dakika içinde buza çıkmazsak diskalifiye olacaktık.

"Heath, lütfen. Buraya kadar geldik. Bu bizim hayalimiz, bizim-"

"Hayır, Katarina." İçini çekti ve elini benimkinin içine soktu. "Bu *senin* rüya."

Katarina Shaw ve Heath Rocha Nagano'daki 2002 Dünya Şampiyonasında buza çıkıyor. Dışarı çıktıkları andan itibaren bir şeylerin ters gittiğini anlayabiliyordunuz.

Video önce Katarina'nın, sonra Heath'in yüzüne zoom yapıyor. İkisi de acımasız maskeler takmış, bakıyorlar. "Fever" çalmaya başlar.

O program hayatımda gördüğüm en pasif-agresif programdı ve ben Güneyliyim, tatlım.

Shaw ve Rocha'nın serbest dansından daha fazla klip. Sadece hareketleri yapıyorlar, birbirlerine bağlı değiller, birbirlerine bakmıyorlar. Twizzle sekansı sırasında, Katarina Heath'in tam bir tur önünde ve son dönüşte tökezliyor.

Sanki aralarındaki tüm sıcaklık gibiydi.

JANE CURRER: Talihsiz bir durumdu ama kimyaya güvenmenin dezavantajı da bu.

Başka bir an, programın ilerleyen bölümlerinde: Katarina Heath'e uzanıyor, ama aralarında olması gerekenden daha fazla mesafe var. Parmak uçları kavramadan sürtünüyor.

Kendimi çok kötü hissettim. Benim yüzümden savaşıyorlardı.

Veronika Volkova, Moskova'daki evinde kırmızı kadife bir kanepede dimdik bir duruşla oturuyor. Artık altmışlı yaşlarında, saçları tamamen beyazlamış.

VERONIKA VOLKOVA: Bu tür çocukça pembe dizilere Rusya'da müsamaha gösterilmez.

Katarina ve Heath programın sonuna gelirler. Müzik durur durmaz, sanki birbirlerine bir saniye daha dokunmaya dayanamayacaklarmış gibi son pozlarını bozarlar.

VERONIKA VOLKOVA: Kişisel duyguların buz üzerinde yeri yoktur. Mikhail ve ben çoğu zaman birbirgörmeye bile tahammül edemedik ama paten kayarken bunu anlayabilir ? Hayır. Çünkü biz profesyoneldik.

Onları izlememeliydim. Onları öyle görmek... kafama takıldı. KIRK LOCKWOOD: Lins o gün de her zamanki standartlarına göre kaymadı.

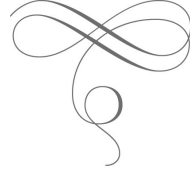
Lins'in 2002 Dünya Şampiyonası'ndaki serbest dansı sırasında Garrett sabit bir asansörden çıkarken bir an dengesini kaybederek neredeyse Bella'yı düşürüyordu. Son anda onu kurtarmayı başarır.

ama Bella soğukkanlılığını geri kazanmadan önce ona bir bakış fırlatır.

Benim hatamdı. Ve dünyanın sonu gelmiş gibi hissetmişim. Yıllar sonra bile geceleri o pateni düşünerek uyuyamıyordum. Annemi, kız kardeşimi ve kendimi hayal kırıklığına uğratmışım ve daha kötü bir şey düşünemiyordum. On yedi yaşında ne kadar az hayal gücüm vardı, değil mi?

OceanofPDF.com

BÖLÜM 23

"I ve 2002 yılı dünya buz dansı şampiyonu..."

Kamera flaşları arenayı aydınlattı, küçük patlamalardan oluşan bir yaylım ateşi.

"Yelena Volkova ve Nikita Zolotov, Rusya'dan!"

Yelena ve Nikita, ustalıkla yırtılmış kostümleri arkalarında dalgalanırken el ele kayarak buzun üzerine serilmiş kırmızı halıya adım attılar.

"Gümüş madalya kazananlar, Fransa'dan Arielle Moreau ve Lucien Beck!"

Ağırbaşlı nefesli müzik dişlerimi sıktı. Arielle ve Lucien kürsüdeki yerlerini alırken alkışlamaya ve gülümsemeye devam ettim. Ezik bir ezik olmayacaktım.

Heath elleri kucağında yanıma oturdu. Artık kızgın görünmüyordu, sadece yorgun görünüyordu. Yenilmiş. Ona dokunmadan bu kadar yakın olmak garipti.

Ona bile. çığlık atardım.

"Üçüncü ve bronz madalyanın sahipleri, Amerika Birleşik Devletleri'nden Isabella Lin ve Garrett Lin!"

Heath ve benim için taçlandırıcı bir başarı olacak olan madalya, Bella ve Garrett için bir teselli ödülüydü. Bella bronz madalyasını almak için eğildiğinde, sanki görevli onu darağacına asacakmış gibi gerildi.

Seni nankör kaltak, diye düşündüm. Ama gülümsemeye devam ettim.

"Lütfen şampiyonların milli marşı için ayağa kalkın."

Ayağa kalktık. Heath parmak eklemlerime dokundu, ben de elimi yumruk yaptım. O podyumda olmalıydık, Amerikan bayrağı üzerimizde yükseliyordu. Tribünde oturup izlememeliydik.

Elini sıkılı parmaklarımın etrafına doladı, Rus marşının muzaffer tınıları arasında onu duyabilmem için yakınımaya eğildi. "Bir dahaki sefere daha iyisini yaparız."

Sarsıldım. Sanki ona vurmuşum gibi irkildi.

"Bir dahaki sefere olacağını sana düşündüren nedir?" Dedim.

Şampiyonaya gelirken yükselişteydik, izlenmesi gereken bir takımdık. Şimdi ise şaka gibiydik. Sheila kasvetli skorlarımız ekranda parladığından beri bizimle tek kelime etmemişti; eğer bizi bir sezon daha çalıştırmayı kabul ederse, bu bir mucize olurdu. Ya da hayırseverlik, ki bu daha kötüydü. Daha düşük bir koçla -ki bana kalırsa Sheila Lin'le kıyaslandığında her koç daha düşüktü- kendimizi geri kazanma şansımız yoktu.

Belki de Heath'in istediği buydu, bilinçli ya da değil. Buz Akademisi'nden ayrılmak Kaliforniya'dan ayrılmak demektir. Lins'ten ayrılmak. Beni yine tamamen kendine alacaktı.

"Bayanlar ve baylar, 2002 dünya madalya sahipleriniz!"

Patenciler resmi fotoğraflar için en üst platforma çıktılar ve ardından pistin etrafında zafer turlarına başladılar. Heath'in onları takip edip etmeyeceğini beklemeden merdivenlerden indim.

Bella ve Garrett'a ulaştığımda gülümsememi daha da genişletmiştim, çenem bu çabadan dolayı ağrıyordu.

"Tebrikler!"

Bella daha yakındı, bu yüzden önce onu kucakladım. Ama Garrett'a daha uzun süre sarıldığımdan emin oldum. Heath'in izlediğini biliyordum. Bunun onu inciteceğini biliyordum. Acıtmasını istedim.

"Teşekkürler." Bella madalya kurdelesini bileğine doladı. "Kusura bakma-" Başsağlığı dileklerini el sallayarak geçiştirdim. " değil. Kutlamalıyız." Bunun üzerine Bella'nın gözleri parladı. "Biraz karbonhidrat yemek ister misin?"

"Kesinlikle. Nereye gidelim?" "Katarina."

Heath bize yetişmişti. Onunla yüzleşmek için döndüm ama ikizlerin arasında kaldım -savaş hatları çizilmişti. Garrett rahatsız bir şekilde yanımda kıpırdandı.

"Bir yere gidip konuşabilir miyiz?" Heath sordu.

"Dışarı çıkıyoruz." Sesim o kadar soğuktu ki, sanki üzerime bir buz tabakası çökmüş gibi hissediyordum.

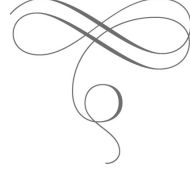
"Döndüğünde o zaman."

"Ne zaman döneceğimi
bilmiyorum." "Katarina, lütfen,
ben-"

"Beklemeyin."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 24

"*W* Neden bu kadar soğuk?" Arabayla restoran girişi arasındaki kısa mesafeyi kapatırken Bella şikayet etti. "Hava çok soğuk. Tanrı aşkına, neredeyse kiraz çiçeği mevsimi."

Gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüye direndim. Kaplıca gezimizden bu yana hava sıcaklığı düşmüştü ama kar yağacak kadar bile soğuk değildi. Havada yağmurla sis arasında bir yerde sıkışmış nem asılı duruyordu. Bu bana Michigan Gölü'ndeki ilkbahar sabahlarını düşündürdü; Heath'le birlikte kıyıya bağdaş kurmuş, sis perdesinin ardından beyaz dalgaları izliyorduk.

Sanırım somurtmak için otele geri dönmüştü. Garrett oda servisinde akşam yemeği yemeyi tercih etmişti, bu yüzden Bella ve ben yine yalnızdık.

Restoran, alçak ahşap masaların üzerine asılmış rengârenk kâğıt fenerlerle rahat ve misafirperverdi. Burayı bir Japon patenci tavsiye etmişti ve müşterilerin çoğu yerli gibi görünüyordu; ancak burası hâlâ turistlere o kadar alışık ki garson sormadan masamın yanına bir çatal ve kaşık koydu. Bella için, saplarında zarif altın desenleri olan abanoz yemek çubukları getirdi.

Ceketini çıkarmadı ve menüyü incelerken ısınmak için bana sokuldu. Döşeme tahtalarındaki her düğümü ince minderden hissedebiliyordum ve kalçalarım o kadar ağrıyordu ki o sabah masaj yaptırdığıma inanamadım. Tek bir günde ne kadar çok şey değişebilirdi.

Heath ve ben daha önce hiç böyle kavga etmemiştik. Ayrılığın nasıl bir his olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu; hiç böyle bir şey yaşamamıştım.

Bella ikimiz için de kendine aşırı güvenen bir Japonca ile sipariş verdi. Dünyayı dolaşan çocuklukları sayesinde, o ve Garrett yaklaşık bir düzine dilin parçalarını konuşuyorlardı.

Tabaklar gelmeye başlayana kadar ne yediğimiz hakkında hiçbir fikrim yoktu; erişteler, tuzlu miso suyuna batırılmış kök sebze turşusu ve üzerine taze wasabi kökü rendelenmiş incelikle katlanmış köfteler. Yarışmadan sonra açlıktan ölüyor olmalıydım ama tabağımdaki yiyecekleri itmekten başka bir şey yapamayacak kadar midem bulanıyordu.

Bella, ısırıklar arasında serbest dansın sonuçlarını inceledi ve kendisini ve Garrett'ı üçüncü sırada tutan önyargılı jüriler ve arka oda anlaşmaları hakkında spekülasyonlar yaptı.

"Yani, twizzle'larımızı berbat ettiğimizi biliyorum. Ama Nikita son koreografi sekansı sırasında *büyük bir* denge kontrolü yaptı - jüri kör mü?"

Tatlı tabağı geldiğinde - karla kaplı bir dağ gibi görünmesi için buzla kaplanmış kestane kremalı pasta - daha fazla dayanamadım.

"Daha on yedi yaşındasın," diye .

"Yani?" Bella pastadan büyük bir ısırık aldı.

"On yedi yaşındasın ve *dünyanın* en iyi üçüncü sporcususun. Bunun iyi bir şey olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Kazanabilirdik. En azından gümüş madalya almalıydık."

"Ama Heath ve ben bronz madalya alsaydık *çok şanslı* olurduk, değil mi?" Çatalımı kremaya batırdım ve şekerlenmiş kestanelerin çığ gibi büyümesine yol açtım.

"Öyle demek istemedim." Ben tatlımıza daha fazla zarar veremedi Bella elini benimkinin üzerine koydu. "Bu gece ikinizin arasında ne oldu ki? Tüm bunlar o aptal reklam panosuyla ilgili olamaz."

"Benimle kardeşin arasında bir şeyler olduğunu düşünüyor." Bella kaşlarını kaldırdı. "Var mı?"

Bella'nın Heath'in en büyük hayranı olmadığını biliyordum ama sorusu biraz *çok* umutlu.

"Tabii ki hayır. Heath ve ben-"

"Hayatınızın yarısını flört ederek geçirdiniz. Viktorya döneminde değiliz; başka erkeklerle konuşmanıza izin var." Bir ısırık daha aldı ve dişlerinin arasına sıkışmış krema ile gülümsedi. "Yine de haklı. Garrett senden hoşlanıyor."

"Garrett herkesi sever."

"Öyle değil. Güven bana." Yemek çubuklarını tabağın kenarında dengeledi. "Sana bir şey söyleyebilir miyim?"

"Tamam."

"Başka kimseye söylemeyeceğine yemin etmelisin."

Heath'le aramız pek iyi olmadığından, bunu söyleyecek kimsem yoktu. "Yemin ederim."

Bella eğildi ve sesini alçalttı, her ne kadar duyabilecek kadar yakın olan tek kişi kır saçlı ve baykuş gözlüklü iki yaşlı Japon kadın olsa da.

"Annem sonunda Garrett'la gelecek sezon eş değiştirmemize izin verecek."

"Ne?" dedim. Dedim. "Neden?" dedim.

Bella'nın doğuştan bir buz pateni partneri olmasını hep kıskanmışımdır. Garrett bazı erkek buz dansı yıldızları gibi gösterişli değildi, ama sağlandı, Bella'nın parlayabileceği sabit bir fondu.

Ama bu onun için asla yeterli olmadı. İşte bu yüzden arkadaşlık: hiçbir şey ikimiz için de yeterli değildi.

"Kardeşlerden oluşan bir buz dansı takımının hiç Olimpiyat altını kazanmadığını biliyor muydunuz?" dedi.

"Yani siz ikiniz ilk olabilirsiniz. Birlikte harikasınız."

"Elbette, yani teknik becerilerimiz var. Ama ürkütücü görünmeden yapabileceğimiz koreo çok sınırlı. Boy farkı da o çılgın büyüme hamlesini yaptığından beri bir sorun oldu."

"Kiminle kayacaksın?"

Erkek patenciler buz dansı dünyasında nadir bulunan bir şeydi. Garrett'ın kalibresinde olanlar daha da nadirdi. Ellis'in Hayworth'ların Josie'yle kayması için ona para ödediklerini ifşa etmesinden bu yana, kadınların eş bulmak için ne kadar ileri gittiklerine dair çok daha çılgın hikâyeler duymuştum. Rüşvet, şantaj, gizli

diğer artistik patinaj federasyonları ile insan kaçakçılığına varan anlaşmalar yapmıştır.

Bella'nın böyle yakışksız yöntemlere başvurmasına gerek kalmazdı. Onları, vatandaşlıklarından feragat etmeye, mevcut partnerlerini terk etmeye, Sheila Lin'in tek kızıyla kayma şansı için ne gerekiyorsa yapmaya hazır flört programı yarışmacıları gibi sıraya dizerdi.

"Seçeneklerimi değerlendiriyorum," dedi. "Zack Branwell ilgilendiğini ifade etti."

"Hâlâ Paige Reed ile birlikte değil mi?"

Reed ve Branwell Salt Lake'te ilk onda yer aldılar ancak belirtilmeyen bir sakatlık nedeniyle Worlds'e katılamadılar. Yine de herkes onların bir sonraki

Olimpiyat dördlüsü için geri dönmelerini ve 2006'daki Torino Oyunları'nı denemelerini bekliyordu. "Bunu benden duymadınız ama..." Bella daha yakına eğildi, gözleri parlıyordu

fener ışığında. "Paige yaralı değil. O *hamile*."

Bu pek çok şeyi açıklıyor. Gerçi ailesi bu dedikodunun yayılmasını önlemek için onu Minnesota'daki evlerinde ciddi bir tecrit altına almış olmalı.

"Bu onun mu?" Ben sordum.

Bella omuz silkti. "Benim sorunum değil. Ama en azından gelecek sezon boyunca dışarıda olacak. Ve bir kez benimle kaymaya başladı mı, bir daha asla geri dönmeyecek. Paige en iyi ihtimalle vasattır."

Kendini beğenmiş erkeksi paten stili pek hoşuma gitmese de, Zack her zaman çiftin yıldızı olmuştu. Garrett'tan da birkaç santim kısaydı, bu da onu Bella için daha iyi bir fiziksel eşleşme haline getirecekti. Tüm taşralı mülayimliğine rağmen, buzun üzerindeyken, altın sarısı saçları, güçlü çene hattı ve dolgun, öpülesi dudaklarıyla gerçek bir *Tiger Beat* pinup'ı gibi görünüyordu. Bella tek başına güzeldi; yanında Zack varken, hepsi bir arada bir prenses ve bir film yıldızı gibi görünürdü.

"Peki ya Garrett?" Dedim. "O kayacak?"

Seçimini yapacaktı, bu kesindi. Dünyadaki her kadın buz dansçısı, Garrett Lin gibi bir partnerle kaymak için paramparça olmuş camların üzerinden sürünerek geçirdi.

"En iyi kısmı da bu." Bella masanın öbür ucuna uzandı ve ellerimi ellerinin arasına aldı. "Garrett'la kayabilirsin."

OceanofPDF.com

INEZ ACTON: Artistik patinaj garip bir spor, çünkü imaj ve anlatıma çok bağlı. Buzun üzerinde çok başarılı olmanız gerekir ama aynı zamanda iyi görünmeniz ve ilgi çekici bir hikayeniz olması da gerekir. Bir olay örgüsü eklemek için eş değiştirmekten daha iyi bir yol olabilir mi?

KIRK LOCKWOOD: Buz dansçılarınin eş değiştirmesi oldukça yaygındır, özellikle de çocukken eşleşmişlerse.

Bir ev videosunda, üç yaşındaki Bella ve Garrett buzun etrafında birlikte yürüyorlar. Garrett küçük bir smokin giymiş ve yüzünde ciddi bir ifade varken, Bella ışıltılı elbisesinin eteklerini savurarak el sallıyor.

KIRK LOCKWOOD: Ve yeni bir Olimpiyat döngüsünün başlaması bunu yapmak için mükemmel bir zaman. Bella'nın neden değişiklik istediğini anlayabiliyorum.

VERONIKA VOLKOVA: Kardeş takımların elit seviyede rekabetçi olması nadir görülen bir durumdur. Ne kadar yetenekli olurlarsa olsunlar, paletin sadece birkaç tonuyla resim yapıyorlar.

JANE CURREN: Buz dansının romantik tonlar içermesine gerek yok. Ağabey/kardeş takımları çeşitli programlar icra edebilirler. Dezavantajlı oldukları iması açıkçası aşağılayıcı.

INEZ ACTON: Buz dansı, tüm paten disiplinleri arasında geleneksel toplumsal cinsiyet rollerine en çok yatırım yapanıdır. Açıkça queer olan patencilerden bile buzda ve bazen buz dışında partnerlerinden hoşlanıyormuş gibi davranmaları beklenir. Seyirciler bir aşk hikayesine bayılır.

Tabii ki buz dansı tamamen seksle ilgili! Eğer patencileri sevişirken hayal edemiyorsanız, gerçekten ne anlamı var ki?

VERONIKA VOLKOVA: Isabella ve Garrett olayını duyduğumda hiç şaşırmadım. Sheila için bu bir kazan-kazan senaryosuydu.

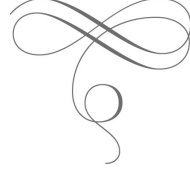
KIRK LOCKWOOD: İkizleri ayırmak utanç vericiydi ama sanırım mantıklıydı. Şimdi Sheila'nın çocuklarının altın madalyayı alması için iki fırsatı vardı.

VERONIKA VOLKOVA: Çocuklarını en iyi rakiplerinden bazılarıyla eşleştirerek, diğer takımların tehdidini etkisiz hale getirdi. Ve ikizleri antrenmanlarda ve yarışmalarda birbirleriyle karşı karşıya getirerek onları daha yükseklerle taşıyabilecekti.

Sadece kız kardeşimin mutlu olmasını istedim. Kendimi düşünmüyordum. VERONIKA

VOLKOVA: Onun yerinde olsam ben de tam olarak böyle yapardım. Gerçek şu ki, ben ne istediğimi bilmiyordum. Ama Bella biliyordu. O her zaman biliyordu.

BÖLÜM 25

"**M** Garrett'la kaymak mı? Ciddi olamazsın."

"O fotoğrafta ikiniz birlikte inanılmaz görünüyordunuz," dedi Bella. "Ve yeterince uzunsunuz. Onun boyu benimle olduğu gibi bir sorun teşkil etmez. Birbirinizi dengelersiniz."

Heath ve ben ateşli ve tutkuluyduk - ama korkunç serbest dansımızda da gösterdiğimiz gibi, ateş alevlendiği anda sönebilirdi. Garrett ise tam tersiydi: istikrarlı, sakin. Bazen fazla sakindi. Ben onun tutkusunu ortaya çıkarabilirdim, o da benimkini yatıştırabilirdi. Bella'nın haklı olduğunu biliyordum. Kardeşi ve ben buz üzerinde ideal bir eş olurduk.

Heath'in beni asla affetmeyeceğini de biliyordum. "Annenin bundan haberi var mı?" diye sordum.

Worlds'teki başarısızlığımdan sonra, Sheila'nın benimle çalışmaya devam etmek isteyeceğini hayal bile edemiyordum, bırakın değerli, mükemmel oğluyla kaymama izin vermeyi.

Bella başıyla onayladı. "Heath'le aranızda sorunlar olduğunu biliyor."

Heath ve ben çözülüyorduk. Los Angeles'a taşındığımızdan beri öyleydik, ve bunu daha fazla inkar edemezdik. İyi *ya da* kötü, kişisel duygularımızı buzun dışında tutmaktan acizdik. Eğer ayrılırsak, bu atletik ortaklığımızın da sonu olacaktı. Heath buz patenini sevmiyordu. Beni seviyordu.

Ama buzda bana ayak uyduramıyordu. Kendimi yeni zirvelere taşımak yerine onun seviyesine iniyordum.

"Garrett'la paten kayıyorsan Heath'le hâlâ çıkabilirsin," dedi Bella. Hatta daha iyi bile olabilir - paten kaymayı ve romantizmi birbirinden ayırmak, anlıyor musun?"

Başımı salladım. "Yıkılacak." "Bunu atlatacaktır."

Yapmazdı. İnsanlar Heath'i hayatı boyunca terk etmişti. Şimdi ben de aynısını yapmayı düşünüyordum.

Ama kendime onu *gerçekten* terk etmemiş olacağımı söyledim. Bella'nın dediği gibi buz dışında da birlikte olabilirdik. Her zaman konuştuğumuz gibi kendi dairemizi alabilirdik.

Artistik patinaj gibi bir sporda kesin bahis yoktur. Ama Garrett Lin gibi bir partnerle paten kaymak? Olabilecek en yakın şey bu. Sadece ciro fırsatları bile artık para konusunda endişelenmeme gerek kalmayacağı anlamına geliyordu. Heath de öyle. Ben hayallerimin peşinden giderken, ona da kendi hayallerini gerçekleştirmesi için gereken zamanı ve desteği verebilecektim.

"Bunu düşünebilir miyim?" Dedim.

"Elbette," dedi Bella bana. "Sadece *senin* için en iyisinin ne olduğunu düşündüğünden emin ol, tamam mı?"

-

Yemekten sonra Bella arabayı otele geri götürdü. Ona yürümeyi tercih ettiğimi söyledim. "Keyfine bak," dedi. "Donarak ölme!"

Sis yerini yumuşak bir yağmura bırakmıştı, Ortabatı kışlarına alışkın biri için bile cesaret kırıcı olacak kadar soğuktu. Nagano Şehri'nin sessiz sokaklarında yavaş ve dolambaçlı bir yol izledim, ellerimi ceketimin ceplerine gömdüm. Heath'le ilişkim ne olursa olsun, ne istediğimi düşünmeye çalıştım ama kafam karmakarışık. Eve döndüğümde, böyle hissettiğimde göle gider ve her şey berraklaşana kadar suya bakardım. İçinde Nagano'da karayla çevrili olduğu için bir sonraki en iyi şeyle yetinmek zorunda kaldım.

Bahçenin otele yakın olduğunu biliyordum ama yine de karanlıkta taş aslanları bulmam birkaç denememi aldı. Yanlarından geçip gittiğimde,

Başka bir dünyaya açılan bir kapıdan düşmüş gibiydim. Yağmurdan kayganlaşan taş patikadan ortadaki göletin kenarına doğru ilerlerken omuzlarım gevşedi. Minyatür ahşap bir köprünün altından su akıyordu ve ben gözlerimi kapatıp sesin tadını çıkardım. Michigan Gölü değildi ama idare ederdi.

"Affedersiniz, burası *benim* paspas yerim."

Etrafımda döndüm. Ellis Dean çardak altındaki gölgelerde oturmuş sigara içiyordu.

"Ellis." Bir adım daha yaklaştım. Sigara dumanı gözlerimi yaktı. "Sheila seni bunlarla yakalarsa-"

"Ona söyleyecek misin?" Bir nefes daha çekti, kirazın ışıltısı yanaklarının çukurlarını oyuyordu.

Hayır, endişelenmiyordum. Eğer akciğer kapasitesini mahvetmek istiyorsa, bu benim için endişelenecek bir rakip eksiltiyordu.

Bankın diğer ucuna oturdum. "Sen ve Josie için üzgünüm."

Hayworth ve Dean serbest dansa zar zor katılabildiler ve toplamda yirmi ikinci sırada yer aldılar. Aldığımız sonuç beni ne kadar hayal kırıklığına uğratmış olsa da, çok daha kötüsü de olabilirdi.

"Eh, her zaman gelecek sezon vardır," dedi. "Tabii beni daha yeni bir modelle takas etmezse. Peki ya sen, senin diğer yarın nerede? Cennette sorun olduğunu duydum."

"Onun gibi bir şey." "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Ellerimi soğuk taşa bastırarak tereddüt ettim. "Bana güvenebilirsin," dedi Ellis.

Buna bir an bile inanmadım. Ama biriyle konuşmam gerekiyordu ve henüz Heath'le yüzleşmeye hazır değildim. Tüm geçmişimiz ve sıcaklığımız kararlarımı gölgelemeden, kendi başıma nasıl hissettiğimi anlayana kadar olmazdı.

"Lins yeni ortaklar arıyor," dedim ona.

"Kahretsin, gerçekten mi?" Uzun bir duman üfledi. "Josie'ye söyleme, bekaret kemerini kremler. Kiminle gittiklerine dair bir fikrin var mı?"

Dudağımı ısırdım. Ellis bana baktı.

"Garrett ile kaymanı istiyorlar." Sigarasını söndürdü ve yüzünü bana döndü. "Peki sen ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum."

Ellis dudaklarını büzdü. "Evet, var." "Yapmak zorundayım-"

"Garrett Lin ile kayma fırsatını geri çevirmek için aptal olmak gerekir. Ve sen pek çok şeydin Kat Shaw, ama aptal değilsin."

"Ama..." Yutkundum, kalp atışlarım göğsümde çırpınıyordu. "Peki ya Heath?"

"Erkek arkadaş bulmak kolay. Garrett gibi paten partnerleri o kadar kolay değil."

Özellikle de benim gibi kadınlar için - benim vücut tipim ve ortalamanın üzerindeki boyumla. Eğer bu fırsatı geri çevirseydim, Garrett sabaha kadar onunla kaymak için yalvaran yüzlerce kız bulurdu. Heath ve benim rekabet edeceğimiz yüksek performanslı bir takım daha yaratacaktı.

Heath hala benimle kaymak istiyorsa bile. Belki de tüm bu ruh arayışı tartışmalı bir noktaydı. Otele döndüğümde onu ilişkimizi tamamen bitirmeye hazır bulabilirdim.

"Bak, Kat." Ellis kendini beğenmiş bakışını attı. Bu bakış olmadan yüzünün açıları yumuşamıştı; ona yakışıklı bile diyebilirdim. "Senden hoşlanıyorum."

Alay ettim. "Gerçekten mi?"

"Senden hep hoşlandım. Mücadelecisin. Bu spordaki diğer kızların çoğu Josie gibi şımarık küçük sürtükler. Sen bir sürtük olabilirsin ama şımarık değilsin."

"Vay canına, teşekkürler." Gözlerimi devirdim ama bunun Ellis'ten gelen büyük bir övgü olduğunu biliyordum.

"Şampiyon olmak istiyorsun, değil mi?" "Tabii ki istiyorum. Sen istemiyor musun?"

Ellis omuz silkti. "İlk başladığımda öyleydi. Ama bir noktada gerçekçi olmak zorundasınız. İşte sana sorum: Heath ile kayarken o seviyeye ulaşabileceğini düşünüyor musun?"

Tereddüt edebilirdim. Düşünüyormuş gibi yapabilirdim. Yalan bile söyleyebilirdim. Bunun yerine Ellis'in gözlerinin içine baktım ve doğruyu söyledim.

"Hayır. Yapamam."

Bunu yüksek sesle söylemek beni çok rahatlattı. Nefesimi verdim, nefesim soğuk havayı bulandırıyor. Yağmur şimdi daha sert yağıyor, göleti bir göl haline getiriyordu.

dalgaların mozaiklenmesi.

"Beni tutuyor," dedim. "Yıllardır beni geride tutuyor."

"Pekala." Ellis gülümsedi ve paketten bir sigara daha çıkardı. "Al bakalım."

Artık bana bakmıyordu. Arkama, bahçe girişine doğru bakıyordu. Kendim görmek için dönmeye başladım. Ama bir parçam zaten biliyordu.

Taş aslanların arasında biri duruyordu. Yüz hatlarını seçemeyecek kadar karanlıktı ama vücudunun ana hatlarını, omuzlarının kamburunu görebiliyordum ve bu yeterliydi.

"Heath." Adı dehşet dolu bir fısıltıyla çıktı.

Ellis'e panikle bir bakış attım. İçten içe yanan sigarasını dudaklarına götürdü ama sırtışını gizlemeye yetmedi.

Heath'in dinlediğini başından beri biliyordu. Onun duymasını istemişti.

Ayağa kalktım. "Heath, bekle!"

Heath döndü ve yağmur damlalarından oluşan bir perdenin arkasında kayboldu. Ben de peşinden koştum. Ayakkabılarım ıslak taşta kaydı ve dizlerimi ısırarak çakıllarla yere düştüm.

Tekrar ayağa kalktığımda görüş alanımdan çıkmıştı. Koşmaya devam ettim, boğazım düğümlenene kadar onun adını sayıkladım. Selin birkaç kişi bana tuhaf tuhaf baktı ama durmadım. Duramazdım. Onu bulmak zorundaydım. Açıklamak zorundaydım.

Sonunda onu birkaç blok ötede gördüm; başı öne eğik, yağan yağmura doğru eğilmişti.

"Heath!" Çığlık attım.

Bir an için dondu kaldı. Ama geri dönmedi. İşte o zaman onu kaybettiğimi anladım.

Keşke o gece ne olduğunu bilseydim. O gece *tam olarak* ne olduğunu biliyorum.

GARRETT LIN: Bunu durdurmak için yapabileceğim bir şey olsaydı... ama öğrendiğimde çok geçti.

ELLIS DEAN: Kat'ın onu yakalayacağını, yağmur altında romantik bir çılgılık yarışına gireceklerini ve makyaj seksi için otellerine döneceklerini düşündüm. Dürüst olmak gerekirse ikisine de iyilik yaptığımı, her şeyi ortaya döktüğümü ve böylece her şeyi aşip yollarına devam edebileceklerini düşündüm.

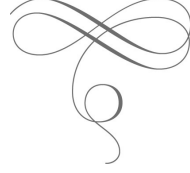
GARRETT LIN: Önyargılı olduğumu biliyorum ama Kat bunu hak etmedi.

Bu şekilde tepki vereceğini nereden bilebilirdim ki? Yemin ederim Heath Rocha tanıdığım en dramatik heteroseksüel çocuktuktu.

Kat daha iyisini hak ediyordu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 26

W Japonya'dan ayrıldığımızda hala inkar ediyordum. Heath'i aramak için dışarıda ne kadar kaldığımı bilmiyorum. Dondurucu yağmurun ince ceketimi ve altımdaki kazağı ıslatıp tenime kadar inmesine yetecek kadar uzun bir süre.

Sonunda pes ettim ve otelimize döndüm, ama duşa girmek istemedim - ya geri gelirse, beni aramaya gelirse ve ben onu kaçırsam?

-Ben de şafağa kadar uykusuz ve titreyerek yorganın altında yattım.

O sabahın ilerleyen saatlerinde, çantalarımı tek başıma hızlı trene sürüklerken, kendime onun istasyonda bekliyor olacağını söyledim. Ya da havaalanında. Ya da Kaliforniya'da. Kollarımı boynuna doladığımı ve nefesim kesilene kadar onu öptüğümü hayal ettim. Onu boğarak öldürmeyi hayal ettim.

Kimse ne diyeceğini bilmiyordu. Uçaktaki diğer patenciler sanki başarısızlığım ve kalp kırıklığım anlaşılacakmış gibi benden uzak durdular. Kalkıştan sonra Garrett, kız kardeşinin yanına oturabilmem için koltukları değiştirmek konusunda ısrar etti - ilk kez birinci sınıfta oturuyordum. Bella kulaklıklarını benimle paylaştı ve koltuk arkasındaki ekranda korkunç bir filmi sıraya koydu, kibarca yüzümden akan gözyaşlarını fark etmemiş gibi davrandı.

Bering Boğazı'nın aşağısında bir yerde derin bir uykuya dalmayı başardım. Rüyamda ayaklarımın altında buzların kırıldığını, çığlık atmaya çalıştığımda soğuk suyun ciğerlerime dolduğunu gördüm.

Los Angeles'a döndüğümüzde ateşler içinde yanıyordum.

İkizler onlarla birlikte eve gelmemi ve misafir odalarından birinde kalmamı teklif ettiler. Ama ben yalnız kalmak istiyordum, bu yüzden yurda geri döndüm. Günlerce yatakta kaldım; terliyordum, titriyordum, zamanın geçtiğine dair tek gösterge kapalı göz kapaklarımın üzerinden geçen ışıktı.

Bella bana yiyecek ve ilaç getirdi - her zamanki tavuk şehriye çorbası veya Sudafed değil, son derece LA tedavi ilaçları: yeşil meyve suları, organik kemik suyu, sadece el yazısı Çince karakterlerle etiketlenmiş bitki paketleri.

Hiçbir şeyin faydası olmadı. Çocukluğumdan beri hiç bu kadar hasta olmamıştım. O zaman da Heath yanımdaydı, en az benim kadar mutsuzdu.

-

Şubat 1994'tü; Kış Olimpiyat Oyunları'nın ilk kez Yaz Oyunları'ndan farklı bir yılda düzenlendiği ve Heath ile arkadaşlığımın ilk yılıydı.

İnsanlar Great Lakes kışlarından bahsederken sanki Şükran Günü'nden Paskalya'ya kadar cehennem donmuş gibi konuşurlar ama asıl dikkat etmeniz gereken Şubat ayıdır. Haftalarca süren sert sıcaklıkların ardından, bir gecede birkaç metre kar yağdı ve Orta Batı'da bile bunun için okulu tatil etmek zorunda kaldılar.

Heath'in bütün gün koruyucu ailesiyle birlikte o küçük evde kapana kısılmış bir halde mutsuz olacağını biliyordum ve kardeşimle birlikte Sega Genesis'ine bağırarak saatler geçirme düşüncesinden de hoşlanmıyordum. Ben de göle gitmeyi önerdim.

Her kış en az bir kez göl buz tutardı; yine de yüzey tehlikeli bir şekilde incelmeden önce çok uzağa gitmeniz gerekmezdi. Babam bana nelere dikkat etmem gerektiğini öğretmişti: mavi tonlu berrak buz en güçlü olanıdır. Buz süt beyazı rengindeyse dikkatli olun. Gri veya sulu karlıysa, aklından bile geçirme. Peki ya ayağınızın altında parçalanmaya başlarsa?

Sakın kaçma. Durumu daha da kötüleştirirsin.

Şiddetli rüzgâr kıyıya en yakın kar yığınlarını temizlemiş ve bize gökyüzüyle çevrili kendi özel pistimizi bırakmıştı. Bodrumun derinliklerinden iki çift eski hokey botu çıkarmıştım, çünkü Heath

henüz patenim yoktu ve pahalı bıçaklarımın bozulmamış kapalı buzdan başka bir şeye dokunmasına izin vermemem gerektiğini çok iyi biliyordum.

İkimiz de beceriksizdik, donuk, pas lekeli rayların üzerinde yavru geyikler gibi yalpalıyor ve kayıyorduk. Yine de birkaç dakika içinde bir ritim tutturmuştuk ve çok geçmeden gölün yüzeyinde kaymaya başlamıştık, eldivenli parmaklarımız kenetlenmiş, yüzlerimiz sersemce sırtıyordu.

Heath o zamana kadar aylardır beni paten kayarken izliyordu ama ilk kez birlikte paten kayıyorduk. Beni basit bir vals adımıyla döndürmeye başladı ve ben de gözlerimi kapatıp hayranlık dolu bir kalabalığın önünde zafere doğru kaydığımızı hayal ettim.

Bazen tüm kariyerimin o kış günü, rüzgâr yanaklarımı okşarken ve Heath'in eli , o kadar hızlı hareket ediyorduk ki neredeyse uçuyorduk, hissettiğim coşkuyu yeniden yakalama çabası olduğunu düşünüyorum. Gölde ne kadar kaldığımız ya da ne kadar açıldığımız hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ta ki o çatırtıyı duyana kadar.

Sadece bir saniyeliğine acıdı. Sonra uyuştum. Bacaklarım göle batmıştı. Buz parçaları belimi sıyırdı ama çığlık atamayacak kadar şoktaydım. Neyse ki Heath bağırmadı.

"Katarina!"

Çocukken herkes bana "Kat" derdi, Heath de dahil. O ana kadar. Sanki fazladan heceler aramızdaki mesafeyi kapatmaya yardımcı olacakmış gibi tam adımı tekrar tekrar söylüyordu.

"Katarina, elini ver bana!"

Denediğimde, sadece daha derine kaydım, soğuk su paltomu ıslattı ve beni ağırlaştırdı. Heath ileri atıldı ve beni omuzlarımdan yakaladı. Ama ben daha hızlı, daha hızlı geri kayıyordum. Buzda açtığımız delikten onu da kendimle birlikte sürüklüyordum.

"Katarina, *lütfe*."

O çekti, ben de kendimi yukarı kaldırdım. Bunu nasıl başardığımızı yıllar sonra dans liftleri yapmaya, denge, adrenalin ve saf güven sayesinde görünüşte imkansız olan başarılarla imza atmaya başlayana kadar tam olarak anlayamayacaktım. Tek bildiğim suyun dışında olduğumdu.

Onun üstüne yığıldım. Buz ağırlığımızın altında inledi.

Mücadelenin bir yerinde şapkam düşmüştü ve saçlarım serbest kalarak yüzümüze dolanmıştı. Ayağa kalkmamız, gölden kurtulmamız ve güvenli bir zemine geri dönmemiz gerekiyordu. Ama olduğumuz yerde donup kalmıştık, birbirimizin irkilmiş gözlerine bakıyorduk.

Sonunda nefesimizi tuttuk ve şöminenin yanında ısınmak için eve geri döndük. Akşam olduğunda ikimiz de üşüme ve öksürükten kıvranıyorduk ve Heath ikimiz de iyileşene kadar günlerce bizde kaldı. Bakıcı ailesinin itiraz edebileceğini düşünmüştüm ama hasta bir çocuğa bakmak zorunda olmadıkları için rahatlamış görünüyorlardı. İkimiz birlikte kanepede battaniyelerin arasına kıvrılmış, saatlerce videoya çektiğim paten yarışmalarını izliyorduk ve yüzümdeki ateş basması için çok minnettardım, çünkü Heath'in bana her baktığında nasıl kızardığımı görmesini engelliyordu. Ne kadar yakın olduğumuzu her düşündüğümde.

-

Nagano'dan ayrılışımızdan sekiz gün sonra ateşim nihayet düştü. Heath'ten hâlâ haber alamamıştım.

Yüzüstü yatarak geçirdiğim onca zamandan sonra vücudum endişe ve huzursuzlukla gerilmişti. Hareket etmem gerekiyordu.

Kaymam gerekiyordu.

Saat neredeyse gece yarısıydı. O saatte Akademi pistlerinden birine girip giremeyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu ama yine de şansımı denemeye karar verdim. Eski püskü taytımı ve eski Buzdaki Yıldızlar tişörtümü , paten çantamı omzuma attım ve aşağı indim, kondisyonuz bacak kaslarım her adımı protesto ediyordu.

Ana pistin kapısı kapalıydı ama kenarlardan ışık sızıyordu. Parlak beyaz tepe lambaları değil, buz gösterileri ve sergiler için kullandıkları yumuşak mavi renkli spot ışıkları. Müzik de çalıyordu ama sesi o kadar kısıktı ki içeri girene kadar şarkıyı seçemedim.

Dashboard Confessional'dan "The Good Fight". Ve orada, Chris Carrabba'nın vokalleriyle buzun üzerinde dönen Garrett

Lin.

Garrett'ın üzerinde her zamanki gibi mükemmel oturan, tasarımcı markalı egzersiz kıyafetleri yerine bol bir eşofman altı ve iyi gelişmiş omuzlarını gösteren bir atlet vardı. Kollarında ve göğsünde ter parıldıyor, sırt üstü dönerken gömleğinin yakasının altından akıyordu. Belli ki saatlerdir bu işi yapıyordu.

Başka bir şarkı başladı; bunu tanımıyordum ama aynı öfkeli, emo hisleri vardı. Gündelik kıyafetine ve müziğin yoğunluğuna rağmen Garrett'ın her hareketi kusursuzdu, teknikte bir ustalık sınıfıydı.

Büyüleyiciydi. Garrett paten kaymayı bırakıp bana bakana kadar ne kadar zamandır orada durup bir sürüngen gibi gölgelerden onu izlediğimi fark etmemiştim.

Bir an için irkilmiş gibiydi. Sonra gülümsedi ve sanki sokakta karşılaşmışız gibi bana küçük bir el salladı.

"Kat." Nefes nefese kalmıştı ve adım nefes nefese çıkmıştı. "Yatakta ."

Göğsünün inip kalkması terden sıırılsıklam olmuş tişörtünü geriyor, altındaki tüm kasları ortaya çıkarıyordu. Garrett buz dışında bazen garip bir genç çocuk gibi görünürdü, vücudundan rahatsız, kendinden emin değildi.

Ama buzda? Bir erkek gibi görünüyordu. Ve bir sanatçı. Garrett, Bella'nın yeteneğini göstermek için sadece güvenilir bir fon değildi. O da bir yıldızdı ve onu gölgede bırakmamak için kendini tutuyordu.

"Kendimi çok daha iyi hissediyorum," dedim ona -gerçi misafirim olacağını bilseydim duş alma zahmetine girer ya da en azından saçımı tarardım.

Tahtalara doğru kaydı ve su şişesini aldı. "Eğer daha iyiysen, Bella'nın sana getirdiği o iğrenç yeşil meyve suyunu atmış olmalısın."

"Tabii ki hayır." Gülümsedim. "Onu kanalizasyona döktüm." Garrett güldü. "Çok akıllıca."

"Çocukken hasta olduğunuzda anneniz size bunu mu getirirdi?"

"Hayır. Dadımız." Suyun son damlasını içmek için başını arkaya eğdi; Adem elmasının üzerinde bir boncuk ter kaydı. "Daha iyi hissetmene sevindim, ama bu kadar geç saatte ne yapıyorsun?"

"Ben de sana aynı şeyi sorabilirim."

"Jet lag. Beni birkaç hafta boyunca hep mahveder. Kendimi toparladığımda genellikle başka bir yere uçma vakti gelmiş oluyor."

"Annen gecenin bir yarısı buraya gelmene bir şey demiyor mu?" "Pratik yaptığım sürece hayır." Şişeyi yere bıraktı. "Aslında burada olmana sevindim.

Seninle umuyordum ama sen gelene kadar beklemek istedim. iyileşti."

"Oh? Ne hakkında?"

"Bella'nın Japonya'da sana söyledikleri hakkında."

Midem bulandı. Bana her şeyin büyük bir yanlış anlaşılma olduğunu söyleyecekti. Garrett Lin herhangi biriyle birlikte olabilecekken neden *benimle* kaymak istesin ki? Heath'le ilişkiyi mahvettiğime göre artık bir partnerim yoktu ve asla Olimpiyatlara gidemeyecektim.

"Seninle konuşmasını asla istemezdim," dedi Garrett, "eğer bunun bir sonuca varacağını düşünseydim-"

"Bella'dan benimle konuşmasını mı istedin?" "Evet. Neden, ne dedi?"

"Sadece ikinizin ayrıldığını söylediler. Bir sonraki dörtlü için yeni ortaklar arıyormuşsunuz."

"Gerçekten Heath'le aranızı bozmaya çalışmıyordum. Ama son zamanlarda ikinizin ne kadar zorlandığını görebiliyordum. Ve birlikte fotoğraf çekimi yaptığımızda, düşündüm ki... Yani, sadece ben olabilirdim."

"Sadece sen değildin."

Çekim sırasında bir şeyler hissettiğimi ilk kez kendime ya da bir başkasına itiraf etmiştim. Tam olarak bir çekim değildi, Garrett kadar güzeldi. Daha çok uyumluluk gibiydi. Pozdan poza o kadar kusursuz bir şekilde geçtik ki, onunla kaymanın nasıl bir şey olacağını merak etmekten kendimi alamadım.

Garrett'ın çalma listesi bir sonraki parçaya geçti ve bir anı şimşegi beni sarstı.

Hayalin olacağım, dileğin olacağım, fantezin olacağım.

Heath ve ben on altı yaşındaydık, Cleveland'a gidiyorduk, arabanın motorunun uğultusu arasında o şarkı sözlerini söylüyorduk, birbirimizi sonsuza dek seveceğimizi düşünüyorduk. Ama şimdi onun hangi kıtada bile bilmiyordum. Onu bir daha görüp göremeyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

"İyi misin?" Garrett sordu.

"Evet, ben..." Yutkundum. "Bu şarkıyı seviyorum."

"Ben de." Elini uzattı. "Bana katılmak ister misin?"

Tereddüt ettim. Garrett'la poz vermek bile ihanetse, bu nasıl bir ihanetti? Heath dışında hiç kimseyle kaymamıştım.

"Anladığım kadarıyla siz ikiniz..." Garrett başını salladı. "Pekala, tamam, ikinizi hiç anlamıyorum. Ama aranızda çok fazla geğmiş olduğunu biliyorum."

Heath beni diz kapakları kanlı, saçları kır otlarıyla kaplı küçük bir kızken tanı mıştı. Beni hıçkıra hıçkıra ağlarken, zayıf ve çaresiz bir öfkeyle titrerken görmüştü. Baskı noktalarımı biliyordu. Beni nasıl kışkırtacağını biliyordu.

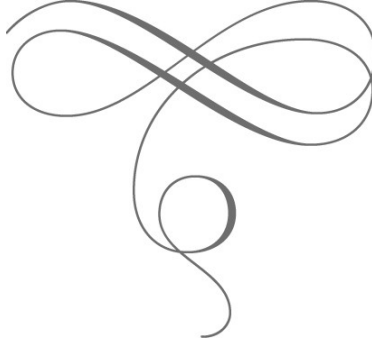
Garrett beni hiçbir zaman Nowhere, Illinois'li Kat Shaw olarak tanımamıştı. Heath'in beni terk ettiği gibi onu da aniden ve kalpsizce geride bırakabilirdim. Heath ile kendim olabilirdim. Ama Garrett'la daha iyi biri olabilirdim.

Peki ya Heath beni tekrar görmek isterse? Beni televizyonda Garrett Lin ile altın madalya kazanırken izleyebilirdi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM III

Şampiyonlar

OceanofPDF.com

Lin Buz Akademisi'nin cam avlusunun önünde Katarina Shaw ve Garrett Lin, Bella Lin ve Zachary Branwell'in yanında 2002 baharında yeni ortaklıkları açıklanırken fotoğraf çekiliyor.

JANE CURRER: Yeni paten takımlarının kaynaşması genellikle biraz zaman alır. GARRETT LIN: Kat ve ben en başından beri birlikte iyi çalıştık.

Her iki ekip de el ele tutuşmuş ve sanki mezuniyet gibi kameralara bakıyor. Katarina'nın yeni bir görünümü var: sarı saçlar, profesyonel makyaj, Garrett ile uyumlu olacak şekilde seçilmiş kıyafetler.

Ateşli Dağınıklıktan Buz Prensesine. Bir makyajın yapabilecekleri inanılmaz, değil mi? Bay Lin ile ortaklığına kadar Bayan Shaw'un potansiyelini görememiştim.

Shaw ve Lin'in 2002-2003 sezonundaki orijinal danslarından bir klip: Seal'"Kiss from a Rose" şarkısı eşliğinde yumuşak bir vals. Buzun üzerinde mükemmel bir senkronizasyonla dönüyorlar, Katarina'nın gül yapraklarını çağrıştıran katmanlı eteği her dönüşte bacaklarının etrafında dönüyor.

JANE CURRER: Katarina Shaw o yıllarda çok güzel bir genç hanım oldu.

Onu Artistik Patenci Barbie gibi gösterdiler. Saçmalıktı.

GARRETT LIN: Kat ve ben birbirimizin en iyi yönlerini ortaya çıkardık. Herkes ondan çok zor biriymiş gibi bahsediyor ama benim deneyimim hiç de öyle değildi. O benim için her şeyi kolaylaştırdı.

Shaw ve Lin durdurulamazdı. Ortaklıklarının ilk yılında ABD şampiyonluğunu kazandılar ki bu neredeyse hiç duyulmamış bir şey.

FRANCESCA GASKELL: İnsanlar onlara "24 Karrett" derdi, çünkü hep altın alırlardı.

Bir video montajı, Katarina ve Garrett'in podyumdan podyuma çıktığını gösteriyor: art arda üç ABD Ulusal Şampiyonasında altın, iki Dünya Şampiyonasında gümüş madalya.

Veronika Volkova: Birlikte iyidiler, kabul ediyorum. Ama Yelena ve Nikita'dan dünya şampiyonluğunu alacak kadar iyi değillerdi.

FRANCESCA GASKELL: Bella ve Zack'durumu daha zordu.

Lin ve Branwell'in 2002-2003 sezonundaki serbest danslarından bir klip: Jack ve Rose'dan esinlenen kostümleriyle popüler Titanik filminin müziğinden seçmeler eşliğinde kayıyorlar.

INEZ ACTON: Bella'nın uzun süredir kardeşiyle birlikte kaydığı için daha romantik programlar yapmak istemesi mantıklıydı. Ama bu o değildi.

Titanik programından bazı ateşli koreografilerin yakın çekiminde, Bella bağlantı kurmak için elinden geleni yapıyor. Zachary onunla zar zor göz teması kuruyor.

Kardeşiyle daha fazla kimyası vardı.

Paparazzi çekimleri Bella ve Zachary'yi Los Angeles'ta parti kıyafetleri ve sıkılmış ifadelerle gösteriyor. Katarina ve Garrett birkaç adım arkalarında kol kola yürüyor.

ELLIS DEAN: İlk sezonlarından sonra Bella herkesi Zack'le bir çift olduklarına ikna etmeye çalışmaktan vazgeçti. Kimse bu saçmalığa inanmıyordu. Herkes onun hâlâ Paige'e takılı olduğunu biliyordu.

Ailesinden uzakta olmak Zack için zordu. Özellikle de sakat dizinin rehabilitasyonunu yaparken.

Bazen dizini bilerek mi sakatladı diye merak ediyorum, bir çıkış stratejisi olsun diye. Lins'in Zack'in aşk çocuğunu gizlemekte ısrar etmesi gerçekten eski bir Hollywood saçmalığıydı.

JANE CURRER: Bu benzetmeyi pek sevmiyorum ama insanlar genellikle Olimpiyat döngüsünün siyasi bir kampanya gibi olduğunu söyler.

Katarina ve Garrett ortaklıklarının ilk birkaç yılını kapsayan bir fotoğraf montajında hayranlarını selamlıyor, imza dağıtıyor ve poz veriyorlar.

JANE CURRER: Yıllar süren bir hazırlık ve ardından finişe doğru yoğun bir çaba gerekiyor. Ve başarılı olmak için atletik yetenekten çok daha fazlası gerekir.

GARRETT LIN: 2005 Dünya Şampiyonası'na giderken Kat ve benim üzerimde çok büyük bir baskı vardı. Birlikte geçirdiğimiz üç yıl boyunca henüz kazanamadığımız tek unvan dünya şampiyonluğuydu. Ve Moskova'da, en büyük rakiplerimizin kendi sahasında yarışıyorlardık. Bunun yeni puanlama sisteminin kullanıldığı ilk büyük etkinliklerden biri olduğundan bahsetmiyorum bile.

KIRK LOCKWOOD: 2004-2005 sezonunda Uluslararası Paten Birliği yenilenmiş bir puanlama sistemi getirdi. Amaç pateni daha adil ve daha az öznel hale getirmektir.

Bir grafik yeni ölçütleri açıklıyor: her bir unsura zorluğuna göre birden dörde kadar seviyeler atanmış, ardından "Uygulama Derecesi" ile artabilen veya azalabilen bir temel değer - yani ekibin unsuru ne kadar iyi uyguladığı.

JANE CURRER: Kesinlikle bir alışma süreciydi ama gerekliydi. Her zaman objektif bir şekilde yargıladım, ancak eski sistem yolsuzluk ve gizli anlaşmalar için fırsatlarla doluydu.

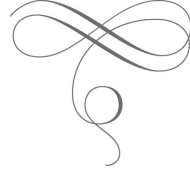
VERONIKA VOLKOVA: Amerikalılar bizi yenemediler, bu yüzden kuralları değiştirdiler.

ELLIS DEAN: Yeni puanlama sistemi tam bir baş belasıydı. Bir kalabalığı nasıl çalıştıracağımı ve iyi bir gösteri sunacağımı biliyordum, ama tüm bu "seviye" ve "GOE" saçmalıkları? Zor pas. Josie ve ben zaten Nagano'daki boktan gösterimizden beri tamamen ikinci planda kalmıştık. Sheila paramızı almaya devam etti ama ilerlememize en ufak bir ilgi göstermedi.

GARRETT LIN: İnsanlar annemin üzerimizde kazanmamız, mükemmel olmamız ya da... için baskı kurduğunu düşünüyor ama gerçek şu ki buna ihtiyacı yoktu. Ben kendime baskı yaptım. Bunun normal olmadığını biliyordum. Ama kendime normal olmadığımı söyledim. Biz Lins'tik. Olağanüstü olmamız gerekiyordu. Bella ve Zack bu kadar mücadele ederken, her şey bana bağlıydı. Kazanmak zorundaydım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 27

"O Son patencilerimiz, Amerika Birleşik Devletleri'nden: Katarina Shaw ve Garrett Lin!"

Garrett ve ben el ele buzun ortasına doğru süzüldük. Yelena ve Nikita'nın serbest dansını izlememiştik ama Luzhniki Spor Sarayı'ndaki kalabalığın *Kuşu Gölü* programının yarısında çıkardığı toplu nefese dayanarak, rakiplerimizin en az bir bariz hata yaptığını biliyordum.

Garrett ve ben kusursuz Midnight Blues zorunlu dansımızın ardından liderliği ele geçirmiştik ve *42nd Street* müzikalinden seçmeler eşliğinde sergilediğimiz enerjik orijinal dansımızla sezonun en iyi performansını sergilemiştik. Artık ilk dünya şampiyonluğumuzla aramızda sadece dört dakikalık serbest dans kalmıştı. Temiz kayarsak, önümüzdeki Olimpiyat sezonuna dünya şampiyonu olarak girecektik.

Bizim özgürlüğümüz de bir Tchaikovsky parçasına ayarlanmıştı: Shakespeare'in *Fırtına* oyunundan esinlenen senfonisi. Bu Sheila'nın ince bir psikolojik savaş fikriydi: aynı bestecinin (ve bir Rus efsanesinin) müziğiyle rakiplerimize üstünlük sağlayarak onları alt etmek.

Garrett'in kostümü zarif bir okyanus girdabıyla boyanmıştı, benimkinin göğsünde ise göz kamaştırıcı şimşekler vardı. Bizim deniz ve fırtına olmamız, ham, doğal gücün tutkulu bir çatışmasında çarpışmamız gerekiyordu. Kavramsal öğeler bana biraz abartılı geldi. Ama kıyaslarsak,

Volkova ve Zolotov'un geleneksel bale koreografisi düpedüz yorgun görünüyordu. Pekin'deki Grand Prix Finali'nde onları zaten yenmiştik.

Ve diğer en büyük rakiplerimiz çoktan yarış dışı kalmıştı. Bella'yla bir önceki geceden beri konuşmamıştım; o ve Zack, Zack'in buzdan topallayarak çıkmasına neden olan cansız bir orijinal dansın ardından resmen çekilmişlerdi. Zaten Zack'in kötüleşen diz sorunlarına uyum sağlamak için programlarını önemli ölçüde basitleştirmek zorunda kalmışlardı; yarışmayı bitirebilselerdi bile madalya alamayacaklardı. Worlds'ten sonra dizinden ameliyat olacaktı ve doktoru sonbahara kadar buza dönebileceğini düşünüyordu. Ancak bunun bir garantisi yoktu.

Başlangıç pozisyonumu aldım: Garrett'ı kucakladım, başım omzuna yaslanacak şekilde eğildi. Üç sezon birlikte paten yaptıktan sonra Garrett Lin'i hâlâ çok az tanıyormuşum gibi hissediyordum ama şunu biliyordum: Buza çıktığımızda her seferinde taş kesiliyordu. Uzaktan sakın ve kendinden emin görünüyordu ama yakından terinin kokusunu alabiliyor, şakağımda hızlanan nabzını hissedebiliyordum. Her nasılsa onun paniği beni sakınleştiriyordu, sanki durgunluğa doğru salınan bir sarkaç gibiydik.

Derin bir nefes aldım ve açılış koreografimizin altını çizen sakın yaylı ve pirinç melodinin ilk notasını bekledim.

Onu o zaman gördüm.

Tribünlere çıkan basamakların üzerinde, jüri masasının solunda duruyordu. Siyah yün bir palto giymişti ve koyu renk saçları kafa derisine yakın bir şekilde tıraş edilmişti.

Tanıdığım ve sevdiğim Heath Rocha'dan tamamen farklı görünüyordu. Ve yine de tanıma kalbime bir çan gibi çarptı.

"Sorun nedir?" Garrett fısıldadı. Farkına varmadan başımı kaldırmış, bedenimi kollarının arasında iki büklüm bir hale getirmiştik.

Ama açıklamak için çok geçti. Müziğimiz başladı ve bir ritim geç kalmıştık ama Garrett bir adım bile atlamadan bizi ustalıkla yakaladı.

Heath'le kayarken kendimi hep kontrolün sınırında hissedirdim. Garrett ile her şey kusursuzdu. Doğru. Kontrollüydü. Heath ile doğal olarak gelen her şeyin üretilmesi gerekiyordu. Gülümsemeyi, Garrett'ın gözlerinin içine bakmayı, ona uzanmayı kendime hatırlatmak zorundaydım.

Doğru anlarda, doğru miktarda tutku ve özlemle. Koreografinin bir parçası haline geldi; adımlar, dönüşler ve kaldırışlarla birlikte öğrenilmesi gereken bir şey daha.

Bu yapaylık başlangıçta beni rahatsız etmişti. Yine de o gün bunun için minnettardım. İlk twizzle setine ulaştığımızda - yaklaşan müzikal fırtınanın sinyalini veren nefesli çalgılar sağanağı ile çakışan

-Kas hafızam devreye girmişti ve her zamanki gibi kusursuz bir performans sergiliyordum.

Yine de son dönüşten çıkarken, basamaklara bir kez daha bakmaktan kendimi alamadım.

O gitmişti.

Kendime hayal gördüğümü söyledim. Sinirlerimin beni yenmesine izin veriyordum. Heath'i aramayı yıllar önce bırakmıştım - yetkililer bana onun kendi isteğiyle ayrılmış bir yetişkin olduğunu ve bu yüzden kayıp kişi olarak kabul edilemeyeceğini söyledikten sonra, ikizlerin paten dünyasındaki bağlantıları onun nerede olduğuna dair hiçbir ipucu vermedikten sonra, Sheila bana boş vermem ve bugüne odaklanmam gerektiği hakkında bir konuşma yaptıktan sonra, çünkü kişisel kaygılarımın oğluyla buz üzerinde yeri yoktu.

Aramayı bırakmıştım ama aramayı asla bırakmamıştım. Geçtiğimiz üç yıl boyunca kaç kez Heath'in bir yarışmada tribünlerde görüneceği endişesiyle kendimi yormuştum? Şehir kalabalığında yürürken, uçağa binmek ya da kahve almak için sırada beklerken kaç kez siyah saçlı bir yabancıyı onunla karıştırmıştım?

Hepsi buydu. Öfkem, kalp kırıklığım ve Heath'in gerçekten sonsuza dek gittiğine dair tarifsiz korkum tarafından yaratılan bir başka hayalet.

Korkuya ayıracak vaktim yoktu. Kazanmam gereken bir unvan vardı. Bu yüzden kendimi dansa verdim, Çaykovski'nin fırtınası gök gürültülü bir timpani sesiyle şiddetlenirken hızımı arttırdım. Parçanın doruk noktasına ulaştığımızda, çalkantılı yaylılar ve ziller kayalara çarpan dalgalar gibi çarparken, Garrett beni en dramatik doğru salladı. Tek bir patenle onun bacağına yaslanarak dengede durdum ve kollarımı büyü yapan bir büyücü gibi iki yana açtım, buzun üzerinde o kadar büyük bir güçle ilerlerken eteğim arkamda savruluyordu ki sanki kendi fırtınamızı yaratmıştık, ta ki-

İşte yine oradaydı. Şimdi daha yakından, tahtaların hemen arkasından izliyordu. Heath. Bu olamazdı. Ama oydu.

Bacağım titremeye başladı. Garrett parmaklarını içeri sokarak kaldırmayı kurtarmaya çalıştı. Tam yere çakılmak üzereyken doğaçlama yaptı, beni kollarıyla yakaladı ve beceriksiz bir Lindy Hop yapıyormuşuz gibi kalçasından zıplattı. Hızlı düşünmesi bizi düşmekten kurtardı ama çok çirkindi ve çok uzun sürdü.

Kafamda hesap yapmaya, hatamın bize neye mal olduğunu bulmaya çalıştım. Yeni kurallar, liftimizdeki zaman sınırını aştığımız için en az bir puan alacağımız anlamına geliyordu. Garip iniş pozisyonumuz bize daha da pahalıya mal olacaktı. Ruslara karşı iyi bir üstünlüğümüz vardı ama başka hatalar yaparsak bu yeterli olmayabilirdi.

Programın geri kalanında kaydığımı zar zor hatırlıyorum. Gözlerim açıktı ama tek görebildiğim Heath'ti, o sert yeni saç kesiminin altındaki nefret dolu ifadeydi. Bildiğim bir sonraki şey, kalabalığın tezahürat yaptığı ve Garrett'ın bana sarıldığıydı.

Öpüşme ve ağlama bölümüne doğru ilerlerken Garrett buzun üzerine atılmış peluş hayvanlardan birini (tüylü, altın rengi kürklü bir köpek yavrusu) alıp bana uzattı. Puanlarımızı beklerken onu kucağımda tuttum ve pelüş boğazını sanki onu boğmaya çalışıyormuşum gibi sıktım.

Skorlar ekranda belirdiğinde, ben hâlâ Heath için tribünleri tarıyordum. Garrett beni muzaffer bir haykırıyla ayağa kaldırana kadar kazandığımızı fark etmemiştim. Sheila kollarını ikimize de dolamış, sanki kendisi altın madalya kazanmış gibi gülümsüyordu.

İlk şaşkın düşüncem *dünya şampiyonu* olduğumdu. İkincisi ise: *Bella benden nefret edecek.*

Garrett ve ben öpüşüp ağladıktan hemen sonra bir röportaj telaşına sürüklendik - mikrofonlar ve kameralar yüzümüze yapışmış, üst üste binen sesler baş döndürücü bir dizi dilde sorular soruyordu. Konuşmanın çoğunu o , ben ise koluna yapıştım.

Gülümse, kendi kendime tekrarlayıp durdum. *Bu hayatının en güzel günü.*

Madalyayı boynuma taktığımda her şeyin daha iyi anlaşılacağını düşünmüştüm. Ama podyumun en üst basamağından kalabalığa el sallarken bile

uyuşmuş. Milli marş çalarken bir elimi kalbimin üzerine, diğerini madalyanın üzerine koydum, derin nefesler alarak ve altının serinliğini avucumda hissederek kendimi topraklamaya çalıştım.

Gerçek altın değil, sadece gümüş kaplama. Yeterince sert çizerseniz, cilası hemen dökülür.

"The Star-Spangled Banner" şarkısını söylerken Garrett'ın gözlerinde yaşlar parlıyordu. Benim dudaklarım da kıpırdadı ama hiç ses çıkmadı.

Sonra, yine oradaydı. Bayrağın altında, onu göreceğimden emin olabileceği bir yerde. Heath'in neredeyse her şeyi üç yıl önce Nagano'da olduğundan beri değişmişti ama gözleri aynıydı. Ağır kapaklı, uzun kirpikli, irisleri göz bebeklerine karışacak kadar koyu. O kadar yoğundu ki, boğazımı sıkkan bir el gibi beni yerimde tutuyordu. Bu gözleri nerede görsem tanırdım.

Resmi fotoğraflar için podyumda kalmamız ve ardından pistin etrafında tur atmamız gerekiyordu. Madalya törenleri o kadar rutin hale gelmişti ki, prosedürü biliyordum.

Ama marş biter bitmez elimdeki buketi Garrett'ın ellerine tutuşturdum. Bana şaşkın şaşkın baktı ama ben çoktan altın madalya platformundan inmiş, çıkışa doğru ilerliyordum.

Heath'i kaybettiğimi sandım. Lobiye ulaştığımda, otoparka açılan cam kapılardan geçerken koyu renk paltosunun arkasını gördüm. Hâlâ patenlerim ayağımdayken peşinden olabildiğince hızlı koştum. Korumalarımı almak için durmamıştım bile; bıçaklar mahvolurdu. Artık Bella'nın ve Garrett'ınki gibi özel patenlerim vardı ve üzerlerinde adım el yazısıyla kazanmıştı.

Hava bütün hafta kutup gibiydi ve kar yağıyordu; kaldırımda beyaz girdaplar oluşuyor, buz parçaları gözlerime batıyordu. Los Angeles'ta geçirdiğim onca yıldan sonra kanım incelmışti ama soğuğun farkına bile varmamıştım. Ortadaki fiskiyeden kenardaki sedir ağaçlarına kadar araziye tararken nefesimi tuttum. Heath ortadan kaybolmuştu.

En başta orada olsaydı bile.

"Kat!" Garrett bana yetiştı. "Nesın sen-"

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Sheila oğlunun sadece birkaç adım gerisindeydi ve oğlum benim dengesiz davranışlarım konusunda gerçekten endişeli görünürken, Sheila çok öfkeliydi.

Garrett, "Ona bir dakika ver," dedi.

Sheila bakışlarını ona çevirdi. Adam ondan uzaklaştı, yirmi yaşında şampiyon bir atlet yerine ürkek küçük bir çocuk gibi görünüyordu.

"Özür dilerim." Bacaklarım titriyor, kıvrımlı kanatların üzerinde sallanıyor, sanki sallanan bir geminin güvertesinde duruyordum. O olduğundan çok emindim ama şimdiden kendimden şüphe etmeye başlamıştım. "I-"

"Sen artık bir dünya şampiyonusun," diye tersledi Sheila. "Öyleyse öyle davran." Topuklarının üzerinde döndü ve içeri doğru yürüdü.

"Gel hadi." Garrett ABD Takımı ceketini omuzlarıma doladı. "Herkes bizi bekliyor."

Bu an için çok şey feda etmiştim. İstesem bile asla geri alamayacağım kadar çok şey. Ve hepsine değmişti, değil mi? Garrett ve ben dünya şampiyonuyduk. Bir sonraki olimpiyatlarda altın madalyanın favorisi olacaktık.

Öyleyse öyle davran.

GARRETT LIN: Moskova'da Kat sanki bir hayalet görmüş gibiydi.

Katarina Shaw'ın 2005 Dünya Artistik Patinaj Şampiyonası'ndaki madalya töreni sırasında yakın çekimi. Katarina'nın gözleri şokla açılır ve podyumdan ayrılırken Garrett ve diğer madalya sahipleri şaşkınlıkla onu izler.

GARRETT LIN: Bana ne olduğunu anlatmadı ve ben de burnumu sokmak istemedim.

2005 Dünya Şampiyonası sonrası düzenlenen basın toplantısında madalya kazanan takımlar, önlerinde isim levhaları ve mikrofonlar bulunan uzun bir masada oturarak gazetecilerin sorularını yanıtlar.

"Madalya töreni sırasında neden aniden çekip gittin Katarina?" Katarina sert

ve fazla geniş bir gülümsemeyle muhabire dönüyor.

"Dünya Şampiyonası'nı kazanmak her zaman hayalimdi," diyor. "Orada dururken, marşı dinlerken, sanırım duygularımın üstesinden geldim."

Cevap aşırı prova edilmiş gibi geliyor, gülümsemesi kadar sahte. Garrett kolunu kızın omuzlarına doluyor ve tüm odaya büyüleyici bir sırıtış yayıyor.

"Kimsenin onu ağlarken görmesini istemiyordu" diyor. "Zaten orada bir bebek gibi hüngür hüngür ağlıyor olmama rağmen!"

O gülüyor ve muhabirler de gülüyor. Katarina biraz rahatlıyor ve Garrett'in yanına yaslanıyor.

Evet, kimse o üzücü dönüş denemesine inanmadı. Sheila'nın en iyi işi değil. Bayan

Shaw'ın davranışı sportmenliğe aykırı, açık ve net.

Son derece saygısızca. Benim Yelena'm asla böyle bir şey yapmayı hayal etmez.

GARRETT LIN: Böyle bir dönüm noktasına ulaştığınızda asla hayal ettiğiniz gibi hissetmiyorsunuz.

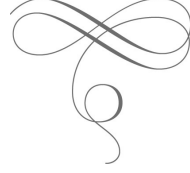
Kız kardeşim çok üzgün olduğu için ben de kutlama havasında değildim.

Bella Lin ve Zack Branwell 2005 Worlds serbest dansı sırasında tribünlerin arkasından izliyor. Bella kucağında buruşturulmuş bir Amerikan bayrağı tutuyor ve suratı asık bir ifade takınıyor. Ancak kameranın kendisine odaklandığını fark ettiğinde neşeleniyor ve bayrağı sallamaya başlıyor, Zack de aynısını yapana kadar ona dirsek atıyor.

GARRETT LIN: Bella Olimpiyatlara gitmeyi dünyadaki her şeyden çok istiyordu. Zack'in başına gelenler talihsizdi ama yine de Torino'ya gitmenin bir yolunu bulacağını biliyordum. Kız kardeşim her zaman istediğini elde ederdi. Ne olursa olsun.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 28

O usya'daki son günümüzde Sheila hepimizi kolalı beyaz masa örtüleri ve muhteşem Kızıldeniz manzarası olan bir restoranda brunch'a götürdü.

Kare. Bella geç ve yalnız geldi.

Worlds sona erdiğinden beri benimle konuşmamıştı, 2002'de bronz madalyası için topladığımdan çok daha az ikna edici olan göstermelik bir *tebrik* dışında. Garrett'la bir araya geldikten sonra Lins'lerin yanına taşındım, ikizlerin yan yana süitlerinin koridorunun sonundaki boş yatak odasında kalıyordum ve ilk başlarda hiç sahip olmadığım kız kardeşimle hiç bitmeyen bir pijama partisi gibi hissetmişim. Bella ve Zack mücadele ettikçe, o daha da geri çekildi.

Eşinin yokluğunu sormadan önce süslü gümüş tabaklarda servis edilen birkaç çeşit tuzlu kahvaltı böreği ve havyar boyunca sabırla bekledim.

"Zack iyi," dedi Bella. "Eve erken döndü." "Los

Angeles'a mı?"

"Minnesota'ya. Bir süre ailesiyle kalacak."

Bu da eski ortağı ve sözde eski kız arkadaşı Paige ile kalması anlamına geliyordu. Çocukları o sırada yürümeye başlamıştı ve Paige doğum yaptığından beri Branwell'lerle birlikte yaşıyordu. Zack fırsatta onları ziyaret etmek için evlerine gidiyordu; bu da Bella'yla aralarındaki pek çok anlaşmazlık noktasından biriydi, çünkü eğitim sürelerini kısaltıyordu.

Bella, Zack'le birlikte altın takım olacaklarından ve Garrett'la benim onların gölgesinde kalacağımızdan o kadar emindi ki. Şimdi ise kardeşi ve ben kendimizi yenilmesi gerekenler olarak kabul ettirmişken, o ortağı olmadan bir Olimpiyat sezonu geçirme ihtimaliyle karşı karşıyaydı.

"Ne yapacaksın?" diye sordum.

Rus Karavanı çayından bir yudum aldı ve tırnaklarını bardağı çevreleyen yıldızlı tutucunun üzerinde gezdirdi. "Benim için endişelenme. Bir yolunu bulacağım."

Bu koşullar altında onu bu kadar sakın görmek beni rahatlatmıştı. Kendime nedenini sormalıyım.

-

Moskova'dan Los Angeles'a neredeyse on üç saatlik uçuşumuzdan sonra Sheila bize uyuyabileceğimizi söyledi ama sadece bir saatliğine. Dünya şampiyonları için bile izin yok.

Lin evindeki odam lüks ama sadeydi: beyaz duvarlar, beyaz yatak takımları, sadece randevuyla gelinen bir showroom'dan fırlamış beyaz emaye mobilyalar. O kadar çok seyahat etmiştik ki, odamı dekore etmeye, hatta tamamen boşaltmaya bile zahmet etmemiştim. Burası, yarışma sezonu boyunca kaldığımız sonu gelmez oteller dizisi kadar ev gibi hissettiriyordu.

Yatak bulut gibiydi; kat kat hafızalı sünger, Sheila'nın hizmetçisi tarafından iki günde bir yıkanan nevresimler. Yine de uyuyamadım. Uçakta da, yatar koltuklara, lavanta kokulu ipek göz maskelerine ve birinci sınıfın diğer konforlarına rağmen uyanık kalmıştım.

Heath gittikten sonraki aylardan beri hiç bu kadar kötü uykusuzluk çekmemiştim. Bir o yana bir bu yana dönüp durur ve onun nerede olduğunu, ne yaptığını hayal etmeye çalışırdım. O da yatakta mıydı, yoksa günün yeni başladığı uzak bir zaman diliminde miydi? Yalnız mıydı? Onu yalnız düşünmekten nefret ederdim ama başka biriyle düşünmekten daha da çok nefret ederdim.

Moskova'daki o muydu, yoksa ben mi aklımı kaçıırıyordum?

Saat beşi biraz geçe dinlenmekten vazgeçtim ve erkenden piste gitmeye karar verdim. Garrett bana Audi SUV'unu ödünç almam için izin vermişti ve ben de Pasifik Sahil Otoyolu'nda

Pencereleri indirdim, güneş yelpaze palmiyelerin üzerinden yükselirken yüzümdeki serin okyanus esintisinin tadını çıkardım.

Belki de biraz yalnız kalmak, sadece ben ve buz, tam da ihtiyacım olan şeydi.

Seyirci yok, rekabet yok, baskı yok.

Sabah yedideki antrenman seansına kadar kimseyle karşılaşmayı beklemesem de saçımı ve makyajımı yapmak için zaman ayırmıştım. Sheila bize her zaman şık görünmenin önemini vurgulamıştı; kimin izleyip yargılayacağını asla bilemezsiniz.

Saat altıdan birkaç dakika önce ana piste girdiğimde buranın bana ait olmadığını fark ettim. Başka bir patenci beni taze buzda yenmişti.

Daracık siyahlar giymiş, duvarlarda bulanık bir gölge gibiydi. Müzik çalmıyordu ama bir şekilde ritmi duyabiliyordum; bıçaklarının pürüzsüz buz üzerindeki sıyrıklarında, kalçalarının ince hareketlerinde, hatta parmak uçlarının uzamasında.

Bu adam iyiydi. *Gerçekten* iyiydi. Yön değiştirirken, kenarlarına o kadar eğildi ki devrilmesinden korktum ama kontrolü tamamen elinde tuttu.

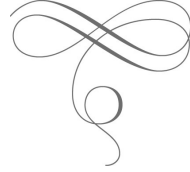
Kayarak buzun ortasında durdu, patenleri parıltılı bir kar kavisini çiziyordu. Sonra bana baktı, sanki o da beni izliyormuş gibiydi.

Çarpılmış gibi sendeleyerek geri çekildim.

Heath Rocha dudaklarını araladı, yorgunluktan kıpkırmızı kesilmişti. Beni öpmek için saatlerini harcadıktan sonra da aynı şekilde bakardı.

"Merhaba Katarina," dedi.

BÖLÜM 29

*K*atarina.

Gazeteciler ve yorumcular dışında bana bu şekilde hitap eden tek kişi Heath'ti. Geçmişte, tam adımı kullandığında, sanki her hecesinden zevk alıyormuş gibi, sanki tüm dünyada en sevdiği kelimeymiş gibi telaffuz ederdi.

Şimdi bunu bir hakaret gibi savurdu.

Heath, "Dünya şampiyonluğu için tebrikler," dedi ve bunu da alaycı bir ses tonuyla söyledi.

Nagano'daki dondurucu yağmurda benden kaçmasının üzerinden neredeyse üç yıl geçmişti ve farklı bir insan gibi görünüyordu. Duruşu daha dikti, omuzları bir balet gibi gerideydi. Yüz hatları neredeyse yontulmuştu; tüm yumuşaklık yok edilmiş, geriye sertlik derecesinde köşeli bir yüz kalmıştı. O gür bukleler ormanı köklerine kadar yerle bir edilmişti. Sol elmacık kemiğini kesen küçük beyaz bir yara izi bakışlarının keskinliğini vurguluyordu.

Ama benim için hâlâ çok güzeldi. En kötü kısmı da bu olabilir.

Benim de nasıl değiştiğimi listelediğini anlayabiliyordum. Ayrı kaldığımız süre boyunca, kendimle ilgili her asi şeye boyun eğdirmek için elimden geleni yapmıştım: saçlarımı beyazlatmak ve fön çekmek, beyazlatma, ağda ve Bella ile annesinin önerdiği diğer güzellik uygulamalarına boyun eğmek, hatta vücudumun daha az kadınsı görünmesi için kilo vermek.

Yeni görünüşüm beni profesyonel, derli toplu, altın çocuk Garrett Lin'in yanında durmayı hak eden gerçek bir elit patenci gibi hissettirmişti. Ama Heath'in sert bakışları altında kendimi gülünç hissediyordum, üzerime tam oturmayan bir kostüm giymiş küçük bir kız gibi.

Her şeyi gördü, özüm kadar. Her zaman görebildi.

Ona soracak o kadar çok sorum vardı ki -neredeydin, *beni neden terk ettin, nasıl bu kadar zalim olabildin- ama* sadece "Burada ne arıyorsun?" sorusunu sorabildim.

"Davet edildim," dedi.

"Kim tarafından?"

Lobinin kapısı patlayarak açıldı ve Bella piste koştu, Garrett da hemen arkasındaydı.

İkisi de aceleyle giyinmişti. Bella'nın saçları her zamanki örgü tacı yerine özensiz bir topuz şeklindeydi ve dudak kremi bile sürmemişti.

Uyanmış ve piste erken gittiğimi fark etmiş olmalılar.

Oraya vardığımda ne bulacağımı anladı ve beni durdurmak için acele etti.

İpler zihnimde birlikte örülmeye başladı. Heath'in Moskova'da ortaya çıkması. Bella'nın Zack'in gidişiyle ilgili alışılmadık sakinliği. Benden Heath'e ve tekrar bana bakarken gözlerindeki o çılgın, suçlu bakış.

Yeni bir ortağa ihtiyacı yoktu, çünkü zaten bir tane bulmuştu.

Heath benim için geri dönmemişti. *Onun* için dönmüştü.

"Bak," dedi Bella. "Bu şekilde öğrenmeni istemezdim. Ama hepimiz Zack'in uzun bir süre yarışmaya hazır olmayacağını biliyoruz, tabii bir daha olursa ve-"

"Ve sen *Bella Lin'sin!* İstedğin partnere sahip olabilirsin!" "O kadar basit olmadığını biliyorsun."

"Saçmalık. Annene birkaç torpil yaptır, zavallı bir adamı buraya gönder-"

"Bunun için çok geç. Olimpiyatlara bir yıldan az bir süre kaldı."

Başka bir federasyondan bir patenciyle eşleşmek için gereken vatandaşlık engellerini aşmak için yeterli zaman yoktu. Ancak havuz Amerikan vatandaşlarıyla sınırlandırılrsa bile, Zack'le geçirdiği sezonlar boyunca sıralamada nasıl düştüğü göz önüne alındığında bile Bella'nın seçenekleri vardı.

Heath kenarda durmuş, tartışmamızı sanki sadece onun zevki için yapılan bir gösteri programıymış gibi izliyordu.

"Bella senin benim için yeterince iyi olduğunu hiç düşünmedi," dedim ona. "Şimdi birdenbire onun için yeterince iyi mi oldun?"

Heath'in tek tepkisi gülümsemek oldu ama bu gülümseme eskiden bana gülümsediği gibi değildi. Kardeşime gülümsediği gibi gülümsüyordu, onu kızdırmaya çalışırken.

"Kat." Garrett elini omzuma koydu. "Neden hepimiz derin bir nefes almıyoruz ve-"

Tutuşundan kaçarak arkamı döndüm. "Bundan haberin var mıydı?" "Bu sabaha kadar bilmiyordum."

"Bilseydin bana söyler miydin?"

Garrett tereddüt etti, gözleri kız kardeşine kaydı. İşte cevabım. Ve belli ki Sheila da bunun farkındaydı. Bella'nın o gece havuz başında söylediği sözleri hatırladım: *Annemin her şeyi bildiğini varsaymak en iyisi*. Tüm bildiğim, her şeyin Sheila'nın fikri olduğuydu.

O zamanlar kendime sadece bana karşı dürüst olmadıkları için kızgın olduğumu söylemiştim. Şimdi bunun doğru olmadığını itiraf edebilirim. Heath ve Bella'nın birlikte kaymasını kabul edebileceğim hiçbir durum yoktu.

Onun ihaneti acıtmıştı ama onunki daha kötüydü. Çünkü Heath benden ayrıldığından beri sadece gelişmemişti, *dönüşmüştü* de. Birlikte olduğumuz zamanki patenci değildi. Her zaman olmasını hayal ettiğim patenciydi.

Bana olan sevgisi, tam potansiyeline ulaşması için yeterli bir motivasyon değildi. Ama nefreti? Bu onu her şeyi yapabilecek hale getirmişti.

Yani üç yıl boyunca, bu orospu çocuğu yeryüzünden kayboldu. Sonra birden bire ortaya mı ? Bana bunun destansı bir gündüz dizisi olmadığını söyle! Söyleyemezsin. Keşke Kat'ın yüzünü görmek için orada olsaydım.

Nagano'dan sonra Heath'in kendine zarar vermiş olabileceğinden korktum. Bunu Kat'e hiç söylemedim. Ama onun da aklından geçmiştir diye düşünüyorum.

Lin Ice Academy'nin 2005 yazındaki bir antrenman seansının videosu. Heath ısınıyor, başka bir takımın pistte çaldığı şarkıya uymak için doğaçlama bir koreografi yapıyor. Birkaç patenci onu izlemek için yaptıkları işi bırakıyor ama Heath onların ilgisinden habersiz görünüyor.

FRANCESCA GASKELL: Patenin ifade ve performans kısımlarında her zaman iyiydi. Ama şimdi bunu tekniğe sahipti. Heath müziğe dönüşebilirdi.

KIRK LOCKWOOD: Bir patencinin bu kadar kısa sürede bu kadar gelişmesi imkansız değil. Ama bu pek olası değil.

Yani, uyuşturucu falan kullanmış olmalı, değil mi?

Hiçbir şey alıyordu. Doping buz dansında o kadar da yaygın değil, çünkü pek bir faydası olmaz. Dayanıklılığınızı artırabilirsiniz elbette ama buz dansı tamamen sanatla ilgilidir. Bunun için sihirli bir hap yok.

JANE CURREN: ABD Artistik Patinaj Birliği'nin performans artırıcı ilaçlara karşı sıfır tolerans politikası vardır. Bu konuda söyleyeceklerim bu kadar.

ELLIS DEAN: Çocuk her zaman sevimliydi ama daha önce bu kaslara sahip değildi.

GARRETT LIN: Annem Akademi'deki herkese her hafta uyuşturucu testi yaptırırdı - evet, herkesi kastediyorum, kendi çocukları da dahil. Heath bir şey kullanıyor olsaydı, onu yakalar ve dışarı atardı.

Kat, onun gitmesine izin verdiği için kendini tekmeliyor olmalıydı. Herkes bunu konuşuyordu; Kanada'dan Çin'e patenciler Kat Shaw ve Bella Lin'in birbirlerinin gözlerini oymasının ne kadar süreceğine dair bahisler oynuyordu.

GARRETT LIN: Sence annem bu tür küçük tartışmalara katlanır mıydı? Hepimiz aynı şeyi istiyorduk: Olimpiyatlara gitmek. Başka bir şey için zamanımız yoktu.

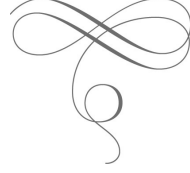
Sheila, Katarina ve Garrett'a koçluk yaparken Bella ve Heath arka planda kaymaktadır.

GARRETT LIN: Dürüst olmak gerekirse, Bella ve Kat çoğunlukla birbirlerinden uzak durdular. Bu kadar uzun süre bu kadar yakın arkadaş olduktan sonra bu üzücüydü. Ama Bella'yı tanıyan herkes onun her zaman

paten kaymayı her şeye ve herkese tercih ediyor. Peki ya pozisyonları ters olsaydı? Eminim Kat de aynısını yapardı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 30

I Heath ve Bella'yı görmezden gelmeye kararlıydım. Enerjimi onlara harcamayı göze alamazdım, eğer Olimpiyatlarda altın madalya kazanmak istiyorsam.

Madalya sahibi.

Ama bunu hiç kolaylaştırmadılar. Ne zaman arkamı dönsem oradaydılar: buzun üzerinde birbirlerine sarılmışlar ya da tribünlerde omuz omuza oturuyorlardı. Heath beni bakarken görürse daha da yaklaşır, ona dokunmak için bahaneler bulurdu ve Bella da onu pek caydırmazdı.

Bunu itiraf etmek bana acı veriyordu ama birlikte iyiydiler. Heath kendini o kadar geliştirmişti ki, polkadan mamboya kadar her stili kolaymış gibi gösteriyordu. Bella'nın minyon boyu ve Heath'in gizemli yokluğu sırasında kazandığı kasların birleşimi, diğer buz dansı ekiplerinin çoğunun ulaşamayacağı kaldırışlar ve numaralar yapabilecekleri anlamına geliyordu.

Heath'in nerede eğitim aldığına dair pek çok söylenti dolaşıyordu; sonuçta dışarıda çok fazla elit buz dansı eğitmeni vardı ve Sheila Lin gibilerle rekabet edebilecek daha da az kişi vardı. Birkaç antrenör onun dönüşümünü üstlenmeye çalıştı ama Heath onaylamayı ya da reddetmeyi reddetti. Herkesin bildiği tek şey, birkaç yıl içinde bir şekilde birinci sınıfa yükseldiğiydi.

Bu arada, Garrett ve ben mücadele ediyorduk. O sezonki serbest dansımız için R&B parçalarından oluşan bir medley eşliğinde kaymıştık. Koreografimiz yavaş yavaş yanan, bolca özlem dolu bakışların olduğu ve bacaklarımın

Garrett'in beline sarılmıştı. Daha önce de romantik programlar yapmıştık ama hiçbirisi bu kadar seksi değildi. Teknik gereklilikleri yerine getirebiliyorduk ama her şey garip ve zorlama , özellikle de sevdiğim tek erkek buzun diğer tarafından bizi izlerken.

Heath'i Akademi'de görmekten kaçınamazdım. Ama buz dışındaki eğitimimin bir kısmını başka bir yerde almaya başlamıştım. *Kaçmıyordum*, diye düşündüm. Sadece biraz temiz havaya ihtiyacım vardı. Manzara değişikliği, yeni bir meydan okuma.

Evet, o zamanlar bile biliyordum.

En sevdiğim egzersiz noktası Lins'lerin evinin yakınındaki bir kanyondaydı: dik bir yamaçtan yukarı doğru dolanan yüzlerce beton basamak. Ilıman havalarda zorlu bir antrenman olurdu. Los Angeles yazının kavurucu sıcaklığında ise tam bir işkenceydi; çektiğim acının gerçek kaynağını aklımdan çıkarmama yetecek kadar acı veriyordu.

Sonbaharda, haftada üç gün kanyona kaçmıyordum, bazen buz seanslarımız, dans derslerimiz ve promosyon taahhütlerimiz arasına sığdırabilirsem daha fazla. Orası sessizdi: kuş sesleri, ayakkabılarımın betona vuruşu ve tepeye yaklaştıkça sabitten nefes nefese kalan başka bir şey yoktu.

Ta ki bir Ekim öğleden sonrası, arkamdan hızla gelen ayak sesleriyle yalnızlığım bozulana kadar.

Ara sıra sıradan yürüyüşçülerle karşılaştım, ancak çoğu tepenin üstünden başlayıp merdivenlerden aşağı iniyordu. Merdivenlerden inen başka birini görmek nadirdi; beni yakalayacak kadar hızlı inen birini görmek ise daha da nadirdi.

Ayak sesleri hızlandı, mesafeyi kapattı, ta ki diğer koşucu sağ tarafımdan geçip beni neredeyse paslı korkuluklara çarpana kadar.

Protesto etmek için bağırarak üzüldüm. Sonra kim olduğunu gördüm.

Heath. Heykel gibi kalçalarını görmezden gelmeyi imkânsız kılan bir koşu şortu giyiyordu.

Durdum, hayal kırıklığıyla içimi çektim. "Ne, şimdi de beni mi takip ediyorsun?"

Heath birkaç basamak yukarıdan aşağıya bakmak için durakladı. Saçları bir miktar dalga gösterecek kadar uzamıştı ve güneş ışığı saçlarını parlatıyordu.

"Görünüşe göre beni takip ediyorsun," dedi.

Tekrar yola koyuldu, sonraki birkaç adımı ikişer ikişer atarak liderliğini artırdı. Nefes bile almıyordu, piç kurusu.

Çocukken göl kıyısında yarıştığımızda kazanmasına asla izin vermezdim ve buna başlamayacaktım. Bu yüzden gaza basıp onu kovaladım.

Ne kadar yükseğe tırmanırsak o kadar az gölge oluyordu. Sırtımdan aşağı ter boşanıyor, bacak kaslarım serbest dansın son ölçülerindeymişim gibi yanıyordu ama Heath'e yaklaşıyordum.

Merdiven daralarak bir geri dönüşe dönüştü, yanmış bir ağaç gövdesi patika boyunca uzanıyordu ve onu geçme fırsatımı gördüm. İleri atıldım, kalçalarımız birbirine değecek kadar yakın geçtim ve sonra öndeydim, zirveye sadece birkaç adım kalmıştı, Heath'in nefesi ensemdeydi-

Ta ki spor ayakkabımın burnu en üst basamağın kenarındaki çatlağa takılana ve kaval kemiklerimden aşağıya doğru acı çekerek güneşin kavurduğu toprağa yayılana kadar.

Kendimi toparlayamadan Heath beni omuzlarımdan yakaladı ve ayağa kaldırdı. Nagano'daki o geceden beri bana ilk kez dokunmuştu ama hemen bırakmış, sanki yanmış gibi geri sıçramıştı. Işığa hasret bir çiçek gibi ona doğru eğildiğim için kendimden nefret ettim.

Topallayarak grafiti kaplı bir kayanın üzerine oturmamı kollarını kavuşturarak izledi. Sıyrıklar her iki bacağımı da dizimden bileğime kadar kırmızıya boyamıştı, yanan deriye çakıl parçaları gömülmüştü. Onları fırçalamaya çalıştım ama ellerim de çiğ ve kirliydi.

Heath içini çekti. "Kes şunu. Durumu daha da kötüleştiriyorsun."

Kemerinden küçük bir şişe çıkardı ve önümde diz çöktü. O kadar yakındı ki ondan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum. Gözünün altındaki yara izi daha silik görünüyordu. Sanki parmak uçlarımla uzanıp yarayı temizleyebilirdim.

Kayayı kavradım, tırnaklarım pürüzlü yüzeyi kazıyordu. Açık bir günde, manzara Santa Monica Dağları'ndan Pasifik'e kadar uzanan çarpıcı bir manzara sunuyordu, ancak o öğleden sonra, bir sis tabakası manzarayı suluboya bulanıklığına dönüştürdü. Heath yaralarımı güneşin ısıttığı suyla yıkarken, parmak uçlarım kazara olabilecek bir şekilde baldırımını sıyırdı.

gri sise odaklanmaya devam ettim. Her şey ona bakmaktan daha iyiydi.

Garrett'la buz üzerinde iletişim kurmakta bu kadar zorlanmama şaşmamalı: Heath'in dönüşü bana gerçek arzusun nasıl bir şey olduğunu hatırlattı.

Heath ayağa kalktı ve alnındaki teri silmek için gömleğinin eteklerini yukarı çekti. Karın kaslarına ya da sivrilen beline bakmamaya kararlı bir şekilde kendimi destekledim.

Yara izleri. Heath'in tüm sırtı yara izleriyle kaplıydı, yanağındakinden çok daha belirgindi. Nefesimi içime çektim.

"Sana ne oldu?"

Heath gömleği çekiştirerek yerine oturttu. "Bir şey yok."

Yara izlerinin hepsi farklı şekil ve boyutlardaydı, görünüşe göre rastgele dağılmışlardı, tanımlayabileceğim bir desen veya simetri yoktu. Hasar çoktan iyileşmişti, ama izlerin sıyrılmış bacaklarım gibi taze, zonklayıcı ve hassas olduğunu kolayca hayal edebiliyordum.

Onu kollarımla sarmak ve bir daha hiçbir şeyin ona zarar veremeyeceğinden emin olmak istedim. Bunu yapanı bulmak ve kanını *akıtmak* istiyordum.

Ama ona uzandığımda, sarsılarak uzaklaştı.

"Heath," dedim, sesime sızan yumuşaklık karşısında irkilerek.

"Oh, *şimdi* umursuyorsun."

"Tabii ki ben-"

"Bana ne olduğunu bilmek mi istiyorsun?" diye tükürdü. "Terk *ettin*. Beni terk ettin ve-"

"Seni terk etmedim!" Bunca yıldır kendine bunu mu söylüyordu, onu sokaklarda kovalayan, adını haykıran ben olduğumda? "*Beni* terk *ettin*."

"Lütfen. O gece Ellis'e söylediğin her şeyi duydum."

"Sadece *konusuyordum*. Henüz hiçbir karar vermemiştim."

"Seni engellediğimi söyledin. Yeterince iyi değilmişim. Benimle kayarak asla kazanamazdın. İkimiz de tek umursadığın şeyin bu olduğunu biliyoruz."

"İkimiz için de karar verdin, değil mi? Sanırım artık asla bilemeyeceğiz."

"Sanırım değil." Merdivene doğru döndü. Birkaç dakika önce gösterdiği tüm özen yok olmuş, yerine soğuk bir küçümsemeden başka bir şey bırakmamıştı. "Koşunun geri kalanının tadını çıkar, Katarina. Dönüş yolunda hiçbir şeyi kırmamaya çalış."

Merdivenlerden inmeye başladı; artık daha hızlıydı, istesem bile yetişemeyeceğim kadar hızlıydı.

Tepenin üzerinde durdum, terimin tuzu inciklerimi yeniden yakmaya başladı. Yaralarım ciddi değildi ama olabilirdi de. Bir kemiğimi kırabilirdim, düşüşümü desteklerken bileklerimi sıkıştırabilirdim.

Onca yıllık eğitimimi, Heath'i bir tepede yarı vahşi çocuklarmışız gibi kovalarken neredeyse çöpe atıyordum.

Benim yılımdı. Olimpiyat sezonum. Kimse bunu benim için mahvedemezdi. Heath Rocha bile.

OceanofPDF.com

KIRK LOCKWOOD: Herkes Torino'nun Amerikalılar ve Ruslar arasında bir rövanş maçı olmasını bekliyordu - Sheila ve benim Calgary'de Volkova ve Zolotov ile mücadeleden beri bekledikleri bir maç.

Sheila Lin ve Kirk Lockwood 1988 Kış Olimpiyatları'ndaki madalya törenleri sırasında podyumun tepesinde gülümserken, Veronika Volkova ve Mikhail Zolotov aşağıdaki basamaktan bakmaktadır.

KIRK LOCKWOOD: Ancak her paten hayranının bildiği gibi, işler her zaman beklediğiniz gibi gitmez.

Rus devlet televizyonundan alınan bir haber klibinde, bir spiker İngilizce çevirisi dublajla seslendirilmiş bir son dakika haberi sunuyor.

"Olimpik buz dansçısı Mikhail Zolotov'un oğlu Nikita Zolotov bugün sporu bıraktığını resmen açıkladı. Genç Zolotov, bu yılın başlarında Moskova'da düzenlenen ve partneri Yelena Volkova ile birlikte Amerikalı Katarina Shaw ve Garrett Lin karşısında şok edici bir yenilgi aldığı Dünya Şampiyonasından bu yana sakatlıklarla mücadele ediyor.

"Volkova ve Zolotov'un İtalya'nın Torino kentinde düzenlenecek yirminci Kış Olimpiyatları'ndaki buz dansı yarışmasında zafer kazanmaları bekleniyordu, ancak Volkova oyunlara sadece birkaç ay kala partnersiz kaldı."

VERONIKA VOLKOVA: Yelena'nın kalbi kırılmıştı.

Yelena muhtemelen rahatlamıştır. Yani, onu tanımıyorum ama Nikita'dan korktuğunu düşünmüşümdür hep. Ve teyzesinden.

VERONIKA VOLKOVA: Hâlâ gençti. Ben de ona öyle söyledim. Dört yıl Olimpiyatlara yeni bir partnerle gidecekti. Daha iyi bir partnerle. Bir dört yıl daha geçtikten sonra kimsenin Katarina Shaw'ın kim olduğunu hatırlamayacağından emindim.

KIRK LOCKWOOD: Volkova ve Zolotov'un devre dışı kalmasıyla Shaw ve Lin tartışmasız yenilmesi gereken isimler oldu. Dünya şampiyonluğundan dönen takımlar genellikle büyük bir özgüven artışı yaşarlar. Kendilerini farklı hissederek. Şampiyonlar gibi kayarlar.

Katarina Shaw ve Garrett Lin 2005-2006 sezonu serbest danslarını İngiliz R&B şarkıcısı Sade'nin müziği eşliğinde sergiliyor. Katarina'nın kostümü saf beyaz, tüllü bir etek ve kristal kaplı bir korsajdan oluşuyor. Garrett ise tamamen siyah giyiyor ve aynı kristaller omuzlarını süslüyor.

KIRK LOCKWOOD: Hepimiz Kat ve Garrett'in o sezon her podyumun zirvesine yelken açmasını ve ardından Torino'da zafer turu olarak altın madalyayı toplamasını bekliyorduk. Ama dediğim gibi, figür pateni

sürprizlerle dolu. Ve o yılın sürprizi Lin ve Rocha'ydı.

Birlikte katıldıkları ilk yarışma olan 2005 Nebelhorn Trophy'de Bella ve Heath 1998 yapımı Great Expectations filminin müzikleri eşliğinde kayıyorlar. Bella uçuşan etekli yeşil bir elbise giyiyor. Heath'in kostümü ise zarif bir şekilde dikilmiş saten bir smokin.

Kirk Lockwood yorum kabininden şöyle diyor: "Bu ikisi birkaç aydan çok daha uzun süredir birlikteler gibi görünüyor, değil mi? Paten kayma şekillerine bakılırsa, altın madalya onların."

GARRETT LIN: Kat ve ben sezon başındaki etkinliklerin hiçbirine katılmadık ve Bella ve Heath'ten farklı Grand Prix etkinliklerine atandık. Yani Aralık ayındaki Grand Prix Finaline kadar, eğer ikimiz de kalifiye olursak, onlara karşı doğrudan yarışmayacaktık.

ELLIS DEAN: Sanki Sheila bu şekilde planlamış gibiydi - büyük hesaplaşma için beklenti oluşturmak için onları ayrı tutmak.

Kendim için değil ama Kat için rahatlamıştım. Zor zamanlar geçirdiğini biliyordum, özellikle de serbest dansımızda. Ama yine de her iki Grand Prix'yi de kazandık.

Katarina ve Garrett Atlantic City'deki Skate America ve ardından Paris'teki Trophée Éric Bompard'da podyumun en üst basamağından el sallıyor.

KIRK LOCKWOOD: Bu kadar iyi olmalarına rağmen, Lin ve Rocha'nın Skate Canada'da gümüş madalya almaları şok etkisi yarattı; bu onların birlikte katıldıkları ikinci yarışma ve zorlu uluslararası rekabetteki ilk yarışmalarıydı. Ardından Japonya'da altın madalya aldılar.

Bella Lin ve Heath Rocha Osaka'daki NHK Trophy'de skor tabelasını yakından takip ediyor. Kazandıkları puanlar görüldüğünde gülümseyip kucaklaşıyorlar.

"İşte millet," diye anons ediyor Kirk. "Lin ve Rocha Grand Prix Finali'ne gidiyor." Bella ve

Heath'in bize bir mücadele vereceğini biliyorduk.

Yakın olabileceğini düşünmüştüm. Ama herkes Kat ve Garrett'in kazanmasını bekliyordu.

Onlar daha tecrübeliydi. Son dünya şampiyonlarıydılar.

Tokyo, Japonya'daki 2005 Grand Prix Finalinde Katarina ve Garrett, Sheila ile öpüşüp ağlayarak serbest dans skorlarını bekliyorlar. Orijinal danstan sonra lider durumdaydılar, kayan son takım onlardı. Sayılar belirir ve Katarina'nın yüzü düşer.

"İnanılmaz!" Kirk'ün sesi yorum parçasının üzerinden geliyor. "Isabella Lin ve Heath Rocha birlikte geçirdikleri ilk sezonda Grand Prix'de altın madalya kazandılar!"

Bella ve Heath sahne arkasında galibiyetlerini kutluyorlar. Bella Heath'i yanağından öpüyor ve pembe ruj izi bırakıyor. Sonra Katarina ve Garrett'a dönüyoruz. Katarina'nın yüzü öfkeli bir kaş çatmaya dönüşmüştür. Garrett onun dizini sıkar ve gülümser, ona zarif bir kaybeden olmasını hatırlatır gibi görünür, ancak artık çok geçtir: tepkisi tüm dünyanın görmesi için yayınlanmıştır.

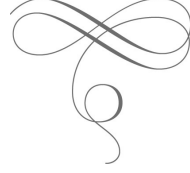
Dinle, eğer eski erkek arkadaşın ve eski kankan tarafından dövülmüş olsaydın, sen de çok üzülürdün.

Katarina ve Garrett öpüşmeyi ve ağlamayı bırakır. İfadesi artık daha nötrdür, ancak uzatılan medya mikrofonlarının yanından kimseyle konuşmadan geçip gider.

Keşke Heath ve Bella orada dursalardı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 31

Fokyo'daki yenilgimizin ardından tek istediğim Ocak ayında Garrett ve benim ulusal yarışmalara katılma şansına sahip olacağımız zamana hızlıca ilerlemekti.

unvanımızı korumak ve kendimizi kurtarmak için.

Ne yazık ki Sheila, Akademi'nin tüm kıdemli buz dansı ekiplerini yılbaşı gecesi bir hayır galası için gönüllü olarak görevlendirmişti. Amacın ne olduğunu bile hatırlamıyorum - balinalar, çocuklar ya da sürekli kurtarılmaya ihtiyacı olan başka bir şey - ama gecenin eğlencesi biz olacaktık, Hotel del Coronado'daki sahil buz pistinde bir gösteri pateni yapacaktık.

Otel etkileyiciydi; San Diego kıyılarının hemen açığındaki el değmemiş ada kumlarının üzerinde karaya oturmuş bir Yaldızlı Çağ okyanus gemisi gibiydi. Etkinlik sabahı otele vardığımızda burası hala tatil için dekore edilmişti; kulelerin üzerinde ip ışıklar ve iki katlı lobide cilalı tavan kasalarını fırçalayacak kadar uzun bir Noel ağacı vardı.

Yine de paten tesisleri arzulanan bir şey değildi. Buz pateni pisti geçici bir yapıydı ve her kış turistlerin sıcak çikolatalarını yudumlarken kiralık patenlerle dolaşmaları için kuruluyordu. Kaliforniya güneşinden korunmak için herhangi bir gölge olmadığından buzun üst katmanları yumuşuyor ve sanki çamurda kayıyormuşsunuz hissi veriyordu.

Gösteri öncesi antrenman seansından sonra, diğer patencilerin çoğu sahilde dinlenme ya da tesisi keşfetme fırsatını , ben bitkin bir halde odama çekildim. Los Angeles'tan gün ağarırken ayrılmıştık ve

Kiralık yolcu otobüsü, Noel için aldığı iPod'u dinlerken Heath'in omzuna yaslanan Bella'nın tamamen net bir görüntüsünü sunuyordu. NHK Kupası'ndan sonra eve uçmak yerine, ikisi finalden önceki birkaç hafta boyunca Japonya'da kalmış, birlikte gezmiş ve kim bilir başka neler yapmışlardı.

Bunu düşünmek istemiyordum. Ama duracak gibi de görünmüyordum.

Otelin lobisindeki asansör, küçük yuvarlak şapkalı bir üniforma giyen, kambur, kır saçlı bir adam tarafından çalıştırılan eski moda bir kuş kafesi mekanizmasıydı. Metal akordeon kapıyı sürükleyerek kapatırken "Auld Lang Syne" şarkısının neşeli bir yorumunu ıslıkla çalıyordu.

"Demek sen de buz patencilerinden birisin?" diye sordu.

Başımı salladım. Olimpiyat marşını ıslıkla çalmaya başladı. "Olimpiyatlara mı gidiyorsun?"

"Umarım öyledir," dedim.

Kibar ve alçakgönüllü bir cevaptı bu; röportajlarda kendimi beğenmiş, egoist bir sürtük gibi görünmemek için eğitilmişim. Ama oyunlara gideceğimi çok iyi biliyordum.

Bella ve Heath'in beklenmedik Grand Prix zaferine rağmen, Garrett ve ben hala Amerika Birleşik Devletleri'ndeki en iyi buz dansçılarıydık. ABD Ulusal Şampiyonaları fiilen Olimpiyat seçmeleri görevi görüyordu ama bizim için formaliteden . Torino'da iki Amerikan dans takımı yarışacaktı ve biz de onlardan biri olacaktık. Çocukluk hayalim sonunda gerçek oluyordu.

Ancak bu artık benim için yeterli değildi.

Yıllarca Olimpiyat Oyunları'nda yarışmak için yanıp tutuşmuştum. Artık bu yolda ilerlediğime göre, sadece yarışmak yeterli gelmiyordu. Oyunlara son ABD şampiyonu olarak gitmek istiyordum. Bir daha asla gümüş madalya basamağında durmak istemedim.

Asansör benim katıma geldi. Görevli kapıyı geri çekmek için yana kaydı. Ve orada, koridorda, Bella , yumruğunu kaldırmış odamın kapısını çalıyordu.

"Hey," dedi. "İşte " "Beni mi arıyordun?"

Bu, Heath'le paten kaydığını öğrendiğim günden beri yaptığımız en uzun konuşmaydı.

"Evet. Merak ediyordum da..."

Parmaklarını birbirine geçirerek konuşmasını sürdürdü. Onu kendinden bu kadar emin görmemiştim. Bundan hoşlandığımı itiraf etmeliyim.

"Kızlardan bazıları benim odamda birlikte hazırlanacaklardı," dedi. "Bize katılabilirsin. Yani, sadece istersen."

Bella Lin'le ilgili çoğu şey gibi, bu davet de bir zeytin dalı olabilirdi ya da gardımı düşürdüğüm anda ısırma hazır bir tuzak da olabilirdi.

Şansımı denemeye karar verdim. Ben de ısırabilirdim. "Saat kaçta?" diye sordum.

-

Koridorun yarısından gelen gürültüyü duydum; üst üste binen sesler, kız kıkırdamaları ve bir Beyoncé şarkısının hareketli basları.

Kapının önünde durdum, makyaj çantamı karnıma bastırdım. Bir an için kaçmayı düşündüm. Bella'nın ani dostane teklifinin arkasında ne olduğunu bilmiyordum. Ama şimdi geri adım atarsam, onun kazanacağını biliyordum. Yine kazanacaktı.

Kapı salıncak çubuğuna dayanmıştı. Kapıyı iterek sonuna kadar açmadan önce yüzümü hoş bir ifadeye büründürdüm.

"Kat!" Bella gerçek bir gülümseme olduğunu umduğum bir şekilde gülümsedi. "İçeri gel."

Garrett'ın ortağı olarak, eski püskü, ekonomik otel odalarında kaldığım günler çoktan geride kalmıştı. Yine de standart odamı Lins'in lüks süitiyle karşılaştırmaktan kendimi alamadım; beyaz panjurlu resimli pencereleri Pasifik'e batan güneşin engelsiz manzarasını sunuyordu.

Herkes oturma alanında toplanmıştı. Josie Hayworth pamuk şekeri pambesi Lancôme Juicy Tube'u büzülmüş dudaklarına sıkıyordu. O ve Ellis sahneye davet edilmemişti ama senatör babasının da davetliler arasında olduğuna şüphe yoktu.

Bu da onların hiçbir baskı altında kalmadan ücretsiz yemek ve açık barın tadını çıkarabilecekleri anlamına geliyordu.

Diğer üçü Amber, Chelsea ve Frannie'yi kullanan Francesca -Sadece geçerken biliyordum. Bella ve Heath'ten ya da hedeflerimden saptırabilecek herhangi bir şeyden uzak durmaya kararlı bir şekilde Akademi'nin etrafında kendimi seyrekletmişim. Kızların hepsi genç ve gelecek vaat eden kişilerdi, üst düzeylere yeni yükselmişlerdi. Tüm gelecekleri önlerindeydi - gerçi birkaç yıllık çalkantıya tanık olduktan sonra çoğunun gelecek sezona kalamayacağını biliyordum.

Aşırı doldurulmuş bir sedirin üzerine tünedim ve makyajımı yapmaya başladım, sohbetlerinin beni yıkamasına izin verdim. Mükemmel Fransız manikürünün ipuçlarını paylaştılar, yeni Harry Potter filminden bahsettiler ve Frannie'nin bir kutu parıltılı saç spreyini mikrofon olarak kullandığı "Naughty Girl" şarkısına uyum sağladılar.

Normal genç kadınların cumartesi geceleri yaptığı şey bu muydu? Sadece yirmi iki yaşındaydım ve kendimi tarif edilemeyecek kadar yaşlı hissediyordum. Sohbeta ekleyecek hiçbir şeyim yoktu, paten kaymak dışında hiçbir ilgi alanım yoktu. Milyonlara yayın yapan bir televizyon bölümü için bir muhabirle konuşmak benim için kendi yaşımdaki insanlarla basit bir sohbet yapmaktan daha kolaydı.

Bella da çoğunlukla sessiz kaldı ve şakaklarına kadar uzanan mükemmel siyah göz kalemi kanatları oluşturmaya odaklandı. Heath'le birlikte serbest dans programlarını sergilediklerini sanıyordum ama Grand Prix serisinde giydiğinden daha dramatik bir görünüm sergilemeye çalışıyor gibiydi.

Son bir kat pudra sürerken Bella bana baktı. "Saçına ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum." O sezon şimdiye kadar basit bir yol izlemiştim: yüzümden uzak tutmak için yarısını yukarı kaldırmış, elbisemle uyumlu kristallerle kaplı bir saç tokasıyla sabitlemişim.

"Senin için örmemi ister misin?" diye sordu.

Garrett ile kaymaya ilk başladığımda, Bella neredeyse her yarışmadan önce saçımı yapardı. Bunlar en sevdiğim anılarımdan bazılarıydı,

Spokane'den St. Petersburg'a kadar otel odalarının zeminlerinde otururken Bella hızlı, uzman parmaklarıyla bükte ve sabitledi.

"Elbette," dedim.

Sırtını kanepeye yaslayarak önüne oturmamı işaret etti. Bu beni grubun tam ortasına yerleştirdi, dizlerim metal sehpa ayaklarına çarpıyordu. Bella ellerini saçlarımda gezdirerek karışık saçlarımı taradı ve omurgamdan aşağıya doğru sıcak bir karıncalanma hissi yayıldı. Bunu özlemiştim. Onu özlemiştim.

Birisi Beyoncé CD'sini Madonna'nın *Confessions on a Dance Floor'u* ile değiştirdi ve kısa süre sonra konuşma kaçınılmaz olana döndü: sevimli oğlanlar.

Frannie, Güney Koreli bir çiftler patencisine aşık ve ikisi de Dört Kıta yarışması için aynı şehirdeyken ona nasıl yaklaşacağını planlıyordu.

Josie, "Bize bir resim göster," diye rica etti.

Frannie kapaklı telefonunu çıkardı. Diğerleri etrafta toplandı.

Amber, "Aman Tanrım, *adam muhteşem*," diye ciyakladı.

Chelsea gözlerini kısarak ekrana baktı. "Garrett Lin'in daha genç haline benziyor."

"Öyle," diye iç geçirdi Frannie.

"Öncelikle, tüm Asyalılar birbirine benzemez," dedi Bella. Frannie özür dilemeye başladı ama Bella onun sözünü kesti. "Ve *lütfe*n benim yanımda kardeşimi arzulamaktan kaçınır mısınız?"

"Üzgünüm." Amber omuz silkti. "Ama Garrett çok seksi." Dizlerimi çenemin altına çekerek yer değiştirdim. "Kıpırdama," dedi Bella bana.

Frannie yaklaştı. Birkaç rimel fiske ve çilli tenini gizlemek yerine vurgulayan renkli nemlendirici dışında neredeyse hiç makyaj yapmamıştı. On altı yaşındayken yapabileceğiniz şeyler. Annesi küresel bir ilaç şirketinin CEO'suydu, bu da ailesini Josie'ninkinden daha zengin yapıyordu, ama bana şımarık bir veletten ziyade tatlı bir kız gibi geldi. Belki de bu acımasız sporda hayatta kalmak için *fazla* tatlıydı.

"Hep merak etmişimdir," dedi Frannie. "Sen ve Garrett, şey gibi misiniz..."

"Biz sadece arkadaşız," dedim.

Kaşlarını çattı. "Gerçekten mi? Ama ikiniz birlikte çok mükemmelsiniz." "O harika bir ortak."

Bir röportajda vereceğim türden bir cevaptı ama aynı zamanda gerçektir. İkimiz arasında başından beri kolay bir uyum vardı ve pek çok insanın çıktığımızı düşündüğünü biliyordum. Sheila bize zahmet etmememizi söyleyene kadar bunu inkar ettik. *Bırakın ne istiyorlarsa düşünsünler*, onun tavsiyesiydi.

Bu yüzden dedikodulara kulak asmadık. Hatta bazen yanlışlıkla ya da bilerek bu dedikodulara alet olduk; günde saatlerini birbirine dokunarak geçiren insanların doğal rahatlığıyla kol kola dolaştık, yarışma sonrası ziyafetlerde birbirimizin tabağından yemek kaptık, gazetecilere birlikte çalışmayı ne kadar *sevdiğimizi* anlattık.

Bir yanımda hep Garrett'ın bir hamle yapmasını bekliyordu. Nagano'dayken Bella benden hoşlandığını söylemişti ve benimle birlikte olmaktan hoşlanıyor gibiydi. Paten dünyasından kimseyle çıkmamıştı ve bu dünya dışında pek fazla insanla tanışacak vaktimiz .

Hayal kırıklığına uğrayabilirdim, hatta hakarete uğrayabilirdim. Ama bu bir bakıma rahatlatıcıydı. Garrett aramızdaki şeyleri bir sonraki seviyeye taşımaya çalışırsa nasıl tepki vereceğimden emin değildim. İyi arkadaşlar ve meslektaşlar olarak yolumuza devam etmemiz daha iyiydi. Paten partnerleri arasındaki bir romantizmin ne kadar yanlış gidebileceğini çok iyi biliyordum.

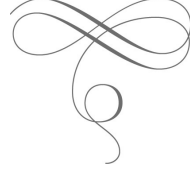
Dedikodu konusunda bu kadar zayıf bir kaynak olduğum için kızlar dikkatlerini Bella'ya çevirdiler. Saçlarımla işi neredeyse bitmek üzereydi, örgüleri sarıyor ve ensemden tutturuyordu.

"Peki ya sen Bella?" Amber söyledi.

"Evet, peki ya sen?" Chelsea yeni alınmış kaşlarını salladı. Bella kaskatı kesildi, saç örgüsünü o kadar sıkı çekti ki kafa derim acıdı.

"Haydi, dökül bakalım," dedi Frannie. "Çünkü hepimiz biliyoruz ki Heath Rocha ile 'sadece arkadaş' olmanızın *imkanı* yok. "

BÖLÜM 32

"Heath ve ben paten partneriyiz," dedi Bella. "Hepsi bu kadar." Sesi, Sheila'nın cevaplamak istemediği herhangi bir soru sorulduğunda takındığı yumuşak, politik tonun aynısını almıştı. Ama Bella, kızlar benim önümde böyle konuştukları için mi rahatsız olmuştu, yoksa söylediklerinde gerçeklik payı olduğu için mi?

"Saçmalık," dedi Amber. "Hepimiz onun sana nasıl baktığını gördük."

Frannie başıyla onayladı. "Ve ikinizin Japonya'daki fotoğrafları! En şirinleri." "Sadece geziyorduk."

"Elbette." Chelsea göz kırptı, mavi parıltılı göz farı parladı. "Gezmek."

Fotoğrafları görmüştüm. Herkesin vardı. Heath ve Bella, Chelsea'nin evinin dışında poz veriyorlardı.

Sensō-ji Tapınağı, kolunu beline dolamış. Meiji Jingu İç Bahçesi'nde gülümseyerek matcha kaselerini yudumlarken. Sokak müzisyenleri elle boyanmış gitarları tıngırdatırken Harajuku bölgesinin neon ışıkları altında yanak yanağa dans etmek.

Randevu gibi sıradan bir şey yaptıklarına inanmayı reddediyordum. Hayır, bu Lin'in halkla ilişkiler makinesinin sıkı çalışmasıydı. Bella her zaman erkek arkadaşlara ayıracak vakti olmadığına ısrar ederdi. On sekiz yaşına kadar bakire kalmış, potansiyel adayları acımasızca analitik bir şekilde karşılaştırdıktan sonra 2003 Dünya Şampiyonası'nda Fransız bir patenciyle tek gecelik bir ilişki yaşamıştı. Bella için seks, işaretlenmesi gereken bir kutuydu, gerçek önceliklerine odaklanabilmek için geride bırakması gereken başka bir görevdi.

Josie dikkatle bana bakarak, "O resimler çok *güzeldi*," dedi. "Özellikle de Heath'in senin arkanda durduğu ve-"

"Bu kadar yeter," diye tersledi Bella.

Josie'nin ağzı tılandı. Diğer kızlar da sessizliğe gömüldü. Arka planda Madonna zonklayan bir dans ritmi eşliğinde birkaç farklı dilde *I'm sorry* şarkısını söylüyordu.

"Geç oluyor." Bella saçıma son bir toka daha taktı. "Giyinmeliyiz."

Diğerleri kostümlerini giymek için odalarına dağıldılar. Ben geride durmuş, kapının yanındaki aynada özenle örülmüş saç modelimi inceliyormuş gibi yapıyordum. Bella bana bir zeytin dalı uzatmıştı ve ben de aynısını ona yapmak zorunda hissettim.

Bella ve ben yalnız kalır kalmaz, "Konuşmamız gerek," dedim.

"Ne hakkında?" Hâlâ kusursuz olan göz kalemine rötuş yapmak için bir pudra çıkardı.

"Heath hakkında."

Bella'nın yanında sergilediği arkadaşça ve flörtöz tavır, Heath'in ona karşı gerçekten bir şeyler hissetmesi durumunda sergileyeceği davranışlar değildi. Bu bir gösteriydi ve ben de seyirciydim.

"Bakın," dedim, "ikinizin arasında neler olduğunu bilmiyorum ve bilmek de istemiyorum." Derin bir nefes aldım. "Ama Heath onca yıl boyunca nerede olursa olsun, ne yaparsa yapsın, sadece kaymak için geri dönmezdi. İstedğini elde ettikten sonra..."

"Peki bu tam olarak nedir?" dedi Bella. "Sen mi?" "Hayır, bu o değil-"

"Her şey seninle ilgili değil, Kat." Pudra kutusunu kapattı. "Heath de senin umurunda değil zaten."

"Affedersiniz?"

"Onu istemedin. Kardeşim için onu bir kenara attın." "Çünkü *sen* öyle söyledin!"

"Sanki biri *Katarina Shaw*'a istemediği bir şeyi yaptırabilirmiş gibi."

Heath'in söyleyeceği bir Şeye benziyordu. Muhtemelen antrenmandan sonra yalnız kaldıkları bir anda ona söylediği bir Şeydi. Ya da uzun mesafeli bir uçuŐta yakınlalıırken.

Ya da Tokyo'da bir otel odasında yatakta, karanlıkta birlikte fısıldaŐırken.

"Arkadaşlığımız senin için hiçbir Şey ifade etmiyordu, değil mi?" Bir cevap beklemediğim halde sordum. "Tek nemsemiğin Şey kazanmak."

"İkimizin de umurunda olan tek Şey bu." Bella arkasını döndü, fırçaları ve paletleri özel monogramlı makyaj çantasına yerleŐtirmekle meşguldü. "İŞte bu yüzden arkadaşız."

Kapıyı kırarak açtım. "Artık değil."

-

Hava karardıktan sonra piste gittiğimde hâlâ iim içimi yiyordu. Keşke o geceki etkinlik bir yarışma olsaydı. O zaman öfkemi Heath ve Bella'yı yenmeye odaklayabilirdim.

Ama bu anlamsız bir partiydi, bir grup SoCal'lı iŐadamı pahalı Őampanyalarını yudumlarken, ödüllü eŐleri tasarım ceketlerinin kollarından sarkıyordu. Kazanmak yok, madalya yok. Hiçbir tatmin olmayacaktı.

Garrett pistin yanında beni bekliyordu, yanındaki ateş çukurunun ışıltısı omuzlarını taze kar yağıŐı gibi süsleyen kristallerden parlıyordu. Alevler sahte taş topakların üzerinde dans ediyordu, bu yüzden rahatlatıcı bir odun dumanı kokusu yoktu, sadece propanın kimyasal tınısı vardı.

Bana Şöyle bir baktı ve "İyi misin?" diye sordu.

Bella'nın bilerek çok sıkı yaptığından Őphelenmeye baŐladıđım örgüler yüzünden başım yanıyordu. Makyajım ılık akşam havasında erimeye başlamıştı bile. Bedenimdeki kristaller çıplak kollarımı elik yn gibi ovuyordu. Eski en iyi arkadaşım muhtemelen sevdiğim tek erkekle yatıyordu ve Coronado Adası'ndaki her zengin pislik bana dehŐetle bakana kadar ağzımı açıp çığlık atmak istiyordum.

"Harikayım," dedim. "Ne zaman baŐlıyoruz?" "Her baŐlayabiliriz. İkinci kez kayıyoruz."

"İkinci mi? İlk kim kayıyor?"

Garrett omuz silkti. Bir yarışma ortamında, ne kadar geç kayarsanız, dereceniz o kadar yüksek olurdu. Ancak böyle bir etkinlikte, akşam ilerledikçe kalabalığın dikkatinin daha da dağılacağı (ve sarhoş olacağı) bir ortamda, gösteriyi başlatmak en önemli noktaydı. Tek istediğim performansımızı bitirmektir, böylece dikkatimin yüzde yüzünü Ulusal Yarışmalara odaklayabilecektim.

Işıklar değişti, buzun üzerinde dönen kar tanelerinin projeksiyonları belirdi. "*Bayanlar ve baylar,*" diye seslendi ses sisteminden bir erkek sesi. "*Lin Buz Akademisi'nden özel bir performans için lütfen toplanın!*"

Pistin diğer tarafına bir spot ışığı vurdu ve müzik çalmaya başladı. Bir trompet tantanası.

Bu müziği biliyordum. Ama bir alıştıırma seansında duyduğum için değil.

Heath buzun üzerine çıktı, tamamen siyah giyinmişti, sol pazusundaki deri bant dışında kolları çıplaktı. Elini uzattı. Spot ışığı partnerine vurdu ve göz kamaştırıcı bir altın parıltısı oluştu. Kalabalığın nefesi kesildi.

Nefes alamadım. Zorlukla nefes alabildim. Çünkü Bella, annesinin Kleopatra elbisesi içinde, Sheila'nın Calgary Olimpiyatları'nda gülümsediği gibi gülümsüyordu.

Sanki çoktan kazanmış gibi.

INEZ ACTON: Buz dansı hakkında hiçbir şey bilmeseniz bile Lin ve Lockwood'un Antony and Cleopatra programını biliyorsunuzdur.

Sheila Lin ve Kirk Lockwood, Calgary'deki 1988 Kış Olimpiyatları'nda serbest dans için Kraliçe Kleopatra ve Mark Antony gibi trajik aşıklar kılığında buza çıkarlar. Kirk'ün kostümü göğsüne kalıplanmış deri zırh görünümündedir. Sheila'nın elbisesi saf altından, başlığı ise kırmızı değerli taştan gözleri olan bir yılan şeklindedir.

FRANCESCA GASKELL: 1989'a kadar doğmamıştım bile, ama tabii ki o programı biliyorum!

INEZ ACTON: 88 Oyunları'ndaki performansları YouTube'da milyonlarca kez izlendi. Bu ikonik bir şey.

Nefes kesici.

Lanet olası efsane.

KIRK LOCKWOOD: Altın standart diyebilirsiniz. *(Gülüyor.)*

Sheila ve Kirk, 1963 yapımı Elizabeth Taylor filmi Kleopatra'nın müziğindeki zil sesleri ve senkoplu savaş davulları eşliğinde hızlı tempolu bir ayak hareketi sekansı gerçekleştirir. Müzik, filmin unutulmaz aşk temasına geçiş yapar ve yakın bir dans tutuşuna geçerler.

KIRK LOCKWOOD: İlginçtir ki Rus rakiplerimiz de 1987-1988 sezonu için kraliyet temalı bir program seçtiler.

1988 Kış Oyunları'nda Veronika Volkova ve Mikhail Zolotov, Büyük Katerina ve İmparator Peter III'ün evliliğinden bir serbest dans kayıyor. Veronika, ışıltılı altın süslemeleri olan kırmızı kadife bir elbise giyer. Mikhail de kırmızı giymiş ve askeri tarzda bir kuşak takmıştır.

VERONIKA VOLKOVA: Bizim için bu ucuz bir sinema hilesi değildi. Kostümüm Katerina'nın taç giyme töreninde giydiği İmparatorluk Tacı'ndan esinlendi. Müziğimiz Katerina'nın en sevdiği saray bestecisine aitti ve Rus Ulusal Orkestrası bizim için özel olarak kaydedinceye kadar tarihe karışmıştı. Koreografimiz için Bolşoy'daki baş dansçılarla birlikte çalıştık. Mirasımızı onurlandırıyorduk. Rusya'yı onurlandırıyorduk.

JANE CURREN: Calgary öncesinde herkesin konuştuğu tek şey Lin ile Volkova arasındaki rövanş maçıydı. Medya buna "Buz Kraliçelerinin Savaşı" adını verdi.

zamanlar altı yaşındaydım ama evet, hatırlıyorum. Kanal 6'da her iki dakikada bir, "Bu Salı canlı yayınlanacak Buz Kraliçeleri Savaşı'nı kaçırmayın!"

Catherine bir kraliçe değildi. O bir imparatoriçeydi.

Tüm bu "Savaş" olayı oldukça abartılıydı. Bence kıyaslanamazdı. Veronika Volkova kraliçe gibi davranıyordu ama Sheila?

Antonius ve Kleopatra programının ilerleyen bölümlerinde Kirk, Sheila'nın yüzünü ellerinin arasına alır ve sanki onu tutkulu bir öpücük için kendine çekmektedir. Dudakları buluşmadan önce, Sheila öne geçerek geri döner.

Sheila bir kraliçeydi. Ve tacını almadan gitmiyordu.

INEZ ACTON: İzleyen herkes sizin yaşınızın geçtiğini ve kazanamayacağınızı düşünürken Olimpiyat finalinde altın bir elbise giymek için gereken mutlak kadın cesareti.

Programın sonunda Sheila ve Kirk dramatik bir şekilde buzun üzerine yığılır ve birbirlerinin kollarında ölüyormuş gibi yaparlar. Müzik kesilir ve bir anlık sessizlik olur. Sonra seyirciler ayakta alkışlamaya başlar.

Dediğim gibi: ikonik. Katarina Shaw'ın Sheila'yı bu idolleştirmesine şaşmamalı.

Sheila ve Kirk kalabalığa el sallayarak selam verirler. Kamera ön sırada dadılarıyla birlikte oturan küçük Bella ve Garrett Lin'e yakınlaşır.

İkizlerin kulakları yeni yürümeye başlayan çocuk boyutlarında gürültü önleyici kulaklıklarla çevrili. Garrett etrafına bakınıyor, kargaşa karşısında şaşkın. Bella gözlerini annelerinden ayırmıyor.

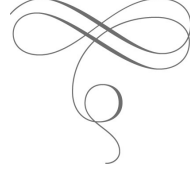
GARRETT LIN: Kız kardeşim ve ben o gün oradaydık. Hiçbir şey hatırlamıyoruz tabii ki.

Sadece üç .

Öpüşme ve ağlama sırasında Garrett Kirk'ün, Bella da Sheila'nın kucağına oturur. Altın madalya kazanan işaretler belirir ve salon yine alkışlarla inler. Garrett yüzünü buruşturup ağlamaya başlıyor, Kirk'ten ve kameralardan kaçmaya çalışıyor ama Bella minik ellerini çırpıyor ve kocaman gülümsüyor. Sheila kızını yanağından öpüyor.

gereken çok şey vardı. Bella ve benim başka seçeneğimiz yoktu. Her zaman annemizin büyüklüğünün gölgesinde kalacaktık. Ama Kat... o bunu istedi. Hayatını Sheila Lin gibi yaşamaya çalışarak geçirmek istedi.

BÖLÜM 33

Skendimi o programda, o elbiseyle kayarken hayal etmiştim. Heath'in kollarında.

Her adımı, her hareketi, her notayı bilirdim. Kalabalık için iyi bir performans sergilemiş olsalar bile bocalarlarsa bunu anında anlayabilirdim.

Kesinlikle mükemmellerdi.

Bella'nın kalçaları davulun her vuruşunu işaretliyordu. Heath'in eli sırtının kıvrımlarında. Öpüşecek kadar yaklaştıklarında, sonra uzaklaştıklarında ve tekrar yakınlaştıklarında aralarında titreşen manyetik arzu. Dudaklar ayrıldı, birbirlerini içlerine çektiler.

Onlardan nefret ettim. Onlar olmak istedim. Gözlerimi onlardan alamıyordum.

Her ifade, her kenar, tıpkı Lin ve Lockwood'un on yedi yıl önceki hali gibiydi.

Programın sonuna kadar.

Tıpkı Sheila ve Kirk'ün yaptığı gibi kendilerini buzun üzerine attılar; Heath'le birbirlerine sarılmış, müziğin son kreşendosuyla birlikte ölüm sancıları çekiyormuş gibi yaparken Bella'nın altın eteğinin kıvrımlarında kar parlıyordu.

Bundan sonra ne olacağını biliyordum. Önce adam ölecekti, sonra da kadın onun kollarına sarılmış bir halde yenik düşecekti.

Ama Heath yere yığılmadı. Hareketsiz kalmadı. Bella'nın yüzünü ellerinin arasına alıp saçlarını düzeltti.

Sonra dudaklarını onunkilere bastırđı.

OceanofPDF.com

GARRETT LIN: Kız kardeşimle Heath Rocha arasında hiçbir şey yoktu. O ikisi arasında *bir şeyler* olduğunu hepimiz biliyorduk.

Bella Lin ve Heath Rocha'nın Antonius ve Kleopatra performansının finalinden bir klip. Adam kızı öperken, kamera yüzlerini yakınlaştırıyor.

Neden Heath'in onu öptüğünü düşünüyorum? Oh, ama. Nedenini biliyorsun.

Heath ve Bella selam verirler. Yanakları kızarmış. Seyirciler yerine birbirlerine bakmaya devam ediyorlar.

Hepimiz Olimpiyatlara odaklanmıştık. Bella aşık olsa bile, ya da... bunu riske atmazdı. Asla. Hepsi gösteriş içindi.

Şimdi video ön sırada duran Katarina Shaw'a odaklanıyor. Alkışlamayan tek kişi o. Bella son solo selamını verirken, Katarina ve Heath'in gözleri buluşuyor. Heath hâlâ gülümsüyor. Katarina'nın ifadesi öldürücüdür.

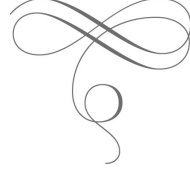
INEZ ACTON: O zamanlar Heath ve Bella arasında neler olduğunu biliyormuş gibi davranmayacağım. Ama dağınık ve manipülatifti. Gerçek fuckboy boku.

Bu kadar çok paten partnerinin sevişmesinin bir nedeni var. Tıpkı setteki film yıldızları gibi - onca zaman birlikte çalışıyorlar, birbirlerine dokunuyorlar, aşık olmuş gibi davranıyorlar. İster aşk ister nefret olsun, *bazı* duyguları yakalamak zorundasınız.

VERONİKA VOLKOVA: Bazı erkeklerin sahip olduğu özel bir yetenektir: gözlerinizin içine bakarlar ve kendinizi dünyanın en güzel kadını gibi hissedersiniz. Bu erkeklere asla güvenilmemelidir. Çünkü size böyle hissettirebiliyorlarsa, her kadına böyle hissettirebilirler.

Bu sadece Heath için değil, hepsi için bir oyundu. Birbirlerine ne yaptıklarını çok iyi biliyorlardı. Ve biri kazanana kadar durmayacaklardı.

BÖLÜM 34

H Ölüm beni incitmek için onu öptü. Bıçağı çevirmek için. Tek açıklaması buydu.

Her şey seninle ilgili değil Kat, Bella'nın sesi kafamın içinde yankılandı. Beni parçalanmaya zorlamak istediler. Onlara izin veremezdim.

Heath ve Bella pistten çıktılar. Sırada Garrett ve ben vardık. Sunucu isimlerimizi anons etti. Seyirciler alkışladı. Bekliyorlardı.

Bir şey elime dokundu. Bunun Garrett olduğunu ve beni buzun üzerine çıkarmaya çalıştığını düşündüm.

Gözümü kırptım. Garrett çoktan tahtaları geçmiş, kılıç muhafazalarını çıkarmıştı. Heath yanımda duruyordu. Bana dokunan Heath'ti. Bana, kıvranan yaralı avını izleyen bir kedi gibi baktı.

Birkaç metre ötede, Ellis Dean ordövr tabağının üzerinden bize bakıyor, minyatür bir milföy hamurunu patlamış mısır gibi ağzına atıyordu.

Heath'in yanından geçtim ve geriye dönüp bakmadan Garrett'a katıldım. Gösteri zamanı.

Açılış pozisyonu: yüzler zıt yönlerde dönük, tek temas noktası Garrett'ın kalçama uzanan eli. Müziği başlatın: Sade'ın "Turn My Back on You" şarkısının groovy, looping bassline'ı. Garrett hızlı bir bilek hareketiyle beni ve beyaz eteğimi fırtınadaki örümcek ağı gibi dalgalandırdı ve yola koyulduk.

Kendime Heath'i düşünmememi söyledim. Kendime o anın içinde, bedenimde olmamı söyledim. Kalçalarımın üzerinden kayan kumaşı, okyanustan gelen serin esintiyi, Garrett'in omzunun sıcaklığını avucumun altında hissettim. Pürüzsüz kadife ile yapay elmasların sıyrıkları arasındaki zıtlığı.

Ama aklımdan çıkaramıyordum. Öpücüğü. Heath'in parmak eklemlerinin benimkilere sürtünmesi. Yüzündeki kendini beğenmiş, muzaffer bakış.

Dikkatimin dağılmasına rağmen Garrett'a ayak uydurdum. Programın ilk bölümü - hip hop esintili kas izolasyonları, dinamik ayak hareketleri ve flörtöz etkileşimleriyle - kompakt pistin kısıtlamalarına rağmen ikimiz için de kolaydı.

Sorunlarımız hep ikinci yarıda, "Haunt Me "nin özlem dolu klasik gitar ve yumuşak piyanosuna geçtiğimizde ortaya çıktı. Ne kadar pratik yaparsak yapalım, tüm bu kinetik enerjinin, daha yavaş müziğe uyacak şekilde yumuşak, ölçülü bir orta hat adım dizisi için frene basmamız için artması mantığa aykırı geliyordu.

Geçiş noktasına geldik. Pistin ortasında bir duraklama, Garrett'in kollarının beni sardığı ve başımın onun omzunda olduğu bir nefes. Genelde o an için gözlerimi kapatır, kendimi merkeze alırdım. Ama o gece gözlerimi açık tuttum.

Heath kalabalığın ön sırasında duruyordu. Gözlerimiz buluştu. Ellerim Garrett'in başının arkasına pençelerimi geçirdi. Küçük bir nefes verdi ve irkildi.

Heath gülümsedi.

Aylardır program üzerinde çalışıyorduk, tekrar tekrar deliyorduk, her şeyi yanlış anlamıştım. Tüm bu enerjiyi desteklemek mantığa aykırı değildi. Bütün mesele buydu. "Turn My Back on You" bir baştan çıkarmaydı - savaştan şehvetlerin itme-çekmesi, bir an Garrett'a teslim olmuş gibi görünürken, bir sonraki an onu aşık bir köpek yavrusu gibi beni takip etmeye zorluyordu.

"Haunt Me "ye ulaştığımızda gerilim neredeyse tantrik bir hal aldı. Daha önce yaptığım hata, ateşi mümkün olduğunca uzun süre içimde tutmak yerine bastırmaya çalışmak olmuştu. O gece hissettiğim her şey -öfke, kıskançlık, hayal kırıklığı, arzu- hepsi cehennem için daha fazla yakıtı.

Garrett benim ani yoğunluğuma kıvılcım kıvılcım karşılık verdi. Kombine dönüşümüz her zaman biraz yapmacık ve mekanik hissettirmişti; şimdi bedenlerimiz duman bulutları gibi birbirine dolanıyordu. Yüzüme dokundu ve özleminin her parmak ucundan yayıldığını hissedebiliyordum. Şarkının boğucu tenor saksafon solosuyla zamanlanan doruk noktasına , kendimi kollarına attım. Tereddüt yok, geri durmak yok. Buzun üzerinde dönüyorduk, omurgam kemerli, elim bıçağımı tutmak için geriye uzanıyordu, sadece Garrett'ın iç içe geçmiş parmaklarının gücü beni havada tutuyordu.

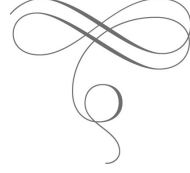
Uçuyormuş gibi hissettim. Zafer gibi hissettirdi.

Bitirdiğimizde, alkışlar sonsuza dek sürecek gibiydi. Kalabalığın içinde Heath'i bir daha aramadım. Onun yerine gözlerim Sheila'yı aradı. Bir ateş çukurunun yanında duruyordu, alevlerin yansımasını yakalayan yanardöner payetlerle kaplı bir kokteyl elbisesi giymişti, bu da onu ateşten çıkan bir tanrıça gibi gösteriyordu.

Alkışlamıyordu. Bunun yerine bize gülümsedi ve onaylarcasına çenesini indirdi. Garrett ve ben bakışlarımızı değiştirdik. İkimiz de bunun ne anlama geldiğini biliyorduk.

Biz hazırдық.

BÖLÜM 35

A Kostümümü çıkarıp parti kıyafetlerimi giydim - hem önü hem de arkası düşük V şeklinde uzun kadife bir elbise, yılan derisi stiletolar hediye edildi

Bir dergi çekiminin ardından bir tasarımcı tarafından bana verildiğinde hâlâ adrenalinle titriyordum.

Garrett ve ben tam olarak doğru zamanda zirveye ulaşıyorduk. Sonunda, serbest dansımız bir dizi öğeyi bir araya getirmek yerine uyumlu bir program gibi hissettirdi. Tek yapmamız gereken o gece kaydığımız gibi Ulusal Yarışmalarda da kaymaktı ve bize şampiyonluğu ve Torino biletimizi vermekten başka çareleri yoktu.

Bella annesinin eski kostümünü giymiş ve tek ayakla dönüşten anlamayan bir grup insanı etkilemek için nostaljik bir gösteri yapmışsa ne olmuş yani? O ve Heath'in o koreografiyi öğrenmeleri haftalarını almış olmalı, yarışma programlarını mükemmelleştirmek için harcaayabilecekleri zamanı. Sheila daha iyi bilmeliydi. Aslında, bildiğinden emindim. Bella ve Heath'i ön plana çıkarmış olabilirdi ama Garrett ve ben hâlâ yenilmesi gerekenlerdik.

Asansör kabini geldiğinde boştu; ıslık çalan operatör akşam için ayrılmış olmalıydı. İçeri girdim ve her seviye için seçeneklere ek olarak yön ok düğmeleri bulunan kontrol panelini incelemeye başladım.

Sonra başka bir yolcu binerken zeminin kaydığını hissettim.

"Aşağı mı iniyorsun?" Heath sordu.

Kostümünü de değiştirmiş, ince kesimli siyah bir takım elbise ve deri broglar giymişti. Benimleyken aşınmış spor ayakkabılarına ve yırtık kot pantolonuna ne kadar inatla tutunduğu düşünülüğünde, Bella'nın onu bir oyuncak bebek gibi giydirmesine izin vermekten bu kadar memnun görünmesi ilginçti.

Bir dizi düğmeye bastım. Asansör hareket etmedi. Heath yaklaştı.

"İşte, sen sadece-"

"Ben hallederim." Kalçamla ona çarparak yolundan çekildim ve başka bir sekans denedim.

Asansör inmeye başladı. Kapıyı kapattım.

Heath tam arkamdaydı. Onun sıcaklığı omurgama yayılıyordu. Müziğin başlamasını bekler gibi hareketsiz duruyorduk, ama tek ses asansör dişlilerinin vızıltısıydı.

Onunla yüzleşmek için döndüm. Geri adım attım. Omuzlarım arabanın yan tarafına çarptı, soğuk metal çubuklar içime bir ürperti gönderdi.

Gidecek hiçbir yer yoktu. Ve daha da kötüsü, hiçbir yere gitmek *istemiyordum*. Heath bana doğru ilerledi, elleri parmaklıkları kavradı, kalçaları benimkilerle aynı hizadaydı, nefesi ağzımdaydı ve bu Garrett Lin'le yaptığım her şeyden daha doğal geldi.

Bedenim unutmak için çok uğraştığım her şeyi hatırladı.

Asansör durdu. Hareket etmedik. Bekleyen kimse yoktu. Kapının kafesinden geçerken bizi görececek kimse yoktu.

Nefes alış verişlerimiz senkronize olmaya başladı, onun nefes alışları benimkilere yetişmek için hızlandı, tıpkı birlikte buza çıkmadan önce olduğu gibi. Parmak uçları kulağımın kabuğunu okşadı, asi saç tellerini yerine oturtmak yerine saçlarımı parmak boğumunun etrafına dolayarak daha vahşi bir hale getirdi.

Kontrol paneline uzanıp katımın numarasına tekrar basabilirdim. Onu odama, yatağıma götürebilir ve en azından birkaç saatliğine son üç buçuk yıl kötü bir rüyadan ibaretmiş gibi davranabilirdim.

Onun istediği de buydu. Kendimi unutmamı. Uğruna çalıştığım her şeyi unutmamı.

Ben de onu ittim. Kapıyla , açmak için acele ederken bir çivi kıldım. Heath adımı söyledi. Bir dua gibi, bir söz gibi. Eskiden söylediği gibi o.

Sanki beni hala seviyormuş gibi.

Kapıyı o kadar sıkı tuttum ki metal takırdadı. Hayır. Geri dönmeyecektim. Bu da başka bir gösteriydi. Gösterinin bir parçası. Ve tekrar için kalmayı reddettim.

Asansörden tökezleyerek çıktım, lobi kapılarına ve gece havasına doğru koştum. Partide, bir tür deniz canlısı şeklinde yarı erimiş bir buz heykelinin ağzından bir şişe şampanya alacak kadar durakladım. Sonra topuklarım kuma batana kadar koşmaya devam ettim.

Otel adanın batı tarafındaydı, San Diego şehir merkezinin parlayan ışıkları yerine açık okyanusa bakıyordu. Gün ışığında çok güzeldi, berrak kış gökyüzünü yansıtan hiç bitmeyen bir kobalt dalgası.

Şimdi tek görebildiğim karanlıktı. Ay gökyüzünde ancak bir şerit halindeydi ve sadece kumsalın sonundaki dalgakıranın sivri tepesini seçmeye yetecek kadar ışık yayıyordu. Ayakkabılarımı bir Adirondack sandalyenin yanına bıraktım ve şampanya şişesini boynundan tutarak dalgaların sesine doğru yürüdüm. Soğuk su ayaklarımı aşır elbisemin eteklerini ıslattığında gözlerimi kapadım ve göl kenarındaki evimdeymişim gibi davranmaya çalıştım.

İşe yaramadı. Kum çok yumuşak, rüzgâr çok ılıktı. Spreyin tadı tuzluydu.

Gözlerimi açtım. Görüşüm artık dalgakırana çarpan dalgaları görebilecek kadar düzelmişti.

O kadar ki, koyakta iç içe geçmiş iki figürü artık fark edemiyordum.

Garrett. Ve Ellis Dean.

KIRK LOCKWOOD: Artistik patinajın süper gey sporu olarak bir ünü var. Pek çok spor dalı artistik patinajdan daha gay.

KIRK LOCKWOOD: Gerçek şu ki, bu cehennem gibi heteronormatif.

İki kişilik , Amerikan futbolu, plaj voleybolu. Lanet *güreş*, alo?

KIRK LOCKWOOD: Benim zamanımda en azından fiziksel olarak kapalı kalmak için baskı vardı. *Toplum içinde konuşmadığın sürece özel hayatında ne istiyorsan onu yap* havası vardı. Neyse ki spor çok daha açık ve kabullenici bir hale geldi.

ELLIS DEAN: Şu anda bile pek çok erkek patenci - düşündüğünüzden çok daha fazlası, eğer bu kadar centilmen olmasaydım isim verebilirdim - dolapta saklanarak *paçayı* kurtarıyor. Bu benim için bir seçenek değildi. Büyük bir neon gökkuşağı işareti de takıyor olabilirdim.

GARRETT LIN: Annem bana hiçbir zaman cinsel kimliğimi saklamamı söylemedi. Bundan bahsetmedi.

Eşcinsel olduğumu bilip bilmediğinden bile emin değilim.

Sheila Garrett'ı biliyordu elbette. Bir anne her zaman bilir.

Bende hep böyle bir his vardı. Kendimi belli bir şekilde taşımam gerektiğini. Buzda ve buz dışında belli bir adam olmak. Mükemmel olmak istedim.

O zamanlar açık ve gururlu olduğum için katlanmak zorunda kaldığım *şeyler*. Garrett Lin'in korkak olduğunu söylemek istemiyorum. Ama evet, spordaki statüsü ve tüm o seksi erkek ayrıcalığıyla ortaya çıksaydı? Bu işleri çok daha kolaylaştırırdı.

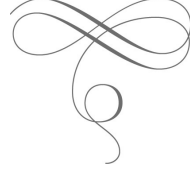
GARRETT LIN: Eğer geriye dönebilseydim, her şeyi farklı yapardım. Ama o yaşta kendime karşı dürüst değildim, o zaman diğer insanlara nasıl doğruyu söyleyebilirdim?

Sporun yakalamasına sevindim. Yine de büyüklerimin acınası kendinden nefretleri olmasaydı bugün olduğum yerde olamazdım. Her zaman söylediğim gibi: Bir erkeğin sikini yalayın, o da bir geceliğine tatmin olsun. Dünya Artistik Patinaj Şampiyonası'nda bir otel odasında sikini emmesine izin mi vereceksin? O zaman ömür boyu sürececek bir şantaj malzemen olur.

GARRETT LIN: Sanırım bir parçam gerçekte kim olduğumla yüzleşmeye zorlanarak ortaya çıkarılmak istedi.

Dürüst olmak gerekirse, bu kadar uzun sürmesine şaşırdım.

BÖLÜM 36

Ellis önce beni fark etti. Garrett, Ellis'in açık yakasının altındaki çıplak teni öpmekle meşguldü.

Geriye doğru tökezledim, ayaklarım ıslak kumda kaydı. "Özür dilerim, affedersiniz, ben-"

Garrett da döndü.

"Kahretsin," dedi. İlk kez küfür ettiğini duyuyordum.

"Ben giderim," dedim.

"Hayır." Ellis gömleğinin kuyruklarını kıvrarak geri çekildi. "Ben giderim. İkinizin konuşması gerek." Garrett'a bir bakış fırlattı. "Açıkça."

Garrett ve beni sahilde yalnız bırakarak otele doğru yürüdü.

Ne diyeceğimi bilemedim. Garrett'ın erkeklerden hoşlandığını fark etmek o kadar da şok edici değildi. Aslında çok şeyi açıklıyordu. Ama ne kadar iyi bir yalancı olduğunu fark etmek? Bu beni şaşırttı.

"Yani." Ellis'in ardından baktım, artık parti ışıklarının uzaktaki parıltısı karşısında cılız bir gölgeden başka bir şey değildi. "Sen ve Ellis Dean."

"Dinle, Kat." Garrett yutkundu. "O şey değil-"

"Kimseye söylemeyeceğim. Eğer buysa." İç çekti, omuzları çöktü.

"Teşekkür ederim."

"Yine de bana neden hiç söylemediğini merak ediyorum. Bunca zamandır senin tipin olmadığımı düşünüyordum."

Gülümsedim, şaka yapmaya çalışıyordum. Ama Garrett elimi tuttu ve gözlerimin içine ölümcül bir samimiyetle baktı.

"Keşke benim tipim olsaydın, Kat. Sana ne kadar istediğimi anlatamam."

"Benim için hiç fark etmez," dedim ona. "Umarım bunu biliyordur."

Bazı açılardan, işleri çok daha kolaylaştırdı. Keşke Heath'le birlikteyken bilseydim; Garrett'ın bana karşı niyetleri hakkındaki tüm bu kıskançlık, gerçekte endişelenecek bir şey yokken.

"Başka kim biliyor?" Ben

sordum. "Hiç kimse."

"Hatta-"

"Hayır."

"Neden olmasın?"

Bella'nın umurunda olmazdı. Sheila'dan o kadar emin değildim. Homofobik değildi. O ve Kirk emekli olduklarından beri yakındılar ve 80'lerde ve 90'larda AIDS hastaları için bolca bağış toplamıştı. Ama Lin ailesinin markasını oluşturmak için on yıllarını harcamış, Garrett'ı tüm genç kadın hayranlarının hayallerini süsleyecek yakışıklı bir prens olarak paketlemişti. Eşcinsel olmak iş planının bir parçası değildi.

"İlk başta korkmuştum," dedi. "Bunu kimseyle paylaşmadan önce kendi başıma çözmem gerektiğini hissettim. Ama şimdi..." Bir elini boynunda gezdirdi. "Belki de kendimin halka açık olmayan bir parçasına sahip olmayı seviyorum."

"Sırrın benimle güvende. Ve eğer insanların benim kız arkadaşın olduğumu düşünmelerini istiyorsan, sorun değil."

Gülümsedi. "Cidden sakalım olmaya gönüllü müsün?" "Yani, zaten öyle sayılırım?"

"Bu geceki kayış şeklimiz bu söylentilere zarar vermeyecek, mi?"

"Hiç de değil."

Garrett elimle elimdeki şampanya şişesini işaret etti. "Buna kadeh kaldıralım mı?"

"Nasıl açacağımı bilmiyorum," diye itiraf ettim. "İzin ver."

Garrett mantarı ustalıkla çevirerek açtı ve köpükler sörfe döküldü. Şişeyi bana uzatmadan önce bir yudum aldı. Şampanya ılıktı ve ne kadar pahalı olduğundan emin olsam da ekşi tadı yüzünden yüzüm tiksintiyle buruştu. Kendimi yutkunmaya zorladım, sonra iyi bir önlem için bir yudum daha aldım.

Otele bakan dalgakırandaki daha düz kayalardan birine oturduk. Gösteriler bitmiş olsa da parti hâlâ devam ediyordu ve bir DJ pop şarkılarının remikslerini çalıyordu. Esintinin üzerinden "Somewhere Only We Know "un yükselen nakaratını duyabiliyordum.

Garrett takım elbise ceketini omuzlarıma örttü ve birkaç dakika boyunca çalıntı Dom Pérignon'larımızı birbirimize uzattık.

"Partiye geri dönmek ister misin?" diye sordu.

"Büyükbabam yaşında bir adam, üçüncü karısı bakmıyorken kıcımlı ellemeye çalışsın diye mi? Hayır, teşekkürler." Şampanyadan bir yudum daha aldım. "Ayrıca, uzak durmayı tercih ederim-"

"Heath?"

Asansördeki anı neredeyse Garrett'a anlatacaktım. Her şeyi mahvetmeye ne kadar yaklaşmıştım.

"Onun için zor olmalı," dedi Garrett. "Seni başka bir adamla görmek."

Klasik Garrett Lin: kendini her zaman başkasının yerine koyabilir, karşı taraf bunu hak etmese bile empati kurabilir.

"Eskiden tüm bunlardan nefret ederdi," dedim. "Partilerden, havalı insanlarla sohbet etmekten. Şimdi bu konuda benden daha iyi. Yemin ederim, bana bir bakıyorlar ve bunu hissediyorlar."

"Neyi hissetmek?"

"Benim küçük bir Orta Batı kasabası pisliği olduğumu."

Garrett'ın büyük sırrını öğrendikten sonra benimki önemsiz kalıyordu. Kaşlarını kırıştırdı. "Chicago'lu olduğumu sanıyordum."

"Chicago'nun kuzeyinde, 'The Heights' denilen küçük bir banliyö. Çok farklı."

Son birkaç yıldır uyanık olduğum saatlerin çoğunu Garrett'la geçiriyordum ama paten dışında bir şey hakkında nadiren konuşuyorduk. O gece

Sahilde sanki birbirimizle ilk kez tanışıyor muyuz gibi hissettik.

"İnan bana," dedi, "hepsi en az senin kadar mahcup. Herkes nasıl görüldüğü konusunda endişelenmekle o kadar meşgul ki, başkalarına iki kere bile bakmıyorlar."

"Senin için söylemesi kolay. Sen zenginsin." "Annem zengin."

"Aynı şey. Sen bu dünyada büyüdün." "Bu doğru. Ama o büyümedi."

Ona baktım. "Ne?"

"Sugar Land, Texas'ta büyümüş. Ailesinin bir ofis malzemeleri dükkanı vardı."

"Ne?"

"Dükkanın üst katında bir dairede yaşıyorlardı. *Sheila* onun gerçek adı bile değil."

"Gerçek adı ne?"

"Lin Li-Mei. Sanırım evden ayrıldıktan sonra değiştirmiş. Anne ve babası 90'larda öldü ama ölüm ilanlarında böyle yazıyordu. "Lin Li-Mei adında bir kızı var. "

Garrett şişeyi tekrar devirdi, sonra bana uzattı; sadece birkaç yudum kalmıştı. Başım dönüyordu ama ne kadarının alkolden, ne kadarının bana söylediklerinden kaynaklandığını anlayamıyordum.

"Bella bunlardan hiç bahsetmedi," dedim.

"O bilmiyor. En azından ben sanmıyorum."

İkizler arasında daha fazla sır. Birbirlerine her şeyi anlattıklarına gerçekten inanmıştım.

Garrett, "Geçmişle ilgili bir şeyler sakladığını hep biliyordum," dedi. "Bunun... ne bileyim, skandal ya da şok edici olacağını düşünmüştüm. Ama ailesi kulağa tamamen normal geliyordu."

Onları tam da bu yüzden saklamıştı. Onların sıradanlığı yaratmak istediği anlatıya uymuyordu. Sheila Lin efsanesi.

Bella bir keresinde bana, Garrett'la çocukken Saraybosna Oyunları'nda altın madalya kazanan erkeklerle ilgili gazete kupürlerini saatlerce taradıklarını ve herhangi bir aile benzerliği aradıklarını anlatmıştı. *Neden sadece altın madalyalılar?* Ona sormuştum.

Çünkü, dedi, babamız her kimse, olağanüstü biri olmalıymış. Aksi takdirde bize bakmaya karar vermezdi.

Şimdi Garrett'ı daha iyi tanıyorum ve bana ne söylemeye çalıştığını anlıyorum: idolleştirdiğim Sheila Lin gerçek değildi. Özenle kurgulanmış bir karakterdi, kendi çocuklarının bile arkasından bakamadığı güzel bir maskeydi. Ama o gece, pahalı şampanyalar ve Olimpiyat hayalleri ile köpürürken, duyduklarım hiç de öyle değildi.

Sheila'nın sıfırdan ve hiçbir yerden geldiğini öğrenmek beni hayal kırıklığına uğratmadı. Bana umut verdi - kendimi onun gibi tamamen dönüştürebilirdim.

Şampanya şişesi boştu. Ayağa kalktım, biraz sallandım - elit bir atletin vücut yağ oranına sahip seyrek içen biri olmanın tehlikeleri. Garrett da ayağa kalktı ve kendini sabitlemek için kayanın kenarına tutunmak zorunda kaldı.

"Bir şeyler yemeliyiz," dedi. "Belki partide hâlâ yemek kalmıştır?"

"Ya da antisosyal olup oda servisi sipariş edebiliriz."

Partinin konukları muhtemelen içinde bulunduğumuz durumu fark edemeyecek kadar sarhoştur ama ben işi şansa bırakmak istemedim.

Garrett kolumu onun koluna doladı ve ayakkabılarımı almak için birlikte sahile doğru sendeleyerek yürüdük. Onları almak için uzandığımda, takım elbisesinin ceketi omzumdan kaydı ve kumda sürüklendi. Ceketi tekrar yerine çekti ve omuzlarıma daha sıkı sardı. Kendimi sıcak ve şefkatli, ona her zamankinden daha yakın hissettim. Onu daha önce Ellis'le görmemiş olsaydım, gece yarısı Garrett'ı öpmeyi ciddi ciddi düşünebilirdim.

Otele doğru ilerlerken "Ne tür bir yemek sipariş edelim?" diye sordu.

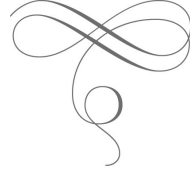
"*Peynirli* bir şey."

Garrett güldü ve yan tarafıma çarptı. Belimi tutmak için kolunu ceketin altından geçirdi. "Kızı Ortabatı'dan çıkarabilirsin ama Ortabatı'yı bundan çıkaramazsın-"

Durdu. Birisi durmuş, yolu kapatıyordu. Heath.

OceanofPDF.com

37. BÖLÜM

"Rocha." Garrett belimdeki tutuşunu bıraktı. "Biz sadece-" "Sahilde beraberdik," dedi Heath. "Sen her zaman Sahili severdin, değil mi Katarina? Gençken ona doyamazdık. Göl kenarında geçirdiğimiz o uzun geceler."

Ona ters ters baktım. "Bitirdin mi?"

"Sanırım öyleyim." Heath abartılı bir el hareketiyle yolumuzdan çekildi. "O tamamen senin."

Garrett başını salladı. "Hayır, hayır. Öyle bir şey değil."

Yüzündeki savaşıyan duyguları, seçenekleri tarttığını görebiliyordum. Ne yapmak üzere olduğunu biliyordum ve buna izin veremezdim. Kendi iyiliğim için.

Bu yüzden bir kez daha Garrett'ı seçtim. Yanında durdum, elini tuttum. Heath'e döndüm ve tükürdüm, "Kıskanmaya ne hakkın var? Sen benim için bir hiçsin."

"Kat," dedi Garrett elimi çekiştirerek. "Hadi gidelim."

Ama duramadım. Şampanya bana gecenin erken saatlerinde sahip olmadığım cesareti verdi. Heath ne cüretle beni utandırmaya çalışırdı? Benim ona ait olduğumu, bir şekilde Garrett üzerindeki haklarından vazgeçtiğini ima etmeye nasıl cüret ederdi? Ben kimseye ait değildim.

"Gerçekten," dedim dişlerimi sıkarak, "kim bilir nerede, kim bilir ne yaparak üç yıl geçirebileceğini ve sonra her şeyin eskisi gibi olacağını mı sandın?"

"Asla eskisi gibi olamayız." Heath'in sesi alçak ve tehlikeliydi, gözleri öfkeyle donmuştu. "Bundan emin oldun, değil mi?"

"Ortadan kayboldun!" Şimdi bağıırıyordum, sesim otelin zarif cephesinde yankılanıyordu. "Ölmüş olabilirdin, tüm bildiğim bu. *Neredeydin?*"

"İşte üçünüz buradasınız."

Bella. Partiden, Kleopatra kostümünün daha seksi bir versiyonuna benzeyen pırıltılı altın rengi bir bandaj elbise giyerek gelmişti.

"Tüm patencileri pistin yanında istiyorlar," dedi, "gece yarısı şampanya kadehi için."

Hareket etmedik. Harcanmamış gerilim havada çatırdıyordu. Bella ellerini kalçalarına koydu.

"Tamam, neler oluyor?" Gözlerini devirdi. "Eğer öpücükse, ben-"

"Her şey *seninle* ilgili değil, Bella."

Sözlerim karşısında irkildi, sadece birkaç saat önce bana söylediklerini tekrarlıyor olmama rağmen gerçekten yaralanmış görünüyordu.

Heath, "Onunla konuşma," dedi.

"Eskiden onun hakkında çok daha kötü şeyler söyledin." Bella'ya baktım. "Senden hep nefret etti, bunu biliyor musun? Ve ben her zaman seni savundum."

"Bella'dan hiç nefret etmedim," dedi Heath. "Onun yanında dönüştüğün kişiden nefret ettim."

Geri sayım başlamıştı. Parti konukları şampanya kaldırıp tezahürat yaptılar. *On, dokuz, sekiz-*

Garrett'in elini bıraktım ve Heath'e doğru adım attım. Yaklaştım, dudaklarım kulağında.

Yedi, altı, beş-

"Senden daha iyi olduğum için nefret ediyordun," diye fısıldadım. "Sana ihtiyacım olmamasından nefret ettin."

Heath'in burun delikleri alevlendi ve yumrukları sıkıldı.

Dört, üç, iki-

"Kendinden nefret ediyordun, çünkü benim için yeterli olmadığını biliyordun. Hâlâ da değilsin."

Geri çekildim. Heath'in gözleri benimkilere kilitlendi. Bella ve Garrett da oradaydı, bir düellodaki saniyeler gibi yanımızdaydılar ama hayalet de olabilirlerdi.

Heath ve benim görebildiğimiz tek şey birbirimizdi.

Bir.

Yeni yılınız kutlu olsun!

Havai fişekler gökyüzünü kapladı. Konfetiler yağarken insanlar alkışladı, tokuşturdu ve öpüştü. Yaylı çalgılar dörtlüsü "Auld Lang Syne "ı çaldı.

İki bin altı, Torino Olimpiyatları yılı. Tüm hayallerimin gerçekleşeceği yıl.

Heath Rocha'yı her şeyden pişman edeceğim yıl.

OceanofPDF.com

Yılbaşı gecesinden sonra her şey değişti.

Louis, Missouri'deki 2006 ABD Ulusal Şampiyonası'ndan birkaç gün önceki bir antrenman seansında, genç buz dansçısı Frannie Gaskell ve partneri Evan Kovalenko Ravensburger Valsi üzerinde çalışırken Katarina Shaw ve Garrett Lin ile yolları kesişir.

FRANCESCA GASKELL: O yıl büyükler ulusal yarışmalarında ilk kez yarışıyordum. Madalya almayı beklemiyordum, sadece hayranı olduğum tüm patencilerle buzu paylaşacağım için heyecanlıydım. Kat gibi.

Katarina yavaşlamıyor. Frannie ve Evan çarpışmayı önlemek için kendilerini duvara yaslamak zorunda kalırlar. Garrett özür dileyen bir yüz ifadesiyle onlara bakıyor. Katarina devam ediyor.

Kat her zaman gergin biriydi ama bu tamamen yeni bir seviyeydi. Buzun üzerinde hareket eden bir köpekbalığıydı. (*Şakayla karışık Jaws müziğini mırıldanıyor.*) Yoluna çıkarsan, dostun olurdu.

JANE CURREN: Olimpiyat takımı kontenjanları her ülkenin bir önceki Dünya Şampiyonasındaki performansına göre belirleniyor. Bayan Shaw ve Bay Lin dünya şampiyonluğunu kazanmış olsalar da, başka hiçbir Amerikan takımı üst sıralarda yer almadığı için, Amerika Birleşik Devletleri o yıl Oyunlara yalnızca iki buz dansı takımı gönderebildi.

ELLIS DEAN: Olimpiyat takımıyla ilgili kesin kararlar Ulusal Şampiyona sonrasına kadar alınmaz. Ama hepimiz biliyorduk ki, Tanrı'nın garip bir oyunu dışında, Olimpiyat sıralarından biri Shaw ve Lin'e, diğeri de Lin ve Rocha'ya gidecekti.

KIRK LOCKWOOD: İlk iki etkinlik aynı gün yapıldı. Shaw ve Lin zorunlu yarışmayı kazandılar ve orijinal yarışmada da liderliklerini artıracak gibi görünüyordlardı. Ta ki programlarının son anlarına kadar.

Katarina ve Garrett 2006 Ulusal Yarışmalarında Shakira'nın müziği eşliğinde hızlı tempolu bir Latin kombinasyon programı olan orijinal danslarını sergiliyorlar. "Ojos Así" şarkısının karmaşık adım dizisinin bir bölümünde Katarina birkaç adımı karıştırıyor ve Garrett ile senkronize olamıyor.

GARRETT LIN: İdeal olarak, büyük bir yarışmadan önce antrenmanlarınızı azaltmak istersiniz, böylece o gün mutlak en iyi sergilemek için deponuzda yeterli miktar kalır.

Kat zorlamaya devam etti. Eninde sonunda onu kıcıından ısıracaktı.

Bella Lin ve Heath Rocha, "Bésame Mucho" nun trip hop etkileşimli bir versiyonuna daha yavaş, daha şehvetli bir numara olan Latin kombinasyonlu orijinal danslarını Ulusal Yarışmalarda sergiliyor.

İyi iş çıkardık. Ama Bella ve Heath, onlar daha iyiydi. Lin ve Rocha bir puan farkla öne geçti.

Katarina ve Garrett orijinal dansın hemen ardından pist kenarında bir röportaj yapıyor. İkisi de Latin dansı kostümleri içinde, yüzleri terden parlıyor.

"Kız kardeşim adına mutluyum," diyor Garrett. "Ve Heath için. Çok çalışıyorlardı ve bugün sahada harikaydılar."

"Eski paten ortaklarınızla karşı karşıya gelmek zor mu? Özellikle de bunu düşününce-"

Garrett iyi huylu bir sırıtışla muhabirin sözünü kesiyor. "Bella ve ben anne karnından beri rekabet halindeyiz. Annemiz başka türlüünü istemezdi."

Kalabalıktan kahkahalar yükseliyor. Garrett kolunu Katarina'ya doluyor. Katarina dimdik karşıya bakmaya devam ediyor, duruşu sert ve yüzü ifadesiz.

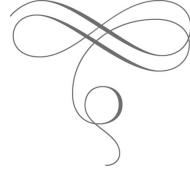
Muhabir ona dönüyor ve mikrofonu yüzüne tutuyor. "Peki Kat, söyle bana: Yarınki serbest dans için planın nedir?"

Katarina ona boş bir bakış atıyor. "Benim 'planım' mı?"

Garrett gergin bir şekilde kayıyor ve kızın omuzlarındaki tutuşunu sıkılaştırıyor.

"Planım," diyor, "kazanmak."

BÖLÜM 38

Tartistik patinaj yarışmalarının en kötü baskı değil.

Bu, oturup beklemek için ne kadar zamanınız olduğudur.

2006 ABD Ulusal Şampiyonası bu açıdan çoğundan daha kötüydü. Yarışmanın ilk gününde arka arkaya programlar yaparak kıcımızı yırttıktan sonra, buz dansı finalinden önce iki tam gün izin yaptık. Bazı patenciler başka etkinliklere katıldı. Bazıları da St. Louis'deki mevsimsiz sıcaklıktan faydalanarak çevreyi gezdi, Gateway Arch'ın tepesine çıktı ya da Anheuser-Busch ahırlarını gezdi. Akşamları, içki içebilecek yaştaki herkes (ve hatta içmeyen birkaç kişi) gece boyunca dedikodu yapmak için resmi merkez otelin barına akın etti.

Ben çıkmadım. Sheila bize yarışma alanından birkaç mil ötede lüks bir otel olan Chase Park Plaza'da yer ayırtmıştı ve planlanmış antrenman seansları dışında odamdan çıkmadım.

Kaslarımı esnek tutmak için esnedim. Dengeli proteinlerle dolu oda servisi yemekleri sipariş ettim. Ve en önemlisi, sadece ücretsiz dans programımızın ayrıntılarını değil, zaferimizden sonra olacak her şeyi gözümde canlandırdım. Büyük boy yatağıma uzanıp gözlerimi kapattım ve zihnimde bir film gibi defalarca tekrarladım.

Ücretsiz dans için Savvis Center'a vardığımda, fantezilerim o kadar gerçekçiydi ki, sanki çoktan gerçekleşmiş gibiydiler. Soyunma odasında

Diğer kızlar sanki vücudumu çevreleyen bir güç alanı varmış gibi benden uzak durdular. Hiçbir şey beni sarsamazdı.

Heath ve Bella bile. Ben tam kostüm ve makyajla ortaya çıktığımda, onlar hala ısınma kıyafetleri içindeydiler ve Sheila'dan moral konuşması alıyorlardı.

Moral konuşmasına ihtiyacım yoktu. Oraya çıkıp kazanmak dışında hiçbir şeye ihtiyacım yoktu. Bizim serbest dansımızın teknik temel değeri onlarınkinden daha yüksekti; günlerdir hayal ettiğim şekilde mükemmel bir performans sergilediğimizde zafere ulaşacaktık.

Son olarak, yarışmada ilk beşe giren çiftlerin yer aldığı son gruba sıra geldi. Gaskell ve Kovalenko. Hayworth ve Dean. Fischer ve Chan, Detroit yakınlarında eğitim almış sağlam ama dikkat çekici olmayan bir çift. Garrett ve ben. Heath ve Bella.

Finalde kayacaklarsa ne olmuş yani? Bu sadece, öpüşme ve ağlama sırasında puanlarını aldıklarında ve kaybettiklerini fark ettiklerinde tüm gözlerin üzerlerinde olacağı anlamına geliyordu.

Grup ısınması için saat başladı ve ben o kadar hızlı çıktım ki Garrett yetişmek için koşuşturmak zorunda kaldı.

Elimi tuttuğunda "İyi misin?" diye sordu. "Neden olmayayım ki?"

Ona bakmadım bile. Isınma rutinimizi bir bilime dönüştürmüştük: pistte yan yana iki tam tur atma, birkaç farklı dans tutuşu arasında geçiş yapan ileri ve geri ilerlemeler, ardından tamamen senkronize olduğumuzdan emin olmak için daha zorlu program öğelerimizden birkaçını çalıştırma.

"Sen..." Garrett . "Dikkatim dağıldı."

Dikkati dağınık mı? Saçma. Hayatımda hiç bu kadar odaklanmamıştım. Heath'in entrikalarının beni etkilemesine izin verdiğim zamanlarda dikkatim dağınıktı, ama artık bunu geride bırakmıştım. Heath Rocha'nın varlığını bile bilmediğim zamanlardan beri Olimpiyatlara gitmek istiyordum.

Gözümün ucuyla, zümrüt ipeğinden bir girdap gördüm: Stella ve Heath vızıldayarak yanımdan geçiyorlardı, eteğinin kabarıklığı bacağıma degecek kadar yakındılar.

Garrett beni daha yakına çekerek onların yolundan uzak tuttu. Öfkem alevlendi. Yolumuzdan çekilmeleri gereken onlardı.

Isınmaya iki dakika kaldı. Orta hat adım dizimizi geçtik ve twizzle'lara geçtik. Zihnimdeki filmi tekrar açtım ve ileri sarmaya başladım.

Birincisi, serbest dansımızın her adımı kusursuzdu, San Diego'da bile daha iyiydi.

Garrett ve ben podyumun tepesinde dururken, milli marş üst üste dördüncü ABD şampiyonluğumuzu müjdeliyordu. Heath ve Bella gümüş madalya basamağında önemsiz bir bulanıklıktı.

Sonra Olimpiyat takımı duyurusu. İtalya'ya uçuş. Torino'ya varışımız. ABD Takımı üniformalarımızla açılış töreninde yürümek. Boynumuza altınları taktığımız ana kadar her şey. Shaw ve Lin, 1988'de Lin ve Lockwood'dan bu yana buz dansında Olimpiyat madalyası kazanan ilk Amerikalılar.

Twizzle sekansının son dönüşüne girdiğimde gülümsüyordum. Çok yaklaşmıştım. Yakında hepsi benim olacaktı. Altın, şöhret, güvenlik. Dört yaşımdan beri özlemini çektiğim her şey ve daha fazlası.

Garrett'a uzandım. O da geri uzandı. Arkasında yeşil ve siyah bir ışık parladı.

Ve sonra kör edici beyaz, bana doğru koşuyordu.

Tabii ki kazaydı. O sürtük bunu bilerek yaptı.

Katarina Shaw ve Bella Lin 2006 ABD Ulusal serbest dans yarışmasında ısınma sırasında çarpışıyor. Katarina elleriyle destek olmaya çalışır ama çok yavaş tepki verir. Kafası buza çarpıyor.

Bayan Shaw nereye gittiğine daha fazla dikkat etmeliydi.
Bazen pistteki tek patencinin kendisi olmadığını unutuyor gibiydi.

Garrett ortağını kontrol etmek için meliyor. Katarina kendi başına ayağa kalkıyor. Dengesi bozuluyor ve Garrett sabitlemek için kolundan yakalıyor. Ses yok ama Bella yaklaşıyor ve Katarina'nın iyi olup olmadığını soruyor gibi görünüyor. Heath diğerklerinden biraz ayrı duruyor ve tüm etkileşimi izliyor. Yüzünü okumak zor.

VERONIKA VOLKOVA: Spekülasyon yapmak istemem. Amerikalıların küçük şampiyonasında neler olduğuna hiç dikkat etmedim.

Katarina, Bella'yı bariz bir omuz kontrolüyle geçerek panolara doğru ilerliyor. Garrett, Katarina'yı buzun dıışına kadar takip eder. Heath, Bella onun elini tutana kadar arkalarından bakar.

Sana söylüyorum. Videoyu izle.

Çarpışmanın ağır çekim tekrarı Bella ve Heath'in Katarina ve Garrett'a doğru kaydığı anı gösteriyor. İki çiftin yanlarından geçmek için yeterli manevra alanı varmış gibi görünüyor, ancak son saniyede Bella ve Katarina birbirlerine çarpıyor.

Bella'nın omzunun üzerinden bakıp topuğunu kaydırması? Bu çok açık.

Ağır ekim tekrar, bu kez Bella'nın yüzüne yakınlaştırmış. Çarpma anında, kararlı bir ifadeyle Katarina'ya bakıyor.

O ve Heath . Ve o da yaralanabilirdi, biliyorsun.

Sağlık personeli Katarina'yı muayene etmek için araya girer, ancak Katarina onları elinin tersiyle itmeye çalışır. Kamera, bir doktor onu özel bir odaya götürüp kapıyı arkalarından kapatana kadar takip ediyor.

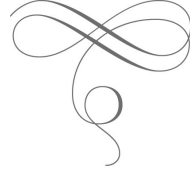
Hepimiz kazanmak istiyorduk. Ama bu şekilde değil.

Sheila Lin, doktorun Katarina'yı götürdüğü özel odaya girer. Garrett dışarıda kalır ve ileri geri volta atar. Isınma seansı sona erdiğinde, Bella ve Heath de sahne arkasına gelir ve kenarda dururlar. Heath sürekli kapalı kapıya bakmaktadır.

VERONIKA VOLKOVA: Tek söyleyeceğim şu: Bu kesinlikle Sheila Lin'in yapacağı bir şey gibi görünüyordu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 39

"M s. Shaw, bana şu anda nerede olduğumuzu söyleyebilir misin?"

Doktor gözbebeklerimin genişlemesini kontrol ederken el fenerinin ışığına gözlerimi kırptım. Arkasında Sheila duruyordu, kollarını beyaz deri moto ceketinin üzerinde kavuşturmuştu.

"St. Louis, Missouri," diye cevap verdim. "Savvis Merkezi."

Kariyerimin en önemli yarışması. Ama elbette, acele etmeyin.

Frannie ve Evan *Yüzüklerin Efendisi* müziği eşliğinde patenlerini bitirmişlerdi ve Lou Bega'nın "Mambo No. 5" şarkısının ilk notaları arenada çınılıyordu, bu da Josie ve Ellis'in buzda olduğu anlamına geliyordu. Semptomlarım hakkında ayrıntılı bir rapor vermiştim (donuk ağrı, bulantı yok, bulanık görme yok) ve aklımın yerinde olduğunu kanıtlamak için yılın aylarını tersten sıralamıştım. Ama bu adam bana anlamsız sorular sormaya ve o lanet ışığı gözlerime tutmaya devam etti.

"Bugünün tarihi nedir, lütfen?"

İçimi çektim. "Cuma, on üç Ocak, iki bin altı."

Diğer patencilerden bazılarının tarihle ilgili şaka duymuştum, finalin 13. Cuma günü olmasının ne kadar kötü bir şans olduğunu. Artistik patenciler en iyi zamanlarda bile batıl inançları olan bir gruptur - her kayıştan önce botlarının bağcıklarını belirli bir şekilde bağlar, yarışmalarda uğurlu tılsımlar taşır, buza çıkarken nefeslerinin altında dualar ve onaylamalar tekrarlarlar.

Tüm bunların saçma olduğunu düşündüm. Şansa ihtiyacım yoktu, becerim, kararlılığım ve kazanmak için sarsılmaz bir arzum vardı.

Doktor topuklarının üzerine oturdu ve ışığı kapattı. "Eee?"

Sheila söyledi.

"Hafif bir beyin sarsıntısı geçirmiş olabilir."

"Yani kayabilirim," dedim. "Değil mi?" Kafatasım hâlâ zonkluyordu ama bunu Josie ve Ellis'in kulak tırmalayan müziğine bağlamaya hazırdım.

Doktor tereddüt etti. "Bir tıbbi tesiste muayene edilmelisiniz.

Tarama yapabilirler. Size daha kesin bir teşhis koyabilirler."

"Bunu yarışmadan sonra yapabilirim."

Ayağa kalktım. Başım biraz dalgalandı ama hemen duruldu.

Dört dakika. İhtiyacım olan tek süre buydu ve sonra beni hastanedeki her ekipmanla tarayabilirlerdi.

Garrett kapının hemen dışında bekliyordu. Mide bulantısı yaşamıyor olabilirdim ama o kesinlikle yaşıyor gibi görünüyordu. Bana doğru koştu, kollarını uzattı, sonra kırılacağımdan korkmuş gibi geri çekildi.

"Sen iyi misin? Başın, değil mi?"

"İyiyim."

Monitörlerde Josie ve Ellis öpüşme ve ağlama sırasındaki yerlerini aldılar. Tanya Fischer ve Danny Chan iki dakikalık ısınma hareketleri için buza çıktılar. Sırada Garrett ve ben vardık.

"Emin misin?" dedi. "Oldukça sert vurmuşsun gibi görünüyordu."

Omuz silktim. "Belki hafif bir sarsıntı, ama yapamayacağım bir şey değil-"

"Beyin sarsıntısı mı? Kulağa ciddi geliyor

Kat." Annesine baktı. Annesi hiçbir şey söylemedi.

Bella yine de kendini konuşmaya dahil etmekten alamadı. "Eğer beyin sarsıntısı geçiriyorsan," dedi bana, "paten kaymamalısın."

Ona doğru döndüm. "Bu hoşuna giderdi, değil mi? Başından beri planın bu muydu?"

Cleveland'daki ilk Ulusal Yarışmamızda antrenman seansında çarpıştığımızda, bu saf ve basit bir kazaydı. Bu sefer o kadar emin değildim. Bella kesinlikle üzgün görünmüyordu.

"Bu kadar yeter." Sheila'nın ince bıçak gibi sesi girdi. "Nerede olduğumuzu hatırlatmama gerek olmadığına eminim."

Büyük bir yarışmanın sahne arkasında patenciler, antrenörler, yetkililer ve muhabirler her hareketimizi izliyordu. Kameramanlar saygılı bir mesafeyi koruyorlardı ama zoom objektiflerini bize doğrulttuklarına şüphe yoktu.

Heath de mesafesini korumuş, birkaç adım ötedeki duvara yaslanmıştı. Ama gözlerini bir saniye bile benden ayırmamıştı.

"Hadi gidelim." Garrett'ın elini tuttum. "Vakit neredeyse geldi."

İsimlerimizin anons edilmesini bekleyeceğimiz kulis alanı ile pist arasındaki perdeli tünele doğru ilerlemeye başladım.

Heath yolumu kesti. "Ne sanıyorsun sen?" Ona ters ters baktım.

"Çekil yolumdan."

Fischer ve Chan'in Chopin sonatının final bölümü başlamıştı. Garrett ve ben çoktan yerimizi almış olmalıydık.

Heath Garrett'a döndü. "Orada öylece durup ona izin mi vereceksin-"

"Hiçbir şey yapmama *izin vermiyor*," dedim. "Bu benim kararım."

Garrett uyuşuk bir monotonlukla, "Bu onun kararı," diye tekrarladı.

"Bunu üç kez üst üste kazandın," dedi Heath. "Çekilseniz bile sizi Torino'ya gönderecekler. Şunlardan birini gönderebilirsin, ne diyorlardı ona..."

"Temyiz," diye ekledi Bella. "Heath haklı, bugün ne olursa olsun takımda yer almak için dilekçe verebilirsin."

Garrett tekrar Sheila'ya döndü. "Sence bizi hâlâ takıma alırlar mı?"

Sheila omuzlarını kaldırdı. "Olabilir de, olmayabilir de. Emin olmanın bir yolu yok."

Sheila'ya benim durumumda ne yapacağını sormayı düşündüm ama cevabı zaten biliyordum. Sheila Lin, taş kesilmediği sürece bir yarışmadan çekilmezdi.

Evet, başım ağrıyordu ama o ana gelene kadar çektiğim acının yanında hiçbir şeydi. Sadece bedenimi sınırlara kadar zorlamanın verdiği fiziksel acı değil, tüm o keder, mücadele. Kalp kırıklığı.

Duramazdım. Bu kadar yaklaşmışken olmazdı. Her şeyi görebiliyordum; kariyerimin geri kalanının önümde kırmızı bir halı gibi açıldığını. Garrett ve ben dördüncü ABD şampiyonluğumuzu kazanacaktık ve Olimpiyat şampiyonu olacaktık.

"Yapabilirim," dedim. Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin hissetmemiştim. Sheila başıyla onayladı. "Pekâlâ."

Bella dudaklarını büzdü ve arkasını döndü. Garrett yavaş ve derin nefesler alarak patenlerine baktı.

Heath beni sarsmak istercesine omuzlarımı kavradı. "Katarina, *yaralısın*. Ciddi olamazsın-"

"Dokunma bana."

Kurtulmak için kıvranmaya çalıştım ama beni sıkıca tuttu. Görüşüm bulanıklaştı, gözlerimin arasında acı hissettim.

"Lütfen." Heath'in sesi bir fısıltı gibiydi, benden başka kimse için değildi. "Yapma bunu. Eğer sana bir şey olursa..."

Cümlesini bitirmediği için çok rahatlamıştım. Böylece kendime bu savunmanın sadece başka bir manipölasyon, intikam planının son aşaması olduğunu söylemeye devam edebilirdim. Ciddi değildi. Bana ne olacağı umurunda değildi.

Garrett'la el ele buza doğru ilerlerken Heath'in gözlerini sırtımda hissettim. Tıpkı çocukken tribünde oturup saatlerce dönüp zıplamamı izlediği zamanki gibi.

Şimdi beni izle, diye düşündüm.

Kazanmamı izle. Sensiz.

Shaw ve Lin 2006 ABD Ulusal Şampiyonası'nda, Katarina'nın ısınma turlarında düşmesinin ardından dayanışma gösteren kalabalığın destek tezahüratları arasında buza çıktılar.

Garrett gülümsüyor ve tribünlere el sallıyor. Katarina'nın işi başından aşkın.

INEZ ACTON: Kat'sert görünürken gördüğümü ve "vay canına, ne baş belası" diye düşündüğümü hatırlıyorum.

ELLIS DEAN: Josie ve ben Fischer ve Chan'in arkasında gümüş madalya pozisyonundaydık ama en iyi takımlar kaymaya başladığında dördüncü sıraya düşeceğimizi biliyorduk. En azından Gaskell ve Kovalenko'nun önündeydik.

Katarina ve Garrett açılış pozisyonlarını alırlar. Alışlar azalır. Müzikleri başlıyor.

Skorları ya da madalyaları düşünmüyordum bile. Hepimiz Kat için endişeleniyorduk. Kafasına kötü bir darbe aldı. Yine de ilk başta iyi görünüyordu.

İlk koreografik sekanslarına başladıklarında Katarina her adıma saldırır. Garrett daha çekingendir ve sonunda onun gerisinde kalır.

KIRK LOCKWOOD: Garrett güvenli oynamaya çalışıyordu - ölüm öpücüğü, özellikle de bir finalde. Korkmuştum. Onu incitmek istemedim.

Garrett kendini Kat daha da zorladı.

GARRETT LIN: En iyi patenimiz değildi, bu kesin. Ama üstesinden geliyorduk ve bizim skorlarımızla Fischer ve Chan'in skorları arasında büyük bir fark vardı. Tamam, gümüş alırsanız diye düşündüm. Kat kazanamadığımız için üzülecek ama yine de Torino'ya gideceğiz.

Programın daha yavaş bölümüne geçiyorlar. Garrett "Haunt Me "nin durgun temposunda daha rahat görünüyor. Katarina yoğun bir şekilde kaymaya devam ediyor. Kombinasyon dönüşünden çıkarken bir an dengesini kaybediyor ama hemen toparlanıyor.

KIRK LOCKWOOD: Asansöre bindiklerinde anladım.

Katarina ve Garrett dönerek kalkışa başlıyor. Sırtını kavislendiriyor ve paten bıçağını tutuyor.

Giriş normalden biraz daha sarsıntılıydı ama onu yakaladığımı sanıyordum. Daha

hızlı ve daha hızlı dönüyorlar. Garrett'ın kolları titriyor. Katarina'nın vücudu geriliyor.

Ona sahip değildi.

ELLIS DEAN: için savaştılar, haklarını vermeliyim.

Oraya çıkması bir mucize. Belki çıkmasaydı daha iyiydi.

Katarina bıçağını bırakarak sarsıldı. Garrett tökezliyor, ivmesi yavaşlıyor. Katarina bıçağı tekrar kavıyor. Bıçak avucunu keserek kan püskürtüyor.

Onu kurtarabileceğimi düşündüm. Onu kurtarabileceğimi düşündüm.

Tutuşunu kaybediyor. Hâlâ dönüyorlar. Katarina buzun üzerine fırlatılıyor, kafatasının arkası müzikten bile duyulabilen mide bulandırıcı bir çatırtıya çarpıyor.

Çok fazla kan vardı. geldiğini anlayamıyordunuz.

Herkes . Ve o seksi slow jam hala çalışıyor. Bu kadar *çılğınca* olmasaydı komik olabilirdi.

Her şey dehşet vericiydi! Her patencinin en kötü kabusu.

Sonunda müziği kapattılar. Ve ortalık *sessizleşti*. Kat çok acı çekiyor ama bağırmadı, çığlık atmadı. Belki de çok sersemlemişti.

Buzun üzerinde dizlerimin üzerindeydim ve o çok görünüyordu. Hareket etmiyordu. Bir an için öldüğünü sandım. Onu öldürdüğümü sandım.

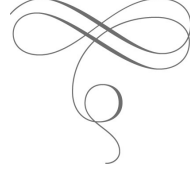
Kalabalık şok olmuş bir sessizlik içinde durmuş, araba kazası geçirmiş lastik boynuzlular gibi bakmaktadır. Sonra kamera Katarina'ya yakınlaşır ve beyaz elbisesine bulaşan kana odaklanır.

Kirk yorum kabininden "Bu tür düşüslere tanık olmak her zaman korkunçtur," diyor. "Ama sağlık personeli yolda ve-bekle, o kim?"

Görüntü tekrar yakınlaştırılır. Sağlık görevlileri bir sedye taşıyarak piste doğru koşarlar, ancak onlar Katarina'ya ulaşmadan, başka biri panoların üzerinden atlar ve buzun üzerine koşar.

Ve sonra... işte .

BÖLÜM 40

T Uyandığımda hissettiğim ilk şey Heath'in elinin olduğuydu.

Sonra serum derime saplandı, kalp monitörü parmağıma kenetlendi. Acı o kadar acil ve yaygındı ki tüm vücudumun açık bir yara olması gerektiğini düşündüm.

Heath'in başı dua ediyormuş gibi eğikti. Topukları, biz acemi yarışmalarında buza çıkmadan önce olduğu gibi gergin bir şekilde vuruyordu.

Parmaklarımı onunkilere geçirdim. Kıpırdamadan durdu, sonra başını kaldırıp bana baktı.

Bana sanki yıllardır karanlıkta dolaşıyormuş ve ben güneşin doğuşuymuşum gibi baktı.

"Ne oldu?" Ben sordum.

"yok," dedi. "Saint Louis Üniversitesi Hastanesi'ndesiniz."

Hâlâ serbest dans kostümünü giyyordu. Smokin gömleğinin önünde kırmızı lekeler vardı.

Beyaz elbisem pencerenin yanındaki sandalyenin üzerine örtülmüştü. Loş ışıktaki bile harap olduğunu görebiliyordum, narin kumaşı kurumuş kanla kaskatı kesilmişti. Benim kanım.

Heath'in bana paten kaymamamı söylediğini hatırladım. Yine de buza çıktığımı hatırlıyorum. Ondan sonrası sadece bulanıktı. Yüksekten düşmek gibi mide bulandırıcı bir his.

"Ulusal yarışmalarda ne oldu?" Ben sordum.

"Düştün. Kendini yaraladın."

"Hayır, demek istediğim..." Doğrulamaya çalıştım. Heath bir anda ayağa kalktı, beni durdurmaya hazırdı ama ben kendi kendime daha iyi olacağını düşündüm ve tekrar yastıklara gömüldüm. "Ondan sonra ne oldu? Olimpiyat takımını açıkladılar mı?"

"Bilmiyorum," dedi Heath. "Umurumda da değil."

Daha fazla parçalanmış anı: gözlerimde parlayan ışıklar. Saten yanağıma değiyor. Buzdan yukarı, yukarı, yukarı, sanki kırılganlığa doğru süzülüyormuşum gibi.

Bella'nın sesi, tam yanımda. Ama sesi Bella'nınki gibi değildi, çünkü çok zayıf ve yalvarır gibiydi. Çaresizdi.

Yapamazsın. Lütfen, Heath, bunu yapma, yapmalısınız-

"Heath," dedim. "Ne yaptın sen?"

"Önemli değil." Yatağın kenarına oturdu ve elimi sıktı. "Önemli olan tek şey senin iyi olman, Katarina."

Her şey çok hızlı oldu. Zaman durmuş gibiydi.

Katarina buzun üzerinde hareketsiz yatıyor. Heath onun yanında diz çöküyor. Garrett sersemlemiş bir halde ayağa kalkmaya çalışırken, Heath Katarina'yı kollarının arasına alır.

Partnerimi hiç düşürmemiştim. Bella ve ben çocukken buz dışında pedlerle antrenman yaptığımızdan beri. Sonra ben ondan daha çok ağladım.

Heath, Katarina'yı buzun dışına taşıyor. Kendinde değildi, başı Heath'in omzuna yaslanmıştı ama ceketinin yakasına yapışmıştı.

Onu hayal kırıklığına uğrattım. Ona sahiptim ama sonra olamadım.

Garrett, Heath ve Katarina'nın pistten çıkışını çaresizce izler. Bella Heath'in yanına koşar ve koluna yapışır. Heath onu silkeleyip yoluna devam eder.

KIRK LOCKWOOD: Zamanında bazı şok edici üzüntüler gördüm ama bu başka bir şeydi.

Josie ve benim en iyi ihtimalle kalaylı madalya ile ayrılacağımızı sanıyordum. Birdenbire olimpiyatlara mı gidiyoruz?

ABD 2006 Ulusal Şampiyonasının son gününde, Torino Oyunları için Olimpik buz pateni takımı açıklandı. Fischer ve Chan ile Hayworth ve Dean buz dansı yarışmasında ABD'yi temsil etmek üzere seçilirken, Gaskell ve Kovalenko da yedek olarak belirlendi.

FRANCESCA GASKELL: Tabii ki Olimpiyat takımında olduğum için heyecanlıyım.

Patencilerin hepsi biraz şok geçirmiş ve rahatsız görünüyor - coşkuyla el sallayan ve seyircilere sırtan Frannie hariç.

Ama gerçekten kutlayamadım, biliyor musunuz? Takımda olma sebebim çok kötüydü.

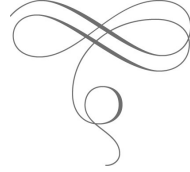
Sheila, Isabella ve Heath'in takıma seçilmesi için bir dilekçe verdi. Ancak, Bay Rocha'nın uluslararası yarışma deneyiminin olmaması nedeniyle - Ulusal Şampiyona finalinin ortasında partnerini terk ettiği gerçeğinden bahsetmiyorum bile - komite kayıtsız kaldı.

Louis'deki Chase Park Plaza'nın dışında bir arabaya bindiklerinde, gazeteciler etraflarında itişip kakışarak sorular soruyorlar. Aracın camları karartılmış, ancak bir fotoğrafçı onlar uzaklaşmadan önce Bella'nın gözyaşlarıyla şişmiş yüzünü karanlık camdan yakın plan çekmeyi başarıyor.

Tüm o beklenti, tüm o çalışma. Ve sonra her şey bitti.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 41

W Bütün gece hastanenin beni taburcu etmesini bekledik. Heath dar yatağa tırmandı ve sanki yeniden on altı yaşındaymışız gibi birbirimize sarıldık.

diğerini çocukluk odamda.

Doktorlar uyumamamı söylediler ama yine de uyuyamadım. Her şey çok acıyordu. Beyin sarsıntısı geçirmiştim - ilk düşüşten mi yoksa ikincisinden mi, emin olamadılar. Avucumdaki yaranın kapanması için on dikiş gerekti, bacağımdaki yara ise daha da fazla. Yara izlerim olacaktı.

Sonunda, gün ağarırken, bana gidebileceğimi söylediler.

Tekerlekli sandalyeyle ayrılmak zorunda kaldım. Heath beni lobiye doğru iterken, şimşek gibi bir ışık çıktı. Sonra bir tane daha. Sonra bütün bir fırtına.

Muhabirler, hastane girişinin dışında toplanmıştı. Hayvanat bahçesindeki turistler gibi cama dayanmışlardı. Bizim için orada olduklarını anlamam bir saniye sürdü.

Heath içinden küfrederek geldiğimiz yöne doğru döndü. "Kullanabileceğimiz başka bir çıkış olmalı," dedi. "Hemen döneceğim."

Beni asansörün yanında oturmuş, ezik paslanmaz çelik kapılardaki çarpık yansımama bakarken bıraktı. Saçlarım darmadağınktı, kafatasımın bir tarafında bukleler göze çarpıyordu, diğer tarafı ise saatlerce Heath'in göğsüne yaslanmaktan düzleşmişti. Göz farım ve rimelim gözlerimin etrafında gri bir bulanıklığa dönüşmüştü. Duruşum çökmüş ve dikkatsizdi, omuzlarım buruşuk ısınma ceketimin altında eğilmişti.

Darmadağınık görünüyordum. Ama aynı zamanda uzun zamandır ilk kez kendim gibi görünüyordum - güzel ve zarif yerine ham ve vahşi. Eskiden göl kenarında Heath'le, derisi yüzülmüş dizlerimle, rüzgârda savrulan saçlarımla ve tırnaklarımın altındaki kirle dolaşan korkusuz kıza benziyordum.

Garrett için mükemmel bir patenci, mükemmel bir partner olmak için çok uğraşmışım. Bir sonraki Sheila Lin. Peki Lin'ler şimdi neredeydi? Bildiğim kadarıyla beni kontrol etmek için hastaneye gelmemişlerdi. Çiçek bile göndermemişlerdi. Onlara gerçekten ihtiyacım olduğunda yanımda değillerdi. Onlar benim ailem değildi.

Heath'ti.

Söz verdiği gibi aceleyle geri geldi. "Arka taraftaki ambulans bölümünden çıkmamıza izin verecekler," dedi bana. "Bir taksi bizi orada karşılayabilir."

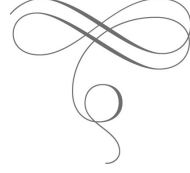
"Eve gitmek istiyorum," dedim.

"Elbette." Tekerlekli sandalyeyi kaçış yolumuza doğru çevirdi. "Bavullarımızı almak için otele uğradığımızda, havayolu şirketini arayacağım ve-"

"Hayır." Ona bakmak için döndüm. "Eve."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 42

A Heath bizi St. Louis'den çıkarırken yumuşak bir yağmur bulutu çöktü ve kuzeye doğru ilerledikçe karla karışık yağmura dönüştü.

Arabayı nasıl aldığını hâlâ bilmiyorum - çamurluğu ezik ve koltuk minderlerinde son yolcuların bıraktığı kırıntılar olan gri bir Kia. Ülkemizi Olimpiyat Oyunları'nda temsil edecek yaştaydık ama yasal olarak araç kiralamak için çok gençtik.

Müzik çalmadık. Neredeyse hiç konuşmadık. Ama gençken Cleveland'a yaptığımız yolculukta olduğu gibi vitesin üzerinde el ele tutuştuk. Heath yolcu koltuğunda kendimden geçmemem için parmaklarımı sıkıp duruyordu.

Çocukluğumun geçtiği eve dönmenin kardeşimle uğraşmak anlamına geldiği ancak yaklaşmamızın son saatinde beyin sarsıntısı geçiren beynimin aklına geldi. Gerçi ev onun olduğu kadar benim de evimdi. Orada olmak için her hakka sahiptim.

Arabayı çektiğimizde ev boş görünüyordu: pencereler karanlıktı, oluklar ölü yapraklarla tıkanmıştı. Lee'nin kamyoneti her zamanki yerine park etmemişti ve araba yolundaki kar tozunda ilk lastik izleri bizimkilerdi.

"Burada bekle." Heath arabadan indi, motoru çalışır ve kaloriferi sonuna kadar açık bıraktı.

Lins'lerin malikanesinde yaşadıktan sonra, çocukluğumun geçtiği ev bana küçük ve yalnız, sarp kıyı şeridinde sinmiş bir sokak hayvanı gibi göründü. Yine de, her ne kadar

Onu görmekten korkarken, Lee'nin m lk  satmayı reddetmesine minnettardım. Dışarıda otururken bile, içimde çok uzun zamandır sıkıca kenetlenmiş bir şeyin ortaya çıktığını hissettim.

Doktorlar dinlenerek ve zaman tanıyarak iyileşeceğime dair bana güvence verdiler. Ama aylarca buza adım atamayacaktım. Tekrar tam anlamıyla paten kayabilmem için bir yıl ya da daha fazla zaman geçmesi gerekebilirdi, tabii kayabilirsem. Hepsi aptalca bir hata yüzünden. Bizim sporumuzda hayatınızın tüm akışını değiştirmek için gereken tek şey bu.

Heath dönene kadar ne kadar zaman geçtiğinden emin değilim. Hastaneden ayrılmadan önce bana verdikleri ağrı kesicilerin etkisi geçmişti ve kafam hava kadar sisli hissediyordu.

"Lee burada değil," dedi. "Bir süredir burada olduğunu sanmıyorum."

Kardeşimle yüzleşmek zorunda kalmayacağım için o kadar rahatlamıştım ki, nereye gitmiş olabileceğini ya da ne zaman -hatta dönüp dönmeyeceğini *bile-* düşünmedim.

Heath, "Elektrikler kesik ve içerisi de oldukça soğuk," dedi. "Bir otel bulmalıyız."

Başımı salladım. Ağrı kafatasımdan omurgamın dibine kadar zonkluyordu. Heath, "En azından bu gece için," diye ısrar etti.

"Ahırdan daha kötü olamazKalmak istiyorum."

Arabadan inmeme yardım etti. Heath'e yaslanarak  n kapıya doğru topallayarak yürürken, g l melteminin dalları yanağımı okşadı. Beni eve davet ediyordu.

 erisi nedense daha da soğuktu, sanki bina nefesini tutmuş bizim gelişimizi bekliyormuş gibiydi. Toz her yüzeyi bir örtü gibi kaplamıştı.

Sonunda Lee'nin ölmüş olabileceği aklıma geldi; cesedi yatağında  r yor, kiler merdivenlerinin dibinde parçalanmış ya da gölde şişmiş olabilirdi.

Heath sanki düşüncelerimi okumuş gibi, "Her odayı kontrol ettim," dedi. "Ahır ve sahili de. Burada sadece biz varız, söz veriyorum."

Beni salona götürdü, paltosunu omuzlarıma doladı ve ateş yakmaya başlamadan önce avucuma bir doz daha ağrı kesici bastırdı. Kısa süre sonra oda o kadar sıcaktı ki ne paltoya ne de ceketime ihtiya ım vardı.  kisini de çıkardım ve ince bir atlete kadar soyundum.

"Buraya gel," dedim.

Heath yanımdaki kanepeye uzandı -yavaşça, nazikçe, böylece itilip kakılmayacaktım. Ona çok uzun zamandır öfkeliydim. Ama o anda nedenini hatırlayamıyordum.

Başımı göğsüne yaslayarak minderlere yaslandık. Bir gün önce ikimiz de lüks bir otelde uyanmış, ulusal şampiyonluk ve Olimpiyat takımında yer almak için mücadele etmeye hazırdık. Şimdi çocukluk evimize dönmüştük. Birlikteydik.

"Nasıl hissediyorsun?" Heath çenemi kavradı ve gözlerimin içine baktı. Doktorun söylediği gibi sadece göz bebeklerimin büyümesini kontrol ediyordu, ama yine de nefesim boğazımda düğümlendi.

"Daha iyiyim," dedim. İlaçlar etkisini gösteriyor, ıstırabımı pelüş bir sakinlik tabakasıyla örtüyordu.

Yüzüne dokundum, gözünün altındaki yara izini takip ettim. Hâlâ nasıl olduğunu bilmiyordum. Bilmediğim o kadar çok şey vardı ki.

"Katarina," dedi.

Bundan sonra ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bunun anı mahvedeceğinden emindim. Daha sonra birbirimizi incittiğimiz tüm yolları incelemek için bolca zamanımız olacaktı. Bundan sonra ne halt edeceğimizi düşünmek için.

Başımı tekrar yere koydum ve gözlerimi kapattım. Heath kolunu karnıma doladı. Dışarıda soğuk rüzgâr uğulduyordu, ama ikimiz de ateşten ve birbirimizin teninin sıcaklığından o kadar ısınmıştık ki, onun nerede bittiğini ve benim nerede başladığımı söylemek zordu.

"Henüz uykuya dalmamalısın," diye fısıldadı. "Doktor dedi ki-"

Ağzı benimkiyle buluşana kadar çenesini aşağı doğru eğdim ve bu da eve gelmek gibi hissettirdi.

"O zaman beni uyanık tut," dedim.

O zamanlar bunu asla kabul etmezdim. Ne Bella'ya ne de anneme.

Ama şimdi söyleyebilirim: Olimpiyatları kaçırdığım için rahatladım.

VERONIKA VOLKOVA: Sheila Lin ve onun elit buz pateni akademisi ve altın madalya kazanmış soyağacına sahip süperstar çocukları için tüm bu salyalar akıyor ve sonra Olimpiyat umutları bir anda paramparça oluyor. Hiçliğin ortasından gelen iki isimsiz yetim tarafından.

GARRETT LIN: Tüm o suçluluk duygusu günün her dakikasında içimi kemiriyordu ve yine de üzerimdeki baskıdan kurtulmuş hissediyordum. Bu ne kadar berbat bir şey?

VERONIKA VOLKOVA: Bu kadar profesyonel olmasaydım, bunu eğlenceli bulabilirdim.

Ama kız kardeşimi hiç bu kadar üzgün görmemiştim. Bella en az bir hafta odasından çıkmadı ve kimsenin girmesine izin vermedi. Beni bile.

Karma bir sürüttür, Isabella Lin de öyle. Rakibini alt edeceğini sanıyordu ama onun yerine kendini Olimpiyat Oyunları'ndan ve bir partnerden mahrum bıraktı.

Annemizin... Bilmiyorum. Ama bizi çoğunlukla yalnız bıraktı. Sanırım kendimizi ondan daha etkili bir şekilde cezalandırdığımızı anlayabiliyorduk.

Josie ve ben Olimpiyat takımındaydık ama kimse bizi umursamıyordu. Tek konuşmak istedikleri Shaw ve Rocha'ydı.

İnsanların Kat ve Heath ile neden bu kadar ilgilendiğini anlayamıyordum. Ama hikaye her yerdeydi. Tüm o korkunç resimler de.

Magazin makaleleri ve dedikodu blog yazılarından oluşan bir montaj, Katarina'nın kanlı buz üzerinde yüzüstü yattığı ve ardından St. Louis'deki hastaneden ayrıldığı görüntülerle şimdiye kadarki destanı kapsıyor.

Odak noktasının ben olmadığım için mutluydum. Tek istediğim yalnız kalmaktı.

Olimpiyatlar zaten çok abartılıyor.

FRANCESCA GASKELL: Oh, yedekler aslında Oyunlara gidemiyor - keşke! Bu yaygın bir yanılgı. Ama yine de büyük bir onur.

Sanki her dört yılda bir yapılan bu yarışma kim olduğunuzu belirleyecekmiş gibi? Bu çok saçma.

İtalya'nın Torino kentinde düzenlenen 2006 Kış Olimpiyatları'nda Josie Hayworth ve Ellis Dean serbest danslarını Lou Bega'nın "Mambo No. 5" şarkısı eşliğinde yaparlar. Senkronize değillerdi, müziğin gerisindeydiler, tökezliyorlardı.

buzun üzerinde. Son pozlarını verdiklerinde dengelerini kaybediyorlar ve program bir yığın halinde sona eriyor.

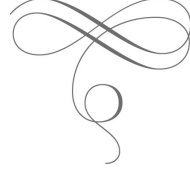
ELLIS DEAN: Perde arkasındaki yolsuzluklardan, masraflardan ve ev sahibi şehirlere verilen zarardan bahsetmiyorum bile. Bu çağdışı geleneği neden sürdürdüğümüzü merak etmelisiniz.

Öpüşme ve ağlama sırasında Josie ve Ellis birbirlerinin gözlerine bile bakamazlar. Skorları ortaya çıkar ve 24 takım arasında sonuncu olurlar.

ELLIS DEAN: Her neyse, Torino'dan sonra yeni fırsatlara yönelme zamanının geldiğine karar verdim. Rekabetçi kariyerim sona ermiş olabilirdi ama spora hâlâ katabileceğim çok şey olduğunu biliyordum. Hoşlarına gitse de de.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 43

Irta Batı'da yılın ilk ılık dönemine "Aptal Baharı" deriz, çünkü güzel havanın uzun sürmeyeceğini acı deneyimlerimizden biliriz. Bir başka soğuk hava dalgası, kışlık paltolarımızı çıkarır çıkarmaz saldırmaya hazır bir şekilde köşede pusuda bekliyor.

Yine de bu, her dakikasından keyif almadığımız anlamına .

Mart ayının sonlarında hava 60 dereceyi buldu ve iyileşme sürecimde onuncu haftaya ulaştım; bu da nihayet yeniden gerçek bir antrenman yapabileceğim anlamına geliyordu. Heath ve ben ormandan ahıra doğru koştuk, sonra da koşarak eve döndük.

Ev hâlâ bize aitti. Lake County'deki bir hukuk firmasından gelen fatura yağmuru, kardeşimin nereye kaybolduğunu anlamamıza yardımcı oldu. Hapisteydi, satmak amacıyla uyuşturucu bulundurma cezasını çekiyordu.

-Görünüşe göre birkaç yıl önce alkollü araç kullanma suçundan ikinci kez parmaklıklar ardına girmiş. Lee'nin hapiste olması beni şaşırtmadı ama yasadışı ve kötü niyetli de olsa bir iş girişiminde bulunması beni şaşırttı.

Heath, dikenli kızıl tomurcuklarla beneklenmiş akçaağaçların arasından geçerek koşarken bana ayak uydurdu. Güney göçlerinden yeni dönmüş kırmızı kanatlı karatavuklar, sanki bize tezahürat yapıyorlarmış gibi tepemizde ötüyorlardı. Adımlarımı uzatarak onu geçtim.

Vücudumu zorlamak, kaslarımın tepki verdiğini hissetmek, tatmin edici yanmanın bacaklarıma yayıldığını hissetmek çok iyi geldi. Bir sporcu olarak, acının tüm farklı tatlarını takdir etmeye başlıyorsunuz. Bazıları dayanılmazdır, bazıları ise bir tür lezzetli, ağırlı zevktir.

Ev göründü, gri taş cephesindeki mika lekeleri güneşte parlıyordu. Heath yetişmişti, yine omzuma doğru koşuyordu. Ama benim kanıtlamam gereken bir şey vardı.

Kalan tüm gücümle ileri doğru uzandım ve ağaç çizgisinin ötesinde bir foto finiş zaferi yakaladım. İkimiz de kıştan kahverengileşmiş çimenlerin üzerine yığıldık, zor nefes alıyorduk.

"Kazanmama izin vermesen iyi edersin,"

dedim. Heath sırttı. "Asla."

Kendimi şarj olmuş, hayat dolu hissediyordum, adrenalin içime yayılıyordu. Sakatlıklarım uzak bir kabustu - her ne kadar avuç içimde ve kaval kemiğimde hafızamı canlandıracak parlak pembe yara izleri olsa da. Ulusal yarışmalardan sonraki ilk birkaç hafta en kötüsüydü: baş ağrıları, beyin sisi, cildimin kendini yeniden örmesinin yavaş işkencesi.

Ama o zamandan beri daha iyi olmuşum, evin içinde topallayarak dolaşmaktan göl kıyısında hafif yürüyüşlere ve bugünkü düz koşuya kadar ilerlemiştim. Heath ve ben de ilerlemiştik; temkinli sevişmelerden, Akademi yurtlarındaki yasak ilişkilerimiz ya da uçuşlar ve tam gün süren yarışmalar arasındaki aceleci, bitkin otel odası buluşmalarımız sırasında kendimizi her zaman uzak tutmak zorunda kaldığımız atletik, tutkulu seks türüne geçmiştik.

Heath artık bana dikkatlice dokunmuyordu. Neye dayanabileceğimi biliyordu.

Ne zaman buza dönme konusunu açsam tereddüt ediyordu. *Gelecek sezon aylarca başlamayacak*, derdi. *Hemen karar vermemize gerek yok*. Ayrı geçirdiğimiz zamana atıfta bulunsam, konuyu tamamen değiştirirdi.

Ya da dikkatimi dağıtırdı, ben de ona izin verirdim.

Beni tekrar yere itti ve öpmek için eğildi, saçları alnına dökülüyordu. Bukleleri artık uzamıştı, eskisinden bile daha vahşiydiler. Dudaklarımız birleşmeden hemen önce durdum ve eve doğru baktım.

Verandada iki kişi duruyordu. O mesafeden tek seebildiğim boylarıydı; biri uzun, diğeri kısa.

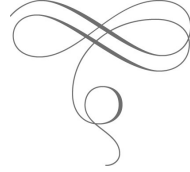
Heath ayağa kalktı, giysilerindeki otları temizledi. "Burası özel mülk," diye seslendi.

Davetsiz misafirlerimiz öylesine mkemmek ve zarif bir senkronizasyonla arkalarını ki, yüzlerini görmeden onları tanıdım.

Bella ve Garrett Lin.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 44

"Y saçlarımız." Bella'nın beni gördüğünde söylediği ilk şey buydu.

Birkaç hafta önce, kalan sarıyı bir çift kör mutfak makasıyla kesmeye çalışmışım. O kadar berbat etmişim ki, Heath beni kasabaya götürüp saçımı kestirmek için ısrar etmişti; inzivaya çekildiğimiz süre boyunca doktor randevuları dışında evden dışarı çıktığım tek zamandı bu. Kuaför, saçımı şimdiye kadar sahip olduğum en kısa stil olan bir pixie kesimine dönüştürdü.

"Sana yakışıyor," diye ekledi Bella. Bu bir iltifat ya da hakaret olabilirdi.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Aramaya çalıştık," dedi. Garrett sessiz kaldı, ağırlığını ileri geri kaydırды, yıpranmış tahtalar cilalı ayakkabılarının altında gıcırdıyordu. "Senin için endişelendik."

Heath evin telefon hizmetini diğer hizmetlerle birlikte yeniden kurdurmuştu ama basın bir hafta boyunca durmaksızın aramasından sonra kabloyu duvardan sökmüştük. Cep telefonum çekmecede bir yerdeydi, şarjı bitmişti ve Heath'in hâlâ bir cep telefonu yoktu.

"Biz iyiyiz," dedi Heath. Kolunu bana doğru uzatmıştı. Koruyucu.

Onu iterek ikizlere yaklaştım. "Gerçekten mi, endişelendin mi? O kadar endişeliydin ki, hastanede beni görmeye gelmeye zahmet etmedin mi?"

Garrett sonunda konuştu. "Seni görmeye geldik." Sesi boğuk geliyordu, sanki günlerdir kullanmamış gibiydi.

"Ne?" Heath'e baktım. Çenesi sert bir çizgi halindeydi.

"İkimiz de geldik," dedi Bella. "Sana çiçek falan getirdik." Heath'e doğru başını salladı. "Bizi görmek istemediğini söyledi."

"O haklıydı. Ben yapmadım."

Yine de Heath seçimi benim yerime yapmak yerine bana vermeliydi. En azından, ziyaretlerinden daha sonra beni haberdar etmeliydi.

O gece Bella'yı görseydim nasıl tepki verirdim diye merak ettim. Belki yüzüne çılgılık atar ve çiçekleri çöpe atardım. Belki de onu affederdim.

Bana bilerek çarpıp çarpmadığını kesin olarak bilemiyordum ama içimden bir ses çarpmadığını söylüyordu. Bella Lin nadiren birini incitmeye *niyetlenirdi*. Sadece zarar verip vermemesi umurunda değildi.

"Konuşabilir miyiz?" Bella sordu.

"Şu anda konuşuyoruz."

Heath'e keskin bir bakış fırlattı. "Yalnız mı?"

Yürüyüşe çıkmayı önerdim. Heath ve Garrett verandada kaldılar. Göle doğru gitmeden önce Heath'in kulağına, "Kibar ol," diye fısıldadım. Tam olarak kabul etmeyen ama reddetmeyen bir homurdanma sesi çıkardı.

Bella engebeli zeminde adımlarıma ayak uydurmakta zorlanıyor, topukları yumuşak toprağa batıyordu. Ayakkabıları mahvolacaktı. Yine de öyle olmasını umuyordum.

Çimenliğin sonunda, kıyı şeridine bakan kireçtaşı levhalardan birine tırmandım. Bella kayanın kenarına, yanıma oturdu, ağırlığını bir kalçasına vererek mümkün olan en küçük parçasının temas etmesini sağladı.

İkimiz de ufka baktık. Stratus bulutları güneşi örtmek için içeri girmişti ve kışa dair bir ipucu havanın kenarlarını yeniden keskinleştirmişti. Su gümüşü bir aynaydı.

"Gerçekten çok üzgünüm Kat," dedi Bella.

Yüzümü ona döndüm. "Yani bunu bilerek yaptın."

"Ben öyle demedim." O da bana doğru döndü. Taş, tasarımı ceketinin üzerinde bir kir lekesi bıraktı. "Olanlar için üzgünüm. Yaralandığın için üzgünüm."

"Ve oyunlara gidemediğin için üzgünsün." "İzledin mi?" diye sordu.

Başımı salladım. Heath ve ben bu konuda pek konuşmamıştık. Altını kimin kazandığını bile bilmiyordum.

Bella ceketini daha sıkı çekti. "Bizi annem yaptı."

Halıyı yavru köpekler gibi, çocuklarının yüzlerini başarısızlıklarıyla ovuşturuyor. Kulağa Sheila Lin gibi geliyor.

"Ellis ve Josie ?" diye sordum. "Bilmek istemezsin."

Yüzümü buruşturdum. "Peki ya Ruslar?"

"Yakovlevna ve Yakovlev için altın," dedi. "Polina'nın twizzle'ları berbat olsa da geçen hafta dünya şampiyonluğunu da kazandılar."

Garrett ve ben ikinci kademe Rus çiftte karşı birçok kez yarışmıştık ve bizi hiç yenememişlerdi. O madalyaları sadece biz orada olmadığımız için kazandılar.

Ama bunun bir önemi yoktu. Onlar rekorlar kitabına girmişlerdi, biz ise ibretlik bir hikayeydik.

Rüzgâr daha sert, daha soğuk esiyor, kayaların dibindeki suyu kabartıyordu. Bella tekrar konuştuğunda sesi dalgaların arasından zar zor duyuluyordu.

"Arkadaşlığın benim için çok şey ifade ediyor Kat."

"Kazanmaktan daha fazlası mı?" Ben sordum.

Sadece yalan söyleyip söylemeyeceğini görmek istedim.

Bella tereddüt etmeden gözlerime baktı. "Tabii ki hayır. Neden burada olduğumu bilmek ister misin? Çünkü evcilik oynamayı ve kendine acımayı bırakmanın zamanı geldi."

İşte oradaydı - benim acımasız, hırslı en iyi arkadaşım. "Ne zaman döneceksin?" diye sordu.

"Geri döneceğimi kim söyledi?"

Gözlerini devirdi. "Dur tahmin edeyim. Heath istemiyor."

O kadar ileri gitmemişti. Henüz gitmemişti. Ama göl kenarındaki küçük taş evimizden memnundu, onu hiç görmediğim kadar rahattı.

Bazı günler ben de memnundum. Diğer günler, kendi yarattığım bir arafta kapana kısılmış gibi hissediyordum. Her gün bir diğerinin aynısıydı.

hiçbir şey, gelişmemek, çabalamamak. Sadece var olmak. Heath bu şekilde yaşayabilirdi ama ben yaşayamazdım.

"Bunu konuşmadık," dedim.

"Ciddi misin? O zaman bunca zamandır bu ıssız yerde ne halt ediyordun?"

İmalı bir kaş kaldırdım.

Bella kaşlarını çattı. "Buna cevap verme. Ve eğer tekrar aranıza girmemden endişeleniyorsan, endişelenme. Onun hakkında haklıydın." Güldü ama bu gözlerindeki öfke kıvılcımını söndürmeye yetmedi. "Sanırım her şey seninle ilgiliydi, ha?"

Buna ne diyeceğimi bilemedim. Bella'nın öfkelenmeye hakkı vardı. Heath onun zamanını boşa harcamış, duygularıyla oynamış ve en kötüsü de kariyerini en önemli anda raydan çıkarmıştı.

"Her neyse," dedi burnunu çekerek. "O tamamen senin. En azından artık sponsor bulmakta zorlanmayacaksınız."

"Ne demek istiyorsun?"

"Biliyorsun, çünkü herkes sana kafayı takmış durumda." Bella kirpiklerini kırıştırdı. "Shaw ve Rocha, çocukluk aşklarının yıldızları ABD Artistik Patinajı."

Kafam karışmış bir şekilde ona baktım. Gözleri büyüdü.

"Bildiğini sanıyordum. Gerçekten görmedin mi?"

"Neyi görmedim, Bella?"

Dudağını ısırıldı. "Hadi içeri girelim. Heath de bilmeli."

Herkes o lanet resim yüzünden aklını kaybetti.

Söz konusu fotoğraf: 2006 ABD Ulusal Şampiyonasında Katarina Shaw ve Heath Rocha'nın onu buzdan çıkarırken yakın çekimi.

Sikik Gotik düğün pastası süslerine benziyorlardı. Adam smokin giymiş, kadın da her kanlı, tül gibi beyaz bir elbise giymiş.

Oldukça groteskti.

O zamanlar durum gerçekten korkutucuydu. Ama o resim? (Çok romantikti!

Romantikti ama aynı zamanda çiğdi. Tüm o kan ve yüzündeki yoğun ifade, sanki bir asker arkadaşını savaş alanından taşıyor gibiydi.

GARRETT LIN: İstediğim son şey o günü hatırlamaktı ama resmi gördüğümde... gözümü alamadım. Bana şunu düşündürdü: Tabii ki. Tabii ki sonunda ikisi birlikte olacaktı.

ELLIS DEAN: Ulusal yarışmalardan sonra ortadan kaybolmaları herkesi bilgi almak için daha da çılgına çevirdi. Ben de düşündüm ki, neden insanlara istediklerini vermeyelim?

KIRK LOCKWOOD: Mart 2006'nın başlarında Ellis Dean buz dansından emekli olduğunu açıkladıktan sonra Kiss & Cry adında bir buz pateni dedikodu blogu açtı.

İlk başta boktan bir WordPress sitesiydi. Ama büyük bir hit oldu ve sadece sıkı paten hayranları arasında değil. Ne zaman Kat ve Heath hakkında bir şey paylaşısam, bağlantı paylaşıyor ve trafik çıldırıyordu.

Katarina Shaw ve Heath Rocha hakkındaki ilk Kiss & Cry hikayelerinin ekran görüntüleri: "Vahşi Çocuklar-Kat ve Heath'in Zorlu İlk Yılları Hakkında Her Şey", "Ellerini Birbirlerinden Uzak Tutamadılar": Shaw ve Rocha'nın Antrenman Arkadaşları Her Şeyi Anlatıyor", "Buz Pateninin En Ateşli Çifti Hakkında Bildiğimiz Her Soğuk Gerçek".

JANE CURRER: Bu site sporumuzu hiç temsil etmiyor. Odak noktamız sporcularımızın buz üzerindeki performansları olmalı, özel hayatlarına dair müstehcen ayrıntılar değil.

ELLIS DEAN: İktidar sahipleri bu konuda büyükannelerinin donuna girdiler. Elbette, okudum. İtiraf etseler de etmeseler de herkes okudu.

ELLIS DEAN: Perdeyi geri çekiyor ve insanlara paten dünyasının gerçekte nasıl bir yer olduğunu gösteriyordum - yansıtmaya çalıştıkları güzel imajı değil.

Ellis ve ben o zamanlar görüşmüyorduk. Onun kapalı kılıcını terk ettim.

GARRETT LIN: Beni sitesinde ifşa edebilirdi ama yapmadı. Bunun için minnettarım.

INEZ ACTON: Kiss & Cry'ı "sadece" bir dedikodu blogu olarak adlandırmak çok indirgeyici. Dedikodu, ötekileştirilenlerin düzene karşı kullanabileceği güçlü bir araçtır. Bazen elimizdeki tek araçtır.

ELLIS DEAN: Herhangi bir zamanda hangi patencilerin seviştiği ve/veya kavga ettiği konusunda sadece çay dökmüyordum. Zararlı koçluk uygulamaları, önyargılı yargılama, düzensiz beslenme, cinsel suiistimal gibi ciddi konularda haber yaptım.

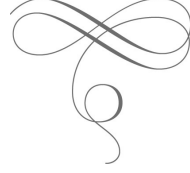
Ellis'in bahsettiği Kiss & Cry hikayelerinden bazılarının ekran görüntüleri: "Koçunuzun Sizi Hak Etmediğini Gösteren 10 İşaret", "Şok Edici Haberler: Artistik Patinaj Hâlâ Gerçek Kadın Bedenlerini Tereddüt Ediyor," "Olimpik Çiftler Patencisi Tacizci Partneri ve Onu Yıllarca Kollayan Üst Düzey Yöneticiler Hakkındaki Sessizliğini Bozdu."

ELLIS DEAN: Ama evet, o ilk günlerde Shaw ve Rocha Destanı en iyi tıklama tuzağı oldu. O fotoğraf onları patenin Brad ve Angelina'sı haline getirdi ve artık geri dönüşü yoktu.

Katarina'nın kardeşi Lee Shaw ile yapılan bir televizyon röportajından bir kesit. Yirmili yaşlarının sonlarında ama en az on yıl daha yaşlı görünüyor. Arkasındaki duvar gri, sıradan.

"Evet, resmi gördüm," diyor. "Yıllardır küçük kız kardeşimi ilk kez görüyordum. Evden kaçtığından beri."

BÖLÜM 45

WBella bana fotoğrafı gösterdiğinde neredeyse kendimi tanıyamayacaktım.

Narin görünüyordum. Kırılğan. Beyaz patenlerimi ve beyaz elbisemi kirleten tüm o kan, bir şekilde beni daha da bakire ve kadınsı gösteriyordu.

Heath de bizi ayırmaya çalışan herkesi öldürecekmiş gibi görünüyordu.

İkizler gittikten sonra -bir sponsorla şık bir akşam yemeği partisi için Orta Batı'ya gözetimsiz uçmak için bahane olarak kullandıkları Chicago'da tavşan deliğine düştüm. Her haberi, Ellis'in iğrenç yeni blogunda bizimle ilgili her yazıyı okudum.

Bu çılgınlık karşısında şok oldum. Genellikle Amerikan halkı artistik buz patenini her dört yılda bir Kış Olimpiyatları sırasında iki hafta boyunca önemser. O zaman bile dikkatlerini çekenler tekler ve çiftlerdir; biz buz dansçıları sonradan akla geliriz. Ama herkes bir aşk hikayesini sever ve bunun da öyle olduğunu düşündüler.

Güçlü ve kendime güvendiğim zamanlarda insanlar benden uzaklaştı. Bana çok rekabetçi, çok hırslı, çok fazla olduğumu söylediler. Ama , yaralandığımda ve kanadığımda, fetheden bir kraliçe yerine kurtarılmaya muhtaç bir prenses olduğumda, beni sevdiler.

Nihayet gece yarısından sonra yatağa girdim, bilgisayar ekranına bakmaktan gözlerim kararmıştı. Heath hala uyanıktı. Kulaklıklarını çıkardı.

Sigur Rós'un birkaç notasını yakaladıktan sonra tıklama tekerleğindeki *stop* tuşuna bastı ve kapakları geri çekti.

Ulusal yarışmalardan beri Heath kendimi çok güvende ve rahat hissetmemi sağlamıştı. Kalmak, paten kaymanın acısı ve cezası yerine onunla sakin bir hayatı seçmek kolay olurdu. Bir kar yığınının içinde uykuya dalmak kadar kolaydı, donarak ölmeden önce sizi uyutan o sıcak his.

Ona doğru uzandım. Gözlerini kapattı, dokunuşumu bekliyordu. Parmaklarım, yatak başlığındaki oymanın üzerinden geçene kadar uzanmaya devam etti.

"Bunu hatırlıyor musun?" Ben sordum.

Shaw & Rocha. Mektupların izini sürdüm. Onları sadece altı yıl önce yazmıştık ama sanki bir ömür gibi gelmişti.

Heath başını salladı, yüzünde temkinli bir ifade vardı. "Geri dönmek istiyorsun," dedi. "Sen istemiyor musun?"

"Özlüyorum," diye itiraf ettim, ancak bu kelime buza geri dönmek için duyduğum derin özlemi karşılamak için çok küçüktü. "Özledim-"

"O." Heath iPod'unu komodinin üzerine koydu ve kollarını kavuşturdu. "Hayır, öyle değil... Yani, Garrett'ı ve Bella'yı özledim ama-" "Seni bir daha kaybetmeyeceğim, Katarina. Ne ona, ne de-"

"Ona geri dönmek istemiyorum." İçimi çektim ve Heath'in yüzünü ellerimin arasına alarak dizlerimin üzerinde doğruldum. "*Seninle* geri dönmek istiyorum."

Heath'in dudakları yukarı doğru kıpırdadı ama gözleri temkinli bakmaya devam etti. "Emin misin?"

Başparmağım gözünün altındaki izin pürüzsüz kenarını buldu. Vücudunun topografyasını yeniden öğrenmiş, tüm yaralarını tanıdık bir araziye dönüştürmüştüm. Yine de onlar hakkında konuşmamıştık, ya da uzakta geçirdiği üç yıl hakkında hiç konuşmamıştık. Bunun en iyisi olduğuna inanmaya başlamıştım. Geçmiş geçmişte kalmıştı. Değiştiremezdik.

Ama gelecek, gelecek istediğimiz her şey olabilirdi.

"Seni seviyorum," dedim ona. "Ve bir daha senden başka kimseyle paten kaymak istemiyorum."

Heath'in gülümsemesi gölgeler arasında bir meşale gibi parlıyordu. "Ben de seni seviyorum, Katarina."

Shaw & Rocha, Olimpiyat şampiyonları. Bunu hala gerçekleştirebilirdik, çok geç değildi. Vancouver'a kadar dört yılımız vardı.

Beni öptü ve yanına çekti ve çarşafı etrafımızda dolaştırırken kendime bu sefer her şeyin farklı olacağını söyledim.

OceanofPDF.com

Katarina Shaw ve Heath Rocha Nisan 2006'da LAX havaalanına gelirler. Paparazziler hemen fotoğraflarını çekip soru yağmuruna tutuyor.

Los Angeles'a ayak bastıkları andan itibaren bir sirk gibiydi.

Hem Katarina hem de Heath, onları görmek için bekleyen insanların çokluğu karşısında dengelerini kaybetmiş görünüyorlar. Ellerinde parıltılı kalplerle kaplı el yapımı pankartlar tutan hayranları da var.

"Katarina, nasıl hissediyorsun?" diye soruyor bir

muhabir. "Çok daha iyiyim," diye yanıtlıyor. "İşe dönmeye

hazırım." "Siz ikiniz bunca zamandır neredeydiniz?"

Heath kolunu Katarina'ya doluyor. "Eve," der ve çıkışa doğru yönelir.

GARRETT LIN: Annem ve Kirk zamanında medyanın ilgisinden kendi paylarına düşeni aldılar ve Bella ile benim de gazetecilerle bazı karşılaşmalarımız oldu. Ama bu başka bir seviyedeydi.

Shaw ve Rocha'nın Los Angeles'a döndükleri ilk yazdan paparazzi fotoğraflarından bir montaj: Katarina ve Heath apartmanlarından çıkarken, Heath ikisinin de paten çantalarını taşıyor. Akademi'de birlikte paten kayarken, pencereden çekilmiş bulanık kareler. Katarina düşüyor, Heath kalkmasına yardım ediyor. Katarina yüzünü ellerinin arasına gömüyor ve Heath onu buzun kenarında kucaklıyor.

Biliyorum, tüm bu şamatayı onlar istemedi. Ama evet, Akademi'deki geri kalanımız için oldukça rahatsız ediciydi.

INEZ ACTON: Ünlü olmak için daha kötü bir zaman seçemezlerdi. O günler Vahşi Batı gibiydi. İnternet, halkın en sevdiği yıldızlara yakın erişim hakkına sahip olduğunu hissetmesini sağladı - ancak sosyal medya henüz gelişmemişti, bu nedenle ünlüler anlatının sorumluluğunu gibi üstlenemiyorlardı.

Katarina ve Heath bir antrenman seansından sonra evlerine dönerler. Kalabalığı sertçe uzaklaştıran iri yarı bir kapıcısı olan farklı bir binaya taşınmışlardır, ancak fotoğrafçılar yine de istediklerini elde ederler: Katarina yorgunluktan bitap düşmüş görünüyor, Heath ise sanki erkek arkadaşı değil de korumasıymış gibi koruyucu bir kolla onu sarmış.

ELLIS DEAN: Halk buz dansına hiç bu kadar ilgi duymamıştı, bu kesin.
Kat ve Heath viral olmadan önce çoğu insan buz dansını hiç duymamıştı bile.

Spora daha fazla ilgi çekmek istedik. Ama *bu* tür bir ilgi değil.

Heykel Pateni Derneği bana bir meyve sepeti göndermeliydi. Onun yerine sitemi kapattırmaya çalıştılar.

Kiss & Cry manşetinin ekran görüntüsü: "Hiç İfade Özgürlüğü Duydunuz mu, Kaltaklar? ('Kaltaklar' derken ABD Artistik Patinaj Derneği'ni kastediyorum)." Web sitesi, basit WordPress şablonundan daha profesyonel bir tasarıma ve ışıltılı bir animasyonlu logoya güncellendi.

Belki de bu bedava reklam için *onlara* bir meyve sepeti göndermeliydim. Reklam gelirleri o kadar hızlı arttı ki bir asistan tutmak zorunda kaldım.

Kat, Heath ile ortak olmaya karar verdiğinde emekli olmayı düşündüm. Muhtemelen üniversiteye . Ama Bella sürekli 2010'dan, Vancouver'daki bir sonraki Olimpiyatlardan bahsediyordu. Tekrar birlikte kayabilir miyiz diye sormadı. Sadece yapacağımızı varsaydı.

Lins'lerin 2006-2007 orijinal dansları için koreografi öğrenirken çekilmiş videosu. Tek ayakla dönüş sekansı yapıyorlar ama senkronize değiller. Garrett Bella'dan birkaç nota önde bitiriyor ve Bella yetişmek için çabalamak zorunda kalıyor.

GARRETT LIN: Tekrar kız kardeşimle kaymanın kolay olacağını düşünmüştüm. Ama Kat'le geçirdiğimiz dört sezondan sonra zor bir alışma süreciydi. Yine de ondan ve Heath'ten daha iyi durumdaydık.

Kirk Lockwood Hartford, Connecticut'taki Skate America 2006'dan bildiriyor. "Bu hafta sonu Shaw/Rocha ve Lin/Lin'den oluşan yeni -ya da eski mi demeliydim- buz dansı takımları arasında bir karşılaşma bekliyorduk, ancak ne yazık ki Shaw ve Rocha bu sabahki zorlu bir antrenman seansının ardından çekilmeye karar verdiler."

ELLIS DEAN: Üzerlerine bunca gürültü patırtı koparılmıştı ama henüz birlikte müsabakaya bile çıkmamışlardı.

FRANCESCA GASKELL: Herkesin söyleyebildiği kadarıyla fiziksel olarak iyiydi. Ama böyle sakatlıklar insanın aklını gerçekten karıştırabiliyor.

Kat ve Heath Hartford'da kaldılar ve bizi desteklediler. Bunun anlamı çok büyüktü.

Katarina ve Heath Hartford Civic Center'ın ön sıralarında otururken, Bella ve Garrett etkinliğin zorunlu dans bölümü için Westminster Valsi'nde kayıyor.

Lins bittiğinde, Katarina ve Heath ayağa kalkıp onları alkışlıyor, ikisi de gülümsüyor - Katarina'nın yere bakıp ceketinin kolundaki bir şeyi fırçaladığı bir an hariç.

Kiss & Cry'nın ana sayfasında yer alan ve o gülümsemesiz anın görüntüsünü içeren bir gönderinin ekran görüntüsüne geçiyoruz. Başlıkta "Böyle Düşmanlarla... Bella Lin Ardını Kollasa İyi Olur" yazıyor.

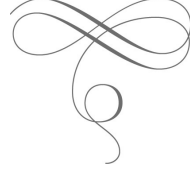
Bakın, kadınların kadınları desteklemesi tıklanma getirmiyor. Kadın düşmanlığını ben icat etmedim, sadece utanmadan ondan yararlandım.

Yorumcu kabinindeki Kirk'e dönelim: "Skate America, Shaw ve Rocha'dan oluşan yeniden birleşmiş ekibin bu sezon çekildiği ikinci etkinlik; Eylül ayında Nebelhorn Trophy'de de yarışmaları planlanıyordu ancak Almanya'ya gitmeden önce bundan vazgeçtiler. İkinci Grand Prix görevleri için önümüzdeki ay Paris'te boy gösterip göstermeyeceklerini göreceğiz.

"O zamana kadar Katarina Shaw'a iyileşme sürecinde başarılarının devamını diliyoruz. Kardeşi Lee Shaw ile önümüzdeki Çarşamba günü Doğu saatiyle 19:00'da yapacağım özel röportajı kaçırmayın!"

OceanofPDF.com

BÖLÜM 46

Lonları görmezden gel. Bu Sheila'nın bilgece tavsiyesiydi.

Paparazziler pistin, evimizin, fizyoterapistimin ofisinin ve tampon almaya çalıştığım eczanenin önünde kamp kurduklarında, bize orada yoklarmış gibi davranmamızı söyledi.

Muhabirler, spor ajansları ve etkinlik organizatörleri günün ve gecenin her saatinde bizi arayıp röportajlar, makaleler ve bir Olimpiyat dörtlüsünün tüm ödül parasından daha değerli ciro sözleşmeleri teklif ettiklerinde, telefonun çalmasına izin vermemiz gerektiğini söyledi.

Dikkatiniz dağılmasın. Yapacak işlerin var.

Lee şartlı tahliye olup çocukluk fotoğraf albümlerimizi ve Kaliforniya'da zafer peşinde koşmak için mutlu ailemizi nasıl dağıttığıma dair giderek daha da süslenen acıklı bir hikayeyle talk show turlarına çıkmaya başladığında, Sheila yanıt vermenin onu sadece cesaretlendireceğini söyledi.

Antrenmanınıza odaklanın. Kontrol edebileceğin tek şey bu. Yakında bu olay unutulacak ve seni tamamen unutacaklar.

Unutulmak istemedim. Doğru nedenle hatırlanmak istiyordum: harika bir sporcu olduğum için. Buzun üzerinde kanlar içindeyken güzel görüldüğüm için ya da kardeşim koca ağızlı bir beyaz çöp olduğu için değil.

Ama ben Sheila'nın dediğini yaptım, Heath de aynı şeyi yaptı. Başımızı eğdik. Daha önce hiç olmadığı kadar sıkı çalıştık. Çoğu sabah uyandığımda

O kadar kaskatı ki, küçük yatak odamızda duşa girebilmek için Heath'in bacaklarına en az yirmi dakika masaj yapması gerekiyordu. Şikâyet etmedim; alarmımızı erkene kurdum ki yedide hâlâ buzda olabilelim.

Bazen vücudum işbirliği yapıyor ve eskiden olduğu gibi kayabiliyordum. Diğer zamanlarda, zihnim ve kaslarım arasındaki bağlantı kopmuş gibi hissediyordum. Kendime ve Heath'e güvenmeyi öğrenmek zorundaydım.

-Her şeyi baştan.

Sheila ikizleri forma sokmaya odaklanırken biz de çoğu zaman yardımcı antrenörlerle çalışmaya geri döndük. Kenara atılmak canımı yakıyordu ama onu suçlayamazdım. Heath ve ben o kadar istikrarsız kayıyorduk ki, Sheila bizimle çalışmak istediği için şanslıydık.

İlk iki etkinliğimizden çekilmek beni Fransa Grand Prix'sine katılma konusunda çok daha kararlı hale getirdi. Skate America'dan çekilmemiz Aralık ayındaki Grand Prix Finali için yarışamayacağımız anlamına geliyordu, ancak tüm sonbaharın yarışmadan geçmesine izin veremezdim. Bu, bir sonraki Ulusal Şampiyonaya denenmemiş olarak katılmak ve büyük olasılıkla Garrett ve Bella'ya şampiyonluğu vermek anlamına gelecekti.

Fransa'daki etkinliğimizden birkaç gün önce Çin Kupası'nda kayacaklardı. Sheila bombayı patlatmak için Nanjing'e gitmelerinden bir gece öncesine kadar bekledi: Asya ve Avustralya merkezli birkaç sponsorun promosyon taahhütleri nedeniyle Paris'e zamanında gelemeyecekti ve tüm yardımcı antrenörlerin kendi programlarında çakışmalar vardı. Heath ve ben tek başımızaydık.

Yarışma zorunlu valsimizle umut verici bir başlangıç yaptı, ancak desen dansında son kez bıçağım buzdaki bir çukura çarptı ve ikimizin de dengesini bozdu. Yelena Volkova ve yeni partnerinin arkasında ikinci sırada kaldık. Dmitri Kipriyanov bir Bolşoy dansçısının ve (söylentiye göre) bir Rus mafya prensesinin soyundan geliyordu. Erkek grubu saçları ve yastık gibi pembe dudaklarıyla Dmitri, Yelena'dan bile daha güzeldi. Ne yazık ki pateni de bir o kadar çarpıcıydı.

Orijinal dans aynı günün ilerleyen saatlerindeydi ve bize Latin Quarter'daki otelimize koşarak dönüp huzursuz bir uyku çekme girişimi için ancak yeterli zaman bıraktı. Biz

tekrar buzu aldım, bir esnemeyi yutmaya çalıştım ve elimin arkasına ruj sürdüm.

Illinois'de geçirdiğimiz aylar boyunca Heath'le birlikte ailemin eski plak koleksiyonunu inceledik ve aklına orijinal dansımız için Kate Bush'la paten kayma fikri geldi. Tango adımlarını test edebilmek için mobilyaları salonun kenarlarına itmiştik ve o haklıydı: hem müziğe hem de alışılmadık tarzımıza şaşırtıcı derecede iyi uyuyordu. Kurallar, kadın patencilerin bu etkinlik için pantolon giymesine izin verecek şekilde değiştirilmişti ve ben de bizi, kırpılmış saçlarımla birlikte buz üzerinde eşitmişiz gibi gösterecek çift cinsiyetli kostümler içinde hayal etmiştim.

Sheila'nın başka fikirleri vardı. Daha geleneksel bir tango önerdi - "La Cumparsita", Heath için siyah bir takım elbise ve benim için kırmızı bir elbise, kulağımın arkasına bir gül iliştirilmiş. Diğer pek çok takım da aynı şeyi yapacaktı, bu da öne çıkmak için daha da mükemmel olmamız gerektiği anlamına geliyordu.

Paris'teki o akşam, mükemmel olmaktan çok uzaktık. Heath çapraz adımlarını karıştırdı ve neredeyse bana çelme takıyordu, ardından bacak sarma yaparken ayak parmağımla pantolonunda bir delik açtım. Puanlarımız Moreau ve Emanuel'den oluşan Fransız takımının altında üçüncü sıraya geriledi - birkaç yıl önce emekli olan Arielle Moreau değil, onun küçük kız kardeşi Genevieve.

Sheila bize koçluk yapmak için orada olsaydı belki daha iyi olabilirdik. Ama olmadığı için mutluydum. Öpüşme ve ağlama alanından çıktığımızda kimseyle konuşmak istemedim. Heath'le bile.

Sahne arkasında patenlerimizi spor ayakkabılarımızla değiştirirken bana "Bu bizim ilk etkinliğimiz" diye hatırlattı. Yelena ve Dmitri buzun üzerindeydi ve Rus tango şarkıcısı Pyotyr Leshchenko'nun müziği eşliğinde yaptıkları dramatik dansla kalabalığı yeniden canlandırıyorlardı. "Kimse mükemmellik beklemiyor."

Bir önceki sezon, Garrett ve ben bu etkinliği büyük bir farkla kazanmıştık. Şimdi ise ilk büyükler Grand Prix serilerinde yarışacakları için *çok heyecanlı* olan bir çift gencin altında bronz madalya pozisyonunda oturuyordum. Mükemmelliğe ulaşamayabilirdim ama bu aşağılanmayı kabul edeceğim anlamına gelmiyordu.

Heath beni kucakladı. "Yarın hâlâ serbestiz. Henüz bitmedi."

Serbest dansımız da Sheila'nın eseri idi; klasik, baleden esinlenen bir parça, Mozart'ın serenadı o kadar sakın ki ilk dinlediğimde neredeyse uykuya dalacaktım. Program bize göre değildi ve ne kadar pratik yaparsak o kadar kötöleşiyorduk. Ama Sheila ısrar etti. Ne zaman itiraz etsek, *"Jürinin ne istediğini biliyorum"* diyordu. *Onlara başka bir yönünüzü göstermelisiniz.* Şüphelerimi bir kenara bıraktım ve ona güvenmeyi seçtim. Ne de olsa daha önce hep haklı çıkmıştı.

"Sanırım bir dakikaya ihtiyacım var," dedim Heath'e. "Basın toplantısından önce."

"Elbette." Heath beni iterek yürümeye başladı. "Bu tarafta bir salon gördüm, gidebiliriz-"

"Yalnız."

Durdu. Elini sırtımın altından çekti. "Neye ihtiyacın varsa."

Onu öptüm, sonra yüzündeki acıyı görmemek için gözlerim hâlâ kapalıyken arkamı döndüm. Ruslar programlarının sonuna gelmişlerdi ve alkışlar o kadar yüksekti ki salon deprem gibi sarsıldı.

Gürültü susturabileceğim kadar azalana kadar hareket etmeye devam ettim. Binanın derinliklerinde bir yerdeydim, birbirinin aynısı elik kapılar ve endüstriyel kanallarla kaplı uzun bir koridor.

Heath beni St. Louis'de buzdan çıkardığından beri ondan en uzak olduğum andı.

Başımı kül bloklarına yasladım ve hâlâ orada olduğunu unuttuğum yapay gülü ezdim. Saçlarım geriye doğru çekilebilecek kadar uzun değildi, bu yüzden çiçeği özenli bir toka ağıyla tutturmak zorunda kaldım. Kafa derimi tırmalıyor, çok hızlı döndüğüm her seferde sa tellerimi kökünden çekip çıkartıyorlardı.

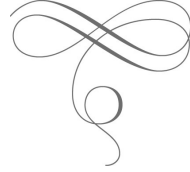
Öfkeli bir gülü yakaladım ve kopararak yere attım. Sonra üzerine bastım - bir, iki, üç kez, darbe dizimi titretti. Keşke patenlerim hâlâ ayağымda olsaydı da yapraklarını paralayabilseydim.

"Ne yapıyorsun?"

Öfke nöbetimi bölen ses kadındı, sert ve dumanlıydı. Rus aksanlı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 47

Veronika Volkova ayaklarımın dibindeki yıkık çiçeğe şaşkın bir bakış attı. "Sanırım ölmüş," dedi. "Ama bölmeme izin vermeyin."

Veronika ile ilk kez gerçekten konuşuyordum. Beklediğim gibi biri değildi. Yakından bakınca, o meşhur buz mavisi gözlerini muzip bir parıltı ısıtıyordu.

Yine de dehşet vericiydi ve her zamanki gibi kendine özgü samur paltosunun içindeydi. Başka bir kadın olsa şımarık bir sosyetik gibi görünürdü. Veronika değil. O kürkü sanki hayvanların derisini kendi elleriyle yüzmüş gibi giyyordu.

"İşiniz bittiyse," dedi, "basın toplantısı birazdan başlayacak. Yelena ve Dmitri elbette ilk sırada yer alıyor."

"Güncelleme için teşekkürler," dedim onu geçmeye çalışarak.

Veronika koridorun ortasında durdu. "Yine de basın size ve Bay Rocha'ya soracak pek çok sorusu olacağından eminim." Burnunu çekti. "Fransızlara güvenin, sekse içerikten daha fazla öncelik verirler."

Dik dik baktım. Kendimi kurda bakan bir tavşan gibi hissediyordum. "Bunların biz istemedik."

Bir elini salladı. Tırnakları ince bir nude tonuna boyanmıştı ama pençe gibi keskin törpülenmişti. "Bunu sana hayranlık duyan halkına sakla. Sheila'nın nasıl çalıştığını biliyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sheila Lin'in Hollywood'dan Hong Kong'a kadar her fotoğrafçının kişisel telefon numarasına sahip olduğunu kastediyorum." Veronika parfümünü koklayabileceğim kadar yakınımaya eğildi; güçlü, çiçeksi ve acı kış baharatları içeren bir koku. "Ve her zaman onun telefonlarına cevap veriyorlar."

Alay ettim. Sadece beni korkutmaya, koçuma karşı kışkırtmaya çalışıyordu. Orada olmayan koçumla. Bu sezon bizi cansız, uyumsuz programlarla boğan koçum. Ne kadar acımasız olurlarsa olsunlar, paparazzileri görmezden gelmemizi söyleyen kişi. Bizi ne kadar çabuk bulurlarsa bulsunlar, antrenman programımızı değiştirdikten sonra bile, yeni bir yere taşındıktan sonra bile daire. Her zaman tam olarak nerede olacağımızı bilirlerdi.

"Bu kadar şaşırmış görünme." Veronika samur yakasındaki tırnaklarını parlattı. "Şimdiye kadar oyunun nasıl oynandığını öğrenmiş olmalısın, Katarina Shaw."

Bildiğimi sanıyordum. Ama Sheila bambaşka bir seviyede oynuyordu.

"Artık fotoğrafınızı çekmek istemediklerinde ve size aşk hayatı," dedi Veronika, "işte o zaman endişelenmelisin."

Kalçaları sallanarak uzaklaştı, sanki peşinde yüzlerce talibi varmış ve hiçbiri umurunda değilmiş gibi. Heath beni bulmaya giderken yanından geçerken ona bir gülümseme attı. Heath, kızın saldıracağından korkmuş gibi irkildi.

"İyi misin?" Parçalanmış gül yapraklarına baktı, sonra koridora döndü; Veronika basın odasına doğru köşeyi dönmüştü. "Neden konuşuyordun-"

"Bana güveniyor musun?"

Heath bu soru karşısında irkilmiş gibiydi. Ama tereddüt etmeden cevap verdi.

"Tabii ki biliyorum."

"Güzel." Sırıttım ve elini tuttum. "Çünkü bu işi hâlâ kazanabiliriz."

VERONIKA VOLKOVA: Ne olduğunu bilmiyorum.

Bir şey oldu. Serbestte farklı patencilerdi.

Katarina Shaw ve Heath Rocha, Paris'teki 2006 Grand Prix etkinliğinde isimleri anons edilirken pistlerin yanında dururlar. Buza el ele adım atarlar ve sadece birbirlerine bakarlar.

KIRK LOCKWOOD: Onlar kaymaya başlamadan önce bile elektriği görebiliyordunuz.

Katarina ve Heath açılış pozlarını verirler. Katarina yukarı bakıyor, kolları beşinci pozisyonundaki bir balerin gibi başının üzerinde. Heath sanki onu çağırıyormuş gibi elini uzatıyor. Artık dokunmuyor ya da göz teması kurmuyor olsalar da, hâlâ birbirlerine bağlı görünüyorlar; aralarında görünmez bir ip gerilmiş. Müzik başlar: Mozart'ın Si Bemol Majör 10 numaralı Serenad'ının beşinci bölümü.

KIRK LOCKWOOD: Klasik bir şey yaptıklarını duyduğumda şaşırdığımı hatırlıyorum. Ayrılmadan önce Sheila'nın aklında Kat ve oğlu için bu parçanın zaten olduğunu düşünmüştüm.

Programı antrenman dışında kimse görmemişti. Ama Akademi'de birkaç kez kaydıklarını gördüm ve inanın bana *hiç* de öyle değildi.

Serbest danstan daha fazla görüntü: koreografi resmi ama Katarina ve Heath'in koreografiyi icra ediş biçimleri en baletik hareketleri bile şehvani kılıyor. Ne zaman yaklaşırsalar, sanki öpüşmenin eşiğindeymiş gibi görünüyorlar. Ne zaman ayrılırsalar, birbirlerine sarılmak için çaresiz görünüyorlar. Her bakışta, her dokunuşta, her adımda özlem ve arzularını dile getiriyorlar.

JANE CURREN: Buz dansı belli bir duygusallığa sahip olabilir, evet. Birçok program bir erkek ve bir kadın arasındaki aşkın güzelliğini ifade eder. Ama Bayan Shaw ve Bay Rocha'nın yaptıkları kabalığın sınırındaydı. Onları hayal etmeden izlemek imkansızdı.

Yapımcı (Offscreen): Neyi hayal ediyorsun? Bilirsin işte.

Lee Shaw ile bir başka röportaj, şimdi parlak ışıklı bir televizyon stüdyosunda. "Hadi ama dostum," diyor kaşlarını tıksintiyle çatarak. "Küçük kız kardeşimi bu şekilde düşünmek istemiyorum."

Bu program paten kaymak değil, ön sevişmeydi. Sadece Shaw ve Rocha Mozart'ı *bu kadar* seksi yapabiliirdi.

Bunu planladıklarını sanmıyorum. Sadece o ana kapıldılar.

Belki Heath kendini o ana kaptırmıştır. Ama Kat? O sürtük ne çok iyi biliyordu. Ve işe yaradı.

Son pozlarını veriyorlar: ilk pozisyonlarını tekrarlıyorlar, ancak şimdi buzun ortasında birbirlerine yakınlar ve adamın kolları Katarina'nın etrafında. Kalabalık onaylarını haykırıyor ama Katarina ve Heath onları duymuyor gibi görünüyor. Katarina Heath'in kolları arasında dönüyor ve onu dudaklarından öpüyor. Tezahüratlar daha da yükselir.

JANE CURRER: Sanırım bu tür bir gösteri Fransız kalabalığına hitap eder.

Evet, cinsel gerilimi arttırdılar. Ama teknikleri de harikaydı. Her unsuru hassas bir şekilde vurdular. Mükemmel zamanlama, temiz kenarlar. Tek bariz hata kombo kaldırışlarının çok uzun sürmesiydi; on iki saniyeyi aşan her şey için gerekli bir kesinti var.

Cezalı kaldırışın ağır çekim görüntüsü: Katarina zarif bir pozla Heath'in omzuna oturmak için sallanıyor, sonra aşağı inerek bir eliyle boynunun arkasını tutuyor. Karın gücüyle tuttuğu bacakları uzuyor ve dönerken zarif bir yay oluşturuyor.

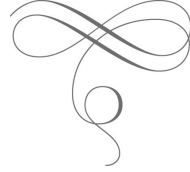
Hata gibi bile görünmüyordu. Birbirlerini dayanamıyorlarmış gibi görünüyordu.

Katarina ve Heath birlikte oturmuş, puanlarını beklemektedirler. Puanlar görüldüğünde, daha da tutkulu bir şekilde tekrar kucaklaşırlar. Kameralardan habersiz görünüyorlar.

"Bu ikisi için öpüşürken ağlamak yok!" Kirk Lockwood yorum kabininden bağırıyor. "Fransızların ve Rusların neler yapacağını bekleyip göreceğiz ama bu sayıları aşmak zor olacak. Bu kesin: Shaw ve Rocha geri döndü."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 48

"T Bu oldukça iyi bir geri dönüş oldu," dedi muhabir ses kayıt cihazını havaya kaldırarak. "Son dönemde işleri tersine çevirmeyi nasıl başardınız?

serbest dans?"

Heath ve ben Palais Omnisports de Paris-Bercy'nin basın odasının önündeki kürsüde uzun bir masanın arkasına oturduk - tam ortada, onur yeri.

Altın madalyalıları için ayrılmış.

Heath, "Bilmiyorum," diye cevap verdi. Eli masanın eteğinin gizlediği kalçamın üzerindeydi. "Bugün sadece hissediyorduk, sanırım."

Volkova ve Kipriyanov gümüşle yetinmek zorunda kalırken, Moreau ve Emanuel bronz madalyanın sahibi oldu. En azından Genevieve sonuçtan dolayı kendinden geçmiş görünüyordu. Üçüncülük için gerçekten heyecanlanmanın nasıl bir his olduğunu zar zor hatırlayabildim.

"Bu kadar geleneksel bir şeye kaymak konusunda şüphelerimiz vardı," dedim. "Ama sonunda bunu kendimize özgü hale getirmenin bir yolunu bulduk."

Muhabirler sanki diğer patenciler orada değilmiş gibi her takıldılar. Yıllardır medyaya konuşmakla ilgili endişelerim vardı ama bu neredeyse eğlenceliydi.

Bir başka muhabir bana "Koçunuzla görüştünüz mü?" diye sordu. "Yaşadığın son mücadelelerden sonra senin için çok heyecanlanmış olmalı."

"Henüz değil. Ama eminim Sheila bizimle gurur duyacaktır."

Böyle bir şey olmadığından emindim. Eğer orada olsaydı, bize pratikte yaptıklarımıza sadık kalmamızı, jüriye ince ve zarif olabileceğimizi göstermemizi söylerdi.

Ama Sheila binlerce mil uzaktaydı. Ve insanlar Heath ile benim "ince" ya da "zarif" olmamızı istemiyorlardı. Büyük, destansı bir aşk hikayesi istiyorlardı. Ham, elbiselerini yırtan bir tutku istiyorlardı. Sadece sevgili olmamızı istemiyorlardı, birbirimize *o kadar* aşık olmamızı istiyorlardı ki, birlikte olmak için tüm dünyayı yakabilirdik.

Birbirimize gerçekten bağlanarak sonunda müzikle de bağ kurduk. Şimdiye kadarki en iyi kayışımızdı ve bunu kanıtlayacak altın madalyamız da vardı.

Gazeteci denizine gülümsedim. Heath'in eli kalçamda daha yukarı kaydı.

"Sıradaki soru."

-

İki yorucu yarışma gününün, basın toplantısının, madalya töreninin ve bitmek bilmeyen fotoğraf pozlarının sonunda bitkin düşmüş olmam gerekirdi. Bunun yerine, patenlerimi tekrar takmaya ve her şeyi baştan yapmaya hazır hissediyordum.

Nihayet gün batımından çok sonra arenadan ayrıldık. Seine Nehri'nin üzerindeki kararmış gökyüzüne karşı kamera flaşları hâlâ görüş alanımda parlıyordu.

Heath'e, "Hadi dışarı çıkalım," dedim. "Nereye gidelim?" diye sordu. "Nereye istersek."

Gençtik, aşıktık, Paris'teydik. Altın madalya ve binlerce dolar para ödülü kazanmıştık. Eğlenmeyi hak ediyorduk.

Otele döndüğümde, sergi sonrası gala yemeği için hazırladığım straplez mini elbisemi giydim. Genellikle üzerine mantıklı bir hırka ve kaval kemiğimdeki yarayı örtecek kadar opak külotlu çorap giydim.

O gece değil. Heath'in gözleri beni görünce kocaman oldu ve romantik akşam yemeğimiz boyunca bakmaktan vazgeçmedi. Şef garson bizi bir masaya oturttu.

Restoranın ön penceresinde mum ışığında iki kişilik bir masaya oturduk ve masada Bordeaux kadehlerimizi koyacak kadar yer bırakmayacak kadar büyük bir şarküteri tabağı sipariş ettik. Üç kremalı Brie ve trüf cipslerini kayrak levhadan koparıırken, bacağımı Heath'in bacağına doladım, kimin görebileceğini umursamadan.

Akşam yemeğinden sonra dansa gitmeye karar verdik - *gerçek* dans, yargılanmamış ve koreografısız. Titrek bir neon tabela bizi karanlık bir merdivenden aşağıya ve bir gece kulübünden çok bir mağaraya benzeyen bir alana çağırmadan önce birkaç bölgede dolaştık. Kaba tuğlalar tonozlu tavanlardan fişkırıyor, flaş ışıkları ve disko topları engebeli yüzeyi süslüyordu.

Heath ve ben sıkışık dans pistinin ortasına doğru ilerledik ve önümüzdeki birkaç saat boyunca tek yaptığımız *hareket etmektir*. Elektronik ritim vücudumda zonkluyordu. Heath arkamda dans ediyor, ellerini kalçalarımın üzerine koyuyor, boynumu öpüyordu ve ben ısı, gölge, ses ve *ondan* başka hiçbir şeyin farkında değildim.

Nihayet gerçek dünyaya geri döndüğümüzde saatin kaç olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Yağmur yağmaya başlamıştı ama biz çoktan terden sıırılsıklam olmuştuk. Elbisem ikinci bir deri gibi üzerime yapışmıştı, Heath de atletine kadar soyunmuş, düğmeli bluzunu dans pistinde bir yerlerde bırakmıştı. Ayakkabılarımı çıkardım ve sağanak yağmurda yalınayak koştum, başım dönüyordu, gülüyordum, otelimize kadar su birikintilerine sıçradım.

Süitin kapısı arkamızdan kapanmadan önce, ıslak giysilerimizden kurtulmuş, yağmurdan sıırılsıklam olmuş bedenlerimizden buhar yükselmiş, kırmızı kadife aşk koltuğuna yuvarlanmıştık çünkü birbirimizi yatağa ulaşamayacak kadar çok istiyorduk.

Heath daha sonra uyuyakaldı, klasik bir heykel gibi minderlerin üzerine uzandı. Ben de uyumaya çalıştım ama damarlarımda şimşekler çakıyormuş gibi hissediyordum.

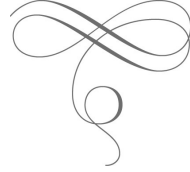
Kendimi kolunun altından kurtardım ve komodinden cep telefonumu aldım. Ekran aydınlandı ve damask duvar kağıdının üzerine gölgeler düşürdü.

İki cevapsız arama, ardından tek bir mesaj, hepsi aynı numaradan. Birkaç saat önce, biz hâlâ dans ederken gönderilmişti - Paris'te gecenin bir yarısı, Çin'de sabahın ilk saatlerinde. Mesajı okuduğumda midem korkuyla sıkıştı.

Hemen beni ara.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 49

I Heath'i uyandırmak istemediğim için bornozuma sarındım ve telefonumu alıp otel odasının Place du Panthéon'a bakan küçük terasına çıktım. Meydan sessiz ve , ama fırınlanmış ekmek kokuları yükseliyordu. arnavut kaldırımli sokaklarda.

Sheila ilk zil sesinde cevap verdi.

"Paris'te geçirdiğin zamanın tadını çıkardığını görüyorum," dedi. Sesi zamankinden daha sakindi. Kalbim daha hızlı atmaya başladı.

"Evet." Yutkunmaya çalıştım ama ağzım çok kuruydu. "Biz-"

"Kendini rezil ettin."

"Biz kazandık."

Çin Kupası'nda bronz madalyaya zar zor tutunan Bella ve Garrett'ın aksine.

"Sadece paten kayma şeklinden bahsetmiyorum," dedi. "Şehrin her yerinde bu şekilde devam ederken aklından ne geçiyordu?"

Paris'te gün ağarırken, gecemizin fotoğrafları tüm internete yayılmıştı. Birkaç gün sonra Charles de Gaulle'den kalkan uçağımız LAX'e indiğinde, bütün gazete bayileri bizim maceralarımızı anlatan değersiz dergilerle doluydu. Hatta bir magazin gazetesi, "Paris'teki Tutku Gecemiz" hakkında, otelimizdeki diğer konukların "yüksek sesli zevk çığlıkları" ve "çatırdayan mobilyalar" ile uyandıklarından şikâyet ettiklerini iddia eden alıntılarla dolu bir kapak haberi bile yayınladı. İlk başta, otelimizin

Özel kutlama halka açık bir gösteriye dönüşmüştü ama insanlar buna bayılmıştı, tıpkı cinsel içerikli Mozart programımıza bayıldıkları gibi. Buz dışındaki tutkumuz fantezinin bir parçasıydı.

Yine de bunların hiçbiri henüz gerçekleşmemişti. Sheila'nın dünyanın öbür ucundan bu kadar çok şeyi bu kadar çabuk öğrenmesinin tek bir yolu vardı.

Veronika Volkova'nın sesi kafamın içinde yankılandı. *Oyunun nasıl oynandığını biliyor olmalısın.*

"Paten kayışım hakkında bana geri bildirim vermek istiyorsan, tamam," dedim. "Ama boş zamanlarımda ne yaptığım sizi ilgilendirmez. Bu benim hayatım ve-"

"Eğer bir şampiyon olmak istiyorsanız, paten sizin hayatınız olmalı. Ve koçunuz olarak yaptığınız her şey beni ilgilendirir. Siz ve Bay Rocha benim yöntemlerimi beğenmiyorsanız başka bir antrenör bulabilirsiniz."

Akademi'ye dönmeye karar verdiğimizde bunu tahmin etmeliydim. İkizlerin Olimpik doğum haklarına mal olduktan sonra Sheila'nın Heath ve beni kollarını açarak karşılayacağını düşünmek saflıktı. Bizi serbest bırakabilirdi, gidip başka bir yerde antrenman yapmamızı söyleyebilirdi ama onun kontrolü altında etkisiz hale getirilebilecek bir tehdittik.

Çocuklarının daha parlak olması için bizi lekelemek gerekiyorsa, Sheila tereddüt etmezdi. Ne kadar öfkeli olsam da, küçük ve acımasız bir parçam bu kadar acımasız olduğu için ona hayranlık duyuyor ve bunu daha önce göremediğim için kendimi suçluyordu. Sheila bize medyanın ilgisini görmezden gelmemizi söylediğinde, bunun on yıllar boyunca spot ışıkları altında kalmasından kaynaklanan bilgece bir tavsiye olduğunu düşündüm. Ama Sheila Lin hayatında hiçbir zaman basını görmezden gelmemişti. İstediklerini elde etmek için onlarla oynamıştı; aynı şekilde Heath ve benimle de kendi kariyerimizi, kendi hikâyemizi kontrol etmemizi engellemek için oynamıştı.

"Lin Buz Akademisi'nde öğrenebileceğimiz her şeyi öğrendiğimizi düşünüyorum."

Kafamda kelimeler kötü ve güçlüydü; onları yüksek sesle söylediğimde sesim kaybolmuş küçük bir kız gibi çıkıyordu. Sheila uzun bir süre sessiz kaldı. Rüzgâr yükseldi ve Panthéon'un çatısındaki Fransız bayrağını dalgalandırdı. Bornozumu daha sıkı çekiştirdim, gözlerim yaşardı.

"Dediğiniz gibi Bayan Shaw." Sesi soğuktu ama içinde bir parça keder duyduğuma yemin edebilirdim. Belki de bu sadece hüsnükuruntudan ibaretti. "Bu senin hayatın."

Telefonu kapattı. Teras kapısı gıcırdayarak açılırken telefonumu kapattım. Heath eşikte duruyordu. Şortunu giymişti ama hâlâ yarı uykulu görünüyordu.

"Sheila'yla konuştum," dedim.

Gerisini ona anlatmadım. Gerek de yoktu zaten. Yüzümün her yerinde bunu görebiliyordu.

Elini uzattı. "Yatağa gel."

Bornozumu çıkardım ve birlikte çarşafın altına girdik. Heath alnımdan öptü.

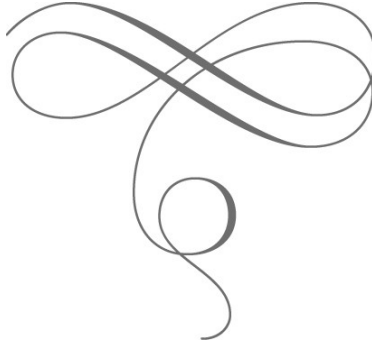
"Ona ihtiyacımız yok, Katarina. Tek ihtiyacımız olan birbir."

Gözlerimi kapatıp kalp atışlarını dinledim ve en azından bir an için ona inanmaya karar verdim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM IV

Oyun

OceanofPDF.com

GARRETT LIN: Kat ve Heath'in kariyerinin bir sonraki aşamasını nasıl tanımlayabilirim?

Her yerde. İki yıl içindebeş farklı ülkede on farklı koçları mı oldu?

Dehşet verici. Sheila Lin ile yollarını ayırmak yaptıkları en büyük hata olabilir ve bu da bir şey ifade ediyor.

Başıma gelen en güzel şey. Bu küçük ilgi orospuları o kadar çok içerik sağladı ki, yetişmek zordu.

Sanırım "vahşi" diyeceğim. Birden fazla şekilde.

FRANCESCA GASKELL: O günlerde Shaw ve Rocha *her* yerdeymiş gibi görünüyordu.

Katarina ve Heath bir film galasında kırmızı halıda poz veriyor. Yeni bir dans kulübünün açılışında şampanya patlatıyorlar. Bir talk-show kanepesinde gülüyorlar. Katarina'nın saçları çene hizasına kadar uzamış ve her ikisinin de profesyonel stilistler tarafından giydirildiği belli.

INEZ ACTON: Yaptıkları o çıplak çekim her yerdeki biseksüellere yönelik bir saldırıydı. Bırakın yaşayalım.

Katarina ve Heath'in ESPN The Magazine'in yıllık Vücut Sayısı için yaptıkları fotoğraf çekiminin kamera arkası görüntüleri. Adamın kolu kadının göğsünde ve kadının kalçası adamın leğen kemiğini kapatmış şekilde poz veriyorlar.

Bir de YouTube'daki süper kesimler vardı. Pornografik, temelde.

Hayran yapımı bir YouTube videosundan bir parça oynatılıyor: Shaw ve Rocha'nın programlarından seksi anların dramatik filtrelenmiş klipleri, Nelly Furtado'nun "Promiscuous" şarkısına uyacak şekilde düzenlenmiş.

INEZ ACTON: Buz pateni derneğinin videoları kaldırtmaya çalıştığını duydum - yayın haklarıyla ilgili bir şey mi? Bana sorarsanız büyük bir hata yaptılar. Bunlar buz dansı için şimdiye kadar yapılmış en etkili reklamlardı.

Shaw ve Rocha hala büyük bir şampiyonluk kazanmamışlardı. Ama halk onlarla atletik becerileri için ilgilenmiyordu. Katarina ve Heath *ünlülerdi*.

GARRETT LIN: Şimdiye kadar duyduğum en çılgınca şey... Sanırım buna "hayran eylemi" diyorlar?

Aman Tanrım, erotik hayranlar. İnternetteki yabancıların sevişmeniz hakkında çok bölümlü destanlar yazdığını hayal edin.

Hayır, elbette okumadım. Sadece duyduklarımı söylüyorum.

ELLIS DEAN: *(Boğazını temizler, sonra cep telefonunun ekranından okur.)* "Heath onun sıcak, ıslak merkezine doğru itti. 'Tanrım, Katarina,' diye inledi kadın onun kaya gibi sert aletine binerken. 'Hatta bir şampiyon gibi sikişiyorsun.' İnanabiliyor musunuz, bu en iyilerinden biri. Kiss & Cry'da 2008 Ulusal Şampiyonasından önce bir derleme yapmıştık.

GARRETT LIN: Bella ve ben Kat ve Heath ile hâlâ iletişim halindeydik, evet. Birbirimizi sadece yarışmalarda görüyorduk.

FRANCESCA GASKELL: Bunu söylediğim için kendimi kötü hissediyorum ama artık Akademi'de olmamaları güzeldi. Herkes rahatlayabilir ve sadece paten kaymaya odaklanabilirdi.

KIRK LOCKWOOD: Shaw ve Rocha kesinlikle en ünlü buz dansı ekibiydi. Aynı zamanda en iyilerinden biriydiler. O kadar uyumluydular ki, bazen hep birlikte hata yapıları!

Spokane'deki 2007 ABD Ulusal Yarışması'ndaki orijinal dans sırasında, Katarina ve Heath aynı anda ve şekilde hala geleneksel tango müziği yerine Kate Bush'un "Under Ice" şarkısına ritim tutarak twizzle'larına takılırlar.

Dürüst olmak gerekirse berbat görünüyordu. Tüm o ilgi. Kız kardeşim ve ben halkın gözü önünde büyüdük ama yaşadıklarımız bunun yanında sönük kaldı.

İlgiye *bayıldılar*. En azından Kat seviyordu. Ve Kat'ın sevdiği her şeyi, Heath de en azından seviyormuş gibi yapıyordu.

JANE CURREN: Belki de antrenmanlarına daha fazla zaman ayırıp fotoğraf çektirmek için daha az zaman harcasalardı, sonuçlarından daha mutlu olurlardı. Herhangi bir yarışmaya yeni bir koçla mı yoksa hiç koç olmadan mı katılacaklarını asla bilemezdik.

Koçun tutarlılığının olmaması bir sorundu. Tüm bu kargaşa ve dikkat dağınıklığına rağmen bu kadar iyi kaymaları dikkate değer.

Katarina'nın kardeşi Lee, her şeyi anlatan bir röportaj daha veriyor: "Babamız ona asla hayır demezdi. Gözleri tıpkı annemizin gözlerine benziyordu. Katie, o teslim olana kadar gözlerini silah nişangahı gibi ona dikerdi."

INEZ ACTON: Katarina ve Heath'in isyankâr, seksi, hiçbir şeyi umursamayan bir havası vardı. İnsanların onlarda sevdiği ve nefret ettiği şey buydu. Ama hepimiz biliyoruz ki "kötü çocuk" ve "kötü kız" toplumumuzda çok farklı muamele görüyor.

JANE CURREN: Şampiyon patenciler rol model olmalıdır. Belki bunu söylemem eski moda olacak ama özellikle de bayanlar. Pek çok genç kadın onları örnek alıyor.

İsveç'in Göteborg kentinde düzenlenen 2008 Dünya Şampiyonasındaki serbest dansın hemen ardından çekilen video görüntüleri. Ellis Dean, Katarina ve Heath'i öpüşüp ağlarken yakalıyor. Artık özel basın iznine ve profesyonel kayıt ekipmanına sahip.

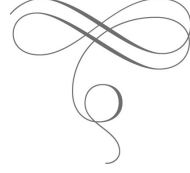
"Gümüşler hakkında ne hissediyorsun?" diye soruyor. "Çünkü bana sorarsanız, siz kazıklandınız."

Heath elini Katarina'nın dirseğine koymuş, sanki onu tutmak istiyor. Ama Katarina çok sinirliydi. "Sonuçlar saçmalık, ben de öyle düşünüyorum. Kipriyanov o kombo dönüşten çıkarken neredeyse yüz üstü düşüyordu. Hakemler bize altın madalya vermek istemedi."

JANE CURRER: Katarina Shaw'ın genç nesil patenciler üzerindeki etkisini düşündükçe ürperiyorum. Ve bugüne kadar da öyle olmaya devam ediyor.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 50

I 2009 yılında Ulusal Şampiyona Cleveland'a geri döndü.

Heath ve ben arenanın kapısından el ele girdik, tıpkı dokuz yıl önce olduğu gibi. Ama diğer her şey farklıydı.

Isıtıcısı bozulmuş paslı bir kamyonetle I-90'ın doğusunda saatlerce yol almak yerine, Saint Lucia'daki bir tatil köyünden doğrudan birinci sınıf uçakla gelmiştik. Yol kenarındaki çamurlu bir motel yerine beş yıldızlı bir otelde kalıyorduk ve özel bir araba bizi ısınma turları için tam zamanında yarışma alanına götürdü. İlk Ulusal Yarışmamızda kimse kim olduğumuzu bilmiyordu. Şimdi ise isimlerimizi haykıran bir hayran kitlesi tarafından karşılandık.

Tribünlere baktığımızda isimlerimizi gördük: pankart ve tabelaların üzerine bir ayak boyunda parıltılı boyayla yazılmış, Kit Kat ve Heath bar şeker ambalajları kullanılarak kolajlanmış, öpüştüğümüz ekran baskılarının üzerindeki ev yapımı nakşedilmiş, hatta spor ajansımızın bizim adımıza müzakere ettiği birçok kârlı marka kampanyasından biri olan "Cesur Madalya Favorisi" adlı ince bir altın parlaklığına sahip canlı kırmızı bir ton olan imza rujum yüzlerime karalanmış.

Patenlerimizden ısınma giysilerimize ve iç çamaşırlarımıza kadar giydiğimiz her şey bir sponsorluk ortaklığı ya da başka bir yolla sağlanıyordu. Görünen o ki, istediğiniz her şeyi karşılayabilecek kadar zengin olduğunuzda, insanlar size her şeyi bedavaya vermek için can atıyor. Saint Lucia'daki iki haftalık konaklamamız da bedavaya gelmişti, çünkü Heath'in birkaç fotoğrafı

Tatil köyünün özel kabinlerinden birinin dışında çıplak sırtıma güneş kremi sürmek rezervasyonların fırlamasına neden olacaktı.

Her şeyimiz vardı. Ulusal şampiyonluk dışında.

O sezona kadar yenilmemiştik. Skate America'da altın. NHK Trophy'de altın. Goyang'daki Grand Prix Finalinde altın madalya kazandık ve tüm büyük rakiplerimizin üzerinde podyumun en üst basamağında yer aldık: Volkova ve Kipriyanov gümüş madalya basamağında, Bella ve Garrett bronz madalya ile.

Yaklaşan Dünya Şampiyonası'nın bir ön gösterimi olmasını umuyordum. Etkinlik o yıl Los Angeles'ta yapılacaktı ve ikizleri kendi sahalarında alt etmeyi dört gözle bekliyordum.

Ama önce Ulusal Yarışmaları kazanmamız gerekiyordu. Hem zorunlu hem de orijinal danslardan sonra birinci olmuş ve Lins'e karşı beş puanlık bir üstünlük elde etmiştik. Bella ve Garrett'in serbest dansını izlemedik ama onlar puanlarını beklerken Jumbotron'a hızlıca bir göz attım. İkizler bitkin görünüyordu ve Sheila'nın dudakları derin bir hayal kırıklığına işaret etmek için kullandığı o sert gülümsemeye bürünmüştü. Yeterince başarılı olamamışlardı.

Frannie Gaskell, Bella'yı öpücük ve ağlama faslının dışında yakalayarak ona rahatlatıcı bir sarılma verdi; Bella da kollarını iki yanına sıkıştırmış bir halde, sırtını dikleştirerek bunu kabul etti. Frannie ve partneri üçüncü sıradaydı, Bella ve Garrett'in birkaç on puan gerisindeydiler.

Heath ve ben pistin etrafında dönüp isimlerimizin anons edilmesini beklerken, Heath'in dikkati biraz dağılmış gibiydi. Birden fazla kez elimi bıraktı ve paten bağcıklarını ayarlamak için eğildi. Midemde soğuk bir endişe taşı yuvarlandı. Öndeydik, evet, ama temiz kaymalı, jürinin bizi altın madalyadan mahrum bırakmayacağından emin olmalıydık.

Müzik başladığında endişelenecek bir şey olmadığını fark ettim. Heath ve ben her zamanki gibi uyum içindeydik. Serbest dansımız alandaki diğer herkesten tamamen farklıydı, Heath'in kendi düzenlediği karamsar klasik piyano ve endüstriyel rock'ın katmanlı bir karışımına göre ayarlanmıştı. Sadece köşeli file panellerle süslenmiş formda siyah kostümler giymiştik ve koreografi güçlü, neredeyse agresifti, gücümüzü, buzu birlikte ince ayarlı bir makine gibi nasıl kapladığımızı gösteriyordu.

Sheila Lin muhtemelen bundan nefret etmiştir. İyi ki artık koçumuz değil.

O noktada resmi olarak bir koçumuz yoktu. Teknik uzmanlar, koreograflar ve eğitimden oluşan bir ekip kurarak dünyanın dört bir yanındaki eğitim merkezlerine gidiyor, bir sonrakine geçmeden önce her birinden alabileceğimiz şeyleri alıyorduk. Geleneksel değildi ama bizim için işe yarıyor gibiydi. Kariyerimizi kontrol ediyorduk. Kaderimizi kontrol ediyorduk.

Bazen sanki dünyadaki tüm buz dansı otoriteleriyle çalışmışız gibi geliyordu ama koleksiyonumuzda bir kişi eksikti: Heath'in üç yıllık yokluğunda tekniğini geliştiren kişi. Hâlâ bana nerede olduğunu, nasıl bu kadar hızlı bir gelişme kaydettiğini söylemiyordu. Bu konudaki sessizliği beni giderek daha fazla sinirlendiriyordu, ama ne zaman bu konuyu açmaya çalışsam, gözlerinde perili, uzak bir bakışla beni susturuyordu - çocukluğumdan çok iyi hatırladığım bir bakışla, tanışmamızdan önceki hayatına en ufak bir gönderme yaptığımda. Bir şey açıktı: her ne yaşıyorsa, tekrar yaşamak istemiyordu. Ya da beni buna maruz bırakmaya.

Kendimi bunun önemli olmadığına ikna etmeye çalıştım. Heath beni seviyordu. Benimle başkalarıyla paylaşabileceğinden daha fazlasını paylaştı. Bir gün bana sırlarını anlatacaktı ya da anlatmayacaktı. Bu arada, biz kazanıyorduk.

Müziğimiz bir piyano glissando'su ve tıslayan bir elektronik nabızla sona erdi. Nefes nefese kalarak son pozu verdik. Başardık, bunu iliklerime kadar hissedebiliyordum. Ulusal şampiyon olacaktık. Garrett'la üç kez şampiyon olmuşum. Ama Heath ile kazanmak -ve tam olarak istediğim şekilde kaymak, gücümü dizginlemeyi reddetmek- çok daha fazla şey ifade ediyordu.

Selam vermeye başladım. Sonra Heath'in durmadığını fark ettim. Hâlâ elimi tutuyordu ama buzun üzerine diz çökmüştü.

İlk aklıma gelen bir sorun olduğuydu; kırık bir bağcık, bir kas krampı. Ya da daha kötüsü, bir sakatlık. Ama yüzümü ona döndüğümde, başparmağıyla işaret parmağı arasında sıkıştırılmış bir şey tutarak bana bakıyordu.

Bir elmas yüzük.

Ben acımasız bir kaltağım ama ben bile itiraf edebilirim: Kahretsin, bu çok romantikti!

Heath Rocha, 2009 ABD Ulusal Şampiyonasında Katarina Shaw'a evlenme teklif etmek için dizlerinin üzerine çöküyor. Kalabalığın enerjisi ne olduğunu anladıklarında değişir, Katarina'nın kendisi de anlamadan birkaç dakika önce.

Halka açık teklifleri çok manipülatiftir. Onu bu şekilde zor durumda bıraktığına inanmadım.

Şaşırdım, evet. Doğruyu söylemek gerekirse, Heath'i ne kadar severse sevsin, Kat'in evlenmek istediğinden bile emin değildim. Ama onu benden daha iyi tanıdığını düşündüm.

Katarina'nın şok olmuş yüzünün yakın çekimi arenadaki tüm ekranlarda oynatılır. Heath'e bakıyor, elini ağzına kapatmış.

FRANCESCA GASKELL: Altın madalya ve nişan yüzüğü, hepsi bir gecede! Daha ne isteyebilirdi ki?

GARRETT LIN: Ulusal yarışmalardan önce iki haftalığına Karayipler'de bir tatil köyüne gitmişlerdi ve bana soruyu orada sorabileceği aklıma gelmişti. Aslında çoktan gizlice nişanlanıp nişanlanmadıklarını ve bunun göstermelik olup olmadığını merak ettim.

INEZ ACTON: Katarina Shaw dört kez ulusal şampiyon olmanın eşiğindeydi. Ama birdenbire herkesin umurunda olan tek şey onun bir eşi olmasıydı.

Bir muhabir, Illinois kırsalındaki bir benzin istasyonunun dışında Lee Shaw'a

yaklaşır. "Hey, Lee! Kız kardeşinin nişanı hakkında bir yorumun var mı?"

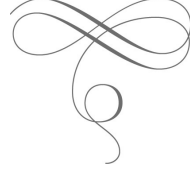
Lee dönüyor. Belli ki nişanı ilk duyuyor ama belli çalışıyor. "Onun için çok heyecanlıyım tabii ki. Heath

için de. Bu kadar uzun sürmesine şaşırdım."

Kameraya yaklaşıyor, doğrudan objektife bakıyor. Gözleri kararmış ve cildinde sağlıksız bir solgunluk var.

"Koridorda seninle yürüyecek birine ihtiyacın var Katie," diyor, "beni nerede bulacağını biliyorsun."

BÖLÜM 51

D *Kusma.*

Heath'in ne yaptığını fark ettiğimde ilk düşündüğüm buydu.

Sonra düşündüm: *Hayır. Lütfen, hayır. Bu şekilde olmaz.*

Ama onca insan izlerken, flaşlar havai fişek gibi patlarken, yüzüm yirmi fit yüksekliğindeki bir ekrana yansıtılırken, tek söyleyebileceğim *evetti*.

Yüzüğü aldım ve öpüştük, beni döndürdü ve seyirciler alkışladı. Öpüşüp ağlamaya başladığımızda, elmas hâlâ elimdeydi. Heath parmağıma takmak için yumruğumu açmak zorunda kaldı.

Daha fazla tezahürat. Bize doğrultulmuş o kadar çok kamera vardı ki sayamadım bile.

Elim acıdı. Yüzüğü o kadar sıkımdım ki, altın çatallar avucumu oymuştu.

Sonunda işaretlerimiz ortaya çıktı ve resmen ulusal şampiyon olduk.

Tekrar öpüştük. Ayağa kalktık, el salladık ve yüzüm acıyana kadar gülümsedik.

Madalya töreni için sıraya girdiğimizde, Frannie Gaskell elimi tuttu ve elmasın arenanın ışıkları altında parıldamasına sevinerek ciyakladı.

Daha sonra yapılan basın toplantısında ilk soru aslında bir soru bile değildi: "Bize yüzüğü göster Katarina." İstediklerini yaptım, parmaklarımı açarak yüzük parçalarının parlamasını sağladım.

Yüzük çok güzeldi. Anneminkine benziyordu - Los Angeles'a ilk seyahatimizin parasını ödemek için sattığım Art Deco aile yadigârına. Heath, o parçayı hatırlamasına dayanarak özel olarak yaptırdı. Gazetecilere de böyle söyledi. Bunu sezon başlamadan önce planlamıştı, şampiyonluğu kazandığımız zaman için. Yüzüğü saklamak için kostüm tasarımcımıza pantolonunun içine özel bir cep diktirmişti. Biz paten kayarken düşmesinden o kadar korkuyordu ki, sürekli kontrol edip sağlam olduğundan emin oluyordu.

Gülmem gerektiğinde gülümsedim ve güldüm ve Heath'in dikkatinin dağılmasının nasıl puan kaybettirebileceğini, hatta belki de şampiyonluğa mal olabileceğini düşünmemeye çalıştım. Elimi dirseğine doladım, böylece yüzük her resimde görünür kaldı. Soru üstüne soru cevapladım. Hiçbiri performansımızla ilgili değildi.

Daha sonra Bella yaklaştı. Bana sarıldı - yakın olduğumuz zamanlarda bile sık sık yaptığı bir şey değildi. Ona Akademi'den ayrılmamızın gerçek nedenini hiç söylememiştim, annesinin bizi sabote ettiğine dair şüphelerimi hiç açıklamamıştım. Bella ve ben hâlâ dostça rakiplerdik ama artık en iyi arkadaş olduğumuzu söyleyemezdim.

Kollarını bana doladı. Boynuma ulaşmak için parmak uçlarında durmak zorunda kaldı.

"İyi misin?" diye sordu.

Sertleştim. Sonra rahatlayarak ona yaslandım. Diğer herkes beni tebrik yağmuruna tutarken, Bella Lin sahte sevincimi anlamıştı.

"Tebrikler," dedi Bella. "Bugünkü paten kayma şekline, ve sadece buna. Her sürtüğ evlenebilir ama-"

"Ama ulusal şampiyon olmak için özel bir kaltak mı gerekiyor?"

"Aynen öyle." İkimiz de güldük ve tekrar kucaklaştık. "Worlds'te senin için geleceğim."

Gülümsedim. "İyi edersin."

"Ve eğer benden bir bekarlığa veda partisi, gelin partisi ya da benzeri bir şey planlamamı istersen, dizine vurması için bir adam tutarım."

"Adil görünüyor."

Omzumu sıktı. "Podyumda görüşürüz Shaw."

-

"Dışarı çıkıp kutlama yapmak ister misin?" Heath, Ritz-Carlton'a dönmek üzere şoförlü arabamıza yerleşir yerleşmez sordu. "Yoksa evde kalıp kutlamak mı?"

O kadar ateşli bir bakışla baktı ki, mahremiyet bölmesinin kıvrılmış olmasına sevindim, parmak eklemlerimi öptü, tam yüzüğün üstünden. Elim tekrar yumruk oldu.

Heath çekildi. "Sorun nedir?"

"Bilmiyorum." Gerçekten bilmiyordum. Onu seviyordum. Sonsuza kadar onunla olmak istiyordum, yirmi beş yaşında sonsuzluğu anlayabildiğim kadarıyla. Ama parmağımdaki pırlantaya her baktığımda, içimi buz sarkıtları deliyormuş gibi hissediyordum.

"Kahretsin," dedi. "Bundan nefret , değil mi?"

"Ben sadece..." Bella'yla çok daha kolay olmuştu. "Neden şimdi?"

"Cleveland'a geri dönmek, şampiyonluğu kazanmak - sanki tam bir daire çizmişiz gibi." Parmaklarını saçlarında gezdirerek iç çekti. "Romantik düşünmüştüm."

Elimi deri koltuğun üzerinden ona doğru kaydırdım.

"Öyleydi." "Özür dilerim. Gerçekten bunu isteyeceğini düşünmüştüm."

İlişkimiz herkesin gözü önünde bir gösteriye dönüşmüştü; benim de herkesin gözü önünde bir evlenme teklifi isteyeceğimi düşünmesi hiç de şaşırtıcı değildi. O çizgiyi atlayana kadar çizginin orada olduğunu bile bilmiyordum.

"Eğer benimle evlenmek istemiyorsan," dedi, "bu-"

Ona doğru döndüm, emniyet kemeri köprücük kemiğimi kesiyordu. "*Tabii ki* seninle evlenmek istiyorum, Heath. Beni şaşırttın, hepsi bu."

Araba yavaşladı ve otelin önüne yanaştı.

"Dünya Şampiyonası'nı kazanmaya odaklanalım," dedim. "Sonra düğün işlerini hallederiz."

Ancak, Worlds'den sonra Stars on Ice turnesi için ayrılıyorduk. Bu biter bitmez, gelecek sezon için hazırlanma zamanı gelmiş olacaktı. Olimpiyat

sezon.

"Aceleye gerek yok," dedi Heath. "Hayatımızın geri kalanına sahibiz."

OceanofPDF.com

Karanlık bir buz arenasının üzerinde çok renkli dramatik ışıklar yanıp sönüyor.

"Ve şimdi, bayanlar ve baylar," diye bir ses yükseliyor anons sisteminden, "lütfen buza hoş geldiniz, son ABD şampiyonları ve 2009 dünya altın madalyalıları, Katarina Shaw ve Heath Rocha!"

Katarina ve Heath, bir takip noktasıyla aydınlatılmış olarak kayıyor. Tıklım tıklım dolu tribünlerden alkış sesleri yankılanıyor.

KIRK LOCKWOOD: Büyük bir sergi turnesine davet edilmek büyük bir onur. Sheila ve ben geçmişte birkaç kez başroldeydik; bu noktalar genellikle Olimpiyat altın madalya sahipleri için ayrılmıştır. Shaw ve Rocha o kadar popülerdi ki yapımcılar bir istisna yaptı.

Daha fazla paraya ya da şöhrete ihtiyaçları yoktu. Ama Olimpiyat sezonuna taraftarların tartışmasız favorisi olarak girmek istiyorlarsa? Buzdaki Yıldızlar'ın başrolünde olmak iyi bir başlangıçtı.

Katarina ve Heath'in program müziği başlıyor: Nefesli bir kadın vokalist tarafından Chris Isaak'ın "Wicked Game" baladının bir cover'ı. Koreografileri şehvetli ve samimi ve cimri kostümleri hayal gücüne çok az şey bırakıyor.

O program tamamen uygunsuzdu. Buzdaki Yıldızlar bir aile programıdır.

Katarina, Heath'in gömleğinin düğmelerini şarkının kıvrak bas çizgisiyle aynı anda açıyor. Heath onu arkasına yaslıyor, dudakları saten ile elmas taşlı bluzunun arasındaki çıplak teni okşuyor.

JANE CURRER: Tur yapımcıları onlara en azından seslerini alçaltmalarını söylemeliydi.

ELLIS DEAN: Her turne durağında kötü şöhretleri arttı ve gişe hasılatları da öyle. İnsanlar Buzdaki Yıldızlar'a bilet aldılar ama Shaw ve Rocha Şov'u görmek için oradaydılar.

Rosemont, Illinois'deki Allstate Arena'nın güvenlik kamerası görüntülerinde Lee Shaw, elinde solmuş bir bakkal gülü demetiyle sahne kapısının dışında dururken görülüyor. Ses yok ama iri yarı güvenlik görevlisiyle anlaşmaya çalışıyor gibi görünüyor.

Sonunda gardiyan gülleri alır ve Lee'ye kapıdan uzaklaşmasını işaret eder. Lee arkasını döner dönmez, gardiyan buketi yakındaki bir çöp konteynerine atar.

KIRK LOCKWOOD: Bu turlar kesinlikle bazı delileri ortaya çıkarabilir.

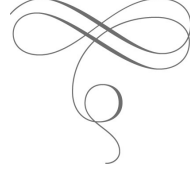
Katarina ve Heath programlarını bir dans dönüşüyle bitiriyor. Dururlar, ağızları bir nefes ötede buluşur. Uzun bir süre boyunca birbirlerinin gözlerinin içine bakarak nefes nefese kalırlar.

Sonra, nihayet, öpüşürler. Kalabalık çılgına döner.

Kat ve Heath hakkında ne dersiniz deyin. Yıldız olduklarını inkar edemezsiniz.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 52

Töpüşme ilk başta spontane olmuştu.

Heath ve ben tüm "Wicked Game" programının koreografisini özellikle Stars on Ice için kendimiz hazırladık, buzda fazladan zamanımız olduğunda veya bir otel süitinde boş bir an bulduğumuzda üzerinde çalıştık. Bazen yavaş, şehvetli hareketlere kendimizi o kadar kaptırıyorduk ki, elimizde değildi: birden fazla kapalı kapılar ardındaki antrenman seansı yatakta, birbirimizle işimiz bitene kadar arka planda şarkı dönerken sona erdi.

Turnenin ilk ayağında, her gösteride öpüşmeyi dahil etmedik. Yaptığımızda, her zaman farklıydı - bazen dudakların zar zor bir fırçası, bazen de ağzı açık aç bir sarılma. San Jose'deki olağanüstü bir performanstan sonra o kadar heyecanlanmışım ki Heath'i soyunma odasına sürüklememek ve onunla birlikte olmamak için kendimi zor tuttum.

Ancak turne ilerledikçe seyirciler öpüşmeyi beklemeye başladı. Eğer patenimizi dudak dudağa öpüşmeden bitirirsek, ağlamalar, tezahüratlar, hatta yuhalamalar olacaktı. Bu yüzden bir kez daha insanlara istediklerini verdik.

Portland, Maine'deki son matinemizde öpücük saf bir koreografiye dönüşmüştü. Bitene kadar saniyeleri saydım, tıpkı adımları ya da dönüşleri saydığım gibi.

Seyirciler farkı anlayamadı. Tulsa, Tampa ve diğer tüm değiştirilebilir arenalarda olduğu gibi yüksek sesle yaptılar.

gerçekleştirdik. Turnenin yorucu ayları boyunca, bir zamanlar kavurucu olan seks hayatımızın da aynı şekilde mekanikleştiğinden haberleri yoktu.

Heath elimi tuttu. Selam verdik. Spot ışıklarının ötesinde, arena gece gökyüzü gibi karanlıktı, kamera flaşları ve cep telefonu ekranları tribünlerde takımyıldızları oluşturuyordu.

Tanrıya şükür bunu bir daha yapmak zorunda kalmayacağız, diye düşündüm.

-

Turne bitmiş olsa da performansımız bitmemişti. Ertesi gece ABD Takımı'nın bağış toplama galası vardı ve Heath ile ben onur konuklarıydık.

Etkinlik New York'taki tarihi bir otelde, Central Park'ın panoramik manzarasına sahip çatı katındaki bir balo salonunda düzenlendi. Gün batımından sonra fırtına çıkacağı tahmin ediliyordu ve parkın karaağaçlardan oluşan kalın gölgeliklerinde rüzgar çoktan esmeye başlamıştı. Uğursuz hava, kabarık kümürlüs bulutlarıyla kaplı mavi bir gökyüzü gibi görünecek şekilde boyanmış olan balo salonu tavanıyla keskin bir kontrast oluşturdu.

Heath ve ben modaya uygun bir şekilde geç vardık ve mekân çoktan potansiyel bağışçılarla dolmuştu, ayrıca onların arkadaşlığından hoşlanıyormuş gibi davranan bir sürü eski ve gelecekteki Olimpiyatçı da vardı. Vancouver'a gidip gitmeyeceğimizi öğrenmemiz aylar sürecekti ama bu da oyunun bir parçasıydı: partiler, politika yapmak, kendimizi şampiyon olarak sunmak.

Kalabalığın içine doğru ilerlerken, yüzümde her zaman bir gülümseme tutmaya dikkat ediyordum. Heath kara kara düşünmekten kurtulabilirdi, ama orada olmaktan kesinlikle *memnun* görünmek dışında bir şey yaparsam, bir sürtük olarak damgalanırdım.

Lins'ler aynı ziyafet masasında oturuyorlardı. ABD Olimpiyat Komitesi, Kirk Lockwood, Frannie Gaskell ve Frannie'nin büyük ilaç firmasının CEO'su olan annesi olduğunu tahmin ettiğim takım elbiseli yaşlı bir kadın. Bayan Gaskell kızının yarışmalarına katılmak için yoğun programından nadiren zaman ayırsa da, ABD Artistik Buz Pateni'nin en cömert mali bağışçılarından biriydi.

Ellis Dean'i de Olimpiyat halkaları şeklindeki devasa bir çiçek sergisinin yanında dururken gördüm. Diğer erkek katılımcılar klasik takım elbiseleriyle dikkat çekmezken, Ellis kollarına marabou tüyleri yapışmış beyaz saten bir ceket giymişti. Bir tür kutsal olmayan twink/swan melezi gibi görünüyordu, ama istemeyerek de olsa bunu başardığını kabul etmek zorundaydım.

Heath ve ben her iki adımda bir, çoğunlukla kamuoyunda çok konuşulan nişanımız hakkında sohbet etmek isteyen yabancılar tarafından durduruluyorduk. En azından iyi prova edilmiş cevaplarımız vardı.

"Düğün planlaması yapamayacak kadar meşguldük." Sanki elit bir atlet olarak günlerimi pasta tadarak ve prenses elbiseleri deneyerek geçirmeyi gerçekten arzuluyormuşum gibi, biraz da pişmanlıkla söylediğim cümle buydu. "Belki Olimpiyatlardan sonra!"

Sonra Heath gülümser ve kolunu belime dolardı. "Bence altın madalya mükemmel bir gelinlik aksesuarı olurdu, sence de öyle değil mi?"

Her yerde kibar kahkahalar. Genel iyi dilekler. Sıradakine geçelim.

İnsanlar bize dans etmemiz için yalvardılar. "Lütfen, sadece bir şarkı için! Bu büyük bir zevk olurdu!"

İlk birkaç seferde tereddüt ettik. Sonunda sahneye o kadar yaklaştık ki yaylı çalgılar dörtlüsü bizi gördü ve "Wicked Game "i yorumlamaya başladı. Tüm salon beklentiyle bize doğru dönmüştü.

"Gidelim mi?" Heath dedi ki.

Fırtına henüz dinmemişti ama birkaç uyarı damlası camlara sıçramıştı. Kaçtığımızı, merdivenlerden indiğimizi, lobiden geçip Beşinci Cadde'ye çıktığımızı hayal ettim. Fırtına üzerimizde şiddetlenirken karaağaçların altında dans etmek için parkta kaybolduğumuzu, Paris'te o gece yaptığımız gibi birbirimizin dudaklarında taze yağmuru tattığımızı.

Dans pisti boşaldı. Heath beni göğsüne sımsıkı bastırarak tangoya çekti; henüz hiçbir şey yapmamış olmamıza rağmen bir alkış tufanı koptu. Siyah elbisemin yırtmacını açarak, kırmızı charmeuse astarını ve sıkışmış uyluk kaslarımı gösterecek şekilde yer değiştirdim.

Gösteri yapmak konusunda ne kadar isteksiz olsam da, koreografi olmadan dans etmenin rahatlatıcı bir yanı vardı. Düşünmek zorunda değildim, tek yapmam gereken bedenimin içine girmek ve Heath'in beni yönlendirmesine izin vermektir. Tango her zaman özel bir dans gibi hissettirir.

Herkesin içinde yapılan konuşmalar, her ağırlık ve yön değişimi güç değişimiydi. O gece bacağıını Heath'in dizinin arkasına bağlayıp omzunun üzerinden parkı kaplayan fırtına bulutlarına bakarken tek yapmak istediğim teslim olmaktı.

Şarkı sona erdi ve herkes alkışladı.

Ellis Dean hariç herkes. O gülünç çiçeklerin yanındaki yerinden kıpırdamamıştı ama şimdi üzerine oturmayan gri bir takım elbise ve kötü bir saç kesimi olan bir adamla konuşuyordu. Adam odanın geri kalanıyla uyumsuz bir nota çalıyordu.

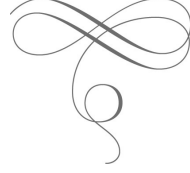
Dörtlü tekrar balo salonu standartlarına döndü. Dans pisti etrafımızda doldu. Ellis ve arkadaşını izlemeye devam ettim. Onda tanıdık gelen bir şeyler vardı.

Sonra adam döndü ve bana doğru baktı. Nefesim kesildi, geri adım attım. Heath dirseğini tutarak septuajen yaşlı bir çiftle çarpışmamı engelledi.

Beni tekrar kendine çekti ama dans etmek için değil. "Ne oldu?" "Kardeşim burada."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 53

N Lee ve benim aynı odada bulunmamızın üzerinden on yıldan fazla bir süre geçmişti.

Yine de onu çok görmüştüm. Televizyonda. Magazin kapaklarında. Beni sevdiğini, özlediğini ve her şeyi düzeltmek istediğini söylerken bir yandan da maaş çeki için hakkımda saçma sapan konuşuyordu.

Yine partiyi terk etmeyi, parka kaçmayı, ağaçların beni yutmasına izin vermeyi düşündüm. Ama Lee'ye doğru yürümeye başlamıştım bile; yavaş ve temkinli, sanki her an patlayabilecek bir bomba gibi.

"Katie." Lee tütün lekeli dişlerini göstererek gülümsedi. "Seni görmek çok güzel."

Hatırladığımdan çok daha zayıftı. Daha da yaşlıydı - Lee otuzunun biraz üzerinde olmasına rağmen solgun teni ve çökük yanakları onu babamıza benzetiyordu.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Heath dedi ki.

Balo salonu boyunca beni takip etti. Destek için minnettar olmalıydım ama kaslarının şiddete hazır bir şekilde kıvrıldığını hissedebiliyordum.

"Davet edildim," dedi Lee.

Heath alay etti. "Saçmalık."

Ellis'e baktım. "Onu buraya sen davet ettin. Sen davet etmedin mi?"

Ellis bu işe karıştığını doğrulayamadan ya da inkâr edemedi Lee ona döndü. "Beni görmek istediğini söylemiştin. Konuşmaya hazır olduğunu söylemiştin."

"Abartmış olabilirim. Birazcık." Ellis omuz silkti, ceketindeki marabou süs titriyordu. "Ama şimdi ikiniz de buradasınız, havayı temizlemek için ne mükemmel bir fırsat."

"Neden, boktan blogunda özel bir haber yayınlayabilesin diye mi?" Başımı salladım. "Senin karanlık bir kaltak olduğunu hep biliyordum Ellis, ama bu daha *da ötesi*."

"Yemin ederim bunun bir tuzak olduğunu bilmiyordum," dedi Lee. "Ama belki de haklıdır Katie. Sonuçta biz bir aileyiz."

Bunu Heath'e doğru sivri bir bakışla söyledi. Ne kadar işaret edebilirse o kadar işaret etti; Lee'nin gözleri odaklanmamıştı, gözbebekleri kocaman açılmıştı.

Kardeşim ve benimle ilgili hikayelerde asla yer almayan bir ayrıntı var: Lee'nin talk show turları sırasında, bir avukat aracılığıyla ona ulaştım ve gitmeyi kabul ederse rehabilitasyon masraflarının tamamını karşılamayı teklif ettim. Hiç cevap vermedi.

"Gitmen gerekiyor," dedim ona. "Konuşmak istersen sana numaramı veririm ve-"

"Katarina," dedi Heath. Onu görmezden geldim.

", " diye devam ettim. "Ama burada değil. Tüm bu insanların önünde olmaz."

Lee'nin parmakları koluma kapandı. "Hâlâ benden daha iyi olduğunu düşünüyorsun, değil mi Katie?"

O her neyse onun titrek ve zayıftı, bense bir dünya şampiyonuydum. Kolumu bir kez salladım ve özgürdüm.

Heath'i yatıştırmak o kadar kolay olmayacaktı.

"Ona dokunmaya nasıl cüret edersin?" Heath, Lee'nin ucuz takım elbisesinin yakasını tuttu. "Bu ne cüret. Yaptığın onca şeyden sonra-"

"Biraz nefes alalım," dedi Ellis. "Olay çıkarmaya gerek yok."

"İstediğinin bu olduğunu sanıyordum, Ellis," dedim. "Bir sahne."

İnsanlar çoktan bakmaya başlamıştı. Bazıları uzaklaştı, diğerleri yaklaştı. Bella ziyafet masasını terk etti ve bize doğru koşmaya başladı.

Manşetleri, sabıka fotoğraflarını hayal edebiliyordum. Skandala karışan parti müdavimlerinden alıntılar. Balo salonunun kanla kaplı zemininin fotoğrafları. Heath'i ikna etmek mümkün değildi ve ben de onu tutacak kadar güçlü değildim.

Ben de aklıma gelen tek şeyi yaptım: Ellis Dean'e döndüm ve ağzının ortasına sert bir tokat attım.

OceanofPDF.com

Tamam. Bunu etmiştim.

Yardım galasında bir konuk tarafından çekilen grenli cep telefonu videosunda Katarina Shaw'ın Ellis Dean'i tokatladığı görülüyor. Görüntüyü çeken kişi daha yakından bakmak için acele ederken telefon sallanıyor ve yana doğru eğiliyor.

Dehşet vericiydi. Bu tür bir davranışın hiçbir mazereti olamaz. Ellis'in

burnundan ceketindeki beyaz tüylere kan fışkırıyor.

Bir kadın bir erkeğin yüzüne tokat attığında? Genellikle iyi bir sebebi vardır.

Lee Shaw kız kardeşine doğru yalpalayarak bir adım atar. Katarina ondan kaçır ve Lee tökezleyerek yanlarındaki Olimpiyat Halkaları sergisine çarpar.

Yapımcı (Offscreen): Katarina Shaw'ın ayrı yaşadığı erkek kardeşini New York'a davet ettiğinizde ne olacağını düşündünüz?

Yani, iç açıcı bir aile buluşması değil tabii ki. Herkes adamın kötü haber olduğunu söyleyebilirdi. Ama bu kadar büyük bir felaket olacağını düşünmemiştim.

Parti dönüşür. Grup çalmayı bırakır ve konuklar kapılara doğru akın ederek içeri girmeye çalışan otel güvenlik görevlilerini engeller.

Bella Lin kalabalığın arasından Katarina'ya doğru ilerlerken, Garrett Lin birkaç adım gerisinde kalır. Lee ezilmiş bir gül yığınının içinde yatıyor ve sersemlemiş görünüyor.

Heath rahatlatıcı bir kolla Katarina'yı sarar. Katarina onu görmezden gelir, öfke ve küçümseme karışımı bir duyguyla kardeşine bakar.

Hayır, ne dediğini duymadım. Kırılan burnumun özel Cavalli'min her yerine kanamasıyla meşguldüm.

Katarina'nın yüzüne yaklaştırılmış daha fazla titrek cep telefonu görüntüsü. Lee ile konuşuyor ama kargaşadan sesi duyulmuyor.

GARRETT LIN: Ona ne dediğini asla unutmayacağım.

Yapımcı (Offscreen): Ne dedi?

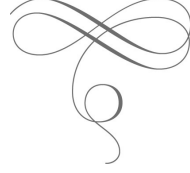
Katarina gitmek için döner. Heath ve Lin'ler de onu takip eder; ta ki Bella dans eden kişiyi fark edene kadar. Adımlarını kameraya doğru yaklaştırır. "Sil şunu, yoksa avukatlarımızdan haber alırsın."

Küfürlü bir lanet, kişi kaydı kapatmak için çabalarken aç ı ılıgına dönüyor. Ekran kararmadan önceki son görüntüde güvenlik görevlileri Lee'yi ayağı a kaldırıyor. Kan çanağına dönmüş gözlerinde parlayan yaşlarla kız kardeşinin ardından bakıyor.

Bunu tekrarlamak doğru gelmiyor. Ancak daha sonra olanlara bakılırsa... Sanırım duyguyu tahmin edebilirsiniz.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 54

H bizi dışarı atamadan partiden ayrıldık.

Asansör kabiniinde sadece biz vardık, ama Heath yol boyunca etrafımı sardı, iyi olup olmadığımı sordu, kızarmış avucumu inceledi, Ellis'e tokat atarken ne düşündüğümü öğrenmek istedi.

Yağmur, otelin dışındaki parlak ışıklı tentenin ötesindeki manzarayı gizliyordu. Hava sıcaklığı on beş derece kadar düşmüştü ve çıplak kollarımın tüyleri diken diken olmuştu. Heath takım elbisesinin ceketini silkti ve omuzlarıma atmaya başladı.

"Dur," dedim.

"Titriyorsun. Sadece deniyordum ki-"

"Bana bakmaya çalışıp duruyorsun ama sana ihtiyacım yok. O yüzden lütfen dur."

Heath ceketinin kollarını kaldırımda sürükleyerek yere yığıldı. "Uzun bir gün oldu. Belki de otelimize dönüp biraz dinlenmeliyiz."

"Sen devam et." Kollarımı kavuşturdum ve soğuğa karşı kendimi kucakladım.

Onu dışarıda bırakmak. "Bir dakikaya ihtiyacım var."

"Ya kardeşin geri gelirse?" diye sordu. "O zaman ben hallederim."

Heath, Lee'yle yüzleşmesinin sadece benim yararına olduğuna kendini inandırmış olabilirdi ama ben daha iyi biliyordum. Yüzündeki öfkeyi görmüştüm. Son on yılımı ne pahasına olursa olsun kardeşimden kaçarak geçirdim,

Heath, bir gün intikamını alma şansına sahip olacağını umarak pusuya yatmı tı.

"Peki," dedi Heath. "İstediğin kadar zaman ayırabilirsin."

Benden o kadar hızlı uzaklaştı ki, az sonra mırıldandığı şeyi neredeyse ka ırıyordum.

"Her zaman yapıyorsun."

Heath'in geri çekilen formunun ardından baktım. Doğruca Central Park'a doğru gidiyordu, yağmura karşı eğilmi tı.

"Sakin bana ikinizin yine kavga ettiğini söylemeyin." Bella lobi kapısını çevreleyen yaldızlı girişin dışında duruyordu. "Bu kesmelisin, Kat."

Onunla yüzleşmek için döndüm. "Nereden bilebilirdim ki karde imin -"

"Sadece bu geceden bahsetmiyorum. Sen ve Heath'in son birkaç yıldır yaptığınız *her şeyden* bahsediyorum.   hret fahi esi fotoğraf çekimleri, bir ko tan diğerine  e meler. Kavgalar, sevi meler ve bitmek bilmeyen *dramalar*. Siz reality TV yıldızı değilsiniz, dünya çapında sporcularsınız. Siz lanet olası dünya  ampiyonlarısınız."

Sheila'nın yıllar önceki sözleri kafamda yankılandı: *Sen bir dünya  ampiyonusun. Öyle davran*. Ama Bella'nın sesinde annesinin sertliğinden eser yoktu. Sesi  zg n, neredeyse yorgun geliyordu -ki bu çok daha kötüydü.

"Bir sezonumuz kaldı," dedi Bella. "İşte bu kadar. Olimpiyatlara gitmek için kalan tek şansımız. Çok geç olmadan kendinizi toparlamalı ve kafanızı oyuna vermelisiniz."

"Tüm sezon boyunca yenilmedik," diye . "Evet, ama kimse bundan bahsediyor mu?"

O haklıydı. İnsanlar ni anımız, seksi koreografimiz, skandallarla dolu   hretimiz hakkında çenelerini kapatamıyorlardı - ki bu şöhret galada ya ananlarla daha da güçlenecekti. Yeteneklerimiz ve ba arılarımız, eğer bahsedilirse, sonradan akla gelen şeylerdi.

"Bunu bana neden anlatıyorsun?" diye sordum. "  nk  ben senin arkada ınıam."

"Sen de benim rakibimsin."

"İşte bu yüzden en iyi halinle yarışmanı istiyorum." Bella gülümsedi ve omzunu omzuma vurdu. "Böylece kışını tekmelediğimde, o altın madalyayı hak ettiğimi bileceğim."

Bir süre sessizce durup yağmuru izledik. Bella içini çekti ve kapıya bir bakış attı. "Muhtemelen geri dönmeliyim. Sen de geliyor musun?"

"Artık hoş karşılandığımdan şüpheliyim."

"Lütfen, sizi ayakta alkışlamalılar. Bu odadaki insanların en az yarısı Ellis Dean'i tokatlama fantezisi kurmuştur."

Bana sarıldı, tanıdık beyaz şakayık parfümü hayvan kokusunu kesiyordu.

"Sen benim en iyi rakibimsin, Katarina Shaw. Şimdi geri adım atmasan iyi edersin."

-

Heath'i parka kadar takip etmeyi düşündüm. Ama o çok öndeydi ve hava da gittikçe kötüleliyordu, bu yüzden onun yerine bir taksi çağırdım ve tek başıma otel süitimize döndüm.

Dikkat çekmemeyi umarak, sahte isimlerle Aşağı Doğu Yakası'nda bir butik otele yerleşmiştik. Odalar iğrenç bir şekilde modaydı, modern bir sanat galerisine aitmiş gibi görünen mobilyalarla şık ve tek renkliydi. Yine de manzara etkileyiciydi: yatağın karşısındaki köşeyi saran tavandan tabana pencere camları.

Fırtınayı izleyebilmek için ışıkları kapalı bıraktım. Şimşek gittikçe yaklaşıyor, çelik ve camdan gökdelenlerin üzerinde parlıyordu.

Eminim Heath hala dışarıda değildi. Her an kapıda anahtar kartını duyabilirdim ve o da orada olurdu, sıırılsıklam ve koyun gibi.

Ama bir saat geçmesine rağmen ondan hiçbir iz yoktu. Fırtına bulutları çekilmeye başladı, yağmur tabakalardan yavaşlayarak düzenli bir çiselemeye dönüştü. Belki başka bir yere gitmiştir. Tek başına ya da turdaki diğer patencilerle birlikte bir şeyler içmeye gitmiştir.

Belki de Lee'yi aramaya gitmiştir.

Cep telefonumla birlikte yorganın altına girdim, sanki yapmak üzere olduğum şeyi kendimden bile saklıyordum. Hızlı bir arama sonucunda

Galadaki hesaplaşma henüz hiçbir büyük haber sitesinde yer almamıştı, ancak Ellis hiç vakit kaybetmeden Kiss & Cry için seyirci videolarıyla birlikte uzun bir yazı kaleme aldı.

"Buz Kraliçesi Eridi" manşeti, benim akli dengesini yitirmiş bir şekilde görüldüğüm bir ekran görüntüsünün üzerinde yer alıyordu. Ellis'in olayla ilgili nefes kesen ilk elden anlatımı Heath'ten neredeyse hiç bahsetmiyor, bunun yerine benim sorunlu aile geçmişime ve Ellis'in kendisine "ani, sebepsiz" bir şekilde saldırdığıma odaklanıyordu.

Kaydırmaya devam ettim, yorumlar bölümüne kadar.

Kat Shaw çılgın bir sürük! Heath ona neden katlanıyor bilmiyorum.
Muhtemelen ondan korkuyordur, küçüklüklerinden beri pençelerini ona geçirmiştir.
Zavallı kardeşi... babasının Heath Rocha'yı kendisinden daha çok sevdiğini anlattığı
röportajı izleyen oldu mu? Cidden kalbimi kırdı.

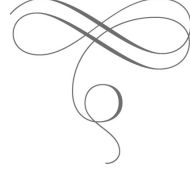
Her bir kelime, kabuğun altını eşleyip taze kan çeken bir tırnak gibiydi.
Gala yazısıyla ilgili tüm yorumları bitirdiğimde, arşivlere geri döndüm.

KS'nin bana kimi hatırlattığını fark ettim: eski sevgilim, aynı tür narsist drama arayan füze,
seksi olmak için çok uğraşıyor, böylece kimse onun ne kadar boktan bir patenci
olduğunu fark etmeyecek
Birisini o kancığa bir ders vermeli.

Başparmağım ağrıyana, gözlerim zımpara kağıdı gibi olana kadar
kaydırdım da kaydırdım. Kapı kilidi nihayet açıldığında irkildim ve
telefonumu ağartılmış beyaz yorganın üzerine düşürdüm.

Heath geri dönmüştü.

BÖLÜM 55

"W neredeydin?" Ben talep ettim.

Heath omuz silkti. "Etrafta dolaşıyorum." Takım elbisesi sırlıslılandı, suni ahşap döşemeye damlıyordu ve saçları kafatasına yapışmıştı.

"Titriyorsun." Ben onu terslemeden ve beni rahat bırakmasını, benimle ilgilenmeye çalışmamasını söylemeden önce de aynı şeyi söylemişti.

Parktan buraya kadar yürümüş olmalı.

Onu banyoya götürdüm ve duşu açtım. Su ısınırken ıslak giysilerini çıkardım; yavaşça ve nazıkçe, buzun üzerinde gösterdiğimiz tutkuya hiç benzemiyordu.

Heath bana bakmadı. Onu soymayı bitirdiğimde başını eğdi, saçlarından düşen soğuk damlacıklar çıplak ayak parmaklarıma batıyordu.

Ben de kıyafetlerimi çıkardım ve duş kabiniinde ona katıldım. Etrafımızda kıvrılıp camı buğulandıran buharla, neredeyse gölün kıyısındaymışız, gelgitle birlikte deniz dumanının yuvarlanışını izliyormuşuz gibi davranabilirdim.

Sonra beni duvara doğru itti, kalçalarımı morartacak kadar sert kavradı ve bacaklarımı beline doladım. Tırnaklarım omuzlarını kazıyarak sırtında yeni izler bıraktı ve *sonunda* diye düşündüm. Aylarca süren koreografiden sonra, gerçek bir şey, aramızdaki bağın kılcal çatlaklarından sızan soğuk rüzgârı uzaklaştıracak bir *sıcaklık*.

Ama ikimiz de değiştiği anı hissettik. Performansın içine geri döndüğümüzde, artık tek izleyicimiz birbirimiz olsa da.

Heath ekildi. Su soğumaya başlamıştı. "ok yorulдум," dedi.

"Elbette," dedim. "Biraz dinlenmeliyiz."

Duştan ıktım ve kıyafetlerimi toplamak için diz çöktüm.

İyi olacağız, dedim kendime. Sezondan, turneden ve kardeşimle yaşadığımız tartışmadan sonra stresliydik. Kendimizi toparlamak için biraz zamana ihtiyaımız vardı, evde biraz zamana.

Ama artık evimin nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yaralanma sonrası 2006'da The Heights'tan ayrıldığımdan beri çocukluğumun geçtiği evi sadece Lee'nin medya saldırısı için bir fon olarak görüyordum - *kapatma* düğmesine basmadan ya da tiksintiyle dergiye yere fırlatmadan önce dayanabildiğim birkaç saniye boyunca. O orada yaşadığı sürece geri dnemezdik.

Geçtiğimiz birkaç yıl boyunca Heath ve ben birçok kıtaya yayılmış otellerde ve kısa süreli kiralık evlerde kalmıştık. Olimpiyatlara bir yıldan az bir süre kalmıştı ve ne bir antrenrmz ne de antrenman yapabileceğimiz garantili bir yerimiz vardı. Kalıcı bir adresimiz bile yoktu.

Duş kapandı. Saate bakmak için telefonumu elime aldım; gece yarısını birkaç dakika geçiyordu, tahmin ettiğimden daha erken. Ama herhangi birinin araması için hâlâ geç bir saatti ve ekranda birkaç dakika arayla, rehberimde kayıtlı olmayan New York'lu bir numaradan gelen birden fazla cevapsız arama vardı.

Lee, diye düşündüm. Muhtemelen sarhoş bir halde beni bir bardan ya da saklanmak için bulduğu hamam böceği istilasına uğramış bir otelden arıyordu. Ona numaramı vermemiştim ama Ellis verebilirdi.

Telefon elimde tekrar çalmaya başladı. Aynı numara. Reddetmem gerektiğini biliyordum ama harcanmamış enerjiyle o kadar doluydum ki neredeyse kardeşimle tartışmak *istiyordum*.

Aramayı kabul ettim. "Kat."

Sonuçta Lee değildi. Ellis Dean'di. Her zamanki numarasından aramadı, şüphesiz cevap vermem için beni kandırmak için.

"Siktir git, Ellis," dedim, parmağım telefonu kapatmaya hazırlanıyordu.

"Bekle! Sana söylemem gerek, başkası söylemeden önce-"

"Neyi söylemen gerek?"

Ellis Sesli farklı daha Ben olsam hiç duydum onu
panik, kararsız, umutsuz.

Ve yüzde yüz samimi.

"Çok üzgünüm Kat," dedi Ellis. "Bunların hepsi benim hatam."

OceanofPDF.com

Bir haberin video görüntüsü: "Dün gece," diyor spiker, "Manhattan'daki St Regis Otel'de düzenlenen bir yardım galası sırasında, tartışmalı buz pateni yıldızı Katarina Shaw, ayrı yaşadığı ağabeyi Lee Shaw ile tartışırken görüldü.

"Birkaç saat sonra Lee Shaw öldü." Lee sorunlu

biriydi.

Ertesi sabah, Katarina ve Heath LaGuardia Havaalanı'ndaki terminalden geçerken ikisi de güneş gözlüğü takmaktadır. Muhabirler sarar ve Lee hakkında sorular sorarlar.

"Katarina, ?"

"Kardeşinle aranda ne oldu Katarina?" "O kadar da

görünmüyorsun, öldüğü için mutlu musun?"

Bu son soru üzerine Katarina geriliyor ama adımlarını bozmuyor.

GARRETT LIN: Lee'nin ölümü bir trajediydi ama bu onun hatası değildi.

Kimsenin suçu değildi. O bir bağımlıydı. Aşırı doz almıştı.

Tüm anlatılanlara göre Kat'in kardeşi kötü niyetli bir pislikti. İnsanlar neden onun ölümünden dolayı kederlenmesini bekledi?

Hayatına çok hızlı devam etmiş gibi görünüyordu. Ama sanırım hepimiz kendi yöntemlerimizle yas tutuyoruz, değil mi? Ayrıca, Olimpiyatlar yaklaşırken, kaybedecek zaman yoktu.

Karla kaplı dağ silsilesinin havadan stok görüntüsü.

JANE CURREN: 2009 yazında Katarina ve Heath, 1990'larda birçok Olimpiyat sporcusuna koçluk yapmış eski bir bayanlar şampiyonu olan Lena Müller ile antrenman yapmak üzere Almanya'ya taşındı.

Müller'in önce yarışma günlerinden, sonra da antrenörlük kariyerinden fotoğrafları. Güçlü çenesi ve beyaz saçlarıyla sert bir kadın.

KIRK LOCKWOOD: Lena ile çalışmaya başladıklarında ciddi olduklarını biliyordum. Buz dansı uzmanı değildi ama dans becerileri konusunda yardıma ihtiyaçları yoktu. Her gün kışklarını tekmeleyecek ve onlara katlanmayı reddedecek birine ihtiyaçları vardı.

herhangi bir saçmalık. O Frau Müller'di. İnsanlar ona boşuna "Eski Bavyera'nın Valkyrie'si" demiyordu!

GARRETT LIN: Müller'in eğitim merkezi onlar için iyi bir yer gibi görünüyordu. Sessiz, uzak, dikkat dağıtıcı şeyler yok. Kat ve Heath'i Grand Prix Finaline kadar bir daha görmedik ama patenlerindeki fark çok açıktı. Daha odaklanmış görünüyorlardı. Tartışmalardan tamamen kaçındıkları söylenemez.

Katarina ve Heath'in serbest dansları üzerinde çalışırken çekilmiş alıştırma görüntüleri: İkisi de çarpıcı kırmızı ve siyah kostümler giyiyor ve Katarina boğazından kan damlıyormuş gibi görünen boncuklu bir gerdanlık takıyor. Müzikleri 1992 yapımı Bram Stokers Dracula filminin müziğinden.

Vampir programı mı? Unutulmazdı, hakkını vereyim. Bir sergi için, evet. Ama Olimpiyat sezonu için?

Şahsen ben bayıldım. Olimpiyat Oyunları, tüm dünyanın iki hafta boyunca iyi geçiniyormuş gibi yaptığı dev bir tiyatro oyunu değil de nedir?

GARRETT LIN: Hayranlar bayıldı ve teknik seviye o kadar yüksekti ki, daha eski tarz jüri üyeleri birkaç sunum puanı kırsa bile, Kat ve Heath'i yenmek yine de zordu.

Spokane, Washington'da düzenlenen 2010 ABD Ulusal Şampiyonasının ardından yapılan törende Shaw/Rocha ve Lin/Lin Olimpiyat takımına seçildi. Bronz madalya kazanan Frannie Gaskell ve Evan Kovalenko, dördüncü sırada yer alan daha deneyimli patenciler Tanya Fischer ve Danny Chan lehine tekrar yedek sıraya düştüler.

FRANCESCA GASKELL: Yalan söylemeyeceğim: hayal kırıklığına uğradık. Ama diğer takımların Oyunlara gitmek için son şansları olması gerekiyordu, biliyor musunuz?

KIRK LOCKWOOD: ABD'nin Olimpiyatlarda meşru buz dansı madalyası umutlarının üzerinden yıllar geçmişti. Şimdi ciddi çekişme içinde olan iki takımımız vardı. Bundan faydalanmak zorundaydık.

2010 Kış Olimpiyatları için bir televizyon spotu: "Shaw ve Rocha. Lin ve Lin. İki takım ama sadece bir altın madalya. Amerika'nın buz dansı süperstarlarının nihai karşılaşmasını kaçırmayın!"

GARRETT LIN: Sanki bir boks maçında karşı karşıya gelecekmişiz gibi gösterdiler. Rekabet çok lezzetliydi. Tişört bile yaptım: *Katarina Takımı* ya da *Bella Takımı*.

En çok Bella'ninkiler satıldı ama sanırım bazı *Twilight* hayranları sonuçları çarpıtmış olabilir.

Bu beni rahatsız etti. Ruslardan yeterince baskı gördük.

Los Angeles'taki 2009 Dünya Şampiyonası'nda Shaw ve Rocha'nın altın; Volkova ve Kipriyanov'un gümüş; Kanadalı Pelletier ve McClory'nin bronz madalya aldığı madalya törenine geri dönelim.

VERONIKA VOLKOVA: Yelena serbest danstan önce korkunç flu geçirdi.

Yelena'nın Worlds podyumundaki yakın çekimi, buğulu gözleri ve terden sınılsıklam olmuş alnıyla.

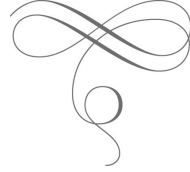
VERONIKA VOLKOVA: 101 derece ateşle kaymasına *rağmen* Dmitri ile birlikte altın madalyayı sadece iki puan farkla kaybetti. Sağlıklı olsaydı Amerikalıları yenerlerdi.

Pelletier ve McClory de güçlü görünüyordu. Beşinci Kanada şampiyonluklarından yeni çıkmışlardı ve Vancouver'daki Oyunlar sayesinde memleket avantajına sahiptiler. Ama benim aklımda hiç şüphe yoktu: Shaw ve Rocha altın madalyanın favorileriydi.

VERONIKA VOLKOVA: Belki de Shaw ve Rocha'nın altını alacağını varsaymak herkes için daha iyiydi. Ne de olsa zirvede olduğunuzda aşağıdan başka gidecek yeriniz yoktur.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 56

A Olimpiyat Oyunları hayatım boyunca hayalim olmuştu ama Vancouver'daki o ilk birkaç gün kendimi uyurgezer gibi hissettim. Yürüyüşe çıktık.

açılış törenine katıldık, Ralph Lauren ren geyiği kazaklarımız ve kayak pantolonlarımızla terledik, kollarımız ağrıyana kadar kalabalığa el salladık. Temsili kar yağışına, ışıklı ayı kuklasına, sahte akçaağaç yapraklarının telaşına ve havai fişeklere hayran kaldık. Olimpiyat bayrağının, Olimpiyat halkalarının, buzlu camdan Olimpiyat kazanını çevreleyen tel örgünün önünde poz verdik, birbiriyle uyumlu ABD Takımı kıyafetlerimizle gülümsedik, Heath'in kolu belime sıkıca sarıldı.

Her anın tadını çıkarmak istedim. Bunun yerine, kendi dışımda durup değerlendirme yaptım. Mutlu görünüyor muydum? Kendime güveniyor muydum? Bir olimpiyatçı gibi mi görünüyordum? Heath ve ben aylardır yatmamış olmamıza rağmen birbirimize deli gibi aşık görünüyor muyduk?

Olimpiyat Köyü'ndeki odamızda bir çift ikiz yatak vardı, ancak Almanya'da kiraladığımız rahat özel dağ evindeki kral boy yatakta bile çoğu gece itici mıknaatılar gibi dış kenarlara yuvarlandık.

Tüm dünyanın görmesi için yıllarca samimiyet gösterisi yaptıktan sonra, aramızdaki ateş sönmüştü. Ve onu nasıl yeniden alevlendireceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Yine de zorunlu dansımızı izleyen hiç kimse aramızdaki mesafenin giderek açıldığını tahmin edemezdi. Bandoneonun altındaki keskin trampet ritmiyle eş zamanlı olarak keskin hareketler ve göz temasıyla tutkulu bir Tango Romantica ile liderliği ele geçirdik. Yelena Volkova'nın bıçağı desen adımlarından ikinci geçişleri sırasında takıldı ve Ruslar Kanadalıların arkasından üçüncü sıraya düştü.

Bella ve Garrett, birkaç küçük hatayla masaya puan bıraktıktan sonra dördüncü sıradaydı. Şimdiye kadar birbirimizden uzak durmuş, buz dansı yayın reytinglerini artırmak için mücadele eden azılı rakipler olduğumuz söylemini korumuştuk.

Medya çılgınlığına rağmen Lins'in ciddi bir tehdit oluşturmadığını biliyordum. Bütün sezon bizi yenememişlerdi. Bella her zamanki gibi hırslıydı ama başkalarıyla kaymaya başladıktan sonra ikizler hiçbir zaman bir takım olamamıştı. Eğer altın madalyayı kaybedersek, bu onlar için olmayacaktı.

Bella ve ben açılış töreninde, kameraların bize doğrultulmadığından emin olduğumuz bir anda bir dayanışma anı yakalamayı başarmıştık: ABD delegasyonu stadyuma girerken eldivenli ellerimizi hızlıca sıktık ve "*Gerçekten başardık*" diyen ortak bir bakış attık. *Gerçekten buradayız*. O bir an için kendimi gerçekten bir Olimpiyatçı gibi hissettim.

Zorunlu ve orijinal dans arasında bir gün vardı ve reklamcımız - Heath ve beni müşteri listesine eklemekten önce sadece film yıldızlarını ve pop idollerini temsil eden korkunç derecede dengeli bir kadın - bize bir sabah programında yer ayırttı.

Doğu Yakası'nda sabah oldu, bu da Vancouver'da gece yarısı saç ve makyaj çağrısı anlamına geliyordu. Koçumuz bizimle gelmedi; *ben yaşlı bir kadını, dinlenmem* gerek bahanesiydi, ancak Lena Müller muhtemelen hangi yaşta olursa olsun tanıdığım en dinç insandı.

Kirk Lockwood'un bizimle röportaj yapması gerekiyordu, ancak biz hazırlanıp mikrofonla konuşurken, bir prodüksiyon asistanı Kirk'ün soğuk algınlığı geçirdiğini hissettiğini ve paten etkinliklerinin geri kalanını aramak için zamanında iyileşme umuduyla tüm medya görünümelerini iptal ettiğini bildirdi. Yedek ev sahibi kendini tanıtmak için yaklaştığında, onun başka bir asistan olduğunu düşündüm. Ama o

Kıvrıcık bukleleri ve kalın çerçeveli gözlükleriyle gençti -belki de bizden bile gençti.

"Inez Acton," dedi. "Bugün sizlerle sohbet edeceğim için çok heyecanlıyım!"

Saat daha sabahın beşiydi ve Inez'in sesi sanki altı espresso içmiş gibi geliyordu. Heath'le birlikte stüdyodaki koltuğa yerleştikimizde, ayakları endişeyle sallanıyor, topukları düz siyah ayakkabılarının içinde piston gibi hareket ediyordu.

Set lüks bir kayak evini andıracak şekilde inşa edilmişti; şöminesi ve gri taşlardan yapılmış şömine rafı bu kadar lekesiz ve tekdüze olmasaydı bana evimi hatırlatabilirdi. Kamera sırasının arkasındaki pleksiglas duvar, bu erken saatte bile hayranların çekimleri izlemek için barikatın arkasına sıkıştığı plazaya bakıyordu.

Hepsi hayran değildi: Kalabalığın ortasında, orta yaşlı beyaz bir kadının, üzerinde şeytan boynuzları ve yumruğumda kana bulanmış bir buz kıracağıyla çizilmiş bir poster panosunu salladığını gördüm. En azından yaratıcılık için puan.

Yapımcı bizi geri saydı. Heath canlı yayına geçmeden önceki son saniyeye kadar bekledi ve yaklaşıp kolunu omuzlarıma doladı.

Inez röportaja, parmak eklemleri bembeyaz olacak kadar sıkı tuttuğu bir yığın not kağıdını okuyarak başladı. Kelimelere takılıyor, cümlelerini "ımm" ve "uh" larla noktıyor ve zorunlu danstan "zorlayıcı" dans olarak bahsediyordu. Kanalda gerçekten de Kirk'ün yokluğunda görevi devralacak daha deneyimli biri yok muydu?

"Siz ikiniz geçen yılki Ulusal Şampiyona'da nişanlanmıştınız, değil mi?" diye sordu.

Heath, "Doğru," dedi. "Bir resim görelim."

Inez, Heath'in Cleveland'da buzun üzerinde diz çökmüş bir fotoğrafını gösteren monitöre bakmak için döndü. Dışarıdaki kalabalıktan uzun bir *ahhhh* . sesi yükseldi Tam o anda Heath omzumu sıktı ve bana gülümsedi. Ben de gülümsedim ve hiçbir şey hissetmedim. Bu sadece bir refleksti, kaslarım yüzümü hoş bir şekilde sokmak için kasılıyordu.

Ekran başka bir görüntümüze geçti: on yaşındayken Michigan Gölü kıyısındaki kumsalda. Fotoğrafı babam, annemin eski Polaroid fotoğraf makinesiyle çekmişti. Lee aile fotoğraflarımızı benim iznim olmadan basına dağıttığı için herkese açıktı.

"Çok şirin!" Inez haykırdı. "Çocukluk aşklarından olası Olimpiyat şampiyonlarına. Siz ikiniz ciddi çift hedeflerisiniz. Büyük gün ne zaman?"

"Büyük gün mü?" Tekrar ettim.

Inez gergin bir şekilde kıkırdadı. "Düğününüz! Henüz bir gelinlik seçmedin mi? Herkesin ne seçtiğini görmek için can attığını biliyorum."

Düğünümüz sadece aptal bir partiydi. 22 Şubat, Olimpiyat buz dansı *finalinin* olduğu gün, o bizim büyük günümüzdü.

"Henüz değil," diye cevap verdi Heath, ben . "Oyunlara durumdayız. O bittiğinde, eminim paylaşacak daha çok şeyimiz olacak."

"Oyunlardan sonra ne olacak?" Inez sordu. "Bir aile kurmak için buz patenine ara verecek misin?"

Heath'in gülümsemesi utangaçlaştı. "Bunu görmemiz gerek-

" "Bu ne biçim bir soru böyle?"

Katarina Shaw ve Heath Rocha 2010 Kış Olimpiyatları'nda çaylak NBC muhabiri Inez Acton ile röportaj yapıyor. Konu romantik ilişkilerine geldiğinde, Katarina gözle görülür bir şekilde sinirlenir. Sonunda, daha fazla dayanamaz.

"Bu ne biçim soru böyle?" diye tersliyor. Inez'in beti

benzi atar. Stüdyodaki seyircilerin nefesi kesilir.

INEZ ACTON: Bu benim ilkcanlı yayın röportajımdı. Ve sonuncusu.

"Ben bir Olimpiyat sporcusuyum," diye devam ediyor Katarina, "ve sizin tek sormak istediğiniz şey gelinliğim ve ne zaman bebek doğurmaya başlayacağım?"

"Ben-" Inez elindeki not kâğıtlarını karıştırıyor. "Özür dilerim, ben-"

Her şeyi otel odamda canlı olarak izledim. Eğer sıkı bir ses istirahatinde olmasaydım, televizyona bağılıyor olurdum.

Tamam, sorular biraz kişisel taraftaydı. Ama Kat'ın böyle konuşmasına gerek yoktu. Zavallı muhabir için çok üzüldüm!

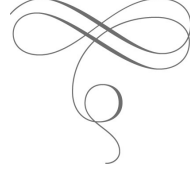
"Ben çocuk bile istemiyorum," diyor Katarina. Heath kaskatı kesiliyor, parmakları Katarina'nın ceketinin kolundaki Amerikan bayrağına gömülüyor. "Bu seni ilgilendirmez."

INEZ ACTON: Olimpiyat sporcularının, özellikle de kadın sporcuların belli bir senaryoyu takip etmeleri beklenir. Saygılı ve alçakgönüllü olmaları ve ülkelerini temsil ettikleri için minnettar olmaları.

"Ben güzel, küçük bir buz prensesi ya da kızarmış bir gelin değilim." Katarina öne doğru eğildi, hâlâ tek kelime etmemiş Heath'ten uzaklaştı. "Ve olmak da istemiyorum. Kazanmak istiyorum."

Kat Shaw o senaryoyu parçaladı ve ateşe verdi. Ona baktım ve şöyle düşündüm: İşte ben de böyle bir kadın olmak isterdim. Tek olmadığımı biliyorum.

BÖLÜM 57

A Röportajdan sonra Heath ve benim sabah antrenmanına iki az bir zamanımız kalmıştı. Uyumak için yeterli zaman değildi ama Tartışmak için bolca zamanımız olduğu ortaya çıktı.

"Peki." Yatağıma oturdum. Çürük metal çerçeve protesto için gıcırdadı. "Bu-"

"Çocuk istemiyor musun?" Heath söyledi.

Güldüm. Yanlış bir tepkiydi ama televizyondaki enkaz görüntümüzden çıkardığı sonucun *bu olduğuna* inanamadım.

"Çocuk istiyor musun?" Ben sordum.

Heath kaşlarını çattı ve pencerelere doğru döndü. Çok erken ayrıldığımız için perdeler hâlâ kapalıydı, ama gündoğumu ışıkları kenarlara vuruyordu.

"Bilmiyorum," dedi. "Siz bunu canlı yayında açıklamadan önce özel olarak konuşmamız gereken bir konu gibi görünüyor."

Bunu konuşmamız gerektiğini düşünmemiştim. Heath beni herkesten daha iyi tanırdı, bu yüzden benimle ilgili tek bir anaç şey olmadığını bilmesi gerekirdi.

Illinois'e geri taşınmayı tartışmıştık; Lee'nin ölümü evin tamamen benim olduğu anlamına geliyordu ve evi istediğimiz gibi onarmak için paramız vardı. Altın madalyalarımızı salonun şöminesinin üstüne asmayı hayal etmiştim. Lee'nin zehirli atık çöplüğüne dönmüş odasının içini boşaltıp son teknoloji ürünü bir odaya dönüştürmeyi hayal etmiştim.

sanat evinin spor salonu. Orada ikimizden başka kimsenin olduğunu hayal etmemiştim - ve kesinlikle ciyaklayan bir bebeğin de.

Heath başını ellerinin arasına alarak diğer yatağa uzandı. "Artık bunu yapabilir miyim bilmiyorum."

"Sadece birkaç gün daha."

"Birkaç gün daha, sonra bir sonraki yarışma, bir sonraki ve bir sonraki. Nerede bitecek, Katarina?"

"Eğer bu düşünle ilgiliyse," dedim, "o zaman-"

"Düşün umurumda değil!" Heath tekrar ayağa kalktı ve volta atmaya başladı. "Bugün kaçabiliriz, umurumda değil. Ben sadece sonsuza dek birlikte olacağımızı bilmek istiyorum, sonra bile..."

Cümlesini bitirmedi, ama ikimiz de bunun nereye varacağını biliyorduk: artık ona paten partneri olarak ihtiyacım kalmadıktan sonra.

"Seni seviyorum," dedim. "Bunu biliyorsun."

"Artık rol yapmakta çok iyisin. Benim için zor-"

Ben de ayağa fırladım. "Seni seviyormuş gibi yaptığımı mı düşünüyorsun?" "Ben öyle demedim."

"Hangisi Heath? Çok mu sahteyim, yoksa çok mu dürüstüm? Çünkü o röportajda gerçeği söyledim ve sen bundan da hoşlanmadın."

"Sorun şu ki artık aradaki farkı anlayamıyorum. Ya sen, Katarina?"

Gözlerinde bir acıma parıltısı vardı. Küçümsemeyi tercih ederdim.

"Lee öldüğünde ağlamadın," diye devam etti Heath. "Bunun hakkında konuşmadın bile."

"Onun ölümü karşısında neden özellikle yıkılmadığımı en iyi sizin anlamanız gerekir."

Sen benim ailem değilsin, Lee. Benim için bir hiçsin. Eskiden babamızın yerine senin ölmeni dilerdim, ama şimdi seni böyle görecektik kadar hayatta olmadığı için mutluyum.

Tanrıya şükür ki galadaki videolardan hiçbiri Lee'ye son anlarımızda söylediklerimi kaydetmemişti. O lanet olası kanıt olmasa bile, zavallı kardeşimin kanını ellerime bulaştırmış taş kalpli bir sürtük olduğuma inanan pek çok insan vardı.

Heath bunun benim hatam olmadığına dair beni ilk temin eden kişi olmuştu. Lee'nin zamansız ölümünü *öğrendiğimde* ilk düşündüğüm şeyin Heath'in galadan sonra onca saat boyunca nereye gittiğini merak etmek olduğunu ona nasıl söyleyebilirdim?

Lee'nin aşırı dozda uyuşturucudan öldüğünü ve cinayet izine rastlanmadığını öğrendiğimizde rahatlamış, üzülmüş, bana sadece acı veren birinin yasını tuttuğum için kendime kızmış ve sevdiğim adama karşı duyduğum şüpheden dolayı suçluluk duymuştum. Duygularım kontrol altına alınamayacak kadar hantal, ifade edilemeyecek kadar tehlikeliydi.

Bu yüzden onları paketledim ve Olimpiyat şampiyonu olduktan sonra uğraşabileceğim bir şey daha olsun diye içimde karanlık bir köşeye ittim.

"Beni içeri al, Katarina." Heath yüzüme dokundu, şimdi şefkatliydi. "Tek istediğim bu."

Beni içeri almak mı? Ona gülsem mi bağırısam mı bilemedim. Lee'nin ölümü konuşmadığımız şeylerin *en* önemsiziydi. Heath'in geçmişi hâlâ mühürlü bir kasayken neden kendimi açıp savunmasız hale getirecek kişi ben olayım ki?

Zafere yetmiş iki saatten az bir süre kalmıştı. Kontrolü kaybedemezdim. On altı yaşındayken yatak odasının penceresinden tırmandığım o geceyi düşündüm.

Onu ikna etmek. Bunu yapabilirim. Gerisini sonra hallederiz.

Onu öptüm, sertçe. O da beni daha sert öptü. Saçlarını çektim, o da beni yere çekti. Temasın her saniyesi bir meydan okuma, bir meydan okuma, unutuşun kıyısına bir adım daha yaklaşma gibiydi. Birbirimizi cezalandırıyorduk, kendimize bunun tutku olduğunu söylüyorduk.

Bu beni korkuttu ama ben daha çok bu konuşmayı bedenlerimiz yerine kelimelerle yapmaya çalışırsak neler olabileceğinden korktum. Yanıp kül olabiliriz. Patlayabilirdik.

Bittiğinde, yataklarımızın arasındaki dar alanda terden sıırsıklam ve kazınmış bir şekilde yattığımızda, parlak sabah güneşi ışınları perdelerin arasından sızıyordu çünkü alıştırma seansımızın başlama saatini tam olarak geçmiştik - Heath'i herhangi bir şeye ikna edip etmediğimi bilmiyorum.

Ama bir şekilde kendimi kazandığımı ikna ettim.

OceanofPDF.com

INEZ ACTON: Herkes röportaj hakkında konuşuyordu.

Sadece Kat'in kötü kaltak moduna girmesi değildi. Heath'in ona bakışı ve onun Heath'e bakmayışıydı. Bir an için maskelerini düşürdüler.

KIRK LOCKWOOD: Kapalı kapılar ardında her ne , orijinal dans sırasında bunu buzun üzerine getirmediler. O program herkesin ağzını kapattı.

JANE CURREN: O sezonun orijinali için gerekli ritim halk danslarıydı. Uluslararası Paten Birliği, çoğu takımın kendi kültürlerini Olimpiyat sahnesinde kutlamak için kendi ülkelerinin geleneksel danslarını seçeceğini varsayıyordu.

INEZ ACTON: Böylesine göz kamaştırıcı beyazlıktaki bir spordan bekleyebileceğiniz gibi, bu bir kültürel sahiplenme karnavalına dönüştü.

ELLIS DEAN: Hula dansı yapan Macarlar, bhangra yapan İngilizler ve geyşa kıyafetleri giyen Almanlar vardı. Bu 2010 yılında oldu!

Bugün bu boktan paçayı kurtaramazsın. En azından ben umuyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, ABD'li çiftlerin hepsi nispeten zararsız temalar seçmeyi başardı.

GARRETT LIN: Bella ve ben bir Çin kılıç dansının modern bir yorumunu yaptık. Mirasımızdan esinlenen bir şeyi ilk kez icra ediyorduk. Hatta Tianjin'de bir *jian wu* ustasıyla çalışarak birkaç hafta geçirdik. O programı çok sevmiştim ama her zamanki tarzımızdan daha avangarddı. Jüri bunu anlamadı.

ELLIS DEAN: Fischer ve Chan, kovboy şapkaları ve göz kamaştırıcı pötikarelerle tamamlanmış bir country-western dansı yaptılar. Amerikalı olmaktan gurur duymamı sağlamadı diyelim.

Katarina Shaw ve Heath Rocha Vancouver'daki 2010 Kış Olimpiyatları'nda orijinal dans etkinliği için buza çıkıyor. Katarina payet kaplı tartan kuşaklı siyah bir elbise giyiyor. Erkek ise yakası bağcıklı bir gömlek ve pantolon yerine pilili deri bir etek giyiyor. Müzikleri bir akordeon ve fidele patlamasıyla başlıyor: geleneksel İskoç sosyal dans melodisi "Strip the Willow."

KIRK LOCKWOOD: İskoç ceilidh tarzı güçlü yönlerini mükemmel bir şekilde kullandı. Enerjik, teknik olarak zorlayıcı ama aynı zamanda tavır doluydu.

Katarina ve Heath, pistin bir tarafından diğer tarafına doğru hızlanırken birden fazla yön değişikliği içeren karmaşık bir adım dizisi gerçekleştiriyor. Müzik aynı şarkının hareketli bir punk rock cover'ına geçiş . El ele tutuşup birbirlerini daire şeklinde sallıyorlar, Heath'in eteğinin etekleri altından giydiği dar şortu gösterecek şekilde açılıyor.

Beni yanlış anlamayın, çok eğlenceliydi. Heath'in içindeki İskoç'u *tam olarak* benimsememesi beni hayal kırıklığına uğrattı, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur.

Bu program bulaşıcıydı. Ayağa kalkıp onlarla birlikte dans etmek istiyordunuz.

Yerçekimine meydan okuyan bir kombinasyona başladıklarında, kamera zoom yaparak Pacific Coliseum'daki kalabalığı gösteriyor. Ayağa kalkmışlar, ritimle birlikte alkışlıyorlar.

KIRK LOCKWOOD: Shaw ve Rocha'nın tek yapması gereken zorunlu danstaki liderliklerini korumaktı ve serbest dansa girerken ideal pozisyonda olacaklardı.

Katarina ve Heath programlarının sonuna doğru hız kaybetmek yerine ivme kazanıyor gibi görünüyorlar. Son nota çalıyor ve zaferle kollarını kaldırıyorlar.

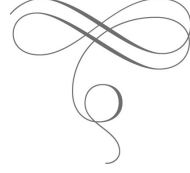
Sadece liderliği korumakla kalmadılar. Arttırdılar.

KIRK LOCKWOOD: Orijinal dansın ardından Volkova ve Kipriyanov uzak ara ikinci, Lins ise Pelletier ve McClory ile üçüncülük için berabere kaldı.

Heath bir saniye sonra kollarını indirir, ancak Katarina kalabalığın hayranlığını içine kollarını yukarıda tutar. Çenesini kaldırıyor, son derece kendinden emin ya da ukala görünüyor.

FRANCESCA GASKELL: Altın madalya onların kaybedeceği bir şeydi.

BÖLÜM 58

"S Kate iyi. Beni utandırma."

Bu, bizim aşırı Alman'ın moral konuşması olarak geçti.

Koç.

Lena her birimizin omzuna sert bir tokat attı ve ısınma rutinimizi tamamlamamız için bizi yalnız bıraktı. Serbest dans akşam geç saatlerdeydi; kayacak son takım biz , dolayısıyla hazırlanmak için bolca vaktimiz vardı. En alt sıradaki grup buza çıkarken, her zamanki esneme hareketlerimi yaptım, bacaklarımdaki ve kalçalarımdaki kalıcı ağrıları içime çektim.

Bir gün önceki orijinal dans sırasında iç baldırlarım morarmış gibi ağrımişti ama görünüşe göre sezonun en iyi derecesini yapıp Rusları geride bırakacak kadar iyi saklamıştım. Şimdi istediğim her şeyle aramda dört dakikalık bir paten kayma süresi vardı ve hiçbir şeyin dikkatimi dağıtamayacağından emindim.

Gerindikten sonra kostümlerimizi giymek için soyunma odalarına gittik. Makyajımı yaptım -elmacık kemiklerimi vurgulamak için konturlanmış soluk fondöten, kan kırmızısı dudaklar, kenarlarında kızıl bir pus olan koyu renk göz farı- ve elbisemi giydim. Gerdanlığı bağlamak için Heath'in yardımına ihtiyacım vardı, bu yüzden onu yanımda taşıdım, narin boncukları korumak için elimde kapattım.

Kolye özel bir parçaydı, boğazımda bir kesik gibi görünecek şekilde tasarlanmıştı ve şahdamarımdan birkaç damla kan sarkıyordu. Gerçi biz

Drakula'nın müziğini kullanıyorduk, *ancak* programımızın aktardığı hikaye edebi klasiğe hiç benzemiyordu. Ben yaşlı ve güçlü bir vampirdim, Heath ise beni esir almış genç bir adamdı. Koreografinin büyük bölümünde saldırgan olan bendim: onu baştan çıkarıyor, ona eziyet ediyor ve sonunda sonsuza kadar birlikte olabilmemiz için kanımı tatması için onu baştan çıkarıyordum.

Heath'in kostümü ve makyajı çok daha basitti - pantolon ve kırmızı astarlı bir ceket, gözlerinin etrafında onu uykusuz ve kül rengi göstermek için hafif bir gri leke - bu yüzden genellikle hazırlanmayı bitirdiğimde beni bekliyordu. Ama soyunma odasından çıktığımda ondan hiçbir iz yoktu.

Parmaklarımın arasındaki kırmızı boncuklarla ilgilenerek sahne arkasındaki alanda dolaştım. Patenciler, antrenörler, personel, yanından geçtiğim herkes doğrudan bana bakmamaya özen gösteriyordu. İlk grupta kayan Genevieve Moreau bana doğru bir bakış attı ama hemen bakışlarını kaçırarak yanındaki Çek kıza bir şeyler fısıldadı.

İnsanlar cidden *hâlâ* o lanet röportaj hakkında mı konuşuyorlardı? Yakında Heath ve ben Olimpiyat şampiyonu olacağız ve *bunun* hakkında konuşabilirler.

Bella kadınlar tuvaletinden çıktı. Makyajı yapılmıştı, ama üzerinde ısınma giysileri vardı, saçları da yarım toplanmıştı. Hâlâ vakti vardı, ama Garrett'la daha önce sıraya girdikleri için Heath ve benden çok daha az vakti vardı.

Beni gördüğünde adımları hızlandı.

"Hey," dedim. "Heath'i gördün mü?"

"Hayır. O zamandan beri-"

Gerdanlığı uzattım. "O zaman bana yardım edebilir misin? Tokası biraz zor ama eğer-"

"Kat, sana bir şey söylemem gerek."

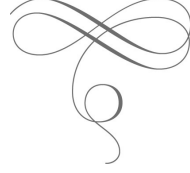
Bella'nın gözleri bir ileri bir geri gidip geldi ve cep telefonunu göğsüne bastırdı. Endişeli görünüyordu. Bella Lin asla endişeli görünmezdi. Özellikle de diğer tüm yarışmacıların onu görebileceği bir etkinlikte sahne arkasında.

"Ne oldu?" Ben sordum.

"Özür dilerim." Bella telefonunu kaldırdı. "Ama bunu görmem gerek."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 59

Bella'nın telefonunun ekranında, Heath'in fotoğrafının en üstte olduğu bir Kiss & Cry gönderisi vardı; yeni bir fotoğraf değil, yıllar öncesine ait bir fotoğraftı.

saçları kısa kesilmişti. Üç yıl aradan sonra hayatıma yeniden girdiğinde nasıl görünüyorsa öyle.

Telefonu aldım ve resmin altındaki yazıya doğru ilerledim. Kelimeleri kaç kez okursam okuyayım, zihnim onları anlamlandırmayı reddediyordu.

"Hayır." Başımı salladım ve telefonu geri uzattım. "Bu doğru değil."

"Ben de inanmak istemedim. Ama-"

"Bu doğru değil." Başımı sallamaya devam ettim. Bir ileri bir geri, bir ileri bir geri. Rüzgârda savrulan bir bayrak, fırtına geçene kadar durulmuyordu. "İmkânı yok."

Çevresel görüşümde kırmızı bir titreşim yakaladım: Heath, köşede koşuyordu, ceketini arkasında parlıyordu.

O da bu çirkin yalanları görmüştü ve zaten bildiğim bir şey hakkında beni rahatlatmaya geliyordu: bunların hiçbirisi doğru değildi, çünkü doğru bana söylerdi.

Bana söylemek için o kadar çok şansı vardı ki.

Los Angeles'taki kanyona bakarken, uzakta olduğu süre boyunca ona ne olduğunu ilk sorduğumda. Illinois'de tek başına geçirdiği onca ay.

O zamandan beri birlikte geçirdiğimiz yıllar, paten kaymak ve yan yana uyumak, mümkün olan her şekilde ortak olmak.

Heath bu yanlış anlaşılmayı giderecek ve altın madalyayı kazanacaktık ve daha sonra buna gülecektik. Onu tanıdığım gibi bunu da biliyordum.

Sonra yüzündeki ifadeyi gördüm ve anladım: Heath Rocha'yı hiç tanıımıyordum.

"Katarina," dedi. "Açıklamama izin ver."

"Hayır." Arkamı döndüm. Gerdanlık elimden düştü. Heath'in onu yerden aldığı, boncukların yere sürtündüğünü duydum. Koridorda kaçarken ayak sesleri beni takip ediyordu. "Hayır."

Makalede Heath'in beni Nagano'da bıraktıktan sonra Moskova'ya gittiği ve Veronika Volkova'ya kendisine koçluk yapması için yalvardığı iddia ediliyordu. Her şeyi yapmaya hazırdı.

Herhangi bir şey. Kanamasına neden olacak kadar sert antrenman yöntemlerine katlandı. Yelena Volkova ile kaymak, Nikita Zolotov'un emekliliğinden sonra resmi olarak onun partneri olabilmek için Rus vatandaşlığına geçmek. Ve en kötüsü, Ruslara benim hakkımda, Lins hakkında, Buz Akademisi hakkında bildiği her şeyi anlatmak, böylece bizi yenmek için kullanabileceklerdi.

Rakiplerimizle antrenman yapmamızı anlayabilirdim. Yıllarımızı birbirimiz de dahil olmak üzere ezeli rakiplerimizle buzu paylaşarak geçirmiştik. Ama Volkova'larla gerçekten *komplo* kurmak, sırlarımı, zayıflıklarımı, güvensizliklerimi paylaşmak? Yıllarca paylaştığımız geçmişi ve güveni alıp para birimi olarak takas etmek? Bu gerçek bir ihanetti.

"Sana söylemem gerekirdi," dedi Heath. "Sana söylemem gerektiğini biliyorum, ama burada neler olduğunu görmüyor musun? Bu *bugün*, finalden hemen önce yayınlandı. Bunu her kim yaptıysa, bizi birbirimize düşürmeye çalışıyor. Onlara izin veremeyiz."

Ellerimi tuttu, gerdanlık bir tespih gibi avuçlarımızın arasına sıkıştırılmıştı.

"Lütfen, Katarina. Her şeyin senin için olduğunu bilmelisin. Her şeyi senin için yaptım.

sen-" Gözyaşlarını geri kırıptı ama artık çok geçti, göz makyajı çoktan bulanıklaşmıştı. "Lütfen. Seni seviyorum. Seni sevmekten asla vazgeçmedim, bir saniye bile."

Heath incinmişti. Çaresizdi. Kendi çarpık yöntemiyle, her şeyi sevgisinden dolayı yapmıştı. Bunun için onu affedebilirdim.

Affedemediğim şey, mümkün olan en kötü zamanda ona karşı - *bize* karşı - kullanılabilsin diye sırlarının iltihaplanmasına nasıl izin verdiğiydi. Onu içeri almam, açılmam ve dürüst olmam için bana yalvarıp durdu ve tüm bunlar olurken beni yıllarca karanlıkta kilitli tuttu. Heath beni *hep* karanlıkta tutmuştu. Gençken, başına gelenleri ifade edecek kelimelerden yoksun, travma geçirmiş küçük bir çocukken bu bir şeydi. Ama artık çocuk değildik.

"Şimdi bununla uğraşamam." Ondan uzaklaştım ve gerdanlığı da kaptım. Parmaklarım titriyordu ama birkaç denemeden sonra kendim sıkmayı başardım. "Bunu daha sonra konuşabiliriz."

"Katarina, öylece-"

Ben çoktan uzaklaşmıştım. Son grubun tanıtılmasına dakikalar kalmıştı. Odaklanmak zorundaydık. Kazanmak zorundaydık.

Patenlerimi bağladığımı, bıçak korumalarımı çıkardığımı ya da buza adım attığımı hatırlamıyorum. Grup ısınmasını ya da diğer takımlar programlarını sergilerken yaşanan bekleme süresini hatırlamıyorum. Serbest dansımızın başlaması için kaymaya başladığımı bile hatırlamıyorum. O geceyi hatırladığımda Heath'ten uzaklaşıyordum ve bir saniye sonra onunla Olimpiyat finalinde kayıyordum.

Yine de unutamadığım bir şey var: ne kadar öfkeli olduğum.

Bir gazeteci asla kaynaklarını açıklamaz.

İki paralık bir dedikodu blogundaki iddiaları canlı yayında tartışmamın imkanı yoktu. Kanalın doğruluk kontrolcöleri iddiaları doğrulayana kadar olmaz.

Shaw ve Rocha buza çıkmadan önce tribünlerde seyirciler telefon ekranlarına bakıyor ve blog yazısının şok edici içeriği hakkında fısıltıyla konuşuyorlar.

Pek bir şey fark etmedi. Benim zamanımda akşam haberlerini ya da sabah gazetelerini beklemek zorundaydınız. Şimdi herkesin cebinde son dakika manşetleri var.

FRANCESCA GASKELL: Kiss & Cry eğlenceli olabilir ama aynı zamanda gerçek bir zarar da verebilir.

Ellis Dean para kazandığı sürece bunu umursamıyor gibi görünüyordu.

ELLIS DEAN: Eğer doğru olmayan bir şey paylaştıysam, lütfen beni düzeltin.

Bekleyeceğim. VERONIKA VOLKOVA: Benim bununla hiçbir ilgim yok. O zaman da söyledığım gibi.

Volkova ve Kipriyanov'un serbest dansından önce kuliste Yelena Veronika Volkova sessiz ve hızlı bir Rusça ile tartışıyorlar.

Yapımcı (Ekran dışı): Yelena ile tartışmanızın şu konuyla bir ilgisi var VERONIKA VOLKOVA:

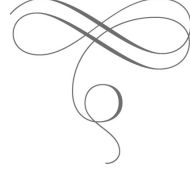
Hatırlayamıyorum.

Yelena'nın yüzünden gözyaşları akıyor ve suçlayıcı bir bakışla teyzesini işaret ediyor. Altyazılar, sahne arkasındaki mikrofonların net bir şekilde algıladığı birkaç kelimeyi tercüme ediyor: "-Senin hatan. Bana yalan söyledin!"

Yelena oldukça hassas olabilir. Bunu kız kardeşimden almış. Hikayede daha fazlası olduğu açıktı. Çok daha fazlası.

Bu çok saçma. Benim ya da bir başkasının Katarina Shaw ve Heath Rocha'yı ayırma fikri. Hayır, bunu sadece kendilerine yapabilirler.

BÖLÜM 60

A Önce kendimi sadece karaktere büründüğüme inandırdım. Mezar sesleri ses sisteminde yankılanırken, Heath'in etrafından dolandım, çıplak ellerimle onu parçalayabilecekmişim gibi kostümünü kavradım. Ben gecenin yaratığıydım. Onu isteğime boyun eğdirmek istiyordum. Onu bedenen ve ruhen tüketene kadar durmayacaktım.

Açılış twizzle sekansımız koro feryatlarının kreşendosuna çarptı ve hep birlikte döndük, sol bacaklar dimdik dışarı uzandı, havayı kılıç gibi kesti. Ne kadar yakın dönerseniz, zorluk seviyesi de o kadar artıyordu ve o kadar yaklaşmıştık ki ayak parmağım Heath'in ceketine takıldı.

Kısa bir sallanma oldu ama o kurtardı, sanki kıyafetlerimi mi yırtmak yoksa boynumu mu sıkmak istediğine karar verememiş gibi kendini bir sonraki dans tutuşumuza attı. O da öfkeliydi.

Güzel, diye düşündüm. Bunu kullanabilirdik -öfkemizi, sevgimizi, nefretimizi, ömür boyu kaynayan kızgınlıklarımızı, kıskançlıklarımızı ve sırlarımızı kanalize edebilir, hepsini buzun üzerine dökebilir ve orada bırakabilirdik.

Beni o kadar sert döndürdüğünde omurgamın çatladığını duydum ve tırnaklarımı çenesinin altına iz bırakana kadar geçirdim, kendime şampiyon olmak için bunun gerekli olduğunu söyledim. Acı çekmeye ve acıya katlanmaya istekli olmalıydınız, hırsınız uğruna her şeyi feda etmeliydiniz.

Ne yaptığımızı ancak bittiğinde anladım.

Performansımız, tutku ve hassasiyetten yoksundu. Gerekli tüm unsurları tamamladığımızdan bile emin değildim. Heath ve ben o paten sırasında birlikte yarışmamıştık, birbirimize karşı savaşmıştık. Tüm dünya izlerken.

Son pozisyonumuzda beni kollarının arasına aldı, saçlarım buza değecek kadar alçaldı ve sanki kanımı içiyormuş gibi yüzünü boynuma gömdü. Diğer tüm yarışmalarda alkışlar kulaklarımızda kükrerken, beni tekrar ayağa kaldırmadan önce kulak mememin altına yumuşak bir öpücük kondurmuştu.

22 Şubat 2010'da Pasifik Koleyumu'nda on beş binden fazla kişi vardı ve sessizlikten başka bir şey duymadık. Sonra, nihayet, bir parça ılık, rahatsız edici alkış.

Bir saniye daha dayanamadım. Heath'in elinin ensemdeki baskısına. Nefesi tenimdeydi. Bütün o gözler bize bakıyor, neye tanık olduklarını merak ediyorlardı.

Ben de ayağa fırladım ve onu kendimden uzaklaştırdım. Hâlâ boynumu kavırıyordu, parmakları saçlarıma dolanmış, gerdanlığın kopçasına takılmıştı.

Kırmızı boncuklar olimpiyat halkalarının üzerine saçılmıştı. Bir an eğilip onları toplamaya çalışmak için manik bir dürtü duydum - belki de durumu daha aşağılayıcı hale getirmenin tek yolu buydu.

Onun yerine kırık kolyeyi geride bıraktım ve selam vermeden kayarak uzaklaştık.

Lena panoların önünde bekledi. "O da neydi?" diye sordu, kalın Alman aksanı soruyu daha da sertleştiriyordu.

Ben bir şey demedim. Heath hiçbir şey söylemedi. Ne diyebilirdik ki? Dört dakika önce altın madalyanın favorisiydik. Şimdi ise neredeyse kesin olarak podyumdan düşmüştük.

Lena, sadece Almanca küfürler olduğunu tahmin ettiğim bir şeyler söyleyerek uzaklaştı. Öpüşüp ağlarken bize katılmayı reddetti ve ben de onu suçlamadım. Benim de skorlarımızı görmek gibi bir arzum yoktu. Sayılar ortaya çıkana kadar, tüm bunlar kötü bir rüyaymış gibi davranabilirdim ve rahatsız Olimpiyat Köyü yatağında uyanmak üzereydim ve her şeyi yeniden yapma şansım vardı.

Heath ve ben öpüşme ve ağlama bankının iki ucuna oturduk. ABD Takımı ceketimi giyme zahmetine katlanmamıştım, bu yüzden çıplak kollarım terden üşüyordu. Titrememek için dişlerimi sıktım. Heath yere baktı. Birkaç metre ötede Veronika Volkova, Yelena ve Dmitri ile birlikte madalyalarının rengini görmek için bekliyordu.

"Amerika Birleşik Devletleri'nden Katarina Shaw ve Heath Rocha'nın puanları lütfen."

OceanofPDF.com

Serbest dansları biraz... yoğundu. Unutulmazdı, orası kesin.

Birbirlerini öldürmeye çalışıyorlarmış gibi görünüyordu.

Pacific Coliseum'da buzun ortasında duran boş podyum, Vancouver'daki 2010 Kış Olimpiyatları'nda buz dansı madalya törenini bekliyor.

GARRETT LIN: Herkes Olimpiyatlara altın madalya hayaliyle gider ama gerçekçi olmak gerekir. Sadece bir kazanan olabilir.

KIRK LOCKWOOD: Shaw ve Rocha serbest yarışa girerken o kadar büyük bir farka sahipti ki ve tüm sezon boyunca o kadar rahat kaymışlardı ki, herkes bu yarışa çantada keklik sanabiliirdi.

Hoparlörlerden önce Fransızca sonra İngilizce bir anons yapıldı: "Amerika Birleşik Devletleri'ni temsil eden bronz madalya sahipleri..."

Ama bu yüzden bu çılgın sporu seviyoruz, değil mi?

"Katarina Shaw ve Heath Rocha!" Serbest dans programı müziği onlar kayarken çalıyor. Birbirlerine dokunmadan ya da bakmadan podyumun en alt platformuna tırmanıyorlar.

VERONIKA VOLKOVA: O serbest danstan sonra Shaw ve Rocha'nın podyumun herhangi bir basamağında durması bir rezaletti.

Madalyayı hak ettiklerini düşünüyor muyum? söylemek bana düşmez, değil mi? Bu yüzden yetkililerimiz var.

VERONIKA VOLKOVA: Daha da kötüsü, onların dramatizmi diğer sporcuların dikkatini o gün en iyi şekilde kaymaktan alıkoydu.

Spiker gümüş madalya sahiplerini tanıtıyor: "Rusya Federasyonu'nu temsil eden Yelena Volkova ve Dmitri Kipriyanov!" Yelena perişan görünüyor, gözleri ve burnu ağlamaktan kızarmış.

GARRETT LIN: Hiç kimse olayın şekilde sonuçlanacağını tahmin edemezdi.

Spiker "Altın madalya sahipleri" diyor ama kazanan patencilerin isimleri çılgın tezahüratlarla bastırılıyor.

Bella ve ben... ikimiz de şaşkına dönmüştük. Her şey gerçeküstü geldi.

Kanadalı Olivia Pelletier ve Paul McClory memleketlerinin hayran kalabalığını selamlamak için patenle kayıyor. Amerikalıların ve Rusların tökezlemeleri sayesinde sürpriz bir şekilde altın madalyaya uzandılar.

Dördüncü sırada kaldık. Toplam puanımızla Kat ve Heath'inki arasında bir puandan az fark var. Olimpiyat podyumuyla aramızda.

Katarina ve Heath bronz madalyalarını ve buketlerini alıyor. Katarina, kimsenin görmesini istemiyormuş gibi çiçeklerini madalyanın üzerine yerleştiriyor.

Yüzlerindeki ifadeden birinin öldüğünü düşünebilirdiniz. Çoğu atlet, rengi ne olursa olsun Olimpiyat madalyası kazandığı için heyecanlıydı.

Elbette Shaw ve Rocha daha nazik olabilirlerdi.

JANE CURRER: Açıkçası bronz hak ettiklerinden daha iyiydi. Podyuma tek nedeni, ilk iki etkinlikte aldıkları mükemmel derecelerd.

Kanadalı, Rus ve Amerikalı bayraklar yükselirken Katarina ve Heath önlerine bakarlar. Orada

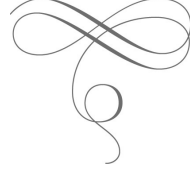
bulunmadığınız sürece bunun bir şey olduğunu anlayamazsınız.

Metaforik olarak konuşursak, açıkçası ben hiç bronz madalya basamağına çıkmadım. Olimpiyatlar.

Beklentiler bu kadar yüksek olduğunda? En iyisi dışında her şey başarısızlık gibi gelir.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 61

TO gece içimden gelen son şey kutlama yapmaktı.

Ancak Olimpiyat Köyü'ne döndüğümüzde bir partinin devam ettiğini gördük. ABD kadın hokey takımı yarı finalde İsveç'i mağlup etmişti ve zaferlerine kadeh kaldırmak için Oyunlardaki sporcuların yarısını davet etmiş görünüyordlardı.

Heath ve ben kırmızı, beyaz ve mavi giysiler içindeki kaslı kadınların arasından geçerek odamıza ulaştık. İlk defa Lins'ler gibi saha dışında yer ayırtmış olmayı diliyordum; onlar Oyunların karmaşasından birkaç kilometre uzakta, sahildeki bir otelde kalıyorlardı.

Sporcuların resmi konaklama yerleri lüks olmaktan uzak olsa da, önemli bir avantaj sunuyordu: basın mensuplarının tesislere girmesi yasaktı. *Neyin yanlış gittiğine* ya da *nasıl hissettiğime* dair başka bir soruyla yüzleşemezdim.

Kendimi bok gibi hissediyordum. Tam bir başarısızlık gibi. Sanki tüm hayatım boşa geçmişti ve şimdi, yirmi altı yaşında, bitmişti.

Heath madalyasını çıkardı ve yavaşça komodinin üzerine koydu. Ben benimkini çıkarmadım. Mavi kurdele boynumda bir ilmik gibi asılı duruyordu.

"Konuşabilir miyiz?" dedi.

Podyumda bize verdikleri çiçekler iğrençti, bir buket salata gibi yeşil ve yapraklıydı. Yaprakları yırtarak endüstriyel gri halının üzerine saçtım.

Ben cevap vermeyince Heath devam etti. "Sana söylemeliydim. Birçok kez söylemek istedim, ama-"

"Hayır, en başta kaçmak yerine benimle *konusmalıydın!*"

Buketi duvara fırlattım. Heath irkildi.

"Ve ne cüretle her şeyi benim için yaptığını iddia edersin?" dedim. "Senden bunu hiç istemedim."

"Senin tek derdin kazanmak." Heath sanki vahşi bir hayvanı uysallaştırmaya çalışıyormuş gibi sakın ve dengeli konuştu. "Ben de kendimi kazanabilecek birine dönüştürdüm. Sana layık birine. Ama sanırım bu da yeterli olmadı. Senin için hiçbir şey yeterli değil."

"Benim hakkımda gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Sen her zaman böyleydin, Katarina. Ve ben seni her zaman sevdim."

Sesinde öfke yoktu. Zalimlik dikenini yoktu. Sadece yorgunluk ve teslimiyet vardı.

Nedense bu daha çok acıttı.

"Senin için bu kadar zor olduğu için üzgünüm." Sesim buz gibiydi.

Sonunda öfkesi alevlendi. "İşte ben de tam olarak bundan bahsediyorum! Sana seni sevdiğimi söylüyorum ve sen bunu yüzüme vuruyorsun. Sana geri dönmek için *yıllarca* acı çekiyorum ve-"

"Benden *intikam* almak istedin. Benim de acı çekmemi istedin. Bu aşk değil, Heath."

"Benim aşkım da senin için yeterince iyi değil. ."

"Kastettiğim bu değildi ve sen de bunu biliyorsun."

"O zaman söyle bana, Katarina." Önümde dizlerinin üzerine çöktü. "Benden ne istediğini söyle. Bana ne yapacağımı söyle, ben de yapayım."

Pişman duruşuna rağmen yüz ifadesi meydan okur gibiydi. Ellerimi buklelerine gömdüm.

"Yapabileceğin bir şey yok," dedim ona.

Heath kalkmaya başladı. Saçlarını köklerinden yakaladım ve onu orada tuttum. Boynumdaki madalyaya uzandı ve beni de kendisiyle birlikte aşağı çekmeye çalıştı.

Ben de madalyayı koparıp yere attım. Sonra nişan yüzüğümü de yırtıp attım. Elmas bronzdan sekerek yatağın altındaki gölgelere düştü.

Bu sefer hışımınla uzaklaştığımda, Heath beni takip etmedi.

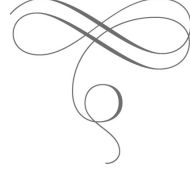
Ortak alanda bulduğum ilk şişeyi elime aldım ve doğrudan boynundan içtim. Hokey oyuncularından biri, örgülü saçları olan esmer bir kız, uzun bir ıslık çaldı.

"Zor bir gün müydü, Buz Kraliçesi?"

Ağzımı sildim, rujumun kalıntılarını bulaştırdım. "Bana öyle deme amına koyayım."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 62

T Sonraki bir saat bulanık bir şekilde geçti. Lady Gaga şarkıları eşliğinde plastik bardak Molson'ları yudumladım.

Terli vücudum müzikle hareket ediyor.

Hayatım boyunca tek bir hedef için çalıştım: Olimpiyatlarda altın madalya kazanmak. Her hareketime, her kararına rehberlik eden parlak ışık buydu. Peki ya şimdi? Her şey karanlığa gömülmüştü. Geleceğimi hayal edemiyordum. Kendime şafak vakti kadar ileriye düşünme izni vermek bile etrafımda bulanık sel suları gibi dehşet dalgaları yaratıyordu.

Dans etmeyi bırakırsam boğulacağımdan korkuyordum.

Gece yarısına doğru Lins'ler çıktı. Garrett kalabalığı taradı, birini arıyordu. Bella tam bana odaklandı.

"Ne yapıyorsunuz?" diye bağırdı "Bad Romance" şarkısını söyleyen kızakçıların arasından.

"Ne yapıyorsun?" Ben de karşılık verdim. "Sıradan insanların arasına karışmak zorunda kalmamak için o lüks otelde kaldığını sanıyordum."

"Davet edildik," dedi Garrett. "İyi misin Kat?"

Nasıl görüldüğümü biliyorum: saçlarım enseme yapışmış, nefesim ucuz bira kokuyor, yabancılarla dans etmek için spor sütyenime kadar soyunmuştum. Ve Heath hiçbir yerde bulunamadı.

Bella, "Köyde alkole izin verilmediğini sanıyordum," dedi.

Teknik olarak haklıydı; ABD delegasyonunun alkol tüketimine karşı kuralları vardı. Ancak diğer ülkeler bu kadar katı değildi ve bir grup adrenal bağımlısı yüksek performans sporcusu için kurallar daha çok öneri niteliğindeydi. Parti, geçmiş olimpiyatlarda söylentilerini duyduğum orgiastic bacchanal'a dönüşmemişti ama gece ilerledikçe daha da vahşileşti. En karanlık köşeler duvarlara yaslanmış ya da mobilyaların kenarlarında dengede duran insanlarla doluydu ve birkaç çiftin -ve daha büyük grupların- kapalı kapılar ardında kaybolduğunu fark ettim.

"Gidip biraz karbonhidrat yemek ister misin?" Bella teklif etti. "Şu tarafta inanılmaz poutine yapan bir yer duydum-"

"Oh, *şimdi* de benim iyiliğim için endişeleniyorsun." Gözlerimi devirdim ve oda sıcaklığındaki biramdan bir yudum daha aldım.

"Bu da ne demek oluyor?" "Neden bana o makaleyi gösterdin?" Topukları

üzerinde geriye doğru sallandı. "Ne?"

"Neden bana gösterdin," diye tekrarladım, "paten kaymadan hemen önce?"

Bella baktı ama o dalgındı, yüzler denizine bakıyordu.

"Bilmen gerektiğini düşündüm," dedi Bella.

"Daha sonrasına kadar bekleyebilirdin."

"Herkes konuşuyordu. Senin öğrenmen an meselesiydi ve haberi en iyi arkadaşından duymayı tercih edeceğini düşündüm-"

Güldüm. "*En iyi arkadaşım* mı? Yıllardır neredeyse hiç konuşmadık, Bella."

Sesimin ne kadar kötü çıktığını biliyordum. Benden nasıl kaçtığını gördüm. Umurumda değildi.

Garrett da şimdi bizi izliyordu; olaya dahil olması gerekip gerekmediğini ya da geri çekilip tarafsız kalıp kalamayacağını sorguluyordu.

"Beni devirmenin bir yolunu bulmadığın sürece o podyuma çıkma şansın yoktu," dedim. Bil bakalım ne oldu, yine de yeterli olmadı."

Bella'nın gözleri öfkeyle parladı. "Eğer *gerçekten* kazanmak isteseydin, bu hikaye seni durdurmazdı. Seni hiçbir şey durduramazdı."

Bana kalırsa bu bir itiraftı. Şaşırmadım bile. Arkadaşlığımız bir zamanlar gerçektir ama rekabet söz konusu olduğunda bunun bir yere gidebileceğini hep biliyordum.

"Bir içkiye ihtiyacım var," diye mırıldandı Bella. ", Garrett." "Bir dakika içinde," dedi. Bella onsuz uzaklaştı.

"Ona inanabiliyor musun?" Dedim ki. "Hayatımın en büyük yarışmasından önce bilerek kafamı karıştırıyor, sonra da bana -"

"Bugün bir Olimpiyat madalyası kazandın. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Garrett'a göz kırptım, sesindeki sert ton beni hazırlıksız yakalamıştı. Benimle daha önce hiç bu şekilde konuşmamıştı. Onun *kimseyle* bu şekilde konuştuğunu duymamıştım.

"Ve evet, tamam, Heath bazı berbat şeyler yaptı. Ama o seni çok seviyor. Birbirinize işkence etme şekliniz, bu..." Garrett bıkkın bir ifadeyle başını salladı. "Birlikte sahip olduklarınızın *tadına* bakmak için bile neler verirdim biliyor musunuz?"

Ellerimi havaya kaldırdım ve biramdan geriye kalanları yere döktüm. "Aman Tanrım, Garrett, eşcinsel olman *kimsenin umurunda* değil!"

Bize en yakın olan partililerden birkaçı dönüp baktı. Garrett bir ileri bir geri baktı, gözlerinin arkasında panik oluşmuştu.

"Kahretsın." Bardağı yere bıraktım ve ona doğru uzandım. "Özür dilerim, öyle demek istemedim-"

"Tabii ki öyle demek istemedin Kat. Bunun için bir saniyeliğine bile olsa kendinden başka birini düşünmen gerekirdi."

Bana sırtını döndü ve Bella'nın gittiği yöne doğru yürüdü.

Garrett'ın sözleri beni soğuk su gibi ayılttı. Yüksek sesli müzik, seslerin kakofonisi, dökülen biralardan ve parçalanmış bedenlerin kokusu, hepsi çok fazlaydı.

Eşofmanımı aldım -en azından benim olduğunu umuyordum, hepsi birbirinin aynısıydı, kendimizi birleşik, vatansever, kendimizden daha büyük ve daha önemli bir şey gibi hissetmemizi sağlayan takım üniformaları- ve verandaya çıktım.

Gece havası serin ve serindi, False Creek girişinden sürekli bir esinti esiyordu. Amerikalı atletlerin kaldığı yer binanın tepesine yakındı, dolayısıyla Vancouver şehir merkezinin ve ötesindeki sıradağların panoramik manzarasını görebiliyorduk. North Shore Dağları. Heath ve benim büyüdüğümüz, ilk kez birlikte paten kaydığımız bölgeyle aynı adı taşımaları ne kadar da garipti. O gece, şehrin silüetinin ötesindeki karanlığa karışan devasa zirvelere bakarken, kendimi hiç bu kadar evimden uzakta hissetmemiştim.

Kapı açıldı ve Ellis Dean dışarı çıktı. Mümkün olan en kötü anda ortaya çıkma konusunda kesinlikle bir yeteneği vardı.

"Bu 2010 Olimpiyatlarında bronz madalya kazanan Katarina Shaw değil mi?" "Hiç havamda değilim, Ellis."

Verandayı çevreleyen korkuluklara yaslanmak için yanımdan geçti. Kırmızı, beyaz ve mavi temasına uygun giyinmişti, ancak Ellis'in vatansever kıyafet anlayışı, birkaç Muppet'ın derisini yüzmüş gibi görünen sahte kürk şeritlerini içeriyordu.

"Eğer teselli olacaksa," dedi, "bu performans kesinlikle sonsuza dek hatırlanacak. Belki senin istediğin nedenlerle değil ama-"

"Buraya nasıl girdiniz? Basının Köy'e girmesi yasak." "Teknik olarak, ben eski bir olimpiyatçıyım." Çıplak yüzük parmağıma baktı.

"Sakın bana siz çılgın çocukların işi bıraktığını söylemeyin." Ayrılmış mıydık? Emin değildim.

"Ne olursa olsun," dedi Ellis, "çok değerli olmadığını biliyorum: Gerçekten zaten bildiğini sanıyordum. Sen ve aşık çocuk birbirinize her şeyi anlatmıyor musunuz?"

"Görünüşe göre hayır. Peki bütün *sana* kim söyledi?" "Bir gazeteci asla kendi-"

"Saçmalamayın kes, Ellis. Sen bir dedikodu blog yazarısın, *The New York Times*'in araştırmacı muhabiri değilsin."

Ellis'in yanındaki korkuluğu kavradım, soğuk metal tenimi yakıyordu. Saatin geç olmasına rağmen binanın altındaki meydan hâlâ insanlarla doluydu. Gülüyor, kutlama yapıyor, omuzları birbirine degecek kadar yakın yürüyorlardı.

Sonuçta, Heath'in sırlarını kimin, nasıl ya da ne zaman öğrendiği önemli değildi. Yine de bana güvenmeyi seçmemişti. Ve şimdi onu ve altını aynı lanet günde kaybetmiştim.

Hayır, onu kaybetmedim. Attım.

"Böyle hissetmemen gerekiyordu, değil mi?" Buz pateninden mi, Olimpiyatlardan mı, yoksa Heath'le olan ilişkimden mi bahsettiğimden emin değildim. "Bu kadar acıtmaması gerekiyordu."

"Sen bir patencisin," diye takıldı Ellis. "Acıyı seviyorsun." Yüzünü bana çevirdi, birden ciddileşti. "Tavsiyemi ister misin?"

"Özellikle değil."

"Çok kötü, alıyorsun." Elini benimkinin üzerine koydu. "Heath'in bir daha seni bırakıp gitmesine izin verme. En azından işleri yoluna koymaya çalışmadan olmaz. İkiniz tam bir felaketsiniz, ama birbiriniz için ne kadar deli olduğunuzu herkes görebilir."

"Teşekkürler, Ellis. Bu neredeyse çok tatlıydı."

Arkasını döndü. An bitti. "Hayır, *tam anlamıyla çılgın* demek istedim. Sen ve Heath Rocha birbirinizi hak ediyorsunuz. Belki düğününüzde deli gömleği giyersiniz."

Gözlerimi devirdim ve güldüm.

"Karışma ve kaynaşma zamanı," diye duyurdu Ellis. Yıllar önce Sheila Lin'in Kırmızı, Beyaz ve Altın Partisi'nde yaptığı gibi bana kolunu uzattı.

"İçeride görüşürüz," dedim.

Bir süre verandada tek başıma kaldım, tenimdeki temiz havanın tadını çıkardım. Kabul etmekten ne kadar nefret etsem de, Ellis haklıydı: Heath ve ben bazen birbirimizi delirtiyorduk, ama geleceğimin onu içermeyen herhangi bir versiyonunu hayal etmekten nefret ediyordum. En azından bunu ona söylemeden gitmesine izin veremezdim.

İçeride parti daha sakın bir ritme bürünmüştü ama hâlâ ortak alanın etrafına dağılmış mobilyalara doluşmuş bir sürü insan vardı. Garrett da dahil.

Kanepelerden birine uzanmış, bizimle birlikte Buzdaki Yıldızlar turuna katılan tek erkekler patencisi Scott Stanton'la ateşli bir öpüşme seansı yapıyordu ve her gösteriden sonra etrafını saran kadın hayran kitlesine karşı son derece kayıtsız görünüyordu. Hâlâ kendimi berbat hissediyordum.

Garrett'in sırrını daha önce ağızından kaçırdığı için üzgündü ama şimdi dolap kapısı menteşelerinden fırlamış gibi görünüyordu. Onun için iyi oldu.

Odama vardığımda, Heath uyuyordur diye kapıyı olabildiğince sessizce açtım. Işıklar sönüktü, ama pencere perdelerini açık bırakmıştı, bu yüzden yorganın altından onun şeklini seçebiliyordum. Çiçekleri attığım yer bomboştu; Heath onları temizlemiş olmalıydı. Madalyamı ve yüzüğümü de alıp komodinin üzerine koymuştu.

Onları duyduğumda kendi yatağıma girmek ya da onunla birlikte yorganın altına girerek buzları eritmek arasında karar vermeye çalışıyordum.

Heath yataktaydı. Ama yalnız değildi.

OceanofPDF.com

Olimpiyat Köyü'ndeki partide başka bir sporcu tarafından çekilen sarsıntılı, düşük çözünürlüklü bir cep telefonu videosunda Katarina Shaw'ın koşarak geçtiği görülüyor.

Kat üzgündü. Kim üzülmaz ki?

Heath Rocha yarı giyinik bir halde onun peşinden koşarken gömleğini çıkarmaya çalışıyor. Birkaç adım gerisinden Bella Lin geliyor, o da çılgınca kıyafetlerini yerine yerleştirmeye çalışıyor.

Heath, Katarina'ya kayıtta duyulmayan bir şey söyler ve Katarina ona bağırır. Kendini

kaybetti. Kafasına bir sandalye fırlattı.

Hayır, Kat sandalye fırlatmadı.

Karanlık bir nesne Heath ile çarpışarak geçiyor. Arka planda bir ses "Kahretsin!" der. Bir

tabureydi. Küçük bir tabure. En azından ben öyle düşünüyorum. Biraz dikkatim dağılmıştı.

Yoldan uzak durdum. Galada dersimi almıştım.

Katarina ve Heath ortak alanın ortasında durmuş birbirlerine bağırmaktadır. Arka plandaki diğer seslerin ve müziğin uğultusundan sözleri anlaşılmıyor, ancak yumruklaşmanın eşiğinde görünüyorlar.

JANE CURREN: Herhangi bir olaydan değilim, ancak ABD Takımı sporcuları arasındaki şiddet veya diğer uygunsuz davranışlar elbette hızlı bir şekilde ele alınacaktır.

Katarina Bella'ya dönüyor. Heath aralarına girer ve bu durum iki kadını da öfkeliendirir.

GARRETT LIN: Keşke bunun kız kardeşime hiç benzemediğini söyleyebilseydim. Ama onu çok iyi tanıyorum. Buzda ya da buz dışında, kazanmak için her şeyi yapar.

ELLIS DEAN: Eğer intikam için altın madalya verselerdi, Bella Lin ve Heath Rocha o gece tartışmasız şampiyon olurlardı.

Heath, Katarina'ya bir adım daha yaklaşır. Katarina onu iterek uzaklaştırır ve tırnaklarını yarı bağlı gömleğinin üstündeki çıplak tene geçirir.

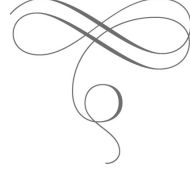
Belki de bir şeyler yapmalıydım. Ama her zaman uzlaştırmacı, makul olan olmaktan çok yorulmuştum. Kendi kendilerine çözeceklerini düşündüm.

"İkinizin de canı cehenneme," diyor Katarina, arka plandaki gürültüyü bastıracak kadar yüksek bir sesle. "İşimiz bitti." Kapıyı arkasından çarparak dışarı fırlıyor.

Kat Shaw'ı yıllarca en son o zaman gördük.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 63

I onları birlikte görmedim. Pek göremedim. Işıklar sönmüştü. Onları yakaladığımı anladıkları anda durdular. Ne yaptıklarını anladığım anda koştum.

Ama hayal gücüm boşlukları doldurmaya çok istekliydi. Ne zaman gözümü kırpsam, onları görüyordum: Bella Heath'e sarılmıştı, koyu renk saçları çıplak sırtından aşağı dökülüyordu. Heath'in elleri onun ince belinde, onu daha yakına, daha yakına, daha yakına çekiyordu.

Bildiğim bir sonraki şey, dışarıda olduğumdu. Meydanda koşuyordum, gözlerimden yaşlar akıyordu, boğazım çığlık atmaktan acımişti. Nişanlım ve arkadaşım için söylediğim son sözler dışında söylediğim hiçbir şeyi hatırlayamıyordum: *işimiz bitti*.

Nereye gittiğime dair hiçbir fikrim yoktu. Sadece *uzağa*. Ceketim, param, kimliğim, hiçbir şeyim yoktu. Sporcu kimliğim bile yoktu, bu da beni Köy'e geri almaları için onları ikna etmekte çok zorlanacağım anlamına geliyordu.

Umurumda değildi. Geri dönmek istemiyordum. Heath'i ya da Bella'yı bir daha görmek istemiyordum.

Ben de sahili takip ederek yürümeye devam ettim. Kimse bana ikinci kez bakmadı. Makyajım solmuş ve ABD Takımı tişörtümün kapüşonu açılmış haldeyken artık kötü şöhretli Katarina Shaw'a benzemiyordum. Herhangi biri olabilirdim.

Kıyı şeridi alçaldı ve yerini durgun, karanlık suyun üzerinde yay çizen metal bir köprüye bıraktı. Karşı kıyıda açılış töreninin yapıldığı stadyum parlıyordu. Sadece on gün önceydi ama sonsuzluk gibi geliyordu.

Sonunda, artık amaçsızca yürümediğimi fark ettim. Bir hedef seçmiştim.

Lins'in oteli Vancouver Limanı yakınlarında kıyıya yığılmış çarpıcı ve modern bir yapıydı. Lobiye girdim ve doğruca asansörlere yöneldim. Oda numarasını bilmeme gerek yoktu. Sheila en iyi süitte kalacaktı: en üst katta, kuzeydoğu cephesinde, en görkemli, en panoramik su ve dağ manzarası.

Kapıya hafifçe vurdum. Cevap veren olmadı. Ben de bir polis gibi kapıyı yumrukladım ve beni içeri alana kadar adını bağırdım.

Sheila'nın üzerinde gecelik kıyafetleri vardı - beyaz saten pijamaları ve ona uygun bir bornoz- ama uyanık görünüyordu. Onu Pasifik Kolezyumu'nda Oyunlar sırasında ve son birkaç yıldır ikizlere karşı yarıştıığımız diğer etkinliklerde görmüştüm. Ama 2006'da aramızın açılmasından bu yana ona hiç *bakmamıştım*.

Hatırladığımdan daha zayıftı, yanakları çökmüş ve gözlerinin altı gölgelenmişti. Sheila benim için her zaman yaşsız ve mükemmel olmuştu, Calgary'deki zafer anında sonsuza dek donmuştu. İlk defa gerçek bir insan gibi görünüyordu.

"Bayan Shaw," dedi, sanki beni bekliyormuş gibi. "İçeri girin."

Onu, krem rengi mobilyalarla döşenmiş ve Canada Place'in parlayan yelkenlerini gören bir oturma alanına kadar takip ettim. Yan masada birkaç minyatür şişe boş duruyordu. Sheila Lin'in bir kadeh beyaz şaraptan fazlasını içtiğini hiç görmemiştim, o zaman bile sadece akşam yemeğiyle birlikte.

"Lütfen." Minibardan iki şişe daha çıkardı ve birini bana uzattı. "Otur."

İhtiyacım olan son şey bir içki daha içmektir ama de bir yudum aldım. Çakmak gazı ile karıştırılmış akçaağaç şurubu gibi mide bulandırıcı tatlı bir likördü. Öksürdüm ve şişeyi boşların yanına bıraktım.

Birkaç dakika pencereden dışarı baktık. Nereden başlayacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

"Çok umut vaat ediyordunuz," dedi Sheila sonunda. "Dördünüz de." Hiç irkilmeden şişesinden derin bir nefes çekti. "Ne büyük kayıp."

Onunla yüzleşmek için döndüm. "Biliyor musun, tek istediğim senin gibi olmaktı."

Sheila da bana doğru döndü; yavaşça, kasıtlı bir şekilde, gözleri Bella'nınki gibi parlıyordu.

"O zaman beni dinlemeliydin," dedi. "Yani hepsi benim suçum mu? Sen benim koçumdun."

Ve sen benim başarısız olmamı istedin. Her şeyden sonra bile, Sheila'nın Heath'le beni daha az tehdit oluşturalım diye kurtların önüne attığına dair şüphelerimi dile getiremedim.

"Hayır," dedi. "En başta Akademi'ye girmenize izin verdiğim için bu benim hatam. Çocuklarımın beni seninle ve Bay Rocha'yla birlikte eğitim almanın onları daha yükseklerle taşıyacağına ikna etmelerine izin verdim. Bunun yerine onları kendi seviyenize çektiniz."

"Böyle bir hayal kırıklığı yarattığım için özür dilerim," diye tükürdüm.

"Ben de üzgünüm." Tekrar pencereden dışarı baktı ama gözleri odaklanmamıştı, artık manzarayı izlemiyordu. "Bu benim son şansımdı."

İkizler bir sonraki Olimpiyatlara katılmayı başarsalar bile, madalya yarışmacısı olmaları pek olası değildi. Ve Sheila'ya göre, kazanamadıktan sonra yarışmanın bir anlamı yoktu.

"En azından onlar için elimden geleni yaptım." Sheila bunu o kadar yumuşak bir sesle söyledi ki, neredeyse kendi kendine konuştuğunu düşünecektim. "Umarım bunu takdir ediyorlardır."

Farkındalık, kilide giren bir anahtar gibi yerine oturdu.

Bunca zaman onun neler yapabileceğini, ne kadar acımasız olduğunu, kazanmak için ne kadar ileri gidebileceğini anladığımı sanmıştım. Bunca zaman hiçbir fikrim yoktu.

"O sendin," dedim.

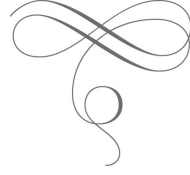
Sheila bana tam olarak gülümsemeyen bir bakış attı. Tam olarak bir onaylama değil.

Olimpiyat finalinden hemen önce her şeyi anlatan bir makale yayınlamak klasik bir Sheila Lin satranç hamlesi gibi görünüyordu. Ancak Heath'in kayıp yılları hakkında bu kadar çok şey bilmesinin tek bir yolu vardı. Saygın muhabirlerle dolu fihristini, önce yazıp sonra soru sormaktan mutluluk duyan Ellis Dean lehine es geçmesinin tek bir nedeni vardı.

Heath'i Rusya'ya ilk gönderen oydu.

OceanofPDF.com

64. BÖLÜM

"**T** Nagano'da şapka gecesi," dedim. "Heath seni görmeye geldi. Değil mi?"

Onu bunun gibi şık bir otel süitinde, dondurucu yağmurda koştuktan sonra sıırıslıklam bir halde hayal ettim. Titriyordu, kaybolmuştu, çaresizdi. Beni engellediğini söyledikten sonra. Kalbini kırdıktan sonra.

"Üzgündü," dedi Sheila. "Bana senin için yeterince iyi olmak istediğini, her şeyi yapabileceğini söyledi. Ona yardım edemeyeceğimi söyledim. Ama yardım edebilecek birini tanıyordum."

"Neden?" Boğuk bir sesle söyledim.

"Veronika'nın ortaçağ eğitim yöntemleri altında birkaç gün geçirdikten sonra tamamen pes edeceğini düşünmüştüm. Heath'in aranızdaki en zorlu rakip olduğu ortaya çıktı. Keşke o da seni istediği kadar kazanmayı isteseydi."

Heath benden kaçmamıştı. Sheila onu uzaklaştırmıştı. O gece ona yol göstermesi için gitmişti ama onun yerine kulağına zehir akıtmıştı. Ve tabii ki dinlemişti - kaç kez ona *Sheila'ya güvenmesi* için yalvarmışım, *o ne yaptığını biliyor*.

Kesinlikle biliyordu. Sheila'nın mantığını bu kadar kolay çözümleyebilmem beni rahatsız ediyordu: Heath'ten kurtulmak, Bella'yı Zack Branwell'le ve Garrett'ı benimle eşleştirmek ve bir gecede çocuklarının en büyük rakiplerini etkisiz hale getirmek ve ülkedeki en iyi iki takım üzerindeki kontrolünü güvence altına almak.

"Sen bizim *koçumuzdun*," dedim. "Bize yardım etmen gerekiyordu-"

Sheila şişeyi masaya çarptı. "Evimde yaşamana, oğlumla kaymana, kızıma kendini sevdirmene izin verdim. Kendim için tırnaklarımla *kazıyıp kazanmak* zorunda olduğum her şeyi sana verdim ve sen onları yüzüme geri fırlattın. *Aşk* için."

Bunu bir lanet gibi söyledi.

"Sen aşk hakkında ne bilirsin ki?" Ben de karşılık verdim.

"Şimdiye kadar yaptığım her şeyi sevgiyle yaptım. Çocuklarım için..."

"*Çocuklarınız* babalarının bir altın madencisi olduğuna ikna oldular. madalya sahibi, çünkü aksi takdirde onları kürtaajla aldırırdınız."

Sheila ayağa kalktı ve saten kuşağını daha sıkı çekiştirerek pencereye doğru yürüdü.

"Öyleydi," dedi. "Hem Lake Placid hem de Saraybosna'da yokuş aşağı kayak şampiyonu."

"Peki bunu neden onlara söylemiyorsunuz? Sence bilmeyi hak etmiyorlar mı?"

"Birlikte bir gece geçirdik ve onu bir daha hiç görmedim. Adını bile hatırlamıyorum. Gerçi sanırım araştırabilirim."

Çocuklarının babası olan adamın adını hatırlayamıyordu ama kaç Olimpiyat altını kazandığını çok iyi biliyordu.

Sheila'ya göre o sadece bir amaç için bir araçtı. İkizler de onun için öyleydi; mirasını genişletmek, kendisi artık rekabet edemediğinde kazanmaya devam etmek için bir araç. Ve bakın bu onlara ne yaptı: Garrett, aile markasını korumak için gerçek benliğini gömdü. Bella, ardında bıraktığı hasar ne olursa olsun, üstünlüğü ele geçirmek için herkese ihanet etmeye hazırды.

Heath'in sözleri zihnimde yankılandı. *Tek önemsedğin şey kazanmak.*

Haklıydı: Ben . Ama her zaman olduğum kişi değildim.

Sheila Lin gibi olmak için çabaladığım bir ömürden sonra *dönüştüğüm* kişiydi. Onun gibi geçmişimi, evimi, ailemi bir kenara atmıştım. Kendimi en iyisi olursam, kimi incittiğimin önemli olmadığına, çünkü sonunda buna degeceğine ikna etmiştim. En çok kendime zarar versem bile.

Sheila'yı takıntı haline getirdiğim onca yıl boyunca -önce onu televizyonda izledim, sonra onun için paten kaydım, kendimi onun için aşırı zorladım.

Onu hiç gerçek anlamda görmemiştim. Ta ki o gece Vancouver'da bir otel odasında karanlıkta içene kadar.

Ve tek gördüğüm sefaletti.

Her zaman daha iyi olabilirsin, demişti bana ilk tanıştığımızda. Ama her şeye sahip olup hiçbir şeyden zevk almazsan ne anlamı vardı? Sheila'nın tüm hayatı daha fazlası için çabalamakla geçmişti -daha fazla madalya, daha fazla para, daha fazla güç- ve bunlar asla yeterli olmayacaktı.

Heath, *hiçbir şeyin sana yetmeyeceğini* söylemişti. Bu konuda yanılıyordu.

Sonunda çabalamaktan, acı çekmekten ve kalp kırıklıklarından bıkmıştım.

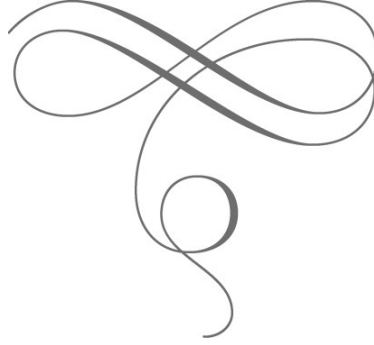
Artık Sheila Lin olmak istemiyordum. Katarina Shaw olmak istemiyordum. ya da.

Ortadan kaybolmak istedim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM V

Son Kez

OceanofPDF.com

GARRETT LIN: Olimpiyatlardan sonra her türlü söylenti çıktı.

INEZ ACTON: İnsanlar Kat'in sinir krizi geçirdiğini ve akıl hastanesine yatırılması gerektiğini söyledi. Çünkü toplum içinde öfkesini göstermeye cesaret eden her kadın "deli" olmalıdır.

FRANCESCA GASKELL: Bir tarikata katıldı, ya da adını değiştirip yetişkin filmleri çekmeye başladı, ya da zengin bir borsacıyla evlenip Connecticut'a taşındı.

Evet, finansçı kardeşle ilgili olanı duymuştum. Bana sorarsanız, porno yıldızı söylentisi daha akla yatkındı.

Bildiğim kadarıyla eve gitti.

Bulanık fotoğraflarda Katarina Shaw, Illinois, The Heights'taki aile evinin girişinde bir market teslimatı alırken görülüyor. Üzerinde kanvas bir gömlek, yırtık kot pantolon ve çamurlu iş botları var. Fotoğrafçıya, mülküne izinsiz girmeye cesaret ediyormuş gibi bakıyor, sonra dönüp ağaçlarla çevrili araba yolunda gözden kayboluyor.

NICOLE BRADFORD: Bölgeye geri döndüğünü duyduğumda ona bir not gönderdim ve istediği zaman North Shore'da kayabileceğini söyledim. Hiç cevap vermedi.

GARRETT LIN: Bence huzura, sessizliğe ve olanları sindirmek için zamana ihtiyacı vardı. Kesinlikle anlayabiliyorum.

Güneşli bir günde yemyeşil bir çimenliğin sürekli çekimi. Tek hareket çimenleri karıştıran esintidir; ta ki bir taksi yanaşıp arka koltuğun kapısı açılana kadar.

Yapımcı (Offscreen): Vancouver'dan sonra Katarina'yı bir daha ne zaman gördünüz? ELLIS

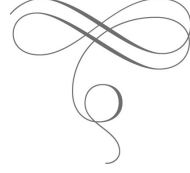
DEAN: Dünyanın geri aynı zamanda.

Katarina arabadan siyah bir elbiseyle çıkar. Saçları yine uzundur ve düşük bir at kuyruğu şeklindedir.

FRANCESCA GASKELL: Üç yıl sonra-Ocak 2013.

Flaşlar patlıyor, güneş gözlüklerinin camlarında yansıyor. Onları görmezden gelerek yanlarından geçiyor. Annemin cenazesinde ortaya çıktığında.

BÖLÜM 65

I' Los Angeles'ta güneşin ne kadar olduğunu unutmuşum. Yerel halk Ocak ortası soğuşundan korunmak için hafif ceketler giyyordu ama Orta Batı'dan gelen biri olarak Kaliforniya havası bana bunaltıcı geldi. Hollywood Forever Mezarlığı'na girdiğimde güneş ışığı tenimi bir takip noktası gibi ısıttı ve fısıltılar peşimden geldi.

Aman Tanrım, bu o.

Onun burada ne işi var?

Öldüğünü sanıyordum.

"Kat!"

Döndüğümde Garrett Lin'in bakımlı çimlerin üzerinde yürüdüğünü gördüm, elini dostça bir el sallıyordu. Yani en azından bir kişi beni gördüğüne memnun olmuştu.

Yeterince yaklaştığı anda Garrett beni kucakladı. O zamandan beri ilk kez biri bana dokunmuştu... Bunu düşünmek bile istemiyordum. Yüzünün düzlemlerini yumuşatacak kadar kilo almıştı; ona yakışmıştı.

Garrett yanındaki adamı işaret ederek, "Bu Andre," dedi. "Erkek arkadaşım."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Kat." Andre bizden birkaç yaş büyük, esmer tenli, yakışıklı, aptal gözlüklü ve derin, yatıştırıcı bir sese sahipti. Önce benim elimi sıktı, sonra Garrett'inkini aldı.

"Kaybınız için çok üzgünüm," dedim. "Hasta olduğundan haberim yoktu." "Hiçbirimizin yoktu," dedi Garrett.

Haberlerde kanser olduğunu okumuştum ama ne tür bir hastalık olduğu belirtilmemişti. Görünüşe göre Sheila yıllardır gizlice bu hastalıkla mücadele ediyormuş. Yani Vancouver gerçekten de onun Olimpiyatlar için son şansıydı ve onunla konuştuğum son sözler öfkeyle söylenmişti.

Tören birkaç dakika içinde başlayacaktı ve insanlar dikdörtgen şeklindeki yansıtma havuzunun iki yanına dizilmiş beyaz sandalyelere doğru göç etmeye başlamıştı. Artık büyümüş olan ve tam adı Francesca'yı kullanan Frannie Gaskell da dahil olmak üzere birkaç meraklı bakışla karşılaştım. O ve partneri hiç vakit kaybetmeden Heath ve benim bir zamanlar en iyi Amerikan buz dansı ekibi olarak işgal ettiğimiz yeri ele geçirmişlerdi.

Ellis Dean etrafta dolanıyor, papyonundaki yapay elmaslarla uyumlu bir mikrofonla yoldan geçenlerden yorum istiyordu. Bize el sallamaya çalıştığında, Garrett ve ben onu görmemiş gibi davrandık.

"Umarım burada olmamda bir sakınca yoktur," dedim.

"Tabii ki öyle!" Garrett söyledi. "Seni arayacaktım ama her şey çok *telaşlıydı* ve-bekle, töreni nasıl öğrendin?"

"Heath söyledi."

Garrett'in gözleri büyüdü ve Andre ile bakıştı.

Son birkaç yıldır pek de gösterişli olmayan yaşam tarzım medyanın beni çoğunlukla yalnız bırakmasından sıkılmıştı; bir telefon pazarlamacısı tarafından aranmadığım nadirdi. Sheila'nın vefat ettiği gece telefon çaldığında, ekrana bakma zahmetine bile girmemiştim. Ertesi gün sabah koşum için bir çalma listesi seçmeye gittiğimde sesli mesajı fark ettim.

Bunu duymak isteyeceğin son kişi olduğumu biliyorum. Ama bilmen gerektiğini düşündüm.

Heath'in sesini tekrar duyduğum için mi, yoksa verdiği şok edici haber yüzünden mi böyle hissettiğimi bilemiyordum.

Ağlamadım. Düşünmedim. Eski bavulumun üzerindeki tozu süpürdüm ve eşyalarımı toplamaya başladım. Birkaç saat sonra O'Hare'de Los Angeles'a giden ilk uçağa biniyordum.

Andre konuyu değiştirerek, "Ee Kat," dedi, "hâlâ kayıyor musun?"

Garrett sertleşti. "Bebeğim, yapmayalım-"

"Sorun değil." Gülümsedim. "İstiyorum ama artık sadece eğlence için. Peki ya sen Garrett?"

"Yıllardır değil," dedi. "Vancouver'dan sonra... şey, bir kaza geçirdim."

"Düşmek mi?" diye sordum. Yaklaştığında adımlarında yeni bir aksama fark ettiğimi düşündüm.

"Akademide çok geç saatlere kadar kaldım, denedim-" Başını iki yana salladı. "Önemli değil. Her neyse, direksiyon başında uyuyakaldım ve arabamı otoyoldaki refüje çarptım."

Nefesim kesildi. Andre, Garrett'ın elini destekleyici bir şekilde sıktı.

"Lanet olsun," dedim. "Yani, iyi misin? Çok özür dilerim, bilmiyordum ya da ben-"

"Ben iyiyim," dedi Garrett. "En azından şimdi iyiyim. Ama evet, bunun paten günlerimin sona erdiğine dair iyi bir işaret olduğunu düşündüm."

Belki de bir cenazede böyle düşünmek tuhaftı ama Garrett'ı hiç bu kadar mutlu ve sağlıklı görmemiştim; bu da beni onun daha önce ne kadar gergin ve mutsuz olduğunu anlamaya zorladı.

"Aslında okula geri döndüm," diye devam etti. "Ya da, sanırım ilk kez normal bir öğrenci gibi okula *gidiyorum*."

"Stanford'da psikoloji okuyor." Andre kolunu Garrett'ın beline doladı ve destekleyici bir gururla ona gülümsedi. "Sınıfının en iyisi."

"Bu harika Garrett," dedim. "Tebrikler."

Pantolonlu, kır saçlı bir kadın olan bakan podyumun arkasındaki yerini aldı. Tabut yoktu, sadece Sheila'nın altın elbisesi, boynundaki altın madalyası ve havuzun kenarındaki ayaklı kaselerdeki daha küçük aranjmanlarla uyumlu beyaz orkide ve zambaklardan oluşan özenli bir sprej vardı.

"Bizimle oturabilirsin," diye teklif etti Garrett, aileye ayrılan bölümü işaret ederek. Bella ön sırada tek başına oturuyordu, karmaşık örgülü saçları ve kusursuz duruşu dikkat çekiyordu.

"Hayır, değil," dedim ona. "Törenden sonra görüşürüz."

Arka sıralardan birine oturdum, beni görür görmez herkesin uzak durduğu boş bir sıraya. Diğer sandalyeler dolduğunda kalabalığı taradım ve kendime Heath'i aramadığımı söyledim.

Birkaç saniye sonra onu anıt mezarın yanındaki merdivenlerden inerken gördüm. Sakal bırakmıştı ve basamakları eğitilmiş bir dansçının ritmik zarafetiyle ikişer ikişer çıkıyordu. Nefesimi tuttum, bana bakmayacağını ya da herhangi bir şekilde beni tanımayacağını umuyor ve aynı zamanda yerimden fırlayıp ona doğru koşmayı arzuluyordum.

Endişelenmeme gerek yoktu. Heath beni fark etmedi ve ön tarafa oturdu.

Bella'nın yanına.

Tören kısa ve seküler bir methiye ile başladı, ardından papaz Kirk Lockwood'u Sheila'nın paten kariyerinden birkaç hikâyeye kalabalığı etkilemesi için sahneye çıkardı. Daha sonra sahneye çıkan Garrett, annesine her zaman ne kadar hayran olduğunu ve ölümünden önce gerçek kendisini ve sevdiği adamı tanıma şansı bulduğu için ne kadar mutlu olduğunu anlatan dokunaklı bir konuşma yaptı.

"Son olarak," dedi bakan, "Sheila'nın kızı Isabella birkaç söz söylemek istiyor."

Nefesimi tuttum, bana ihanet ettiği gecedan beri Bella Lin'in yüzüne ilk kez bakmak için kendimi hazırladım. Ama oturduğu yerden kıpırdamadı.

Garrett ona bir şey söylemek için eğildi. Bella başını salladı ve omuzları titredi. Ağlıyordu ya da ağlamamak için kendini zor tutuyordu.

Heath kolunu ona doladı ve titremesi durdu. Bella yine de ayağa kalkmak için bir hareket yapmadı. Onun yerine Heath'e doğru eğildi ve başını onun omzuna yasladı.

Bakan bu garip anı yumuşatmaya çalıştı. "Hadi şu konuya geçelim-"

"Bir şey söylemek istiyorum."

OceanofPDF.com

Sheila'nın öldüğüne hala inanamıyordum.

Sheila Lin'in cenazesindeki çiçeklerin ve portrenin yakın plan görüntüsü, Hollywood Forever Mezarlığı'ndaki Fairbanks Reflecting Pool'un etrafında toplanan yas tutanları göstermek için yavaşça geriye kaydırılır.

FRANCESCA GASKELL: Aralık ayında Evan ve benimle birlikte Grand Prix Finali'ndeydi, her zamanki gibi neşeliydi. Ve birkaç hafta sonra.

GARRETT LIN: Ani oldu ama sanırım annem de böyle olmasını isterdi, eğer bu konuda bir seçeneği olsaydı.

Veronika Volkova: Sheila hakkında tatlı bir şeyler söylememi istiyorsun, çünkü o öldü? Lütfen. Yerde yatan ben olsaydım ve o burada seninle oturuyor olsaydı sence benim hakkımda ne söylerdi?

Çok güzel bir törendi. Ve sonra Katarina Shaw geldi. *Katarina'nın sesi*

kameranın arkasından geliyor: "Bir şey söylemek istiyorum."

Çekim dönerek onu son sırada dururken gösterir, ardından kürsüye doğru yürürken takip eder. Şaşkın bakan kadrajın dışına çıkar ve kapıyı ona bırakır.

Katarina güneş gözlüklerini çıkarır ve avuçlarının içinde sıkıca tutar.

"Sheila Lin'i ilk gördüğümde," diyor, "dört . Ve annem yeni ölmüştü."

Başka bir kamera açısıyla, ön sırada kardeşi ve Heath Rocha'nın arasında oturan Bella Lin'e odaklanılır. Aynalı güneş gözlükleri mavi gökyüzünü yansıtıyor.

Katarina devam ediyor: "Uzun süredir hastaydı, o kadar uzun süredir ki sağlıklı olduğuna dair hiçbir anım yok. Cenazesini de hatırlamıyorum. Ama neyi asla unutmayacağım biliyor musunuz?"

Siyah giysili seyirciye bakarken bir ritim. Kimse kıpırdamıyor.

"Törenden sonra uyuyamadım ve odamdan gizlice televizyon izlemeye çıktım; babamı ya da kardeşimi uyandırmamak için sesi kısımıştım. Calgary buz dansı finali vardı."

Katarina yanındaki sehpanın üzerinde duran Sheila' fotoğrafına bakar.

"Sheila'nın ikinci altın madalyasını kazandığını gördüm ve o kadar güçlü, o kadar kendinden emin, o kadar mükemmeldi ki gözlerimi ondan alamadım. En çok ihtiyaç duyduğum anda onun gücü bana güç verdi. Ertesi sabah babamdan buz pateni dersi istedim."

Tekrar Lins'e dönüyoruz. Garrett ağlıyor. Bella'nın yüzü okunmaz halde. Çekimde sadece Heath'in eli var, parmakları Bella'nın omzunda yavaş daireler çiziyor.

"Büyüdüğümde Sheila Lin ile birkaç yıl antrenman yapacak kadar şanslıydım. Tıpkı onun gibi olmak istediğimi sanıyordum. Ama gerçek şu ki..."

Katarina'nın sesi kesilir ve gözyaşlarını kırıştırır. Sert ve kırpmayan gözlerle onu izleyen Heath'in yakın plan görüntüsüne geçilir.

"Onu gerçekten tanıdığımı hiç sanmıyorum," diyor Katarina. "Belki de kimse tanı mıyordu. Sheila hakkında bildiklerim şunlar: altın madalyalı bir sporcu, sadık bir anne ve başarılı bir iş kadınıydı. Ve tanıdığım en acımasız, en hesapçı insandı."

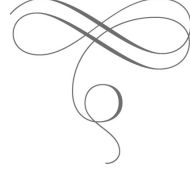
Kalabalıktan birkaç nefes ve dehşet mırıltısı. Katarina devam ediyor.

"Hayatımı iyi yönde değiştirdi ve aynı zamanda birçok kez mahvetmeye çalıştı. Güçlüydü -bizim boktan sporumuzda hayatta kalmak için güçlü olmak zorundaydı- ama sadece bu değildi. Zayıf olabiliyordu. Zalim olabilirdi. Ne kadar saklamaya çalışsa da insan olabilirdi."

Bella'nın bir başka görüntüsü, bu sefer daha yakından. Tek bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülüyor. Parmak uçlarının bir hareketiyle siliyor.

"Sheila Lin mükemmel değildi," diyor Katarina. "Ama o bir şampiyondu."

BÖLÜM 66

D Duymuş olabileceğinizin aksine, Sheila Lin'in cenazesinde yapacağım konuşma planlı değildi.

Tüm kalabalık bana bakmak için dönene kadar, ayağa kalktığımı ve konuşmak için gönüllü olduğumu bile fark etmemiştim. Ne söyleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ne söylediğimi zar zor hatırlıyorum.

Gözlerimi kısarak güneşe baktığımı, ellerimin titremesini engellemek için gözlüklerimi tuttuğumu, siyah elbisemin altında terin omurgamdan aşağı süzüldüğünü hatırlıyorum.

Ve Bella ile Heath'in bana bakışları. İlk başta düşmanca görünüyordu - kasları gerilmişti, kesinlikle neden olmak üzere olduğum olaydan korkuyordu - ama ben konuştukça yumuşadı. Kürsüden uzaklaştığımda bana bir onay işareti yaptı, o kadar hızlı ve inceydi ki hayal görmüş olabileceğimi düşündüm.

Heath, o kadar hareketsiz duruyordu ki, mezarlıktaki başka bir anıt bile olabilirdi. Gözlerini üzerimde hissettim ama onlarla karşılaşmaya cesaret edemedim. Göreceklerimden korkuyordum; saf bir nefret, kendini beğenmiş bir memnuniyet. Ya da en kötüsü, tamamen kayıtsızlık.

Kimseye tek kelime etmeden Hollywood Forever'dan ayrıldım ve Los Angeles'tan bir önce ayrılabilmek için uçağımı değiştirdim. Uçak pistten kalktığında, Kaliforniya'ya yaptığım ziyaret bana tuhaf bir rüya gibi gelmeye başlamıştı.

Bu kadar, diye düşündüm. Heath'i ya da Lins'i bir daha asla göremeyecektim.

Illinois'deki yalnız hayatıma geri döndüm. Haftalar geçti, her gün bir öncekinin aynısıydı - ta ki bir gece kar fırtınası her şeyin üzerine ışıltılı beyaz bir kat sürene kadar.

Ertesi sabah, ön kapımdan çıktım ve Bella Lin'i karda ayakta dururken buldum.

-

Bella bembeyaz giyinmişti ve annesine o kadar çok benziyordu ki bir an için bir hayalet tarafından ziyaret edildiğimi düşündüm.

"Merhaba," dedi. Arkasındaki küçük araba da beyazdı, kar yığınları ve soluk bulut örtüsü arasında neredeyse görünmezdi.

Buzlu basamaklardan aşağı indim ve son basamakta durdum. "Burada ne yapıyorsun?"

"O bölgedeydim."

O yıl Omaha'da düzenlenen ABD Ulusal Şampiyonası'na katılmıştı - en az altı saatlik bir yol. Ortabatılılar için bile, *bölgede* bunu aramak zorlayıcıydı.

"Burada gerçekten ne arıyorsun, Bella?"

"Seni görmek istedim."

"Beni az önce cenazede gördün."

"Evet, sen de veda etmeden gittin." Kollarını kavuşturdu. "Aslında hiçbir şey söylemeden, ölmüş annemin ne kadar kaltak olduğu hakkındaki büyük konuşman dışında."

Ağırlığımı değiştirdim. "Özür , ben-"

"Özür dileme. Bu konuşma bütün gün söylenen en dürüst şeydi."

Beni inceledi, kat kat giydiğim egzersiz kıyafetlerime ve taşıdığım çantaya dikkat etti.

"Paten kaymaya mı gidiyorsun?"

Başımı salladım, çantayı polar ceketime yaklaştırdım.

"Size katılmamın sakıncası var mı? Bagajda patenlerim var."

Çoktan çamurla lekelenmiş süet botlarına şüpheli bir bakış attım. "Orada da farklı ayakkabıların mı var? Biraz uzun bir yürüyüş olacak."

"İyi olacağım," dedi Bella tanıdık bir gülümsemeyle. *Meydan okuma kabul edildi.*

"Yolu göster."

Ben ormana doğru ilerlerken o da bana ayak uydurdu, ara sıra nefes nefese kalması kaygan arazinin ona sıkıntı verdiğinin tek işaretiydi. Nereye gittiğimizi sormasını bekliyordum ama hedefimize ulaşana kadar tek kelime etmedi.

"anasını," dedi Bella. "Kendi *buz pateni pistiniz* mi var?"

Kendi kendime uyguladığım sürgünden yaklaşık bir yıl sonra, Heath'in saklandığı eski ahır binasını özel bir paten tesisine dönüştürmüştüm. Buz yüzeyi küçüktü ve üzerinde kayılacak kadar pürüzsüz olması için tırmık benzeri bir aleti ileri geri sürükleyerek günde bir saatimi harcamak zorundaydım, ama hepsi benimdi.

Sürgülü ahır kapılarını çekerek açtım ve kirişler boyunca dizili peri ışıklarını yaktım. Doğuya bakan duvarın tamamı pencereydi, ormana ve ötesindeki göl kıyısına bakıyordu. Camlar geri çekiliyordu, böylece hava daha iyi olduğunda açık havada kayabiliyordum, bir soğutma sistemi yaz sıcaklığında bile buzun donmasını sağlıyordu.

Bella hayretler içinde döndü.

"Biliyordum," dedi. "Bundan asla vazgeçemeyeceğini biliyordum."

Kesinlikle denemiştım. Vancouver'dan sonraki ilk birkaç hafta uyumak, yemek yemek ve öfkeyle sızlanmaktan başka bir şey yapmadım. Sonra zamanımı dolduracak bir projeye ihtiyacım olduğuna karar verdim ve evi onarmaya yemin ettim. Eğer tam potansiyelime ulaşamazsam, en azından evim ulaşabilirdi.

Aylarca boyaları söktüm, duvar kâğıtlarını buğuladım ve ahşapları temizledim. Çöpleri sahile yığdım ve şenlik ateşi yaktım. Kardeşimin odasını temizledim ve sonunda onun ölümü -ve hayatı- hakkında ciğerlerim yanana kadar toz ve bayat duman içinde soluyarak ağlamama izin verdim.

Yine de ne yaparsam yapayım, vücudum huzursuz bir enerjiyle çalkalanıyordu. Dışarısı sıcak olduğunda, ayaklarım su toplayana kadar ormanda yürürdüm. Hava değiştiğinde ve sessizlik çok fazla geldiğinde, ailemin

Hounds of Love, *Private Dancer* ve *Rumours* plaklarının sesi sonuna kadar açıldı ama bu bende sadece hareket etme, dans etme isteği uyandırdı.

Kaymak için.

Para mutluluğu satın alamaz, ama benim için bir sonraki en iyi şeyi satın aldı. Evde hokey pistleri konusunda uzmanlaşmış bir müteahhit buldum ve neyse ki Olimpik buz dansçısı Katarina Shaw'ı hiç duymamıştı. Birkaç ay ve birikimlerimin önemli bir kısmının ardından, ahır dönüşmüştü.

İlk başlarda bıçaklarımın üzerinde beceriksizdim, uzuvlarım kullanılmadığı için acınacak derecede koordinasyonsuzdu. Kıçımın üzerine defalarca düştüm, ta ki kıçım kocaman mavi-mor bir çürüğe dönüşene kadar. Ama orada beni görecektik, yargılayacak kimse yoktu. Hayatımda ilk kez sadece kendim için kayıyordum.

Bella patenlerini bağladıktan sonra, "Müziğe ihtiyacımız var," diye duyurdu. "Hiç hoparlör yok."

"Kendinize koca bir pist inşa ettiniz ve bir ses sistemi kurmaya zahmet etmediniz mi?"

"Genelde yalnızımdır."

Bazı günler kulaklık takıp bir çalma listesi açarak kayıyordum ama çoğu zaman bana eşlik eden tek şey bıçaklarımın meditatif sesi oluyordu.

Yılmayan Bella iPhone'unu çıkardı, canlı bir davul ritmiyle bir pop şarkısı başlattı ve teneke hoparlörlerden en iyi şekilde yararlanmak için cihazı panolara dayadı.

Tempoya uygun olarak bazı basit ayak hareketleri yaptı ve şarkı söyledi - trafik ışıkları ve işlek caddeler hakkında bir şeyler. Benim boş bakışlarımı görünce güldü.

"Aman Tanrım, gerçekten bir münzeviye dönüştün, değil mi? Aylardır radyolarda bu konuşuluyor. Genç takımlarımdan biri gelecek yıl bununla kaymak istiyor."

Buzun üzerinde ona katıldım ve üst üste binen elipsler çizerek birbirimizin etrafında döndük.

"Genç patenciler hâlâ senin hakkında konuşuyor, biliyorsun," dedi Bella.

"Ne, ibretlik bir hikâye olarak mı?" *Katarina Shaw, Kendi Kariyerini Bir Günde Yok Eden Kötü Buz Kraliçesi*. Kulağa doğru geliyor.

"Hayır," dedi Bella. "Senin annem hakkında konuştuğun gibi onlar da senin hakkında konuşuyorlar."

"Yani benim bir sürtük olduğumu mu düşünüyorlar?"

"Mm-hmm. Ve büyüdüklerinde tıpkı sizin gibi olmak istiyorlar." Kollarını başının üzerinde birleştirerek zarif bir pirouette yaptı. "Bu inanılmaz. Arka bahçemde bir buz pateni pisti istiyorum."

"Eskiden bir ahırdı. Yıllardır yıkılmanın eşiğindeydi ama-"

"Bekle." Bella durdu, bıçaklar kar püskürtüyordu. "Kardeşinin onu uyuttuğu yer *burası* mı? *Kışın* ortasında mı?"

Yani Heath ona Lee'nin tacizini anlatmıştı. Ona başka ne anlattığını merak ettim.

Heath ve Bella'yı birlikte bulduğum için duyduğum öfke çoktan yatışmıştı ama Heath'in bizi birbirimize bağlayan çocukluk travmasını Bella'ya anlattığı düşüncesi taze bir haşlanma gibi yakıcıydı.

"Yani." Konuyu olabildiğince ertelemiştim. "Sen ve Heath." "Öyle bir şey değil," dedi Bella, biraz fazla hızlı.

"Nasıl bir şey o zaman?"

"İlk başta intikamdı."

Bunu itiraf ettiğini duymak neredeyse rahatlatıcıydı. O gece ikisi de öfkeliydi ve beni yaralamak için yatağa birlikte atlamaktan daha iyi bir yol bulamazlardı.

"Vancouver'dan sonra," diye devam etti Bella, "anneme yardım ediyordum ve Heath Akademi'de gelecek vaat eden bazı takımlar için koreograflık yapmaya başladı."

"Gerçekten mi?" Heath'in paten dünyasıyla daha fazla ilgilenmek istemeyeceğini düşünmüştüm.

"Küçük çocuklarla arası çok iyi. Özellikle de resmi dans eğitimi almayan çocuklar; ona gerçekten saygı duyuyorlar. Ama her neyse, Garrett taşındı ve annem..." Bella başını salladı. "Onunla çalışmanın ilişkimizi geliştireceğini neden düşündüm bilmiyorum. Bana çok kötü davrandı."

Sanki başka bir genç koçmuşum gibi. Böylece Heath ve ben birlikte çok zaman geçirmeye başladık."

Sheila'nın cenazesinde Heath'e doğru nasıl eğildiğini, ikizi yerine ondan teselli aradığını düşündüm. Bir yanımda -her şeye rağmen ikisini de seven yanımda- hangi sıfatla olursa olsun birbirlerine güvenebildikleri için mutluydu.

Bir yanımda Bella'nın saçlarını kökünden koparmak ve onu içeride kilitli tutarak binayı ateşe vermek istiyordu.

En azından bu dürtünün bir ipucu yüzümden belirmiş olmalı, çünkü Bella hemen ekledi, "Biz sadece arkadaşız."

"Çıkarları olan arkadaşlar."

"*Arkadaştık*," diye ısrar etti. "Ta ki... şey, bir gece olana kadar. Palladium'da Adele'i görmek için fazladan bir biletim vardı ve Heath benimle gelmeyi teklif etti." Hangisinin daha şok edici olduğundan emin değildim:

Heath'in Adele'in konserine isteyerek gitmesi mi? Adele konseri ya da Bella'nın bir kez olsun eğlenmek için izin alması.

"Yemin ederim," dedi Bella, "tamamen fiziksel bir . Hiçbir anlamı yoktu."

"Bu yani?" Yüzümü nötr tutmak, sesime herhangi bir umut kırıntısının sızmasını engellemek için mücadele ettim. "Sadece bir kez, ve sonra-"

"Ne, tam bir sayı mı istiyorsun?" Bella'nın gözleri parladı. "Sen gittin, Garrett gitti ve Heath'le ben kaldık. Sahip olduğumuz tek şey birbirimizdik."

Ve kimsem . Ama bu benim hatamdı, değil mi?

Albümdeki sonraki birkaç şarkı boyunca - ki bu şarkının Taylor Swift'in *Red* şarkısı olduğunu topluma resmen katıldıktan sonra öğrendim - sessizce, müzik eşliğinde doğaçlama kaydık. Sonunda birbirimize döndük ve el ele tutuşarak dans ettik, lider ve takipçi rollerini değiştirdik.

"We Are Never Ever Getting Back Together "ın sonunda Bella iki büküm olmuş, nefes nefese kalmıştı, ben ise zar zor terlemiştim.

"Tanrım," dedi. "Bunca zamandır koltukta oturup pembe dizi izlediğini sanıyordum, oysa gizlice Sochi için antrenman yapıyormuşsun."

Güldüm ve onun etrafında birkaç adım dönerek gösteriş yaptım. "Elbette. Ben ve hayali ortağım. Bizi oyuna al koç!"

"Eğer gerçek bir ortak istiyorsan, nerede bulabileceğine dair oldukça iyi bir fikrim var."

Yine güldüm. Bella gülmedi.

"Heath benden nefret ediyor," dedim. Evet, Sheila'nın cenazesini haber vermek için aramıştı, ama mesaj kısa ve en iyi ihtimalle işle ilgiliydi.

"Pek çok paten partneri birbirinden nefret eder," dedi Bella. "Ama Heath'in senden nefret edemeyeceğinden eminim. Seni özlüyor."

"Öyle mi dedi?"

"Yani, o kadar çok kelimeyle değil. Eminim farkındasınızdır, kelimeler o adamın en güçlü yanı değildir. Ama söyleyebilirim."

Heath beni o kadar özleseydi, Sheila'nın ölümü onu zorlamadan çok önce benimle temasa geçerd.

Öte yandan, ben de onunla iletişime geçmeye çalışmamıştım. Tören biter bitmez, sanki kuduz çakallar tarafından kovalanıyormuşum gibi mezarlıktan kaçmıştım.

"Neden Sochi için bir ekip oluşturmuyorsunuz?" diye sordum. "Madem bu kadar iyi *arkadaşsınız*."

"Çünkü patenci olduğumdan daha iyi bir koçum ve çok iyi bir patenciydim." Durakladı. "Garrett sana söyledi mi bilmiyorum-"

"O yaptı." Bunu düşünmeden edemiyordum: Garrett, stres, suçluluk ve kendini kırbaçlamaktan o kadar zayıf düşmüştü ki parçalanmıştı. Neredeyse *ölüyordu* ve benim hiç haberim yoktu.

"Bunu görmeliydim," dedi Bella. "Baskının onu nasıl canlı canlı yediğini. Kendimi onun da bizim gibi bundan zevk aldığına inandırmıştım."

"Gelişmek mi? Yaptığımız şey bu muydu?"

"Muhtemelen hayır." Başını iki yana salladı. "Hayatımı ve seçimlerimi yeniden düşünmem için ikiz kardeşimi çekiş halinde görmem ne kadar berbat bir şey?"

Kabul etmek istemiyordum ama Omaha Ulusal Yarışmalarını biraz izlemiştim. Gaskell ve Kovalenko'nun altın madalya kazanan serbest dansı sırasında yayın sürekli panoların arkasında duran Bella'ya kesiliyordu. Sheila patencileri buzun üzerindeyken her zaman hareketsiz ve soğukkanlıydı; Bella ise bunun tam tersiydi. Programı onlarla birlikte yaptı, zıpladı

Gülümsüyor ve kollarını sallıyordu. Onu bu kadar hareketli, bu kadar neşeli görünce gülümsemeden edemedim.

"Harika bir koç olduğunuza eminim," dedim. "Ama Heath ve benim Olimpiyat takımına girebileceğimizi ciddi ciddi düşünemezsin. Neredeyse yaşlı sayılırız."

"Siz *tecrübelisiniz*. ABD buz dansı programı siz ayrıldığınızdan beri zorlanıyor. Francesca ve Evan dışında, uluslararası podyumun yakınından bile geçmemiş bir grup bebek patenci var."

2010 yılında Olimpiyat Oyunları'nın varlığımın zirvesi olacağından o kadar emindim ki. Sanki bir dağa neredeyse zirve yapmışım ama zirveye ulaşmadan hemen önce aşağı yuvarlanmışım. Ve şimdi dibinde durmuş, yine o uzak zirveye bakıyordum. Başka bir tırmanışı düşünecek kadar çılgın olabilir miydim?

"Annem Akademi'yi bana bıraktı," dedi Bella. "Ama Lin ismi sadece bir yere kadar gidiyor. Ulusal yarışmalar bittiğine göre, patenciler şimdiden daha deneyimli antrenörlerle çalışmak için ayrılmaktan bahsediyor. Shaw ve Rocha'nın kadromuzda olması, özellikle de Olimpiyat takımına tekrar girmişseniz, çok işe yarayacaktır."

"Heath'le bu konuyu konuştun mu?" Bu soruyu sormamın bile bir miktar ilgi duyduğumu gösterdiğini biliyordum. Ama *tabii ki* ilgileniyordum. Her ne kadar sadece kaymak için yaptığım paten rejimi onarıcı olsa da, yarışmayı özlemiştim. Bir partnerle paten kaymayı özlemiştim.

Ve evet, itiraf ediyorum: Heath'i özledim. Onu bir askerin kopmuş bir uzvunu özlediği gibi özledim. Onu Bella'yla görmek canımı yakmıştı ama yokluğunun verdiği hayali acıyla kıyaslanamazdı.

"Onunla henüz konuşmadım," dedi Bella. "Bana gidip kendimi becermemi söylemiş olma ihtimaline karşı onu umutlandırmak istemedim. Yani bana git kendini becer mi diyorsun?"

Şimdi telefonunun hoparlörlerinden yumuşak bir türkü yükseliyor, albüm sona eriyordu. Güneş dalgaların altında batmaya başlamıştı ve peri ışıkları üzerimizde altın yıldızlar gibi parlıyordu.

Bella'nın gitmesine izin verebilirdim. Kiralık arabasını çalıştırır, gece için rezervasyon yaptırdığı butik otele gider, oda siparişi verirdi.

ve sabah Kaliforniya'ya geri u acaktık. Ayrı yollarda ilerlemeye devam edecek, aramızdaki uçurum kapatılamayacak kadar açılana kadar birbirimizden uzakla acaktık.

Ama o haklıydı. Ne kadar u ra ayım bundan asla vazge emezdim.

"Açlıktan   l yorum," dedim. "Biraz karbonhidrat yemek ister misin?"

Bella sırttı. "Hiç sormayacaksın sanmıştım."

OceanofPDF.com

ELLIS DEAN: Kat ve Heath'in geri dönmeyi düşündüklerini duyduğumda deli olduklarını düşünmüştüm. Muhtemelen doğru olduğunu da bu şekilde anladım.

JANE CURRER: Uluslararası Olimpiyat Komitesi'nde bir pozisyona geçtiğim için artık ABD Artistik Patinajının günlük operasyonlarına dahil değildim. Ancak yeniden bir araya geldikleri haberi tüm spor camiasında şok etkisi yarattı.

Ve Bella onlara koçluk yapıyor! Dağınıklık hakkında konuş.

Fikirlerimi kendime sakladım. Bu artık benim dünyam değildi. Kız kardeşim onlara koçluk yapmak istiyorsa, bu onun bileceği işti. O ve Heath Rocha devam etmek istiyorsa... Dediğim gibi, beni ilgilendirmez.

Yapımcı (Offscreen): Siz ve Evan o sezon yeni bir antrenman tesisine taşındınız, doğru mu? Bu doğru. Ve siz sormadan söyleyeyim, hayır, Kat ve Evan yüzünden değildi. Heath. Sadece bir değişikliğe ihtiyacımız vardı.

Yapımcı (Ekran dışı): Elbette, ama kabul etmelisiniz ki zamanlama-

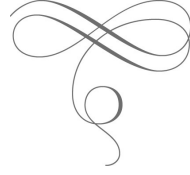
FRANCESCA GASKELL: Koçumuzu kaybetmiştik. Yas tutuyorduk, tamam mı?

Elbette Gaskell ve Kovalenko Akademi'den ayrıldı. Soçi'nin onların Olimpiyatları olması gerekiyordu, üst üste iki kez yedek sıralamada kaldıktan sonra.

FRANCESCA GASKELL: İster inanın ister inanmayın, Kat ve Heath'e karşı tekrar yarışacağımız için gerçekten heyecanlıydık. Ne kadar yaşlı ve antrenmansız olsalar da -kusura bakmasınlar- onların da aramızda olmasının bizi elimizden gelenin en iyisini yapmaya iteceğini düşündük.

Akademi'de kalmak Kat ve Heath'in gölgesinde kalmak anlamına geliyordu. Ve Frannie spot ışıkları için hazırды.

BÖLÜM 67

I Heath Rocha ile resmi buluşmamı binlerce farklı şekilde hayal ettim. Havaalanı terminalindeki üçüncü perde romantik komedi kahramanı gibi bana doğru koşardı. Sanki birleşme görüşmesi yapan rakip CEO'larmışız gibi bana samimi bir gülümseme ve sıkı bir el sıkışma hareketi yapacaktı. Şok içinde bakar, sonra benimle kaymayı reddederdi, çünkü bu Bella'nın ayrıntılı bir planıydı ve sonuçta benden nefret ediyordu.

Gerçek çok daha az dramatikti. Şubat ayının başlarında bir Salı günü öğleden sonra, bir taksi beni Lin Buz Akademisi'ne bıraktı. Heath ve Bella, bana bebek gibi görünen ama muhtemelen on dört ya da on beş yaşlarında olan genç takımlardan biriyle bir seansı bitiriyorlardı.

Önce kız beni fark etti. Gözleri çizgi filmlerdeki kedi yavruları gibi irileşti ve şaşkınlıktan boğuk bir ses çıkardı. Heath döndü.

"Merhaba Katarina," dedi.

Beni gördüğüne sevinmiş gibi görünmüyordu. Varlığımdan rahatsız olmuş da görünmüyordu. Yüz ifadesi durgun bir gecede göl gibiydi: yüzeyde sakin, aşağıda gölgeler.

"Tam zamanında," dedi Bella. "Hadi başlayalım."

İki genç patenci çıktı, kız hâlâ bana bakıyordu. Ona gülümsedim ve neredeyse patenlerine takılıp düşüyordu.

Küçük özel pistime o kadar alışmıştım ki, normal büyüklükteki buz yüzeyi bana çok geniş geldi. Heath ve ben her turda hızımızı artırarak pistin çevresinde dönerken Bella kenarda duruyordu. Dördüncü turda elimi tuttu.

Avuçları terden kayganlaşmıştı. Demek o da gergindi.

Parmaklarımız kenetlenir kenetlenmez, bıçaklarımız sabit bir ritme girdi. Nefeslerimiz senkronize oldu. Heath beni bir dans tutuşuna çekti ve sanki her gün yapıyormuşuz gibi tek bir yanlış adım atmadan standart ısınma sekansımızı geçtik.

Bella hafif bir blues enstrümanı açtı ve doğaçlama yapmaya başladık, eski koreografiyi spontane yeni unsurlarla sorunsuz bir şekilde harmanladık. Onunla tekrar paten kaymanın garip, yapmacık ve zor olacağından endişelenmiştim. Oysa çok kolaydı. O kadar kolaydı ki beni dehşete düşürdü.

Bella pistin yanındaki yerinden rehberlik etmeye başladığında, bu da kolay geldi. Heath daha o cümlesini bitirmeden onun geri bildirimlerine cevap verebiliyordu ve bir koreograf olarak deneyimi onu daha da güçlü bir lider haline getirmişti. Ellerin en ufak bir baskısıyla nasıl hareket etmemi istediğini tam olarak hissedebiliyordum.

Sonunda müzik durdu ve biz de durduk. Buzun ortasında, göğüslerimizi birbirine bastırmış, öpüşecek kadar yakındık. Gözler kilitlendi, tüm dünyam onun gözlerinin koyu kahverengisine büzüldü.

Bella, "Sanırım bugünlük bu kadar yeter," dedi.

Heath ve ben buzun üzerinde en fazla on dakika kalmışız gibi hissediyordum ama bir saatten fazla . İkimiz de ter içindeydik; hem kendimizin hem de birbirimizin. Patenlerimizin bağcıklarını çözüp su şişelerimizden su içerken, tek gecelik bir ilişkiden pişmanlıkla uyanmış gibi göz temasından kaçınıyorduk. *İşte* beklediğim gariplik buydu.

Bella'nın yapacak daha çok işi vardı, bu yüzden Heath'le birlikte dışarı çıktık, hâlâ sessizdik. Altın saat ışığına adım attığımızda kapıyı benim için açık tuttu.

"Sanırım görüşürüz-" diye başladım, tam o "Katarina, ben-" derken. Başka bir ses ikimizin de sözünü kesti. "Bayan Shaw?"

Daha önce Bella ile birlikte çalıştıkları genç kız kaldırımında bekliyordu.

"Evet?" Dedim.

"Eğer çok zahmet olmayacaksa... lütfen bunu benim için imzalar mısınız?"

Elime bir şey tutuşturdu. 2009 Buzdaki Yıldızlar turnesinden bir program.

Kapağında Heath ve ben varız.

"Elbette," dedim. "Yazacak şeyiniz var mı?" "Oh! Hayır,

çok üzgünüm, ben-"

"Al." Heath çantasından bir kalem çıkardı ve bana uzattı. "Adın

ne senin?" Kıza sordum.

"Madison. Madison Castro. Ablam doğum günümde beni turneye götürmüştü. Dallas'ta, ben oradan geliyorum. Dallas'ın 20 mil kadar dışından."

Madison benimle konuşma korkusunu yendikten sonra bir daha susacak gibi görünmüyordu. Heath eğlencesini gizlemeye çalışmıyordu ama Madison bunu fark edemeyecek kadar büyülenmişti.

"Seni paten kayarken görmek benim buz dansçısı olmak istememe neden oldu. Bir gün Olimpiyatlara gideceğim ve-" Kendini tuttu. "Yani, umarım öyle olur."

"Eminim yapacaksın. Ve umarım benim yaptığımdan çok daha iyisini yaparsın." Programı geri verdim, adının altına imzamı attım. "Bu sezon iyi şanslar Madison."

"Teşekkür ederim!" Program göğsüne yapışmış bir halde, ıslıl ıslıl zıplayarak oradan ayrıldı.

"Vay, vay," dedi Heath. "Sanırım sen de bir rol modelsin, Katarina Shaw."

Gözlerimi devirdim ama gülümsüyordum; hiç değilse Madison'ın coşkusu aramızdaki huzursuz sessizliği bozmuştu.

"Nerede kalıyorsun?" Heath sordu. "Buralarda mı?"

"Sahilde bir Airbnb buldum."

"Marina del Rey?"

Başımı salladım. "Playa."

"Oh, Tanrıya şükür."

"Bana Los Angeles'tan nefret eden Heath Rocha'nın samimi ve derinden sahip olduğu mahalle inançlarını ifade edecek kadar yerli olduğunu söylemeyin."

"Hey, ben sadece paten partnerimin güvenliğini ve refahını gözetiyorum," dedi. "Çift kişilik bir bebek arabası tarafından ezilmeni istemem. MDR'de işler çığıırından çıktı."

"Bir dahaki sefere bana sıcak yogaya ve meyve suyu temizliğine başladığını söyleyeceksin." "Sıcak yoga geçen yıl kaldı. Artık her şey SoulCycle ile ilgili." Heath gülümsedi, ve alnına düşen bir bukle, azalan güneş ışığında parlıyordu. "Eve bırakmamı ister misin?"

"Şimdi bana iğrenç bir spor araba kullandığını söyleme."

"Daha kötü."

Kaldırımın kenarına park etmiş küçük bir motosikleti işaret etti. Gidonunda altın rengi yarış şeritleri olan siyah bir kask asılıydı.

"Ciddi misin?" Dedim. "Sen *motorcu* musun?" "Binmek istiyor musun, istemiyor musun?"

Tereddüt ettim. Ama sorun neydi? Biz iş arkadaşlarıydık. Meslektaşlar dostça şakalaşabilirdi. İş arkadaşları birbirlerini eve bırakabilirdi.

Heath kaskı bana verdi ve bisiklete bindi. Ben de arkasındaki koltuğa oturdum ve kollarımı beline doladım. Antrenman sırasında çok daha samimi bir şekilde dokunmuştuk ama o iş içindi. Bu... Ne olduğundan emin değildim.

Vista del Mar boyunca uzanan manzaralı yoldan gitti. Gün sakın ve bulutsuzdu, bu yüzden batan güneş okyanusun üzerine erimiş metal gibi dökülüyordu. Birdenbire küçük, sade bir şekilde döşenmiş kiralık evime dönmek için o kadar da acele etmiyordum.

Heath'in kolunu çekiştirdim. Başını salladı ve sahile doğru döndü.

Hava Kaliforniya standartlarına göre soğuktu. Kıyı şeridinin ilerisinde tumbul pitbull'una frizbi fırlatan bir kadın dışında plaj bize kalmıştı.

"Bugünlerde nerede yaşıyorsun?" Ayakkabılarımız elimizde suya doğru ilerlerken sordum. "O boktan stüdyodan daha iyi bir yerde."

Higuera, umarım. O çöplüğü hatırlıyor musun?"

"Nasıl unutabilirim ki?" Heath yere baktı. "Hayır, şu anda Palisades'deyim."

"Bir daire mi?" Dedim. "Ya da-"

Heath'in çenesi titredi. Oh.

"Her birimizin kendi alanı var," dedi. "Ama Bella o kocaman evde yapayalnızdı ve biz de"

"Arkadaşlar. Evet, bana söyledi."

Akademi'deyken aralarında herhangi bir çekim belirtisi olup olmadığına bakmıştım. Bunun yerine gördüğüm şey daha kötü olabilirdi: Heath ve Bella'nın ben yokken ne kadar yakınlaştıklarını görmezden gelmeyi imkansız kılan kolay bir uyumları, rahat bir samimiyetleri vardı.

Heath yüzünü bana döndü. Bütün o altın ışık gözlerine yansımıştı.

"Bella sana başka ne söyledi?" diye sordu.

Bakışlarına karşılık verdim. "Bana artık bir koreograf olduğunu söyledi. Ve beni özlediğini."

"Elbette seni özlüyorum Katarina." Kumda tökezleyerek yaklaştı. Geri çekilmek zorunda kaldım, yoksa çarpışacaktık. "Vancouver'da olanlar için çok üzgünüm. Eğer geri dönebilseydim, ben-"

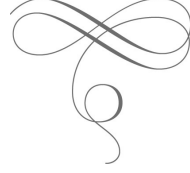
Tıklayın.

İkimiz de dalgaların ve martı çığlıklarının arasından gelen o çok tanıdık kamera deklanşörü sesiyle kaskatı kesildik.

", " dedi Heath. "Bisiklet yolunda." "Tıpkı eski günlerdeki gibi."

"Ne düşünüyorsun?" Gülümsediğildi. "Onlara bir gösteri yapalım mı?"

BÖLÜM 68

I Heath ve benim iyi olduğumuz bir şey varsa, o da gösteri yapmaktı. Paparazzilerin varlığından habersizmişiz gibi davrandık, tıpkı bizi her yerde takip ettikleri günlerde yaptığımız gibi. El ele tutuştuk. Güldük ve gülümsedik. Heath'i muzipçe ittim, sonra beni tekrar kendine çekmesine ve ellerini saçlarıma dolmasına izin verdim.

Güneş ufukta batarken birbirimizin gözlerinin içine baktık ve Heath çenesini eğerek yaklaştıkça yaklaştı, ta ki beni öpeceğinden emin oluncaya kadar.

Son saniyede doğru savruldu, sakalı çeneme sürtündü. Rahatlamıştım. Hayal kırıklığına uğramıştım. Kafam her zamankinden daha karışıktı.

"Sanırım adam gitti," diye fısıldadı kulağıma. Başımın arkasını kavrayan avucundan, ayaklarımız kumun derinliklerine gömülürken çıplak ayak parmaklarımın onunkilere sürtünmesine kadar bedenlerimizin temas ettiği her noktanın acı verici bir şekilde farkındaydım. "İstiyor musun-"

"Bence işleri profesyonelce yürütmeliyiz," diye kaçırdım.

Heath geri çekildi. "Tamam."

"Ben de özür dilerim." Yutkundum. "Vancouver hakkında. Ama aramızdaki sorunların Vancouver'da başlamadığını biliyorsun, kişisel duygularımız her zaman dikkat dağıtıcı oldu ve eğer bunu tekrar deneyeceksek-"

"İstediğin bu mu?" diye sordu. "Bunu tekrar denemek mi?"

"Öyle mi? Bella dedi ki-"

"Şu anda Bella hakkında konuşmak istemiyorum. Bu seninle ve benimle ilgili Katarina."

"Bunun zor bir ihtimal olduğunu anlıyorum," dedim. "Bırakın kazanmayı, Soçi'ye gitmemiz bile."

"Madalyaları hiçbir zaman senin ve Bella'nın kadar önemsemediğimi biliyorsun." "Yine de hâlâ paten kayıyorsun," dedim. "İtiraf etmeliyim ki bu beni şaşırttı."

Ben."

"Öyle mi?" Heath ellerini ceplerine gömdü. "Bu beni de şaşırttı. Bella sana bir süre Batı Hollywood'da bir plak dükkanında çalıştığımı söyledi mi?"

O yapmamıştı. "Dur tahmin edeyim: Bütün gün hipsterlarla uğraşmak seni çığlık atarak artistik patinajın soğuk kucağına geri mi koşturdu?"

"Bu da bir etken olabilir. Ama daha çok, sadece dinlemek yerine müziğin bir parçası olma hissini özledim. Bunun gibi bir şey yok, değil mi?"

O öğleden sonraki antrenman seansımızı, kollarında buzun üzerinde zahmetsizce dönme hissini düşündüm. "Hayır. Yok. Ve eğer bunu yapmazsak, en azından denemezsek..."

Heath gülümsedi ama gülümsemesinde bir parça hüznün vardı. "Her zaman merak edeceğiz."

Alacakaranlık çökmüş, yüzlerimiz gölgelenmişti. Heath eskiden olduğu çocuktan çok farklı görünüyordu -sadece sakalı yüzünden değil, gözlerinin kenarlarını kırıştıran, alnını kesen çizgiler yüzünden de. Temmuz'da otuz yaşına basacaktı; ben de Ekim'de onu takip edecektim. Gerçek dünyanın standartlarına göre gençti ama bizim sporumuzda eskimeyi zorluyordu. O öğleden sonraki antrenmanımız ne kadar sorunsuz geçmiş olsa da dizlerim ve sırtım ağrıyordu ve sabah yaşlı bir kadın gibi topallayacağımı biliyordum.

"Yani yarın görüşecek miyiz?" diye sordum.

Başını salladı. "Yarın görüşürüz, Katarina."

İşleri profesyonel tutma ve kişisel duygulardan uzak durma konusundaki tüm konuşmalarımızdan sonra bile, Heath sahile yaptığımız gezintiden sonra beni bıraktığında, onu içeri davet etmemek için kendimi çok zor tuttum.

Geçici evim, sahilin doğusundaki engebeli, dolambaçlı sokaklardan birinde mütevazı bir A-çerçevesiydi. Bir güvenlik sistemi ve uzun çitleri vardı - azalan halk profilimi göz önüne aldığında bunun yeterli olacağını umuyordum, ancak geri döndüğüm ilk gün fotoğrafımın çekilmesi pek hayra alamet değildi.

Ön kapının yanındaki ampul yanmıştı ve karanlıkta el yordamıyla anahtarları aradım. Ayağım sahanlıkta bir şeye çarptı.

Çiçekler. Seramik vazoda bir düzine sarı gül.

Onları içeri taşıdım ve girişteki çakma orta yüzyıl modern konsol masasının üzerine koydum. Çiçekleri kimin göndermiş olabileceğine dair hiçbir fikrim yoktu; adresi sadece Heath ve Bella biliyordu ve neden çiçekleri bana pistte vermek yerine buraya göndermiş olsunlardı ki?

Sonunda, sapların arasına sıkışmış kartı buldum. Kartı çekip çıkardığımda bir diken parmağımın ucuna battı ve kan aktı. Mesajı okurken parmağımı ağzıma soktum.

İki kelime. İmza yok.

hoş geldiniz.

Belli ki sevişiyorlardı. Sahildeki fotoğrafları gördün mü?

Katarina Shaw ve Heath Rocha'nın Los Angeles'taki Playa del Rey Plajı'nda çekilmiş paparazzi fotoğraflarından bir montaj. Ellerini birbirlerinden uzak tutamayan mutlu bir çift gibi görünüyorlar.

ELLIS DEAN: Olimpiyat Köyü'ndeki mobilya fırlatma olayından bu yana açık ara en iyi trafiğim. GARRETT LIN: Bence her şeye rağmen dost kalabilmeleri çok güzel.

INEZ ACTON: Sevişip kimin umurunda? Birlikte büyük bir atletik başarıya imza atıyorlardı, spordan uzak geçen yılların ardından bir olimpiyata daha katılmaya çalışıyorlardı. Bu seks hayatlarından çok daha ilginç. En azından benim için.

Onlara dikkat etmiyordum. Açıkçası zamanım yoktu. Oyunlara bir yıl vardı ve benim yapacak çok işim vardı.

Gün batımında kumsalda öpüşmek iyi bir şey. Ama geri dönüş konusunda ciddiyseler, kaymak zorundaydılar.

KIRK LOCKWOOD: Sezona deneme amaçlı olarak daha düşük seviyeli bir başladılar.

Katarina ve Heath, Utah, Salt Lake City'deki 2013 U.S. International Classic'te film fragmanlarında sıkça kullanılan dramatik bir Philip Glass piyano parçası eşliğinde serbest danslarını kayıyor.

Kazandılar ama çok farkla değil ve saha o kadar da rekabetçi değildi. Eski Shaw ve Rocha hepsini ezip geçirdi.

ELLIS DEAN: Asıl test, Gaskell ve Kovalenko ile ilk kez karşı karşıya geldikleri Skate America'ydı.

Detroit, Michigan'daki 2013 Skate America yarışmasında serbest dans ısınması sırasında Katarina Shaw ve Francesca Gaskell pistin karşı taraflarından birbirlerine bakıyorlar.

ELLIS DEAN: Kat ve Heath serbest yarışa önde girdiler ama Francesca ve Evan öne geçerek altın madalyayı aldılar.

Shaw ve Rocha'nın serbest dansı biraz tamamlanmamış gibiydi. Puanları da bunu yansıtıyordu.

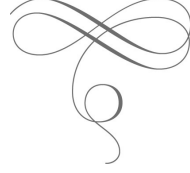
FRANCESCA GASKELL: Belki de en iyisini bildiklerini düşünmek yerine hepimiz gibi yetkililerin sezon öncesi geri bildirimlerini dinlemeleri gerekirdi. Zaten insanlar da bunu söylüyordu. Dediğim gibi, aklımda daha önemli şeyler vardı.

Skate America podyumunda Katarina ve Heath el sallayıp gülümseyerek ikinci sıradaki finişlerinden dolayı yaşadıkları hayal kırıklığını gizliyor.

JANE CURRER: Yine de performans düzeyleri ve hem buzdaki hem de buz dışındaki davranışları beni çok şaşırttı. Belki de olgunlaşmışlardır ve kur yapma günlerini geride diye umuyordum. Sonra Rusya'ya gittiler.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 69

Hlk dünya şampiyonluğumu kazandığım 2005 yılından beri Rusya'ya ayak basmamıştım ve o da tribünlerden bir hayalet gibi peşimi bırakmamıştı.

Rusya Buz Pateni Federasyonu'ndan yıllık Grand Prix etkinliği olan Rostelecom Kupası için davet aldığımızda ikimiz de şaşırmiştık; ancak bunun bir iyi niyet jesti olmadığını çok iyi biliyorduk. Volkova ve Kipriyanov yarışmanın başını çekiyordu ve hiç şüphesiz bizi kendi sahalarında küçük düşürerek Soçi'ye ısınmak istiyorlardı.

Moskova hatırladığımdan daha soğuk ve kasvetliydi. Heath'in orada yaşadığını hayal etmekte zorlanıyordum, o tezgahlar ve taksi şoförleriyle Rusça ve İngilizce arasında zahmetsizce geçiş yaparken ve simgesel yapıları işaret ederken bile. Eskiden yaşadığı yıkık dökük apartmanı ve bir zamanlar antrenman yaptığı -Sovyet döneminde buz pateni pistine dönüştürülen- eski kiliseyi işaret etti, ancak neşeli tonu karşılaşmış olması gereken zorlukları yalanlıyordu. Yine de, hayatının o dönemiyle ilgili daha önce isteyerek paylaştığından daha fazlasıydı, en azından benimle. Her yeni ayrıntı damlasına karşılık sormak istediğim soru selini tutmak tüm irademi aldı.

Rostelecom Kupası, sekiz yıl önce Worlds'ün yapıldığı aynı spor kompleksindeki daha küçük bir alanda düzenleniyordu. Soğuk havanın aksine, arenanın içindeki ısı o kadar yüksekti ki buzdan beyaz buhar yükseliyordu ve daha terlemeden sırtımın alt kısmında ter birikiyordu.

patenlerimi bağlamayı bitirdim. Alan klostrofobikti, düz beton duvarlar ve döndüğümüz her yerde parlayan yüzler vardı. Takım tanıtımları sırasında, Moskova'nın yerlilerinden oluşan kalabalık, bizden hemen önceki genç Ruslar için coşkulu tezahüratlarla girişleri salladı, ardından isimlerimiz anons edildiğinde taş gibi bir sessizliğe büründü.

Isınma hareketlerinin ardından Bella Heath ve bana, "Sizi etkilemelerine izin vermeyin," dedi. "Bu iyi bir şey. Siz ikiniz yıllardır oyunun dışındasınız ve onlar sizi hâlâ bir tehdit olarak görüyorlar."

Vancouver'dan beri Yelena ve Dmitri yurt içinde ya da yurt dışında çok az ciddi rakiple karşılaşmıştı. Kipriyanov ailesinin şaibeli ticari çıkarları tarafından sübvansé edildiği söylenen yepyeni, özel olarak inşa edilmiş bir eğitim merkezine taşınmışlardı. Spordan uzak kaldığımız süre boyunca art arda dört dünya şampiyonluğu ve sayısız madalya kazandıktan sonra, bir sonraki Olimpiyat altınını almaları bekleniyordu.

Bu kadar uzun süre bu kadar baskın olduğunuzda, kendinizi zorlamayı bırakıp rehavete kapılmak kolaydır. Oysa geçtiğimiz birkaç ay boyunca Heath ve ben zorlamaktan *başka bir* şey yapmadık. Bella ile çalışmak bana koçluk yapmaktan çok eşitler arasında bir işbirliği gibi geliyordu - her ne kadar bazen kendimi ekibin en önemsiz üyesi gibi hissetsem de. Bella kararları veriyor, Heath müziği seçiyor ve tüm koreografimizi oluşturuyordu. Benim tek yaptığım paten kaymaktı.

Kazansak da kaybetsek de bu işte birlikteydik. Bu sefer rakiplerimizi yenemeyebilirdik ama onları endişelendirebilirdik.

Uluslararası Paten Birliği sonunda sıkıcı, tekrarlayan zorunlu dans etkinliğini ortadan kaldırmış ve orijinal "kısa dans" olarak yeniden markalaştırmıştı. Olimpiyat sezonu için herkes Finnstep kaymak zorundaydı -En deneyimli patencileri bile tökezletebilecek hızlı kenar ve yön değişiklikleri gerektiren hızlı, karmaşık bir stil. Tek bir yanlış adımda tempoyu tekrar yakalamak neredeyse imkânsızdı. Ama *çok* hızlı da gidemezsiniz, yoksa hassas koreografinin üzerinden hoyratça geçebilirdiniz.

İlk kayan çaylak Rus takımının başına gelen de tam olarak buydu: programlarını için sabırsızlanıyorlarmış gibi aceleyle getirdiler ve tüm nüanslar kayboldu. Sonunda ikisi de nefes nefese kalmıştı.

Yüzü o kadar kızarmıştı ki yanaklarındaki sivilce izleri artık zor seçiliyordu. Yere çöktü ve bir elini buzun üzerine koyarak nefesini tutmaya çalıştı, bu sırada partneri - onu daha da genç gösteren ağır mavi göz kalemi sürmüş bir genç kız - onsuz pistlere doğru kayıyordu.

Heath ve ben sıramızı beklerken, eteğimi düzeltmeye devam ettim, avuç içlerim neredeyse cildimi çiğneyene kadar payetlerin üzerinde gezindi. Tasarımın taslağını ilk gördüğümde, tunçtan beyaza uzanan ombre efektinin muhteşem olduğunu düşünmüştüm. Ancak elbisenin bitmiş hali bana bir şehir kaldırımındaki kirli karı düşündürdü ve kumaş Finnstep'in hafif karakteri için fazla ağır geldi.

Sözde bir önceki sezon dünya sıralamasında yer almadığımız için buza ikinci olarak çıktık ama herkes bunun kasıtlı bir tokat olduğunu biliyordu. Müziğimiz - "Crazy in Love "ın hareketli, neşeli bir cover'ı- çalmaya başlamadan hemen önce Heath nefesini tuttu. Onu neyin ürküttüğünü net bir şekilde görebilmek için açılış promenad bölümüne kadar beklemem gerekti.

Yelena ve Dmitri etkinliğin sonuna kadar kaymayacak olsalar da Veronika Volkova pistte durmuş bizi izliyordu. Bella'nın hemen yanında bir pozisyon almıştı, bu yüzden yardım ya da güvence için koçumuza bakmak istediğimizde *onu* da görmekten kaçınamazdık.

Heath'in duyabileceği kadar yüksek bir sesle, "Gözler üzerimde," dedim.

Başını salladı ve yeniden odaklandı ve mükemmel bir eşzamanlılıkla baş döndürücü bir dizi dönüş yaptık, hatta düşmanca kalabalıktan birkaç alkış bile kopardık.

Dansın bir sonraki bölümü, her takımın pistin tam olarak aynı noktasında durarak coşkulu bir sabit ayak çalışması sergilemesini gerektiriyordu - çan çalar gibi ileri geri sallanan bacaklar, ardından parmak uçlarında dengelenen hızlı, zıplayan adımlar. Gözlerimizden akan tere rağmen gülümsemekten kendimizi alamıyorduk.

Birbirimize çok yakındık, bu yüzden Heath düşmeye başladığı anda bunu hissettim. Sanki pateni bir şeye takılmış gibi sağ bacağı kayıyor gibiydi. Sonra ayağı altından fırladı.

İçgüdüsel olarak onu dengelemek için omzuna tutundum ama çoktan yere düşmüştü. Daha da kötüsü, bıçağıyla bana vurmaktan kaçınmak için tutunduğu yerden dönmüştü, bu yüzden buza bir açıyla çarptı ve sırtını burktu.

Yanında diz çöktüğümde, etrafımızda yükselen buharla birlikte neşeli müziğimiz hâlâ çalıyordu. Sadece benim duyabileceğim kadar yakın olduğum kısık bir iniltinin dışında bağırmamıştı. Ama Heath'in hiç şikâyet etmeden nelere katlanabileceğini biliyordum. Bu çok kötüydü.

"Bıçağım," dedi dişlerini sıkarak. "Bir şeye çarptı."

Sabit adımlarımızı attığımız noktaya çılgınca baktım. Etkinliğin ilerleyen zamanlarında buzda bir çukur olduğundan şüphelenebilirdim ama biz sadece kayan ikinci takımdık.

İlk başta sisin içinden hiçbir şey göremedim. Sonra daha yakından baktım. Arenanın ışıkları altında, buz yüzeyinden zar zor ayırt edilebilen küçük noktalar parlıyordu. Parmağımı birine bastırdım ve derime yapıştı.

Bir payet.

Ah, evet: GlitterGate.

Moskova'da düzenlenen 2013 Rusya Grand Prix yarışmasındaki kısa dans sırasında, Heath Rocha sabit bir ayak hareketi sekansının ortasında sert bir düşüş yaşıyor.

Bu ismi ben buldum. Hashtag günlerce Twitter'da trend oldu. VERONIKA VOLKOVA: "GlitterGate."

Bu kelime ne anlama geliyor ki?

ELLIS DEAN: Tüm GlitterGate destanı sezonun en iyi performans gösteren yazısıydı. Ta ki... şey, bilirsiniz.

Sağlık personeli Heath'i muayene etmek için piste koşar. Bella Lin Katarina'yı panolara doğru yönlendirir ve Katarina elini kaldırarak Bella'ya bir şey gösterir.

VERONIKA VOLKOVA: Shaw ve Rocha'nın benim patencilerime karşı yarışma şansı yoktu. Peki ne ?

Sağlık görevlileri Heath üzerinde çalışırken, Bella ve Katarina yetkililerle konuşur. Veronika Volkova kollarını kürk mantosunun üzerine kavuşturmuş, bıkkın bir ifadeyle kenarda durmaktadır.

Olay çıkardılar. Bir payet yüzünden.

KIRK LOCKWOOD: Önemli bir şey gibi görünmediğini biliyorum ama buz üzerindeki en küçük nesne bile tehlikeli olabilir. Bıçağınız üzerinden kayamaz, o yüzden durursunuz.

JANE CURRER: Program kesintileri için puan kesintilerine ilişkin kurallar, patencilerin kendi ekipmanlarıyla ilgili bir sorun nedeniyle mi yoksa kendi hataları olmayan bir sorun nedeniyle mi durduklarına bağlı olarak farklılık gösterir.

Yetkililerle yapılan konuşma hararetli bir tartışmaya dönüşmeye başlar.

JANE CURRER: Her iki durumda da takımın kaymaya devam etmek için en fazla üç dakikası vardır, aksi takdirde otomatik olarak yarışmadan çekilirler.

Payetler Katarina'nın elbisesinden.

O pullar Shaw ve Rocha kaymadan önce de .

Birkaç dakika önceki kısa danslarının ardından, genç Rus patenci Ilya Alekhin partneri Galina Levitskaya'nın gerisinde kalıyor. Belinden eğiliyor ve sağ elini buzun yüzeyine sürüyor.

Heath'in takıldığı noktaya dokundu. Her takımın Finnstep'te sabit ayak hareketleri yapmak zorunda kaldığı noktaya. Bunun bir tesadüf olduğunu mu düşünüyorsun?

VERONIKA VOLKOVA: Partnerinin ayağının takılması talihsizlikti ama kendilerinden başka suçlayacakları kimse yoktu - ya da belki de rüküş Hollywood kostüm tasarımcılarından.

ELLIS DEAN: Levitskaya ve Alekhin yepyeni bir takımdı ve Moskova'da antrenmanlara daha yeni başlamışlardı. Koçlarının kim olduğunu tahmin etmek ister misiniz?

VERONIKA VOLKOVA: Galina ve Ilya ilk büyükler Grand Prix yarışacakları için çok heyecanlıydılar. Deneyimlerinin bu utanmazca karalama ve skandal yaratma girişimiyle lekelenmesi beni üzüyor.

Katarina ve Bella'nın etrafındaki kalabalık büyüyor, kamera operatörleri daha iyi açılar yakalamak için içeri giriyor. Katarina doğrudan objektife bakıyor ve ters ters bakıyor. Kamera daha da yaklaşıyor. "Çekil gözümün önünden," diye tersliyor.

VERONIKA VOLKOVA: Her şey Lin'in oyun kitabından fırlamış, acınası bir sempati kazanma çabasıydı.

Bu bir sabotajdı. Tipik Veronika Volkova.

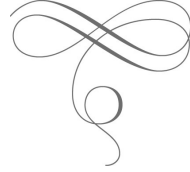
Bella Rus hakemi ikna etmeye çalışıyor. Hakem kafasını sallıyor.

VERONIKA VOLKOVA: Ne kadar yüksek sesle öfke nöbeti geçirirseniz geçirin kurallar açık: üç dakika sonra dışarıdasınız.

"Amerika Birleşik Devletleri" Katarina Shaw ve Heath Rocha geri çekildi," şeklinde yapılan resmi duyuru Rusça olarak tekrarlandı.

Sağlık görevlileri Heath'in buzdan çıkmasına yardım ediyor. Sedyeyi reddediyor, bunun yerine kollarını Katarina ve Bella'nın omuzlarına doluyor. Üçü birlikte sahne arkasında topallayarak yürüyorlar.

BÖLÜM 70

W Heath ve ben geri dönüş denemesine karar verdiğimizde, engellerle karşılaşacağımızı biliyordum: daha iyi takımlar, önyargılı yetkililer, kötü

o, Bella ve benim aramdaki çözülmemiş kişisel gerginlikler.

Ama lanet *payetler* tarafından alaşağı edileceğimizi hiç tahmin etmemiştim.

Moskova'daki otel odama döndüğümde kostümün her santimetrekaresini on kez kontrol ettim. Hiçbir payet eksik değildi. Bunun yanı sıra, buzun üzerinde bulduklarım elbisemdekilerden ince bir şekilde farklıydı: daha parlak beyaz, daha keskin kenarlı.

Sabote edildiğimizi *biliyorum*. Konuyu zorlarsak, drama ve skandal yaratma konusundaki itibarımızı daha da güçlendireceğimizi de biliyordum. Ellis Dean'in dedikodu gazetesi GlitterGate hikayesini yerden yere vururken, tüm saygın haber kuruluşları bunu bir şaka olarak değerlendirdi.

Los Angeles'a döndüğümde, kiralık evim çürüyen ete üşüşen sinekler gibi paparazzi sürülerini çekmeye başladı, ben de Ice Palace'a çekildim. Heath bana doğruyu söylüyor olsa da -Bella'yla ayrı yatak odalarında yatıyorlardı ve sevgiliden çok oda arkadaşı gibi davranıyorlardı- birbirimize yaşattığımız onca şeyden sonra üçümüzün birlikte yaşaması hâlâ garipti. Ev on bin metre kareden fazlaydı ve gergin üçgenimizi içine alacak kadar büyük gelmiyordu.

Heath'in doktorları sırtının Ocak ayındaki ABD Ulusal Şampiyonası için yeterince iyileşeceği konusunda iyimserdi. Ancak bu süre zarfında

sıkı bir dinlenme, fizik tedavi ve Dünya Anti-Doping Ajansı onaylı ağrı kesici ilaç rejimi uyguluyordu. Onsuz elimden geldiğince antrenmanlarıma devam ettim, koreografi boyunca kollarım boşluğu kucaklayarak koştum, sanki bir hayaletle dans ediyormuşum gibi.

Aralık ayındaki Grand Prix Finali sırasında, Japonya'nın Fukuoka kentinden yapılan canlı yayını izleyebilmek için alarmlarımızı gece yarısı uyandıracak şekilde kurduk. Volkova ve Kipriyanov, Gaskell ve Kovalenko'nun altın madalyaya uzanmasının ardından gümüş madalyayla yetinmek zorunda kaldı. Bu iki takım Soçi Olimpiyatlarının favorileri olacaktı. Heath ve ben oyunlara katılabildiğimiz için şanslıydık.

Saat dört gibi yatağa girdim ama uyuyamadım. Gözlerimi her kapattığımda Francesca Gaskell'in Amerikan bayrağına bakan Disney prensesi yüzünü görüyordum. Belki de geri dönmeye çalışarak hata yapmıştık. Belki de çok yaşıydık, çok yorgunduk. Bella bile son zamanlarda bitkin görünüyordu.

-Gözlerinin altındaki koyu halkalar, akşam yemeğinde tabağının etrafındaki yiyecekleri itmek.

Koridorun sonunda Heath'in kapısının açıldığını duydum. Ayak seslerini koridorda takip ettim.

Odaman önünden. Bella'nınkinde durdum. Hâlâ çocukluk odasında uyuyor, geniş ana süiti boş bırakıyordu. Kapı açılıp kapanırken halının üzerinde bir tahta fısıltısı.

Sonra sessizlik.

Her ne yapıyorlarsa, kendi kendime bunun beni ilgilendirmediğini söyledim. Gözlerimi kapattım ve bir kez daha uykuya dalmaya çalıştım.

Bu yaklaşık on dakika sürdü, sonra kalktım ve utanmadan misafiri olmak için koridorun karşısına geçtim. Nefesimi tuttum ve kulağımı Bella'nın kapısına dayadım, Vancouver'da yarıda kestiğim şeyin tekrarı için kendimi hazırladım.

Ama sadece seslerini duydum, alçak ve tanıdık. Ne dediklerini anlayamayacak kadar alçak. O kadar tanıdık, birbirleriyle o kadar rahatlardı ki, göğsüm kıskançlıktan çatladı.

Odama geri döndüm. Heath sabaha kadar Bella ile kaldı.

Noel'den bir hafta önce, Heath nihayet buza dönmek için onay aldı. Yine de yeni yıla kadar beni kaldırmasına izin verilmedi - sadece Ulusal Yarışmalardan birkaç gün önce.

İlk kez denediğimizde, buz dışında, zeminde çarpışma yastıkları varken bile korkunçtu. Kolları titriyor, sırtı kasılıyor ve yüzü acıyla kapanıyordu. Ama pes etmeyi reddetti. Artık duramayacak kadar ileri gitmiştik.

Boston'a uçtuğumuzda, kalbim boğazıma kaçbeni kaldırabiliyordu ve tam program provalarına geri dönmüştük. Serbest dansımız hâlâ biraz cansızdı, performansımız müzikle tam olarak örtüşmüyordu ama önemli bir değişiklik denemek için zamanımız yoktu. Yine de kısa dans için yeni bir elbise aldım: pileli mor bir etek ve göz alıcı kireç vurguları ve kesinlikle payet *yok*.

Finnstep'imiz mükemmel olmaktan uzaktı, ancak Gaskell ve Kovalenko'nun karakteristik olmayan birkaç hatası sayesinde Heath ve ben liderliği ele geçirdik. Bir ulusal şampiyonluk daha elimizin altındaydı.

Dört yıl önce altın madalya almak ölüm kalım meselesiydi; şimdi ise başarısızlığın beni öldürmeyeceğini tecrübelerimle biliyordum. İkinci olsak bile Olimpiyatlara katılma şansımız oldukça yüksekti. Ama yine de kazanmak, Frannie'ye, Evan'a ve diğer herkese bizi gözden çıkaramayacaklarını göstermek istiyordum. Heath ve ben bir sebepten dolayı geri dönmüştük ve her puan için savaşıyorduk.

Ücretsiz dans öğleden sonra başladı. TD Garden arenasına vardığımızda gökyüzü çoktan zifiri karanlığa bürünmüştü ve kar taneleri donmuş Charles Nehri'nin üzerinde sallanıyordu. Bella uyku tulumuna benzeyen bir mont giymişti ve içeri girdiğimizde bile montun fermuarını çenesine kadar kapalı tutuyordu.

Ellis Dean'e yarışmacılarla paten öncesi röportajları kaydetmesi için özel bir kulis kartı verilmişti. Esneme hareketlerimden önce, ipucunu anlamasını umarak kulaklıklarımı taktım. Ama ilk öne katlanışından doğrulduğumda, elinde o aptal ısıltılı mikrofona karşımdaydı.

"Bu geceki finale lider girdiğin için tebrikler," dedi, müziğimden onu duyabildiğimden emin olmak için neredeyse bağırarak.

Kulaklığımın birini çıkardım, diğerini Heath'in benim için hazırladığı ısınma listesini çalmaya bıraktım. *Yaparsa lanet olsun, yapmazsa lanet olsun,* diye inledi Alison Mosshart.

"Yine de," diye devam etti Ellis, "başlangıçta düşük olan beklentileri aşmak kolaydır. Serbest dans hakkında ne hissediyorsun?"

"Bedava dans konusunda kendimi *harika* hissediyorum. Sorduğun için çok teşekkürler, Ellis."

"Sevgili Bayan Lin nerede? Onun da performansınızla ilgili görüşlerini almak beni çok heyecanlandırır."

"Onu görmedim."

Geldiğimizden beri gelmemiştir, bu da garipti. Genellikle Bella biz gerinirken yanımızdan ayrılmaz ve grup ısınmasından önce bize moral konuşması yapardı. Durup düşündüğümde, Boston'da bulunduğumuz süre boyunca kendini pek göstermemiştir. İlk günümüzde, sabahın erken saatlerindeki antrenman seansını uyuyarak geçirmiş, sonra da oteldeki odasına dönmek için kahvaltıdan kaçmıştı. Onu daha iyi tanımasaydım, gizli bir sevgilisiyle gizlice dolaştığını düşünebilirdim.

Ellis at kuyruğunu savurup sırttan Francesca'nın yanına gitti. Yer minderinin üzerinde fizik tedavi egzersizleri yapan Heath'in yanına gittim.

"Bella'yı gördün mü?" Ben sordum.

Başını iki yana salladı. Bu küçük hareket bile irkilmesine neden oldu. Yanına doğru eğildim. "Sırtın mı?"

"Sadece bu soğuk hava," dedi. "Sanırım Kaliforniya beni yumuşattı." Daha fazla dinlenmeye, daha fazla zamana, daha fazla tedaviye ihtiyacı vardı ama bizim yoktu.

"Bella'nın çantasında biraz kas masajı olmalı." Doğrudum. "Gidip onu bulacağım."

Tuvalette falan olduğunu düşündüm ama her kabini kontrol ettim ve ondan hiçbir iz yoktu. Belki de yiyecek bir şeyler almaya gitmiştir? Düşündüm de, onu son kırk sekiz saat içinde bir granola bardan başka bir şey yerken görmemiştir ve o da Heath'in eline sıkıştırmasından sonraydı.

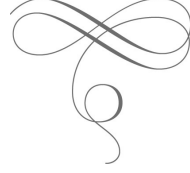
Başka bir koridorda bazı otomatlar gördüğümü hatırladım ve o yöne doğru ilerledim. Tabii ki , duvara yaslanmıştı, üzerinde hâlâ kışlık paltosu vardı.

"Hey," diye . "Heath'in sırtı ağrıyor."
_"

Bella beni duymuyor gibiydi. Başını bile çevirmedi. Yere yığılmasını dehşet içinde izledim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 71

I Bella'ya koştı ve onun yanına çömeldi.

Bilinci yerindeydi ama zar zor; başı duvara doğru sarkmış, gözleri floresan ışıkların parlaklığına dayanamamış gibi kısılmıştı.

"Bella?" Elimin tersiyle alnına bastırdım. "Neyin var?"

"Kahretsin, o iyi mi?"

Ellis. Beni takip etmişti.

"Bu konuda yazmasan iyi edersin," dedim.

Bir elini altın lame fötr şapkasına bastırdı. "Benim ne tür bir canavar olduğumu düşünüyorsun?"

"Gerçekten buna cevap vermemi mi istiyorsun? Bir işe yara ve gidip sağlık görevlilerini çağır."

Bella yumuşak bir inilti çıkardı ve göğüs kafesinin altını kavradı. Paltosunun fermuarı yarıya kadar inmişti, sanki çıkarmaya çalışmış ve vazgeçmiş gibiydi.

"Heath'i de bul," diye bağırdım Ellis'in ardından. Koşarak gözden kaybolmadan önce başıyla onayladı.

Bella'yı hiç bu kadar zayıf görmemiştim. Birbirimizi tanıdığımız onca yıl boyunca o kaltak hiç üşütmemişti bile ama şimdi ölüyor gibi görünüyordu. Bir saat önce gayet iyiydi.

Öyle değil miydi? Son birkaç haftayı yeniden değerlendirdim -aşırı uyuması, halsizliği, iştahsızlığı. Tüm bu belirtilerin cezalandırıcı eğitim programımızın yarattığı stresten ve Heath'in iyileşme sürecindeki belirsizlikten kaynaklandığını varsaymışım. Birden fazla kez, asıl işi yapan bizken Bella'nın bu kadar bitkin olmaya hakkı düşündüm.

Heath köşeyi koşarak döndü. Bizi görünce koşmaya başladı. "Ne oldu?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Onu buldum."

Yanımda diz çöktü, toz siyah pantolonunun dizlerini bulanıklaştırıyordu.

"Sorun yok," diye mırıldandı Bella'nın solgun yanağını okşayarak. "İyi olacaksın."

"Heath."

Bella'nın sesi onun adını duyunca kesildi ve o kadar savunmasız, o kadar samimiydi ki buna tanık olmaya hakkım yokmuş gibi hissettim.

Koridordan aşağı baktım. Sağlık görevlileri neredeydi? Bu kadar uzun süren neydi?

Arkamı döndüğümde Heath Bella'yı kucaklamış, yüzü saçlarına gömülmüştü.

Avucunu karnına bastırdı.

O anı tam olarak algılayamadan sağlık ekibi içeri daldı. "Kan basıncı aşırı derecede yüksek," diye rapor verdi baş sağlık görevlisi. birkaç dakikalık bir bakım. "Acil servise gerekiyor."

Bella yeniden canlanmış gibiydi. "Hayır, hayır, yakında paten kayacaklar. Bekleyemez mi?"

Tanıtımı ve ısınmayı kaçırmıştık. Son gruptaki ilk patenciler çoktan buza çıkmışlardı, One Direction program müziğinin boğuk melodisi sahne arkasında yaşanan drama garip bir şekilde neşeli bir kontrpuan sağlıyordu.

"Korkarım hayır, canım. Ambulans yolda." Heath'e baktım. Gözlerini Bella'dan ayırmıyordu.

Bunca aydır bunu nasıl kaçırmışım? Aralarındaki bağı. Aşk. Belki onun ve benim birbirimize duyduğumuz sevgiyi değil ama yine de sevgiyi.

"Onunla gitmelisin," dedim.

Şimdi bana doğru baktı. Ama konuşan Bella oldu. "Ben *iyi* olacağım. Kaymak zorundasın. Bu senin son şansın."

Ekip serbest dansını bitirdiğinde alkışlar yükseldi. Sonrasındaki sessizlikte ise yaklaşan sirenlerin sesi duyuldu.

Sekiz yıl önce St. Louis'de başka bir ambulansın başka bir arenaya doğru hızla ilerlediğini düşünüyorduk. Aslında hiç de seçim olmayan bir başka zor seçim.

Belki Bella haklıydı. Belki de bu bizim son şansımızdı. Tek bildiğim, Heath'ten bu kez beni seçmesini isteyemeyeceğimdi.

"Git," dedim ona. "Ben hemen arkanda olacağım."

OceanofPDF.com

KIRK LOCKWOOD: Ani geri çekilmelerinin Heath'in sakatlığından kaynaklandığını düşünmüştüm. Bu konuda ağzı sıkı davrandılar ama herkes onun zorlandığını söyleyebilirdi.

NBC'nin 2014 ABD Ulusal Şampiyonası yayını, Boston, Massachusetts'teki TD Garden arenasına yanaşan bir ambulansı göstermek için yarışmadan kesiliyor.

KIRK LOCKWOOD: Sonra Bella Lin'in acilen Mass General'a götürüldüğüne dair bir haber aldım.

Bella sedyeye çıkarılır ve ambulansa bindirilir. Heath onun yanına tırmanır.

ELLIS DEAN: Blogda yazmayacağımı söyledim ve yazmadım. Yani, hemen değil. *Ambulans uzaklaşır ve Katarina'yı etrafında kar taneleri dönerken tek başına bırakır.*

GARRETT LIN: Andre ve ben Bay Area'da yayını izliyorduk. Bella'yı görür görmez ben toplanmaya başladım, Andre de uçak bileti ayırtmak için telefona sarıldı.

FRANCESCA GASKELL: Evan ve ben çoktan kayana kadar neler olduğunu bilmiyordum. Bu muhtemelen en iyisiydi. Belki kulağa kalpsizce geliyor ama Bella'yı tanıyorum ve o da onun için endişelenmek yerine yarışmaya odaklanmamı isterdi.

JANE CURRER: Olimpiyat takımı seçiminin yarışmanın hemen ardından yapılması planlanıyordu. Ve bir kez daha, mümkün olan son saniyede, Katarina Shaw ve Heath Rocha her şeyi şüpheyi düşürdü.

Katarina soyunma odasından gündelik kıyafetler içinde, saçları dağınık bir şekilde toplanmış olarak çıkar, ancak serbest dans makyajını henüz yıkamamıştır. Bir muhabir sürüsü onu bekliyor.

"Katarina! Bu gece ne oldu?" "Heath

neden koçunla birlikte gitti?"

"Takımda yer almak için dilekçe vermeyi düşünüyor musunuz? Yoksa Shaw ve Rocha için bu kadar mı?"

Katarina tüm soruları duymazdan geliyor ve geçip gitmeye çalışıyor. Hem kendi çantasının hem de Heath'inkinin ağırlığı altında gözle görülür bir şekilde zorlanıyor, bu da onu yavaşlatıyor. Başka bir ses duyuldu.

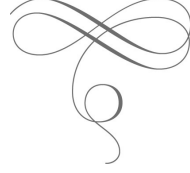
"Hey, Kat."

Ben Ellis Dean. Katarina durdu.

," diyor Ellis, "Heath'le sen neden Oyunlara tekrar gitmeyi hak ediyorsunuz?"

OceanofPDF.com

BÖLÜM 72

"W Heath ve sen Oyunlara tekrar gitmeyi hak ediyor musunuz?"
Herkes sessizliğe gömüldü, kameralar Ellis'e verdiğim yanıtı kaydetmek için hazır bekliyordu.

Bu soru bariz bir provokasyon gibiydi; Shaw ve Rocha'nın en iyiler olduğunu, bizi takımdan çıkarırlarsa aptallık etmiş olacaklarını, Soçi'de rakiplerimizi yerle bir edeceğimizden emin olduğumuzu ilan eden kibirli, dünyayı yakıp yıkan bir konuşma yapmamı sağlamak için ortaya atılmış bir yemdi.

Ama Ellis'in elinde mikrofon ya da kamera yoktu. Kolayca tıklanabilecek bir haber yaratmak için bana tuzak kurmaya çalışmıyordu. Bana bir şans veriyordu - dünyaya geçmiş başarılarımızı hatırlatmak, koçumuzun tıbbi acil durumu hakkında anlayış rica etmek, her şeye rağmen Soçi'ye gönderilmemiz için samimi bir savunma yapmak için.

Kendimi savunmak için mükemmel bir fırsattı ve ben kendi lehime tek bir nokta bile bulamadım. Tek düşünebildiğim en iyi arkadaşımın iyi olup olmadığıydı.

"Yok," dedim.

Ellis kaşlarını kaldırdı. "Affedersiniz?"

"Heath ve ben gitmeyi hak etmiyoruz. Bu gece yarışan diğer takımlardan daha fazla değil."

Etrafımızdaki boşluk kepenkler, flaşlar ve daha fazla bağırılan sorularla patladı. Ellis sırtıttı. Sonra bir kol hareketiyle kenara çekildi,

Bana çıkış için dar bir yol açıyor.

-

Massachusetts General'daki personel bakışlarını benden alamadı. Beni tanıdıklarından ya da arenadan otele, oradan da hastaneye yaptığım çılgınca koşuşturmadan sonra daha da rüküş görüldüğüne şüphe olmayan ağır makyajım karşısında şaşırdıklarından emin değildim.

Bella'nın özel bir odası vardı. Oturuyordu ve kendisine bağlı tüm kablolar ve tüplerle bile eskisinden daha parlak ve rahat görünüyordu.

"Selam," dedim. "Nasıl hissediyorsun?"

"Yaşayacağım."

"Bunu duyduğuma sevindim."

"Yine de seni öldürmek zorunda kalabilirim. Neden kaymadın ki?"

Evet, Bella kesinlikle daha iyi hissediyordu. "Çünkü Heath-" "Heath sen isteseydin kalırdı."

Bundan pek emin değildim.

"Nerede o?" diye sordum.

"Karpuzlu jöle dışında yiyecek bir şeyler bulmaya gitti." Yüzünü buruşturdu. Sonra ifadesi ciddileşti. "Dinle, bu şekilde öğrenmek zorunda kalmandan nefret ediyorum ama-"

"Hamilesin."

Bella derin bir nefes aldı. "Nereden

biliyordun?" "Bu geceye kadar bilmiyordum."

"O zaman sanırım Heath'in babası olduğunu da biliyorsunuz."

Başımı salladım ama midem bulandı. Yanılmayı ne kadar çok istediğimi fark etmemiştim.

"Delirdin mi?" diye sordu.

Birçok şey hissediyordum - o kadar çok ki etiketleyecek net bir konu bulamıyordum

Öfke, kalp kırıklığı ya da başka bir şey.

"Kızmaya hakkım yok," dedim. "Heath ve ben artık sadece paten partneriyiz."

"Lütfen. Siz ikiniz asla *sadece* bir şey olmayacaksınız." "Bu yüzden mi bana söylememeye karar verdin?"

"Mayıs'a kadar doğurmayacağım. Bolca zamanım olduğunu sanıyordum." Bella elini battaniyeyle örtülü karnındaki şişliğin üzerine koydu. "Açıkçası bunların hiçbirisi planlı değildi."

Ne zaman hamile kalmış olabileceği ve bu sırrı ne kadar zamandır sakladığı konusunda zihinsel bir hesap yapmaya çalıştım. Geçen Ağustos'ta katılmamız gereken Team USA paten kampı sırasında olabilir mi? O ve Heath o hafta birkaç gece ortadan kaybolmuşlardı ama ben sadece buz kırıcı aktivitelerden ve programı dolduran diğer zorunlu eğlencelerden kaçtıklarını düşünmüştüm.

"Yani bebeği doğuracak mısın?" diye sordum.

"İlk başta emin değildim," dedi Bella. "Kürtaj için randevu bile aldım, sonra son dakikada iptal ettim. Ve şimdi..."

Yatağın yanındaki rahatsız sandalyeye çöktüm. "Doktorlar ne dedi?"

"Şiddetli preeklampsi belirtilerim var. Doğuma kadar yatak istirahatinde kalmamı istiyorlar."

"Kahretsin." Bella Lin gibi her gün her saniye çalışmaya ve çabalamaya alışkın bir kadın için yatak istirahati ölümden daha kötü bir kader olabilirdi.

"Bir de bana sor." Karnının üzerinde yavaş daireler çizdi. "Heath ne olursa olsun beni destekleyeceğini söylüyor. Ama bütün bunlara hazır mı bilmiyorum. Özellikle de tam olarak..."

"Tam olarak ne değil?"

"Birlikte," dedi. "Yani, onu *sevdiğimden* değil." "Bella."

"Yapmıyorum! Senin yaptığın gibi değil. Senin yaptığın gibi." "Bana istediğin kadar saçmala, ama kendine saçmalamayı bırak."

Bana alaycı bir gülümseme verdi. "İkinci sırada kalmaktan ne kadar nefret ettiğimi biliyorsun."

"Bu bir yarışma değil." Elini uzattım. "Aşkın pek çok farklı türü vardır."

Aşk, soğukta sizi hayatta tutan sabit, ısıtıcı bir kamp ateşi gibidir. Aşk, külden başka bir şey kalmayana kadar yoluna çıkan her şeyi yakıp kül eden öfkeli bir alev gibidir.

"Sen..." Bella battaniyenin kenarını büktü. "Sence iyi bir anne olabilecek miyim?"

"Şaka mı yapıyorsun? Harika bir anne olacaksın. En iyisi."

Bella'nın çatlamış dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Yani anneliği kazanacağımı mı söylüyorsun?"

"Kesinlikle. Diğer tüm anneler senin yarın kadar iyi olabilmeyi dileycekler." Parmaklarını sıktım. "Bugün ödümü kopardın."

"Evet, evet. Bence hala sineye çekip kaymalıydın. Kazanabilirdin."

"Olabilirdi. Ya da Heath senin için endişelenmekten dikkati o kadar dağılmış olabilirdi ki beni başımın üzerine düşürürdü ve ben de hastanede olurum."

Heath kapıdan içeri girdiğinde ikimiz de güldük. İkimize endişeyle baktı, elinde bir kucak dolusu otomat atıştırmalığı ortasına sıkıştırmıştı.

Ayağa kalktım ve ona sarıldım, aramızdaki plastik ambalajlar kırışıyordu. "Tebrikler," dedim. Sonra da sadece onun duyabileceği şekilde fısıldayarak "Harika bir baba olacaksın" dedim.

Heath'in omuzları düştü. "Teşekkür ," diye fısıldadı.

Ciddiydim. Heath'in iyi ebeveyn rol modellerinin eksikliği, kendi çocuğuna hiç sahip olmadığı sevgi ve istikrarı vermek için daha çok çalışmasına neden olacaktır.

Onun *çocuğu*. Kulağa garip geliyordu. Yine de bir şekilde kulağa doğru da geliyordu.

Ve bu, benimle kalsaydı vazgeçmek zorunda kalacağı bir şeydi.

Heath atıştırmalıkları Bella'nın incelemesi için yatağın üzerine dizdi. Bir kol Oreos aldı. Ben de kendime biraz ekşi mayalı kraker aldım.

"Kimin kazandığını biliyor musun?" Heath sordu.

"Francesca ve Evan, sanırım." Bir çubuk krakeri ikiye böldüm ve yarısını ona uzattım. "Onlar kaymadan önce ayrıldım."

Yarışma şimdiye kadar bitmişti. Büyük olasılıkla, komite çoktan kapalı kapılar ardında kaderimize karar veriyordu. Resmi başvurumu yapmıştım.

Zor bir ihtimal olduğunu bilsem de bizim adımıza dilekçe yazdım. Heath ve ben eski ulusal ve dünya şampiyonlarıydık, geçmişte Olimpiyatlara katılmıştık ve diğer tüm üst düzey Amerikan takımlarının toplamından daha fazla uluslararası yarışma deneyimine sahiptik. Ancak bu deneyim beraberinde pek çok yükü de getiriyordu. Bize karşı çok fazla kozumuz olabilirdi.

Şu an için hiçbirimizin beklemekten başka yapabileceği bir şey yoktu. Bir doğum öncesi uzmanının kısa zamanda gelip Bella'yı muayene etmesi gerekiyordu, ancak hemşirelere sorduğumuz her soruya "*Biraz daha bekle tatlım*" gibi bir cevap alıyorduk. Köşede duran televizyonda zihnimizi rahatlatan bir ev tadilatı programı bulduk ve atıştırmalık yığınının karıştırmaya devam ettik.

Sonunda biri bizi kontrol etmeye geldi ama doktor değildi.

Ellis Dean kapının girişinde durmuş, elinde gülümseyen ya da yüzünü buruşturan bir karikatür yüzle süslenmiş bir Geçmiş Olsun balonu tutuyordu.

"Bella," dedi Ellis. "Nasıl hissediyorsun?"

Kaşlarını çattı. "Yorum yok."

Ellis ellerini kaldırdı. Balon alçak tavana çarptı. "Barış için geldim. Ve size lanet olası telefonlarınızı kontrol etmenizi söylemek için."

Heath ve ben ikimiz de iPhone'larımızı aldık, bir yandan da Ellis'e dikkatle bakıyorduk. Benimki hâlâ sessiz moddaydı ama ekranda birkaç yeni mesaj .

"Vay anasını," dedim.

"Ne?" Bella talep etti. Heath telefonunu ona uzattı.

Gaskell ve Kovalenko ile birlikte Olimpiyat takımındaydık. ABD'nin 2014 gümüş ve bronz madalya sahipleri yedek sıralara kaydırılmıştı.

. Shaw ve Rocha Olimpiyatlara geri dönüyorlardı. "Sakın buna cüret etme," dedi Bella.

"Tabii ki hayır." Heath onun yanındaki yatağa oturdu. "Seni terk etmeyi aklımızdan bile geçirmeyiz, hele de-"

"Aman Tanrım, *dur*." Bella'nın kalp monitörü daha hızlı biyledi. Yastıkların üzerine yığıldı ve bana yorgun, bıkkın bir bakış attı.

"Ellis, bir dakika konuşabilir miyiz?" Dedim.

Başını salladı ve arkasından kapıyı kapatarak koridora çıktı. O lanet balon geride kaldı, yukarıdan bize bakıyordu.

Bella'ya döndüm. "Soçi'ye gitmemizi istiyorsun."

"Tabii ki. O yüzden burada kalıp hemşirelik yapmak için *Olimpiyat Oyunları*'nı bırakmayı aklımdan bile geçirme. Ben bir Lin'im, gerçek hemşireler tutabilirim. Ayrıca Garrett birkaç saat içinde Logan'a inecek ve ikinizin toplamından çok daha iyi bakıcılık yapıyor."

Yeterince adil. Heath ve ben birbirimize baktık. Yüreğinin parçalandığını söyleyebilirdim - bu da Bella'ya ve birlikte doğuracakları çocuğa ne kadar değer verse de, bir parçasının bu işin sonunu görmek istediği anlamına geliyordu. Benimle birlikte.

Geçmişte onu ikna etmek, isteğime boyun eğdirmek için her şeyi yapardım. Elbette Oyunlara gitmek istiyordum. Arzu göğsümde alevlendi - başka bir tür aşk, hayatım boyunca bana güç veren ocak.

Ama bu kararı birlikte vermemiz gerekiyordu.

"Ben varım," dedim Heath'e. "Ama sadece sen de varsan."

Bella'nın elini tuttu. "İstedığinin bu olduğuna *emin* misin?"

Gülümsedi ve diğer elini uzatarak bana uzandı.

"Eminim," dedi. "Bebek duşlarını ve hediyeleri siktir et. Tek istediğim altın."

JANE CURRER: Shaw ve Rocha'nın Olimpiyatlarda ABD'yi temsil etmeleri konusunda çekincelerim vardı. Ama bu bana bağlı değildi.

Katarina Shaw, Heath Rocha, Francesca Gaskell ve Evan Kovalenko, 2014 Ulusal Şampiyonasında Soçi Olimpiyatları buz pateni takımının anonsu sırasında ABD Olimpiyat takımı logosuyla kaplı bir fonun önünde el sallayıp gülümsüyorlar.

ELLIS DEAN: Seçici kuruldaki bazı arkadaşlarıma iyi şeyler söylemiş olabilirim. Podyuma çıksalar da çıkmasalar da Kat ve Heath'in Sochi'de yarışması Kiss & Cry için altın değerinde bir içerikti.

FRANCESCA GASKELL: Sonunda Olimpiyatlara gideceğim için çok heyecanlıyım.

GARRETT LIN: Bella'nın doktorları ona uçmamasını tavsiye etti, bu yüzden Boston'da sıkışıp kaldık.

KIRK LOCKWOOD: Ulusal yarışmalardan sonra ulaştım.

Kirk bizim için gerçekten elinden geleni yaptı. Kat ve Heath için ailesinin pistinde buz zamanı ayarladı ve Bella ile beni misafir evinde ağırladı.

Sheila'nın çocukları için en azından bunu yapabilirdim.

GARRETT LIN: Olimpiyat Oyunları'nda yarışmanın hayatımda yaptığım en zor şey olduğunu düşünüyordum. Ta ki kız kardeşimi sıkı yatak istirahatinde tutmaya çalışana kadar.

Cep telefonu videosunda Bella Lin, Katarina ve Heath kısa danslarını yaparken Lockwood Gösteri Merkezi'ndeki pistin yanında pelüş bir koltukta otururken görülüyor. Bella'nın bir mikrofonu var, böylece sesini yükseltmeden onlara talimatlar verebiliyor.

"O kenar değişiklikleri çok özensizdi," diyor. "Tekrar çalıştırın."

Kameranın arkasından Garrett'in sesi geliyor: "Ara verme zamanı gelmedi mi sence?"

Bella dilini kardeşine doğru uzatıyor, sonra mikrofona "Yine!" diyor.

Tam bir medya karartmasına gittiler. Fotoğraf çekimi yok, röportaj yok, iç açıcı NBC Sports paketleri yok.

KIRK LOCKWOOD: Kanaldaki patronlarım çok kızdı ama buna saygı duymak zorundaydım.

INEZ ACTON: Bildiğim kadarıyla konuştukları tek muhabir bendim ve o da Rusya'nın LGBT karşıtı mevzuatı hakkında yazdığım bir hikayeye bir alıntı ile katkıda bulunmak içindi.

Feminist blog The Killjoy'dan alınan bir ekran görüntüsünde Katarina ve Heath'in bir görüntüsü ve "Shaw ve Rocha Rusya'nın 'Bağnaz' Eşcinsel Karşıtı Yasalardan 'Utanması' Gerektiğini Söylüyor-Peki Takım Arkadaşları Neden Bu Kadar Sıkı Tutumlu?" başlığı yer alıyor.

ELLIS DEAN: Homofobinin kötü olduğunu söylemek kelimenin tam anlamıyla yapabileceklerinin *en azıydı*, ancak Amerikalı patencilerin çoğunun söylemek istediğinden daha fazlasıydı.

Francesca Gaskell ve Evan Kovalenko NBC'ye röportaj verdi. Tartışmalar sorulduğunda Francesca, "Sporcular olarak politikaya girmenin bize düşmediğini düşünüyoruz" diyor. Evan başını sallıyor ve ekliyor: "Soçi'de yarışmayı dört gözle bekliyoruz."

FRANCESCA GASKELL: Bir kere şunu açıklığa kavuşturayım: Benim pek çok eşcinsel arkadaşım var.

GARRETT LIN: Genellikle sporcular Oyunlar başlamadan bir hafta veya daha uzun bir süre önce seyahat ederler, böylece alışabilir ve jet lag'den kurtulabilirler. Ancak Kat ve Heath, Bella ile antrenman sürelerini en üst düzeye çıkarmak istediler, bu yüzden ayrılışlarını zorlamaya devam ettiler.

KIRK LOCKWOOD: Açılış töreni de dahil olmak üzere ilk haftanın tamamını kaçırdılar. Ayrılmalarından bir gün öncesine kadar, özellikle serbest dansta bazı şeyleri değiştiriyorlardı. O program için yirmi farklı müzik parçası denemiş olmalılar.

Başka bir cep telefonu videosu. Katarina ve Heath serbest dansları için açılış pozisyonlarını alıyorlar.

GARRETT LIN: Nihayetinde doğru şarkıyı bulan Kat oldu. Gerçi sanırım Bella neredeyse bir yıl önce ilkonun için çalmıştı.

Alçak piyano akorları çalıyor: Taylor Swift ve Gary Lightbody"The Last Time" şarkısının açılışı.

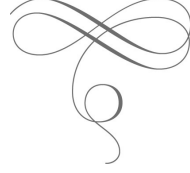
GARRETT LIN: Bu müzikle birlikte her şey tam- koreografi, duygu, Birbirleriyle olan bağları. Ama Olimpiyat Oyunları'na bir programla gidiyorlardı. Daha önce hiç yarışmaya katılmamıştım... Bu büyük bir riskti.

Tempo artıyor, orkestrasyon armonize vokallere katılıyor. Müzik , Heath Katarina'yı omuzlarına alıp etkileyici bir dönüş hareketi yapıyor, acı ya da tereddüt belirtisi .

Video bulanıklaşır ve alkış sesleri duyulur.

GARRETT LIN: Bence neden risk almayalım diye düşündüler. Çünkü hepimiz çok iyi biliyorduk ki, Oyunlarda ne olursa olsun... bu son seferdi.

BÖLÜM 73

"**I** Lin'in altında ," dedim asık suratlı otel görevlisine. "L-I-N."

Heath ve ben o noktaya kadar yirmi dört saatten fazla bir süredir seyahat ediyorduk - iki uçak, bir tren ve nihayet Soçi'ye ayak bastığımızda, doping kontrolünden sürpriz bir ziyaret, bize işaretlenmemiş bir binaya kadar eşlik ettiler ve her ikimiz de Boston'da defalarca rastgele doping testine girmiş olmamıza rağmen, numune verecek kadar rehidrate olana kadar sulandırılmış meyve suyu içmemizi sağladılar.

Otelimize vardığımızda hava kararmıştı ve görünüşe göre Bella aylar öncesinden, lanet bina daha bitmeden rezervasyon yaptırmış ve yola çıkmadan önce onaylamış olmasına rağmen odalarımız artık müsait değildi. Hem de iki kez.

Lobi mobilyalarını kaplayan talaş, aydınlatma armatürlerinden sarkan gevşek kablolar ve adının *BORIS* olduğunu çarpık Sharpie darbeleriyle ilan eden el yazısı bir etiket takan katip ile yer hala inşaat halinde görünüyordu.

"Lin yok," dedi Boris. "Oda yok."

Heath içeri girdi ve adama Rusça hitap etti. Bu dili konuştuğunu kaç kez duymuş olursam olayım, hem seksi hem de tedirgin edici olmaktan asla vazgeçmedi.

Ama Boris etkilenmemişti. Sadece Rusça olduğunu tahmin *edebildiğim* bir dizi gırtlak sesini *tekrarlayıp durdu*.

Tamamen dolu.

Heath biraz daha ileri geri konuştuktan sonra, "Bir oda boş," dedi. "Ama oldukça küçük olduğunu söylüyor."

"Yatağı olduğu sürece umurumda değil."

O kadar yorgundum ki, dışarıda sokakta uyuklayan sokak köpeklerini neredeyse kıskanacaktım. Bu sefer Olimpiyat Köyü'nün gürültülü parti sahnesi için fazla yaşlı olduğumuz konusunda anlaşmıştık ama ayaklarımın yerden kesilmesi anlamına gelseydi o rahatsız edici ultra uzun ikizlerden birini seve seve kabul ederdim.

Bavullarımıza yardım edecek kimse yoktu, hatta elimizde bir bagaj arabası bile yoktu, bu yüzden loş koridorda her şeyi yük hayvanları gibi arkamızda sürükleyerek ilerledik. Lobi dekoru ve müşteri hizmetleri arzulanan çok şey bıraktı, ancak odanın kendisinin kesinlikle daha iyi olacağını düşündüm.

Yanlış düşünmüşüm. Ev ayakkabı kutusundan farksızdı; bir tarafta tümör gibi şişen küçük bir banyo ve dolap yerine bir portmanto vardı. Taze boya kokusu çok baskındı ama nedense duvarlar eski püskü görünüyordu. Gerçekten de bir yatak vardı ama sadece bir çift kişilikti, gerçi gölgeler onu daha da dar gösteriyordu.

Kostümlerimizi içeren giysi torbalarını astım, çürük rafın devrilmemesi ya da ortadan ikiye ayrılmaması için ağırlığı dengelemek için elimden yaptım. Heath'in kostümleri çoğunlukla siyahtı, ama benim serbest dans elbisem narin deniz köpüğü satendi ve kumaşın bu odada *hiçbir şeye* değmesini istemiyordum.

Heath bavullarımızın geri kalanını gri halının üzerine bıraktı. "Bana mı öyle geliyor, yoksa burası Cleveland'daki motelden bile daha mı kötü?"

"Hey şimdi," dedim. "Burası Cleveland'daki motelin sunmadığı her türlü imkâna sahip." Duvarlardaki tek dekoru başımla işaret ettim. "Örneğin, Başkan Vladimir Putin'in bu görkemli portresi, biz uyurken bizi izlemek için burada."

Heath kıs kıs güldü. "İçinde bir değil *iki* ölü sinek olan bu aydınlatma armatürüne ne dersin? Bunu her yerde bulamazsın, değil mi?"

İkimiz de kahkahalarla sarsıldık, yorgunluktan kaynaklanan histerinin eşiğindeydik. Sonra ışık büyük bir gürültüyle ve tamamen kendimizi kaybettik,

Yatağa yığıldık, karnımızı tutuyorduk, gözyaşlarımız yüzümüzden akıyordu.

Ne kadar yakın olduğumuzu fark edene kadar birkaç dakika geçti. Parmaklarımız ince yorganın üzerinde birbirine sürtündü ve bacaklarımdan biri onunkinin üzerine savruldu. O da fark etmiş gibiydi ve ikimiz de kendimizi kurtarmaya çalıştık - sadece daha yakın olmak için, karanlıkta birbirimizden birkaç santim uzakta parlayan gözler.

Ağır bir gümbürtü kapıyı salladı. . "O da neydi?" diye sordum.

Heath yatağın yanındaki ayaklı lambayı yaktı. "Bilmiyorum."

Yataktan kaydım. Kapıda gözetleme deliği yoktu, ben de birkaç santim açıp dışarı baktım.

Kırmızı güllerle dolu bir vazo odamızın dışında yerde duruyordu. Koridorda bir aşağı bir yukarı baktım ama gülleri getiren her kimse çoktan gitmişti.

Çiçekleri aldım ve kapıyı kapattım. "Bunlar senden mi?" diye sordum.

Jet-lag'in verdiği sersemlikle Şubat'ın on dördü olduğunu neredeyse unutmuştum - gerçi biz bir çiftken bile Sevgililer Günü'nü pek önemsemezdik. Belki de Bella için çiçekleri önceden sipariş etmiş ve iptal etmeyi unutmuştu?

"Hayır, benden değil." Heath yere baktı. "Katarina, ayakkabıların."

Vazodan kırmızı bir şey damladı ve spor ayakkabılarımdan burunlarına sıçradı.

O şey ellerime de bulaşmıştı, parmak eklemlerime sızıyordu.

Çiçekleri düşürdüm. Cam paramparça oldu ve zemini yapışkan kırmızı parçalarla kapladı. Karmaşanın ortasında beyaz bir şey vardı.

"Dikkat et!" Heath onu almak için eğildiğimde "Dikkat et!" dedi.

Kiril alfabesiyle kısa bir cümle basılmış küçük bir dikdörtgen kart stoğu.

с возвращением Катарина

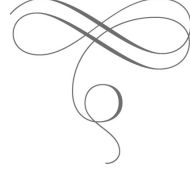
Mesajı Heath'e uzatırken ellerim titredi. "Ne yazıyor?" Kartı inceledi. "Şey, bu son kelime senin adın. Ve ilk kısım -Birebir çevirisi 'dönüşünüze' olacaktır. "

Köşeler kırmızıya boyanmış, ortaya doğru sızıyordu. Boya, dedim kendi kendime, ya da bir çeşit boya. Ama gerçek kanın bakır tınısını yayıyordu.

"Aslında bunun anlamı," dedi Heath, "*tekrar hoş geldiniz*."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 74

W Tekrar hoş geldin, Katarina.

Los Angeles'a döndüğümde aldığım sarı gül demetiyle aynı mesajdı bu; o zaman ne Heath'e ne de bir başkasına bundan bahsetmiştim. Çiçekler bir iki gün içinde solmuş, ben de onları şifreli kartla birlikte çöpe atmıştım.

Heath bana bir düzine gül almanın Rus kültüründe çok farklı bir anlamı olduğunu söyledi. Çift numaralı çiçek aranjmanları sadece cenazelerde kullanılırdı. Sarı çiçekler sevgi ya da dostluğu göstermek yerine ihanet ve ayrılıkları sembolize ederdi.

Bir vazoyu ağzına kadar kanla doldurmaya gelince? Tercümeye gerek yok; bu her ülkede açık bir siktirip *gitmedir*.

Soçi'deki ilk tam günümüz başka bir olay olmadan geçti. Bize ayrılan süre boyunca antrenman pistinde programlarımızı gerçekleştirdik, ardından doğrudan odamıza döndük ve uyumaya çalıştık - otelin kâğıt inceliğindeki duvarları ve gıcırdayan iç yaylı yatağı ile kolay bir başarı değil.

Antrenman sonrası Skype görüşmemiz sırasında ona kalacak yer konusunu açtığımızda Bella dehşete düşmüştü. Ancak bölgedeki diğer tüm oteller ya tamamen doluydu ya da daha da kötü durumdaydı, bu yüzden sıkışıp kalmıştık.

Buz dansı yarışması Pazar akşamı, Olimpiyat meşalesinin yakıldığı meydanın hemen yanındaki yepyeni buz pateni alanı Iceberg Paten Sarayı'nda başladı. Oraya giderken, Olimpiyat meşalesinin yakıldığı

Soçi'ye ilk vardığımızda. İçeri girer girmez heyecan bizi ele geçirdi.

Tüm bina enerjiyle titreşiyordu: tribünlerdeki seyircilerin beklenti vızıltısı, buza çıkmaya hazırlanan diğer yarışmacıların baş döndürücü sinirleri, sadece Olimpiyat Oyunlarının kıskırtabileceği gurur ve huşu karışımı.

Isınmaya başlamadan önce arenaya daldık ve ikizlere göndermek için bir selfie çektik. Boston'da sabahın erken saatleriydi ama onlar çoktan uyanmış, etkinliğin canlı yayını izlemek için yerlerine yerleşmişlerdi. Garrett bir dizi Amerikan bayrağı emojisinin ardından *iyi şanslar ikinize!!! diye* mesaj atarken, Bella'nın cevabı daha uğursuzdu:

Arkanı kolla.

Rusların benim özel teslimatlarımdan ya da Heath'in Rostelecom Kupası'ndaki sakatlığından sorumlu olduğunu kanıtlayamazdık. Ama başka bir şey denemeleri ihtimaline karşı gözümü dört açacaktım.

Heath ve ben kostümlerimizi giymek için kendi yollarımıza gidene kadar Volkova'ların ikisiyle de karşılaşmadım. Soyunma odasına girdiğimde, Yelena çoktan oradaydı ve elbisesinin elmas taşlarla kaplı gövdesine uyması için kirpik çizgisi boyunca kristalleri uygulamakla meşguldü. Gözlerimiz aynada buluştu ve taşlardan birini düşürdü. Onu aramak için yeri okşarken, ikinci bir bakış atmadan yanından geçip gittim.

Her zamanki gibi masum görünüyordu, ipek kanatlı sarışın bir kelebek gibi çırpınıyor ve narindi ama ben buna kanmamıştım. Yelena da tıpkı teyzesi gibi ısıltılı giysiler içinde bir kurttu. Aksi takdirde sporda bu kadar uzun süre dayanamazdı.

Elbisemle dışarı çıktığımda Yelena gitmişti ve iki Alman kız onun aynadaki yeri için yarışıyordu. Boş bir bank buldum ve patenlerimi bağlamak için oturdum.

Sabahki antrenman seansımızdan sonra bir saatimi beyaz deri tertemiz olana ve çelik bıçaklar parlayana kadar onları temizlemek ve parlatmakla geçirdim.

parıldıyordu. Başparmağımı adımın kazınmış harflerinin üzerinde gezdirdim ve Heath'le yıllar önce yaptığımız oymayı düşündüm.

Shaw & Rocha. İsimlerimizin kayıt defterlerine nasıl yazılacağını.

Bazı patencilerin hangi pateni önce giyecekleri konusunda batıl inançları vardır. Bunu her seferinde aynı sırayla yapmak zorundadırlar, yoksa performanslarının üzerine kötü şans gölgesi düşme riski vardır. Ben bunu hiç düşünmedim; sağ ya da sol hangisini tutarsam, adımımı ona atıyorum.

Soçi'deki kısa danstan önce sol taraftaydı. Ayağımı botun içine soktum, ayak bileğimi saran özel yapım derinin verdiği hissin tadını çıkardım.

Sonra kemerime bir şey saplandı ve tek yapabildiğim çığlık atmak oldu.

OceanofPDF.com

Evet, ılığı duydum. Herkes duydu.

Katarina Shaw, 2014 Kış Olimpiyatları'ndaki kısa dans etkinliğinden önce sahne arkasındaki soyunma odasından fırlıyor. Patenlerini tutuyor ve öfkeli görünüyor.

Aralarında ABD takımından buz dansçısı Francesca Gaskell'in de bulunduğu diğer patenciler sorunun ne olduğunu görmek için koşarak gelirler. Katarina onları görmezden gelerek çılgınca etrafına bakınıyor; ta ki birkaç metre ötedeki bankta oturan ve kendi patenlerini giymek üzere olan Heath Rocha'yı görene kadar.

"DUR!" Katarina bağırır.

Kuliste röportaj yapıyordum, kendi içime bakıyordum. Sonra kıyamet koptu. Neyse ki kameram zaten kayıttaydı.

Heath kafası karışmış bir şekilde yukarı bakar. Katarina kanlı ayak izleri bırakarak aceleyle

yanından geçer. Ayağında küçük bir kesik var gibiydi. Hepsisi bu kadar.

Kat'in her yeri kanıyordu. Cinayet mahalli gibiydi.

Sadece yolundan çekilmeye çalıştım. Nasıl biri olduğunu bilirsiniz. (Başını sallar.) O fke.

Veronika Volkova yakınlarda durmuş, Yelena Volkova ve Dmitri Kipriyanov ile konuşmaktadır. Katarina onlara doğru yaklaşır ve patenlerini çevirir. Birkaç küçük nesne .

Patenlerinde dikenler vardı.

Katarina Rus antrenöre ve patencilere suçlamalar yöneltiyor. Videoda sadece birkaç kelime duyulabiliyor: "iek", "kan" ve "sabotaj".

VERONIKA VOLKOVA: Neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Ufak tefek olanlardan da değil. Büyük pürüzlü orospu çocukları.

Heath kendi patenlerini kontrol ediyor. Patenleri ters çevirdiğinde daha fazla diken çıkıyor.

nce GlitterGate, şimdi de bu. Ayağı parçalanmıştı ve Heath'i zamanında uyarmasaydı, onunki de paralanacaktı.

Katarina tiradına devam ederken kamera yaklaşıır. Yelena geri çekilirken, Veronika durumdan belli belirsiz bir şekilde eğlenmiş görünerek yerinde durur. Dmitri kenarda durmuş, şaşkın şaşkın bakmaktadır - ta ki Heath gelip Katarina'nın yanında durana kadar.

"Bu çok alçakça," dedi Heath. "Senin için bile."

Dmitri, Heath'in suratına Rusça bir şeyler homurdanarak yaklaşıır. Katarina aralarına girer ama barışı korumak için değil. Dmitri'yi o kadar sert iter ki Heath sendeleyerek geri döner ve beton zemine çarpar.

Veronika Volkova: O anda diskalifiye edilmeliydi. Ancak Amerikalılar sporcularının her şeyden paçayı sıyrmasına izin veriyor.

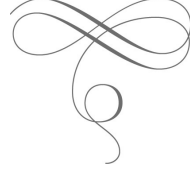
Kat ve Heath'in bir kez olsun sinirlenmeye hakları vardı. Biri onları sabote etmişti. Ve gerçekçi olalım: Hepimiz en olası suçluların kim olduğunu biliyorduk.

Sağlık görevlileri Katarina'nın kesiklerine ve şimdi Dmitri'nin çürük kuyruk kemiğine bakmak için gelir.

Heath bazı ilk yardım malzemeleri alır, ancak Katarina'nın ayağıyla kendisi ilgilenebilmek için sağlık görevlilerini geri çevirir. Heath onun önünde diz çökmüş, dikenlerin açtığı oyuklara dezenfektan sürerken, Katarina Ruslara hançer gibi bakmaya devam eder.

ELLIS DEAN: Kesin olan bir şey var: Buza çıktıklarında kan için çıkmışlardı.

BÖLÜM 75

I kısa dansı adrenalin, kin ve kuru bir ibuprofen dozuyla atlattı. Gecenin sonunda Rusların tam iki puan önünde birinci sıradaydık ve ayağım o kadar şişmişti ki botumdan zar zor çıkarabiliyordum. Heath bana biraz rahatlamam için reçeteli ağrı kesicilerinden teklif etti, sonra şişeyi otelimizde unuttuğunu fark etti - ki etkinlik yetkililerinin ısrarla "olay" diye adlandırdıkları şeyle ilgili soru yağmuruna tutulana kadar geri dönemedik.

Neden patenimi giymeden önce kontrol etmedim? Madem bizi bu kadar rahatsız ediyorlardı, neden kanlı çiçekleri hemen ihbar etmedik? Çantalarımız herhangi bir noktada gözetimsiz miydi? Nerede? Ne kadar süre?

Sanki bu bizim hatamızmış gibi. Sanki profesyonel rakiplerle dolu bir yerde patenlerimizi ortalıkta bırakmamamız gerektiğini bilmiyormuşuz gibi.

Antrenman ve kısa dans arasında, benim duş aldığım ve Heath'in bize yiyecek bir şeyler almaya gittiği on dakikalık bir süre dışında, ekipmanlarımız gözümüzün önünden hiç ayrılmamıştı. Kapıyı arkasından kilitlediği konusunda kararlıydı. Bu da bunu her kim yaptıysa odamıza girebildiği ya da otel görevlilerine rüşvet verdiği anlamına geliyordu. Kipriyanov ailesinin mafya bağlantıları bunu kolaylaştırırdı. Sabotajın arkasında Rus ekibinin olduğunu kanıtlamak çok daha zor olurdu.

Yetkililer sempatik yüz ifadeleri takındılar ve "kapsamlı bir soruşturma" yürüteceklerine yemin ettiler. Ama olan olmuştu. Kariyerimin en önemli müsabakasına yirmi dört saatten az bir süre kalmıştı ve ayağım delik deşik yaralarla doluydu.

Belli ki otel güvenli değildi ama gidecek başka yerimiz de yoktu. Kapıya barikat kurup en iyisini ummak zorundaydık. Geri dönerken Heath bütün çantalarımızı kendisi omuzladı ve yaralı ayağımın ağırlığını hafifletmek için ona yaslanmama izin verdi. Ne kadar yavaş ve dikkatli yürürsem yürüyeyim, topallayarak attığım her adım saf bir acıyla sonuçlanıyordu.

Otel lobisi terk edilmişti. Koridorda ilerlerken ışıklar titriyor, ortam daha da kıyamet havasına bürünüyordu.

Odamıza ulaştık. Heath anahtarı almak için cebini karıştırdı. "Bekle," dedim.

Kapı açıldı, kenarı ile çerçevesi arasında bir parça karanlık vardı.

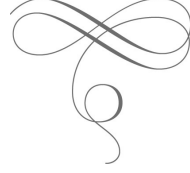
Taze adrenalin vücuduma doldu ve yorgunluğumu alıp götürdü. Mekâna gitmeden önce kapıyı kapatıp kilitlemiştik. Biri yine içeri girmişti ve bu sefer bizim bilmemizi istiyorlardı.

Heath, "Burada kal," dedi ama ben çoktan onu geçip kapıyı iterek sonuna kadar açmıştım. Işık düğmesine bastım ama yanmış ampul değiştirilmemişti.

Koridordan gelen ışık, kırık vazonun halıda bıraktığı lekeyi, köşedeki portmantonun yanındaki valizlerimizin şekillerini, yatağın yanındaki lambanın eğri sapını ve başka bir şeyi belirginleştirmeye yetiyordu.

Hareketsiz, karanlık bir gölge yatağın üzerine yayıldı. Bir ceset gibi şekillenmişti.

BÖLÜM 76

Red ve mavi ışıklar dondurucu kaldırımın üzerinde parlıyordu. Dizlerimi çenemin altına çekerek kaldırıma ve ne yapacağımı düşünmemeye çalıştım.

o.

Ama koku her sarmıştı. O kalın, metalik koku gül kokusu.

Bu sefer hiç çiçek yoktu. Diken de yoktu. Sadece balayı süitindeki gibi ve saçılmış yapraklar vardı. Serbest dans elbisem yatağın üzerine serilmiş, gül yapraklarıyla kaplanmıştı.

Ve kanla ıslanmış.

Soçi Şehir Polisi hayvan kanı olduğunu düşündü. Belki bir alınan inek ya da domuz kanı. Tatsız bir şaka olduğu kesin ama kimse yaralanmamıştı. Hiçbir şey de çalınmamıştı. İki polis memuru durup Heath'le benim bagajlarımızın her bölmesini aramamızı izlediler; Heath'in serbest dans için giydiği kostüm de dahil olmak üzere tüm eşyalarımız oradaydı ve zarar görmemişti. Güzel elbiseme yazık olmuştu ama başka bir tane giyemez miydim?

Onlara olayın geri kalanını anlatmaya, garip çiçeklerden ayağımın tabanındaki yaralara ve otel odamızdaki bu dehşet gösterisine kadar olan süreci açıklamaya çalıştık. Sabrımın sınırına çabucak ulaştım, ama Heath polislere, gece vardiyası memuruna, otel güvenlik görevlisine, hatta dışarı çıkan diğer birkaç müşteriye Rusça hitap devam etti

tüm bu kargaşaya neyin sebep olduğunu görmek için. Hiçbiri şüpheli bir şeye tanık olmamıştı.

"Ciddi misin?" Bunu bana aktardığında "Cidden mi?" dedim. "Öyle diyorlar."

"Peki ya polis, onlar ne yapacak-" "Ne düşünüyorsun?"

Olimpiyat yetkililerinden daha fazlasını yapmayacaklardı. Birkaç soru soracak, bir rapor yazacak ve bizi mutlu yolumuza göndereceklerdi.

Heath kalkmama yardım etmek için elini uzattı. Ayağımdaki acı, vücudumun sol tarafını yakıp kavuran canlı bir tel gibi titriyordu. Mahvolmuş bir elbise sorunlarımın en küçüğüydü. Serbest dansı bu halde nasıl tamamlayacaktım?

Arkamızdan bir ses, "üzerine biraz buz koysanız iyi olur," dedi.

Ellis Dean bir sokak lambasının altında durmuş, siyah yün paltosunun içinde alışılmadık bir şekilde görünüyordu. Elleri cebinde, olabildiğince rahat bir şekilde bize doğru yürüdü.

"Nasılsın?" diye sordu. "Olanları duydum."

Olimpiyatlar yüceltilmiş küçük bir kasabaydı ve Ellis herkesi tanıyordu. Sadece buraya diğer medya kuruluşlarını atlatacak kadar hızlı gelebilmesine şaşırmıştım.

"Ellis," dedi Heath. "Uzun bir gün geçirdik."

"Ben sadece-"

"Ne, aptal blogun için fotoğraf mı çekeceksin?" Dedim ki. "Belki koca bir slayt gösterisi? Yüzümde kan olmadığı için üzgünüm, bahse girerim bu başlık resmini *gerçekten* öne çıkarırdı."

Ellis içini çekti ve cebinden bir şey çıkardı: küçük siyah plastik bir kart. Heath de ben de ısıracaktım gibi baktık.

"Otel odamın anahtarı," dedi Ellis. "Orada gerçek bir güvenlik var. Ve çalışan sürgüler. Ve oldukça bomba bir kahvaltılık büfesi."

Ona şüpheyle baktım. "Bunda ne var?"

"Yakalamak yok. Bu gece başka bir yerde uyuyacağım ve mükemmel bir odanın boşa gitmesine izin vermenin bir anlamı yok."

"Ateşli bir randevun mı var?"

"Açık büfeden bahsetmiş miydim?" Ellis kartı ileri geri salladı. "Bir değil, iki değil, *üç* farklı çeşit blini."

Bir iniltiyle başını geriye atana kadar ona baktım.

"İyi, evet, bir randevum var. Altın sesli gümüş bir tilki beni votka martini davet etti." Yüzümü buruşturdum.

"Sen ve *Kirk* mü?"

Heath, "O senin baban olacak yaşta," dedi.

"Bu da onu *babam* olmak için mükemmel bir yaş yapıyor." Ellis bakımlı kaşlarını salladı. "Ve onu bekletmek istemiyorum, bu yüzden ikiniz de *lütfe*n gururunuzu bir kenara bırakıp fikrimi değiştirmeden önce bu basit insani nezaket jestini kabul edebilir misiniz?"

Heath'e baktım. Duruşu gergindi ama itiraz etmedi. Ellis'in kaldığı yer her neresiyse, içeride bizi bekleyen gerçek suç mahallinden daha iyi olmalıydı.

"Biliyor musun Ellis," dedim. "İstedğin zaman oldukça iyi bir adam oluyorsun."

"Evet, evet." Anahtar kartını avucuma sıkıştırdı. "Kimseye söylemesen iyi edersin, sürtük."

Kat'i hiç görmemiştim. Korkmuş görünüyordu.

VERONIKA VOLKOVA: Kendimi kaç kez tekrarlamam gerekiyor? Benim bununla hiçbir ilgim yok.

KIRK LOCKWOOD: Ruslar her şeyi örtbas etmeye çalıştı. Soçi Oyunları, tamamlanmamış inşaatlar ve yolsuzluklar nedeniyle zaten yeterince kötü basına sahipti. Rus hükümetinin bariz homofobisinden bahsetmiyorum bile.

VERONIKA VOLKOVA: Kanıtsız ağır suçlamalar. Bugüne kadar hiçbir kanıtınız olmamasına rağmen bana bunu sormaya devam ediyorsunuz. Bu çok aşağılayıcı. Neden hemen şimdi kalkıp gitmemem gerektiğini söyleyin.

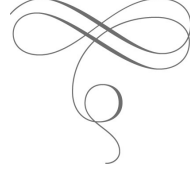
ELLIS DEAN: Serbest danstan önceki gece Kat ve Heath'in otel odamda kalmasına izin verdiğimde, bunun gerçekten yeterli olacağını düşünmüştüm. Bunun son olacağını düşünmüştüm.

Katarina Shaw ve Heath Rocha Rusya'nın Soçi kentindeki Radisson Blu Resort otelinin dışında bir taksiden iniyor. Heath şoföre parasını öderken, Katarina caddenin karşısından onları görüntüleyen kamerayı fark ediyor, ancak bir fırlatamayacak kadar yorgun görünüyor.

ELLIS DEAN: Ne yazık ki bu sadece bir başlangıçtı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 77

Ellis'in Radisson'daki odası o kadar geneldi ki, dünyanın herhangi bir yerinde olabilirdik.

Tam bir cennet gibiydi. Günler sonra ilk sıcak duşumu aldım, sonra buz kovaındaki plastik torbayla zonklayan ayağım için bir soğuk paket hazırladım, Heath ise telefonunu komodinin üzerindeki Bluetooth hoparlöre nasıl bağlayacağını buldu. O da duşa girmeden önce ikimiz de onun ağı kesicilerinden yararlandık. O da 2006 Ulusal Yarışmalarındaki düşüşümden sonra bana verilen ilaçların aynısını kullanıyordu ve ben de ilaçlar etkisini gösterdiğinde üzerime sinecek ılık banyo hissini dört gözle beklemeye başlamıştım bile.

Banyodan belinde bir havluyla çıktı, sırtına su tanecikleri yapışmıştı. Sıcak su yara izlerinin daha da belirginleşmesine neden olmuştu.

"Ayağın nasıl?" diye sordu.

"Daha iyi. Buz şişliği indiriyor."

Ona yer açmak için hafızalı sünger yatağa geçtim, o da yastıklara yaslandı, omzu benimkine değdi. Karamsar folk-rock çalma listesi yatıştırıcı bir ses battaniyesi gibi etrafımızı sarmıştı ama ben hala ilaçlardan dolayı bir şey hissetmiyordum.

"Bir ," dedi Heath. "Bu iğrenç."

"Katarina."

İç çekerek, ayağımı kucağına koymak için döndüm; altımda bir şey olmadığı için otel bornozumu kapalı tutmaya dikkat ettim. Her şeyi daha önce görmediğinden değil.

Heath yaralarımı inceledi, ellerinin sıcaklığı tenimi sıyrıyordu. İrkildim.

"Özür dilerim," dedi. "Acıdı mı?"

"Hayır." Evet, ama durmasını istemiyordum. "Tekrar bandajlamamı ister misin?" "Muhtemelen nefes almasına izin versen daha iyi olur."

Heath başını salladı ve ayağımı yavaşça yorganın üzerine koydu, sonra daha fazla destek için yastıkları ayarlamak üzere arkasına uzandı.

"Sırtın mı?" Dedim.

Başıyla onayladı. Dizlerimin durdum ve ona oturmasını işaret ettim.

"Yapmak zorunda değilsin-" diye başladı.

"İstiyorum." Avucumu kapağının üzerinde gezdirdim ve başparmağımı kürek kemiğinin altına soktum. "Tabii dayanamayacağını düşünmüyorsan?"

Heath gülümsedi. "Elinden geleni yap."

Sonraki yirmi dakika boyunca sırtındaki her büyük kas üzerinde çalıştım. Dokunuşumun altında eridi, sonunda daha fazla kaldıraç alabilmem için karnının üzerine uzandı. Bacaklarını birleştirdim ve parmak eklemlerimi o inleyene kadar bel omurgasına bastırdım.

"Sen şeytansın," diye mırıldandı yastıklara doğru. "Oh, hadi ama. Daha kötülerini de yaşadın."

Sadece takılıyordum. Ama parmaklarım onun yaralı derisini okşarken, o kadar da komik görünmüyordu.

"Özür dilerim," dedim.

Heath altımda ters döndü. "Ne için?"

"Yaşamak zorunda olduğun her şeyi... yaşadığın her şeyi. Ben değildim-"

"Dediğin gibi." Sesi çıplak kalçalarımda gürledi. "Daha kötülerini de yaşadım."

"Hâlâ." Bornozumun kemeri çözülmeye başlamıştı. Heath'in havlusu da kaymış, kalça kemiklerini ortaya çıkarmıştı. "Kimse Veronika sana ne yaptıysa onu hak etmiyor."

"Veronika değildi."

Donup kaldım.

"Bana hiç dokunmadı," diye devam etti. "Yine de antrenmanda yanlış bir şey yaptığımızda çok bağırırdı. Aynı hatayı ikinci kez yapmamamız için böyle yaptığını söylerdi."

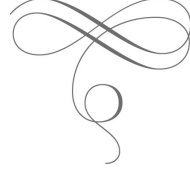
Ellerim Heath'in göğsünde duruyordu. Parmak uçları cübbemin eteklerini sıyırdı.

"Eğer Veronika değilse," dedim. "O zaman kim-"

Komodinin üzerindeki telefonum çaldı. İkimiz de dönüp baktık. Bella Lin'in gülümseyen yüzü ekranı aydınlatıyordu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 78

"Her şey yolunda mı?" Skype çağrısını açar açmaz Bella söyledi. "Kısa süreli görüşmeden sonra benimle iletişime geçmedin ve ben-"

Durdu, telefonunun ekranındaki sahneye baktı: benim kızarmış yanaklarım ve dağınık saçlarım, Heath'in çıplak göğsü, arkamızdaki farklı dekor. Arka planda *Civil Wars*, kaçıp *giden biri* hakkında *kederli bir şekilde mırıldanıyordu*.

"Siz ikiniz neredesiniz?"

"Ellis bu gece için otel odasını bize verdi," diye açıkladım. "Ellis *Dean* mi?"

Ona olaylı gecemizin özetini anlattık. Patenlerimizin kurcalanmasından yayında bahsedilmişti, buna Rus ekibini yerden yere vurduğum sahne arkası görüntüleri de eşlik etmişti - ancak Kirk onları canlı yayında sabotajla suçlamaktan kaçınmıştı. Ama Bella'nın otel odasının soyulmasından, mahvolan elbisemden ya da Soçi kolluk kuvvetlerinin umursamaz tepkisinden ilk kez haberi oluyordu. Sanırım Ellis yeni bir Kiss & Cry yazısı yazmak için o gece içkisinin tadını çıkarmakla meşguldü.

"Yarın ne giyeceksin?" Bella sordu.

"Yine kısa dans elbisem sanırım." Parlak renkler serbest programımızın karakteriyle çatışıyordu ama Olimpiyat finalinde ısınma kıyafetlerimle yarışmak istemediğim sürece tek seçeneğim buydu.

Bella bir kez olsun serbest dans için buza çıkıp çıkmayacağımızı sorgulamadı. Biz Shaw ve Rocha'ydık. Şişmiş ayaklar, kötü sırtlar ve kanlı

elbiseler bizi korkutup kaçırarak kadar yakın değildi.

"Nasıl hissediyorsun?" Heath sordu. Ona cevap vermek için ağzımı açtım.

-Sonra Bella'ya hitap ettiğini fark etti.

"Ben iyiyim," dedi. "Garrett bana çok iyi bakıyor."

Garrett onun arkasında elinde bir karıştırma kabıyla belirdi. Elindeki krep hamuru kaplı spatulayla bize el salladı.

Bella kardeşine bir bakış attı. "Belki *de fazla* iyi."

"Bir şey değil." Garrett onun başının üstünü öptü ve telefona . "Yarın iyi şanslar çocuklar! O Ruslara gerçek şampiyonun kim olduğunu gösterin."

"Biraz dinlenmeye çalış," dedi Bella. "Ve tüm bunların arkasında kimin olduğundan emin olana kadar kimseye güvenme."

Heath ve ben başımızı salladık. Ekran karardı. Yatakta yine yalnızdık, ikimiz de video karesine sığabilmek için birbirimize daha da yakın oturuyorduk.

Boğazımı temizleyerek ondan uzaklaştım. "O haklı. Biraz dinlenmeliyiz."

Sırayla banyoya girdik, uygun pijamalarımızı giydik ve dişlerimizi fırçaladık.

"Yatmadan önce bir tane daha ister misin?" Heath turuncu ağrı kesici şişesini sallayarak sordu. "Yemin ederim bunlar artık bana hiçbir şey yapmıyor. Üç tane aldım ve hiçbir şey hissetmiyorum."

"Ben iyiyim." Haplar da ağrı seviyemde pek bir fark yaratmamıştı ve geçici buz torbam eriyordu. Biraz daha dezenfektan sürdükten sonra yatağa girdim.

Heath ışıkları kapattı ve bana katıldı; bu kez saygılı bir mesafeyi korudu. Onun yanına uzanmadan önce ayağımı yükseltmek için yastıkları ayarlayarak birkaç dakika geçirdim.

"Biz bir çift değil miyiz?" Dedim.

"Bir ipliğe tutunmuş bir çift ihtiyar."

"Hey şimdi, lanet olası Volkovalar olmasaydı iyi olacaktık."

Heath bir an sessiz kaldı. "Onlar olduğuna emin misin?"

"Tabii ki onlar." Yüzümü ona döndüm. "Başka kim ki?"

"Bilemiyorum. Veronika korkunç biri ama öfkesini genellikle kendi patencilerinden çıkarıyor. Ve Yelena..."

Adını söylediğinde sesindeki yumuşaklıktan irkilmemeye çalıştım. "O düşündüğünüz gibi biri değil," dedi. "Ben Moskova'dayken, o bana karşı nazik olan tek kişiydi."

"Çünkü senin ortağı olmanı istedi."

"Ondan önce bile, Nikita ile birlikteyken. Dil öğrenmeme yardım etti. Geç saatlere kadar kalıp bana paten tekniğimle ilgili ipuçları verdi."

"Yani seninle yatmak istedi."

"Belki." Heath de bana doğru döndü. "Ya da belki onun da benim kadar bir arkadaşına ihtiyacı vardı. Gerçi sonunda onun için pek de iyi bir arkadaş olamadım."

"Ne demek istiyorsun?"

"Tam da birlikte eğitime başlamamız gerekirken veda etmeden ayrıldım. Veronika'yı tanıyorum, eminim tüm suçu Yelena'ya yüklemiştir, beni uzaklaştırdığına falan inandırmıştır."

"Daha önce demiştin ki..." Yutkundum. Bella aramadan önce, onca yıldır sakladığı gerçeği bana söylemenin eşiğindeydi. "Eğer Veronika sana zarar vermediyse, kim verdi, Heath?"

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki uykuya daldığını sandım. Sonra bana fısıldadı, sanki yeniden gençmişiz, yorganın altında birbirimize sarılmışız, yakalanmamaya çalışıyormuşuz gibi.

"Gurur duymadığım pek çok şey yaptım, Katarina. Sana geri dönmek için."

Bir şekilde tekrar yakınlaştık. Eli yastığımın üzerindeydi, nemli saçlarıma gömülmüştü. Çenesinin kenarını buldum ve gözünün altındaki yara izine kadar takip ettim.

"Ben de öyle," dedim.

"Ama aynı zamanda çok uzun bir süre boyunca tüm varlığımı sana adadım." Heath'in sözleri sanki yıllardır biriktiriyormuş gibi aceleyle çıkmıştı. "Bir ailem, kültürüm ya da kendime ait bir şeyim olmadan büyüdüm, bu yüzden seni bulduğumda... bu ikimiz için de adil değildi. Kendi tutkumu, hayattaki amacımı bulmak zorundaydım."

Bana istediğim cevapları vermeyecekti. Bu gece vermeyecekti. Belki de hiçbir zaman.

"Ve sen bunu buldun mu?" Ben sordum. "Amacını mı?" "Üzerinde çalışıyorum."

Los Angeles'ta. Bella ve bebekleriyle birlikte. Birbirlerine aşık olsalar da olmasalar da, yakında Heath ve Bella onun ve benim hiç olmadığımız bir şekilde aile olacaklardı.

Dudakları elimi okşadı. "Çok fazla zaman , değil mi?"

Bizim vardı. Asla geri alamayacağımız yıllar ve yıllar. Altın madalya kazansaydık, her şeye değer miydi? Çok uzun zaman önce değil, tereddüt etmeden evet derdim.

"Artık buradayız," dedim ona. "Daha fazla zaman kaybetmeyelim."

OceanofPDF.com

Sabah olduğuunda Shaw ve Rocha'ya yapılan son saldırının haberi yayılmıştı. Yapımcım hâlâ bir şey göstermeme izin vermiyordu ama şüphelerim vardı.

Bu konu hakkında konuşmaktan yoruldum. Devam edin, yoksa burada işimiz biter. ELLIS

DEAN: Kat ve Heath'in serbest dansa gel dair spekülasyonlar vardı. Hepsini unuttum.

Tamamen finale odaklanmıştım. Altına.

ELLIS DEAN: Ve sonra *bu* spekülasyonla ilgili spekülasyonlar ortaya çıktı - insanlar kazanamayacaklarını bildikleri için çekilmek için bir bahane yaratmak ve durumu kurtarmak amacıyla her şeyi kendilerinin tezgahladığını söylüyorlardı.

GARRETT LIN: Onları gerçekten tanıyan hiç kimse bu saçmalığa bir saniye bile inanmazdı.

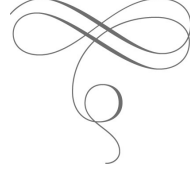
O gün hiçbir şey onları yarışmaktan alıkoyamazdı.

VERONIKA VOLKOVA: Tüm bu temelsiz spekülasyonları yeniden tartışmak için burada , değil mi? Hayır.

Daha sonra neler olduğunu konuşmak için buradayız.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 79

Olimpiyat finalinin olduğu gün, yıllar sonra ilk kez geç uyudum.

Kuşluk vakti kapının çalınmasıyla uyandım. Doğrudum ve Heath'in gece yarısı belime dolanan kolu buruşuk yatağın içine doğru kaydı. Güneş pencеремizin dışındaki Karadeniz'in üzerinde parıldıyordu ve ben kendimi dinlenmiş, esnek ve hazır hissediyordum.

Ta ki ayağımı halıya koyana ve ayak parmaklarımda bir acı patlamasına kadar.

Bir kapı daha çalındı. Heath, "Ben bakarım," diye mırıldandı.

Kapıya doğru gitti, boynunu döndürdü, bu da zincir halkasının çözülmesi gibi bir dizi sert çatırtıya yol açtı. Sabahları ilk iş olarak sırtı her zaman en kötü halini alırdı ama *bu kadar* kötü değildi. Belki de vücudu ilaçlara çok fazla alışmıştı.

Tek yapmamız gereken serbest dansımızın dört dakikasını tamamlamaktı. Öyle ya da böyle, günün sonunda rekabetçi kariyerlerimiz sona erecekti.

Telefonumu kontrol ettim ve Ellis'ten gelen iki mesaj buldum. İlk Kirk'le brunch'a gideceğini, böylece öğleden sonraya kadar odayı bize bırakacağını söylüyordu - ardından da müstehzi bir gülen yüz ifadesi vardı. Tek yaptığımızın uyumak olduğunu öğrenince hayal kırıklığına uğrayacaktı.

İkincisi, Radisson'a taşınmamızın sızdığına ve dışarıda bizi bekleyen gazeteciler olduğuna dair bir uyarıydı. Harika.

Heath elinde büyük beyaz bir kutuyla döndü. Hemen şüphelenerek geri çekildim.

"Bu da ne?" Ben sordum.

"Bilmiyorum. Kartta göre..." Gözleri büyüdü. "Yelena."

Kutuyu yatağın üzerine koydu ve güzel bir Kiril alfabesiyle el yazısıyla yazılmış notu bana gösterdi.

"Oku," dedim.

"Bunu bir gecede Moskova'dan kuryeyle getirttiği yazıyor. Senin için."

Parmaklarımı kutunun pürüzsüz kenarında gezdirdim, yarı yarıya bir tür tuzak kurmasını, metal dişlerin elimi sıkıştırmasını bekliyordum.

" 'Biz rakibiz ama düşman olmak zorunda değiliz,' " diye okudu Heath. " Bugün sizinle yarışmak için sabırsızlanıyorum. En iyi takım zafere ulaşsın. "

"Ona gerçekten güveniyor musun?" Ben sordum.

"Diğerlerinden daha fazla." Kartı yere bıraktı. "Sen mi açmak istersin yoksa ben mi açayım?"

"Ben yaparım." Kutuyu kapalı tutan bandın altına bir çivi çaktım. "Ama eğer burada kan varsa, bu gece onu Paten Sarayı'na ve bu kaltağa tam *Carrie*'lik yapacağım."

Heath omzumun üzerinden kapağı kaldırıp kâğıt mendili sıyırmamı izledi.

İçinde bir buz pateni kostümü vardı -tahminimce benim harap olanın yerini alması için. Güzel bir jestti ama Yelena Volkova'nın kıyafetlerine sığmamın imkânı yoktu.

Heath daha yakından bakmak için giysiyi havaya kaldırdı. Güneş ışığı yaldızlı süslemeyi yakaladı ve nefesim kesildi.

"Ne?" dedi.

Elbiseyi ondan aldım ve vücuduma yaslayarak ellerimi ince kumaşın üzerinde gezdirdim. Şaşırtıcı bir şekilde, tam oturmuş gibi görünüyordu.

"Haklıymışsın," dedim. "Yelena hiç de düşündüğüm gibi biri değilmiş."

Gerçi o şeyi giymeden önce astarında diken, zehirli sivri uç ya da başka bir ihanet belirtisi olup olmadığını mutlaka kontrol edecektim; dersimi almıştım.

Heath, "O psikopatla kaymak zorunda kalmasından nefret ediyorum," dedi.

"Dmitri?" Elbiseyi yapılmamış yatağın üzerine koydum. "Biraz kendini beğenmiş görünüyor ama-"

"Bana güvenin," dedi Heath. "Rusya'dan ayrılmakla ilgili tek pişmanlığım Yelena'nın onunla ortaklık yapmak zorunda kalması. Adam tam bir kâbus ve Veronika bile onu disipline edemiyor."

"Büyükbabası kodaman bir mafya babası falan olduğu için mi?"

"Sadece büyükbabası değil. Bütün ailesi. Onlar kötü insanlar."

"Yara izlerin," dedim. "Dmitri'nin olanlarla bir ilgisi var mı?"

Heath tereddüt etti. Yüzünde savaşılan arzuların çarpışmasını izledim. Bir yanı merakıma teslim olmayı arzuluyor, bir yanı da kendini korumak için ördüğü bariyerleri savunmaya devam etmek istiyordu. Onu zorlayamazdım. Onu acele ettiremezdim. Duvarları tuğla tuğla yıkacak olan o olmalıydı ve o hazır olduğunda, ben diğer tarafta bekliyor olacaktım.

Pencereye doğru yürüdü ve gözlerini denize dikti. Sonra nihayet konuşmaya başladı.

"Nikita'nın emekli olduğu sıralarda Dmitri'nin önceki partneri sporu bıraktı. Bu yüzden Veronika onu Yelena ile denemeye davet etti. O eski kilise binasını ısıtmak imkansızdı ve Dmitri yılın en soğuk günlerinden birinde geldi."

Heath'i orada hayal etmeye çalıştım, ama tek düşünebildiğim ahırda titrediği; ona battaniye getirecek, bedenimi onunkine yaklaştıracak ve buz gibi ellerine yeniden hayat verecek ben yoktum.

"Yelena sürekli hata yapıyordu ve Dmitri onu azarlamaktan vazgeçmiyordu. Veronika orada durdu ve bunu yapmasına izin verdi. Ben de onu kenara çektim ve kesmesini söyledim." Heath sonunda bana baktı, gözlerinde hâlâ için için yanan taze bir öfke vardı. "Ve beni vitray pencereden aşağı itti."

"Tanrım."

"Sanırım Aziz Andrew'du aslında."

"Çok komik." Kolunu ittim. Yüzünü buruşturdu. "Kahretsin, özür dilerim."

"Endişelenme. Dün gece bana attığın o acımasız yumruk yardımcı oldu."

"Bir deęil." Bana söylediklerini dūşündüm. "Ya Dmitri'ye? Belki de bařından beri bizi sabote eden oydu ve Volkovas'ın bununla bir ilgisi yoktu."

Patenlerdeki dikenler ve yataktaki kasap kanı, paten gibi dramatikliğiyle ünlü bir sporda bile rakiplerinizi sarsmak için aşırı önlemler gibi görünüyordu. Ama Rus mafyası için? Bu çocuk oynacağıydı.

Heath başını salladı. "Dmitri böyle bir plan yapacak kadar zeki değil. Kendi başına yapamaz. Aslında bana ağabeyini hatırlatıyor; aptal bir kaba kuvvet, sıfır dürtü kontrolü."

Komodinin üzerindeki ağır kesici şişesine uzandı ve iki beyaz hap çıkardı.

"Sen de ister misin?" diye sordu.

Ona el salladım. "Dün gece pek bir şey yapmadılar. Sanırım buna katlanmam gerekecek."

"Eğer iyi bir şey varsa Katarina Shaw, o da ." Koluna tekrar dokundum, bu sefer nazik olmaya özen gösterdim.

"gelenler için üzgünüm," dedim. "Orada olmadığım için üzgünüm."

"Ben de üzgünüm." Elini benimkinin üzerine koydu. "Çünkü o güzel çocuğun kıçını tekmeleyecektin ve ben bunu görmeyi çok isterdim."

Dmitri'nin kısa danstan önce üzerimize nasıl geldiğini, gözlerindeki soğuk tehdidi dūşündüm. Ben onu ittikten sonra her türlü yardımı reddetti, ona yaklaşacak kadar aptal olan herkese vahşi bir köpek gibi hırladı - sağlık görevlileri, koçu, partneri, hatta tatlı küçük Francesca Gaskell.

Heath'e o yaraları açtığında orada değildim. Ama en iyi intikam bugün Dmitri'nin kıçını tekmelemek olacaktı ve şimdi Yelena sayesinde bunu yaparken çok iyi görünecektim.

" çıksak iyi olur," dedim. "Kazanmamız gereken altın madalyalar var."

Buz dansçılarının son grubu 2014 Kış Olimpiyatları'ndaki serbest danstan önce tanıtıldı.

Bir girişten bahsediyoruz.

"Amerika Birleşik Devletleri'ni temsil eden Katarina Shaw ve Heath Rocha!" Gözlerime

inanamadım.

Katarina ve Heath el ele paten kayıyor, son yirmi dört saatin kargaşasından , güçlü ve görünüyorlar. Katarina kollarını kaldırıyor ve yeni kostümünü göstermek için dönüyor. Elbise kırmızı kadife, altın işlemlerle süslenmiş.

Veronika Volkova'nın Calgary Oyunları'ndaki Büyük Catherine kostümünü giyiyor.

Sanırım uzaktan bakıldığında benzerdi. Ama benim Büyük Catherine elbisem çok daha görkemliydi.

Isınma hareketlerinin ardından kuliste Veronika ve Yelena Volkova hararetli bir tartışma yaşıyor. Bu kez Yelena gözyaşı dökmüyor. Teyzesine buyurgan bir sırıtış atıyor ve kasılarak uzaklaşıyor.

GARRETT LIN: Ben elbiseyi tanımadım ama kız kardeşim tanıdı.

Ona çok dar geliyordu. Aşırı doldurulmuş kielbasa benziyordu.

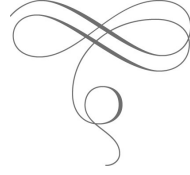
Kat güzel görünüyordu ama elbisesi yüzünden değil. Kendini taşıma şekli ve yüzündeki ifadeydi.

Kamera Katarina'nın yüzünü yakınlaştırarak, Sheila Lin'in 1988'deki altın madalya pateninden önceki yakın çekimini yansıtıyor. Sheila gibi Katarina da sanki çoktan zafer kazanmış gibi kendinden emin görünüyor.

Katarina Shaw binadaydı ve o sürtük kazanmak için gelmişti.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 80

L Otuz dakikadan az kaldı.

Çoktan ısınmış ve paten bıçaklarımızdan saçımdaki tokalara kadar her ekipman parçasını üç kez kontrol etmiştik. Artık tek yapabileceğimiz buzdaki sıramızı beklemektir.

Heath'in sırtı hâlâ ağrıyordu ve benim ayağım hâlâ zonkluyordu ama acının üstesinden gelebileceğimizi biliyordum. Hem bireysel hem de takım olarak her zamankinden daha güçlüydük. Kazanabilirdik.

Son bir makyaj rötuşu için sahne arkasına giderken patenlerimi Heath'in gözetimine bıraktım. Tam kadınların soyunma odasına ulaştığımda kapı açıldı. Kişinin çıkmasına izin vermek için kenara çekildim, gözleriyle karşılaşmak yerine yer karolarına odaklandım. Rakiplerimi etkilemeye çalışmak gibi bir niyetim yoktu; bu benimle ve Heath'le ilgiliydi, başka kimseyle değil.

Sonra siyah patenleri gördüm. Yarışmalarda sadece erkekler siyah paten giyerdi. Yukarı baktım. Dmitri Kipriyanov'un soğuk ela gözlerine.

Bir saniye boyunca bakışlarımı üzerinde tuttu; yüzü şaşkınlıktan gevşemişti, dolgun dudakları pembeleşmişti; ardından kapıyı sallayarak uzaklaştı. Yelena soyunma odasında olmalı. Bir şeye ihtiyacı vardı ve o da bunu ona getirdi. Tek açıklaması buydu.

Ama içeri girdiğimde oradaki tek kişi Francesca Gaskell'di.

Aynanın karşısında durmuş, bir kat daha pembe ruj sürüyordu. Aynı renk Dmitri'nin ağzına da bulaşmıştı. Beni gördüğünde gülümsedi.

"Elbiseye bayıldım," dedi Francesca. "Nasıl bu kadar çabuk başka bir tane buldun?" "Uzun hikâye." Bir adım daha yaklaştım. "Bak, Dmitri'yi gördüm."

Ruj tüpünün kapağını kapattı ve bana döndü.

"İkinizin arasında neler olduğunu bilmiyorum," dedim. "Ama o iyi bir adam değil."

Francesca bana sadece gözlerini kırıştırdı, gözleri fal taşı gibi açılmış bir masumiyet timsaliydi. "Belki sana karşı farklıdır ama eğer seni incitirse ya da-"

"Endişenizi takdir ediyorum. Yine de endişelenmene gerek yok."

Sesi tamamen sıcaktı. Gözlerinde daha soğuk bir şey parlıyordu.

"Dmitri bana asla zarar vermez."

Dmitri yeterince zeki değil. Tek başına olmaz.

Ama Francesca öyleydi. Yüzüme gülerken arkamdan iş çevirecek kadar zekiydi. Kimsenin şüphelenmeyeceği kadar tatlı davranacak kadar yetenekliydi.

Kimseye güvenme.

"Herkesten çok senin anlayacağını düşünmüştüm," dedi.

"Ben mi?" Bir adım geri attım. "Neden?"

"Çünkü sen *Katarina Shaw'sın*. Kazanmak için her şeyi yaparsınız."

"Bu değil-"

"Sen ve Heath birbiriniz için *açıkça* kötüsünüz ve yine de onu tekrar tekrar geri çekmeye devam ediyorsun, böylece onu istediğin şeyi elde etmek için kullanabilirsin."

Makyaj çantasının fermuarını kapattı. Metalik kayma dişlerimi kenetledi.

"Değil o Ben yargılamak," o dedi. "Bu ilham verici, Dürüstçe, nasıl

Onu parmağında oynatıyorsun." "Heath ve benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

"Belki de değil." Francesca omuz silkti. "Ama bugün o altını senden alacağımı biliyorum. Kazanamazsın Kat. Bu geri dönüşün başından beri lanetliydi."

Sözleri beni kızdırmalı, kendi saçma sapan konuşmalarımın karşılık vermem için beni kışkırtmalıydı.

Ama tek hissettiğim derin, acı veren bir hüzündü.

Francesca beni izleyerek büyümüştü, tıpkı benim Sheila'yı izleyerek büyüdüğüm gibi. *İlham verici* olduğumu söyledi, ama neye *ilham* ? Hiç neşe

yoktu.

İçinde hiç ışık kalmamıştı. O gülümsemeler bir maskeydi ve erimiş bir hırs çekirdeğini gizliyordu.

Onu omuzlarından tutup sarsmak ve çok geç olmadığını söylemek istedim. Uyanabilirdi. Hayatta kazanmaktan daha fazlası olduğunu fark edebilirdi.

Mutluluk kazanılamazdı. Binlerce kişilik bir kalabalık tezahürat yaparken boynumuza asılamazdı. Bir ödül değildi, kazanmak için acı çekmemiz ve uğraşmamız gereken bir şeydi. Eğer mutluluk istiyorsak, onu kendimiz yaratmalıydık. Bir madalya kürsüsünde parlayan bir anda değil, her gün, tekrar tekrar.

Francesca'ya tüm bunları anlatabilirdim ama bir önemi olmazdı. Benim gibi o da kendi başına öğrenmek zorunda kalacaktı.

Onun yerine kollarımı ona doladım.

Kaskatı kesildi, muhtemelen sırtına bir bıçak saplayacağımdan korkuyordu. Ama bırakmadım.

"Bugün iyi şanslar Frannie," diye fısıldadım.

Ben dışarı çıkarken Francesca öfke ve şaşkınlık arasında kalmış bir halde arkamdan baktı.

Gelecek vaat eden genç bir patencinin neden küçük bir sabotaj uğruna kendi kariyerini riske attığı konusunda benim de kafam karıştı. Francesca'nın aile parası ve Dmitri'nin suç bağlantıları arasında, tüm bunları gerçekleştirmek yeterince kolay olurdu.

Ama ne amaçla? Yaşadığımız onca şeyden sonra bunun beni ve Heath'i durdurmaya yeteceğine gerçekten inanamazlardı. Yine de onlar bizim gibi değillerdi. İkisi de zengin ve şımartılarak büyümüşlerdi. Şimdiye kadar hayatlarındaki her şey onların lehine sonuçlanmıştı, peki bu neden sonuçlanmasındı?

Kazanamazsın, demişti bana ama bu bir tehdit gibi gelmemişti ve beni rahatsız eden de her şeyden çok buydu. Francesca bu sözleri öylesine yüce, tüyler ürpertici bir güvenle söylemişti ki, sanki sonuç belirlenmişti. Sanki elinde zaten yenilmez bir el varmış ve tek yapması gereken kartlarını masaya koymakmış gibi.

Heath sahne arkasındaki bir sütuna yaslanmıştı, paten çantalarımız ayaklarının dibindeydi. Yaklaştığımda bir eliyle ağzını kapattı, sonra da su şişesinden bir yudum aldı.

Daha fazla ağrı kesici. Sabah bir doz almıştı. Arenaya gitmeden önce bir doz daha.

"Sırtın hâlâ seni rahatsız ediyor mu?" Dedim.

"Evet. Yemin ederim, sanki ilaçlar rahatlatmak yerine daha da kötüleştiriyor." Su şişesini yerleştirmek için eğilirken yüzünü buruşturdu. "Merak etmeyin, sadece bir tane aldım. Hâlâ günlük maksimum dozun altındayım-"

"Bir ." "Neye bakacaksın?"

"Şişeyi."

Bana uzattı. Kapağını açtım ve beyaz tabletlerden birini çıkardım. Francesca ve Evan buzu almak üzereydi. Sonra sıra Yelena ve Dmitri'ye gelecekti. Sonra da bizimkiler.

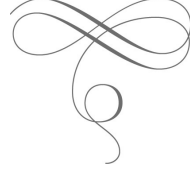
"Sorun nedir?" Heath sordu.

Başparmağımı kireçli kenarda gezdirerek hapı inceledim. Moskova'daki Grand Prix'de buzun üzerinde bulduğum payetleri düşündüm; elbisemdekilere çok benzeyen küçük beyaz diskler. Ama tam olarak aynı değillerdi.

Pek doğru değil.

"Bir sorunumuz var," dedim.

BÖLÜM 81

Heath ve ben konuşmak için dışarı çıktık, böylece duyulmayacaktık. Buz Pateni Sarayı ile Fisht Olimpiyat Stadyumu'nun çelik kabuğu arasında, porsuk ağaçlarından oluşan bir koru ile çevrili, bodur kahverengi çimenlerden ve yaprak dökmeyen çalılardan oluşan bir alan vardı. O hafta birçok kez önünden geçmiş ve buranın bir bahçe olduğunu düşünmüştüm; ancak bakımlı Olimpiyat alanlarının geri kalanına kıyasla biraz dağınık görünüyordu ve kimsenin girdiğini görmemiştim.

Karanlıkta, birkaç dakika mahremiyet umuduyla oraya doğru acele ederken, alanın aslında bir bahçe olmadığını fark ettim.

Burası bir mezarlıktı. Ağaçların altında birkaç sıra mezar taşı nöbetçi gibi duruyordu.

"Francesca ve Dmitri," dedim kısık bir sesle. "Birlikte çalışıyorlar."

"Ne?" Heath haykırdı. Sonra daha yumuşak bir sesle, "Ama bunun ne ilgisi var-"

"Sanırım..." Gecenin serinletici havasından derin bir nefes aldım. "Sanırım ilaçlarınızla oynamış olabilirler."

Francesca Gaskell oldu Zengin, şımartılmış-ve ve Varis . Her kıtada laboratuvarları ve stokları olan bir ilaç imparatorluğu.

"Sence onları plasebo gibi bir şeyle mi değiştirdiler?" Heath dedi ki. "Ve bu yüzden mi artık çalışmıyorlar?"

Kısa dans gecesi, şişeyi otel odamızda bırakmıştı. Francesca ve Dmitri'nin kirli işlerini yapan kişi için şişeyi boşaltıp başka bir şeyle doldurmak yeterince kolay olurdu. Kan, elbise ve haneye tecavüz konusunda çok endişelenmiştik. Belki de bunlar sadece dikkatimizi dağıtmak, *gerçek* ihaneti fark etmemizi engellemek içindi.

"Şeker hapı içmemiz için bizi kandırmak için bu kadar zahmete girmezler," dedim. "Bence o şişenin içinde ne varsa-"

"Yasaklı bir madde." Heath başını ellerinin arasına gömdü. "Lanet olsun."

Kazanamazsınız, demişti Francesca. Altın madalyayı kazanırsak ya da podyumun herhangi bir basamağına çıkarsak, uyuşturucu testine girmek zorunda kalacaktık ve sonra maddeyi tespit edecekler ve madalyalarımız elimizden alınacaktı. Bununla mücadele etmeye çalışabilir, ne aldığımızı bilmediğimizi söyleyebilir, Francesca ve Dmitri'yi doğrudan suçlayabilirdik. Ama onlar bunu inkar ederdi ve itibarımız göz önüne alındığında, kim onlara değil de bize inanırdı ki?

Heath bütün bunları düşünerek bir ileri bir geri volta attı. Francesca ve Evan şimdiye kadar bitirmiş olmalıydılar. Rus takımı her an serbest danslarına başlayabilirdi. İçeri dönmek zorundaydık. Ne yapacağımıza karar vermeliydik.

"Garip bir şeyler hissediyor musun?" Ben sordum. "Başka belirtiler ya da -"

"Hayır. Sadece sırtım ağrıyor. Senin?"

Başımı salladım. Yaralı ayağım dışında kendimi iyi hissediyordum. Normal. Ama sadece iki hap almıştım ve dün gecedan beri hiç almamıştım. O şişedeki şey her neyse, Heath'in vücudunda benden çok daha fazlası vardı.

"Geri çekilmeliyiz, değil mi?" dedi. "Kazansak bile kaybederiz. O zaman ne anlamı var?"

Geri çekilmek akıllıca bir hareketti. Ancak bu, geçtiğimiz yıl boyunca yaptığımız tüm sıkı çalışmaların boşa gitmesi anlamına geliyordu. Kariyerlerimiz bir patlama yerine bir feryatla sona erecekti ve kazanıp kazanamayacağımızı asla bilemeyecektik. Peki ya yanılıyorsam? Haplar plasebo *olabilirdi*. Ya da kendimi boş yere paranoyakça bir çılgınlığa kaptırmış olabilirdim.

Gözlerimi mezarlıkta gezdirdim. Bana evdeki aile mezarlığını hatırlattı; tüm bunların ortasında bir parça ham, sert doğa.

parlak yenilik. Olimpiyat Oyunlarının küresel makinesinin bile buldozerlerle yıkamayacağı kutsal topraklar. Zaten bir asırdır oradaydı ve hepimizin kemikleri toprağa karıştıktan sonra da varlığını sürdürecekti.

"Bırakamayız. Şimdi olmaz." Elimi uzattım. "Ne diyorsun?"

"Diyorum ki..." Gülümsedi ve parmaklarını benimkilerle birleştirdi.

"Katarina Shaw ile kayıyorum ve onun yapamayacağı hiçbir şey yok."

"Biz Shaw ve Rocha'yız," dedim. "Ve yapamayacağımız hiçbir şey yok. Birlikte."

OceanofPDF.com

KIRK LOCKWOOD: Buzun üzerine çıktılar ve Iceberg Paten Sarayı'ndaki herkes nefesini tuttu. Ben de dahil.

Katarina Shaw ve Heath Rocha 2014 Kış Olimpiyatlarında serbest dans için açılış pozisyonlarını alıyor. Kalabalığa gülümsemiyorlar. Sadece birbirlerine odaklanmış durumdalar.

ELLIS DEAN: Unutmayın, bu güncellenmiş programı daha önce kimse görmemişti.

Taylor Swift! Lanet olası ikonik. Çok fazla insan "The Last Time" şarkısıyla yatıp kalkıyor ama gerçek Swift'çiler bunun tam bir bop olduğunu bilir. Kızlarım ve ben şarkıya eşlik etmeye hazırdık.

Kocam ve ben canlı izledik. Buzun etrafında zıplayan küçük çocuklardan Olimpiyat süper yıldızlarına kadar ne kadar ilerlediklerini görmek inanılmazdı.

VERONIKA VOLKOVA: Yelena ve Dmitri her iki Amerikan takımını için de kapıyı ardına kadar açık bıraktı. O kızın içine ne girmişti hiçbir fikrim yok; sanki başarısız olmak *istiyor gibiydi*.

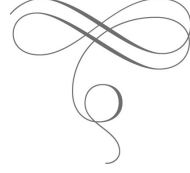
Gaskell ve Kovalenko birinci sırada, Volkova ve Kipriyanov ikinci sırada yer alıyordu. Kat ve Heath iyi kayarlarsa altın madalya onların olacaktı.

Elimizden gelen her şeyi yapmıştık. Tek yapabileceğimiz beklemektir.

Katarina ve Heath'in müzik başlamadan hemen önce birbirlerinin gözlerinin içine bakarken yakın plan görüntüsü. Tribünlere saygılı bir sessizlik çökmüş durumda.

bu kadardı. Dört dakika sonra her şey bitecekti.

BÖLÜM 82

O Müziğimiz kalp kırıklığıyla ilgiliydi ama Heath'le kayarken hissettiğim son şey buydu.

Programın koreografisinin çoğunu Boston'daki o uzun kış günlerinde kendimiz yaratmıştık ve bu yüzden bize mükemmel bir şekilde uyuyordu, her bir öge hassasiyet ve güç arasında bıçak sırtı bir dengeye sahipti.

Karanlık ve romantik piyano girişi sırasında birbirimizin etrafında yavaşça dönerken göz göze geldik. Heath fısıltı yumuşaklığındaki elleriyle çenemi kavrarken, bacaklar tellerin güçlü yay vuruşlarıyla aynı anda pompalanıyordu. Şarkı sadece vokallere ve bir keman tremolo'suna geri çekildiğinde baskı artıyor ve orkestrasyonla birlikte zirveye çıkan bir yükselişe geçiyoruz.

O serbest dans bizim hikâyemizdi: Heath ve ben, bir saniye birbirimizden uzaklaşırken, bir saniye sonra birbirimize sımsıkı sarılıyorduk. Asla durgun değil, asla basit değil, her zaman itiyor ve çekiyor, birbirimizi parçalıyor ve parçaları tekrar bir araya getiriyoruz.

Hem yetişkin hem de çocuktuk ve hem Olimpiyatlarda hem de evimizdeki donmuş gölde paten kayıyor, gülüyor, dönüyor ve birbirimize sıkıca sarılıyorduk. Aynı anda uçuyor, düşüyor ve yakalanıyor gibi hissediyorduk.

Saniyeler, saatler ve yıllar gibi geldi ve sonra bitirdik. Müzik hâlâ kemiklerimde titreşiyordu ve Heath alnını benimkine bastırdı,

Ve bu enfes anı daha da güzelleştirebilecek tek bir şey düşünebiliyordum.
Ben de bir gece önce kendimi yapmaktan alıkoyduğum şeyi
yaptım. Onu öptüm.

OceanofPDF.com

Tüm kalabalık ayaktaaydı. Rus taraftarlar bile.

GARRETT LIN: Bella ve ben ılık atıyor, ağılıyor, birbirimize sarılıyorduk - ta ki ben ona kalp atış hızı çok yükselmeden sakinleşmesini söyleyene ve kafama bir yastık fırlatana kadar.

INEZ ACTON: Evde izlerken arenadaki enerjiyi *hissedebiliyordunuz*. Çok elektrikliydi. Ben izlemedim. İzleyemedim.

Keşke orada olabilseydim. Bunun ne kadar heyecan verici olduğunu sadece hayal edebiliyorum. Onlarla çok gurur duydum.

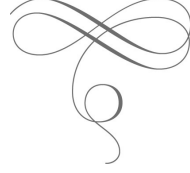
Shaw ve Rocha kibirli, tutarsız, itaatsiz, düpedüz umursamaz olabilirlerdi. Ama iş başındayken, *iş başındaydılar*. Ve o gece, uçuyorlardı.

VERONIKA VOLKOVA: Henüz skorlar bile açıklanmamıştı ve herkes sanki çoktan kazanmış gibi davranıyordu. Olimpiyatlar bir popülerlik yarışması değildir.

Başardılar. Gerçekten yapmışlardı. Öpüştüklerinde, düşündüm ki... Bella'nın Heath'le olan ilişkisini anlıyormuş gibi yapmayacağım ama üzülebileceğini düşündüm. Üzülmedi. Gülümsemeyi hiç bırakmadı.

Skorları görmemize gerek yoktu. Hepimiz emindik - yüzde yüz, aklımızda hiç şüphe yok ki emindik - Shaw ve Rocha Olimpiyat şampiyonu olacaktı.

BÖLÜM 83

Etrafımızda olup biten her şeyle -çığlık atan hayranlar, flaşlar, çiçekler ve peluş oyuncaklar yağarken- sanki yalnızdık.

Bütün dünyam Heath'in dudaklarının sıcaklığına, ensesindeki terin avuçlarımın altında kayganlaşmasına, bana yeterince yaklaşıyor muydu gibi eğilmesinin ağırlığına daraldı.

Onu daha yakına çektim, öpüşmeyi derinleştirdim. Kimin izlediği umurumda bile değildi. Önemli olan tek şey o, ben ve az önce buzun üzerinde birlikte yaptıklarımızdı.

Kanın tadına baktığımda çoktan düşmüştü.

Soçi'deki serbest danslarının ardından kalabalık çığına dönerken, Katarina ve Heath tutkulu bir öpücük paylaşır. Ona doğru eğilir, elleri belindedir.

Sonra bacakları kırılır ve buzun üzerine yığılır.

Kimse ne haltlar döndüğünü bilmiyordu.

İlkağzında ruj varmış gibi görünüyordu. Kat'in her zaman sürdüğü kırmızı ton. Aslında izleme partisi için ben de sürüyordum.

Kamera Heath'e zoom yapar. Teni solgundur ve dudakları parlak kırmızıya boyanmıştır.

FRANCESCA GASKELL: Hiç beklemiyordum, yani kan kusuyordu. Ruh hali çok hızlı bir şekilde zaferden Yunan trajedisine dönüştü.

Katarina dizlerinin üzerine çöküyor ve Heath öksürükten kıvranırken onu kucaklıyor.

GARRETT LIN: Kollarımı kardeşime doladım ve orada öylece oturduk, dehşet içinde donup kalmıştık. KIRK LOCKWOOD: Kariyerimde ilk kez ne söyleyeceğimi bilemedim.

Çekim Iceberg Paten Sarayı'ndaki kalabalığa keser-önce geniş bir görüntü, sonra tek tek izleyicilere odaklanır. Şaşkın görünümlü küçük bir çocuk kırmızı, beyaz ve mavi yüz boyasını sürerek ağlıyor. Rusya Takımı kazağı giymiş bir kadın, hasta olacakmış gibi elini ağzına götürüyor. Genç bir çift, aralarında gevşek duran bir Amerikan paçavrası ile ağzı açık duruyor.

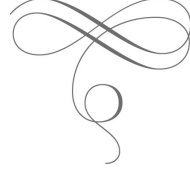
Binlerce mil . Yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu.

Heath olimpiyat halkalarının üzerine bir ağız dolusu kan tükürür. Katarina'nın yanaklarından yaşlar süzülür ve ona daha sıkı sarılır. Heath hareketsiz kalır, gözlerinin içine bakar.

Kimsenin yapabileceği bir şey yoktu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 84

W Beş yıl önce Cleveland'da buzda bana evlenme teklif ettiği gecenin korkunç bir yankısı gibi dizlerinin üzerine çöktüğünde Yine tek düşünebildiğim "*Hayır, lütfen hayır.*" oldu.

Kazanmıştık, bundan emindim. Bu hayatımızın en mutlu anı olmalıydı. Gülümsüyor, el sallıyor, öpüşmek ve ağlamak için kayıyor olmalıydık, buzun üzerine yayılmış değil. Heath'in elini tutuyor olmalıydım, öksürürken ve ödünç aldığım kostümümün pırıl pırıl altın süslemelerine kan sıçratırken onu göğsümde tutuyor olmamalıydım.

Bu şekilde değil.

Etrafımızda insanlar koşuşturuyordu; doktorlar, görevliler, medya, kim bilir kimler. Tüm bu kaosun içinde Heath'in gözleri beni hiç bırakmadı, sanki gördüğü son şeyin yüzüm olduğundan emin olmak ister gibiydi.

Parmaklarımı gevşetmek için etrafımızdaki sürünün içinden eller çıkarken bile bırakmayı reddettim. Bunun gerçekten olduğuna inanmayı reddettim.

Ona söylemediğim o kadar çok şey vardı ki. Ondan nefret ettiğim zamanlarda bile onu ne kadar çok sevdiğimi söylememiştim. Ona, büyüdüğümüz, ayrı düştüğümüz, aşık olduğumuz o eski taş evde ne kadar değişiklik yaparsam yapayım, isimlerimizi kazıdığımız yatak başlığına dokunmaya asla cesaret edemeyeceğimi söylememiştim.

Bu şekilde bitiremezdik.

Katarina Shaw, kucağında Heath Rocha ile Soçi'deki kanlı buzun üzerinde oturuyor.

Hepimiz en kötüsünden korkuyorduk.

Sağlık görevlileri piste koşar ve Heath'in topal halini bir sedyeye yükler.

INEZ ACTON: Az önce canlı bir Olimpiyatçının ölümünü izlediğimizi sandık.

Diğer buz dansçıları şaşkın bir şekilde panoların arkasında durmaktadır. Yelena ve Dmitri şok olmuş gibi görünürken, Francesca partneri Evan'ın omzunda açıkça ağlıyor.

Korkunçtu. Hiç hayal ettiğim gibi değildi. Yapımcı (Offscreen): Ne demek istiyorsun? Neyi hayal ettin?

FRANCESCA GASKELL: *(Gözlerini kırptırır, sonra gülümser.)* İlk Olimpiyatlarım, tabii ki. *(Gülümsemesi duraksar.)* Neden, neden bahsettiğimi sandınız?

KIRK LOCKWOOD: Shaw ve Rocha'nın galibiyet işaretleri görüldüğünde, Triumfnaya Caddesi'nden Soçi'nin en yakın acil doğru hızla giden bir ambulanstaydılar.

ABD takım doktoru Dr. Kenneth Archer Soçi'deki hastanenin dışında bir basın toplantısı düzenledi.

"Bay Rocha, akciğerlerde önemli kanama da dahil olmak üzere akciğer sıkıntısıyla birlikte bir kardiyak olay geçirmiştir. Testler kan dolaşımında tanımlanamayan bir maddenin varlığını göstermiştir."

Katılımcı muhabirlerin soru yağmuruna tutuldu. Dr. Archer, "Bu 'tanımlanamayan maddenin' bir tür performans artırıcı ilaç olması mümkün mü?" diye soran bir gazeteciyi çağırır.

"Spekülasyon yapmamayı tercih ederim," diye yanıtlıyor. "Bay Rocha henüz tehlikeyi

atlatmış değil." Kışımın "performans artırıcı "sı.

GARRETT LIN: Altın madalyaya layık bir performans sergilemesi bir yana, programın sonuna kadar gelebilmesi bile bir mucize.

Kural . Heath Rocha hile yaptı.

O boku bilerek almış olamaz. İmkânı yok. Biri ona ilaç vermiş ve kar kalmış.

FRANCESCA GASKELL: Ve Kat kendisi kan testi yaptırmayı reddetti - bu da sizi meraklandırıyor, değil mi?

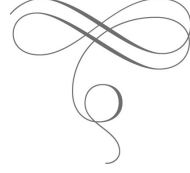
KIRK LOCKWOOD: Paten bürokrasisinin çarklarının hiç bu kadar hızlı döndüğünü görmemiştim. Disiplin duruşmasına devam etmek zorundaydık. Protokol böyle. Heath'in lanet hastaneden çıkmasını bile beklemediler. Onları desteklemek için orada olmak istedim ama kız kardeşimi bırakamazdım.

Birkaç hafta sonra Katarina, IOC Disiplin Komisyonu duruşması için Uluslararası Olimpiyat Komitesi'nin İsviçre'nin Lozan kentindeki merkezine gelir. Şık siyah bir takım elbise giymiştir ve dışarıda toplanan gazetecilere bir bakış bile atmaz.

Kat de Heath'in yanından ayrılmadı. kadar.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 85

Hve ben, kendisi katılabilecek kadar iyi olana kadar ertelenen halka açık bir duruşma talep ettik.

Uluslararası Olimpiyat Komitesi, sonsuz bilgeliğiyle talebimizi reddetti. Kariyerlerimizin kaderi kapalı kapılar ardında, gösterişli bir konferans odasında belirlenecekti ve ben ikimiz adına da konuşmak zorunda kalacaktım.

"Ne hakkında konuştuğumuzu hatırla," dedi avukatım yerimize otururken. Masa ovaldı, muhtemelen eşitlik ve şeffaflığı ifade etmek için tasarlanmıştı ama bana bir ilmik gibi göründü.

Duruşmadan önceki toplantımızda sert bir şekilde ortaya koyduğu kurallar, yarışmadaki patenciler için olan kurallara benziyordu: Saygılı ve kibar olun. Asla sıra dışı konuşmayın. Ve ne olursa olsun gülümsemeyi unutma. Disiplin komisyonu üyeleri konferans salonuna tek sıra halinde girdiler: ilk olarak IOC'nin çenesi düşük, gözlüklü başkanı duruşmaları denetlemek için oradaydı.

Onu tanımadığım diğer iki orta yaşlı adam takip etti. Ve son olarak Jane Currer vardı, boyalı kırmızı bukleleri, jüri masasında oturduğu yıllardan iyi tanıdığım sert bir ifadeyi çerçeveliyordu. Heath ve bana her zaman sert puanlar verirdi.

bu sefer daha cömert davranacağını sanmıyorum.

"Bugün bize katıldığınız için teşekkür ederiz Bayan Shaw," dedi Jane.

"Umarım Bay

Rocha'nın durumu iyileşmeye devam ediyor mu?"

Nakil için yeterince stabil olduğu anlaşılır anlaşılmaz, onu Rus devlet hastanesinden Cenevre'deki son teknoloji ürünü özel bir tesise taşıdık. Onların uzman bakımı altında bile zayıf ve yatağa bağı kaldı, hasarlı akciğerlerinden daha fazla kan öksürmek için her gece düzinelerce kez uyanıyordu. Söylemeye gerek yok, ben de pek uyuyamıyordum. İlk birkaç geceden sonra, biraz dinlenebilmek için bir otele yerleşmem için bana yalvarmaya başladı. Ama onu tekrar terk etmemin imkanı yoktu.

"İlginize minnettarım," dedim Jane'e. O kadar saygılı ve kibardım ki çenem ağrımaya başladı. "Heath iyileşiyor. Burada olamadığı için en içten üzüntülerini iletiyor."

"Elbette," dedi. "Başlayalım mı?"

İlk olarak Dünya Anti-Doping Ajansı'ndan bir temsilci konuşmak üzere çağrıldı. Heath'in kanında bulunan maddenin mevcut hiçbir laboratuvar testiyle kesin olarak tanımlanamadığını açıklamak için bir dizi slayt ve kimyasal denklem gösterdi.

"Kaynağı bilinmeyen bir ilaç gibi görünüyor," dedi ve ekledi: "Aşırı miktarda alındığında Bay Rocha'nın maruz kaldığı kardiyovasküler hasara neden olabileceği kesin."

İlacın tanımlanamaz olması ve dolayısıyla WADA'nın Yasaklılar Listesi'nde yer almaması bizi bu durumdan kurtarmadı. Tam tersine. Tıbbi kullanım için halihazırda onaylanmamış herhangi bir ilaç, etkileri ne olursa olsun, otomatik olarak müsabakalarda yasaklı kabul ediliyordu.

Sonra sıra avukatıma geldi. Heath ve benim Soch'ta sabotaj kurbanı olduğumuzu iddia etti - ancak eşyalarımıza *kimin* zarar vermiş olabileceği ve Heath'i bilgisi ya da rızası olmadan zararlı bir maddeyi yutması için kandırmış olabileceği konusunda herhangi bir suçlamada bulunmaktan kaçındı.

"Sağladığımız kayıtların açıkça gösterdiği gibi" - avukatım komisyon üyelerinin önlerindeki klasörleri karıştırabilmeleri için durakladı

-"Bayan Shaw ve Bay Rocha Oyunlara gitmeden önce Boston'da teste tabi tutulmuş ve Rusya'ya vardıklarında tekrar teste tabi tutulmuşlardır. Bu testlerin ikisi de temiz çıkmıştır."

Herhangi bir şey aldığıma dair bir kanıt yoktu ama yarışma sonrası doping testini reddetmem doping kurallarını da ihlal ettiğim anlamına geliyordu. Kameraların flaşları, siren sesleri ve Rusça bağırarak beni itip kakmaya çalışan doktorların yarattığı izdiham arasında çok bunalmıştım. Heath'ten uzaktaydım, sedyede tepkisiz yatıyordu, yüzü o kadar solgundu ki çoktan ölmüş olmasından korktum. Yanından ayrılmayı reddettim, kimsenin bana dokunmasına izin vermedim. Daha sonra bunun nasıl görüneceğini düşündüm.

Heath her ne aldıysa, ben de almıştım - gerçi görünüşe göre benim dozum yeterince azdı ve gözle görülür bir kötü etki yaşamamıştım. O ilaçlara rağmen iyi kaymıştık, onlar yüzünden değil. Ama hiçbir şey fark etmemişti.

"Ne yazık ki," dedi Jane, "Bay Rocha'nın söz konusu maddeyi nasıl ve neden aldığından bağımsız olarak, Olimpiyat müsabakaları sırasında kan dolaşımında bulunduğu bir gerçek. Bu yüzden korkarım başka seçeneğimiz yok-"

"Diğer temiz testleri nasıl açıklıyorsun?" Ağzımdan kaçırđım. Avukatım yanımda sinirlendi.

"Anlamalısınız Bayan Shaw," dedi Jane. "Eğer sizin için kurallarda bir istisna yaparsak, o zaman herkes için istisna yapmamız beklenir."

Avukatım dirseğime sert bir el koydu. Onu görmezden geldim. Tüm bu kibarlık ve nezaketten bıkmıştım. Bu durumla ilgili her şey adilmiş gibi davranmaktan. Çok yorulmuştım.

"Olimpiyat finaline kadar geldikten sonra sırf eğlence olsun diye tehlikeli uyuşturucular kullanmaya karar verdiğimizizi mi düşünüyorsunuz?" dedim.

Jane dudaklarını büzdü. "Bayan Shaw, lütfen küfürlü konuşmaktan kaçınırsanız-"

"Heath neredeyse *ölüyordu*. Gerçekten o boku bilerek aldığına inanıyor musun?" Avukatımın eli sıkılaştı. "Katarina, sana önerim-"

"Sanki ne dediğimin bir önemi varmış gibi." Onu silkeledim ve komisyon üyeleriyle yüzleşmek için döndüm. "Bunu kimin yaptığını tam olarak biliyorsunuz, ama neden

Heath ve ben varken doğruyu söylemek mi? Hepiniz bizim hakkımızdaki kararınızı yıllar önce verdiniz."

Yeterli değildik, sonra da çok fazlaydık. Ne yaparsak yapalım, onların gözünde asla altın değerinde olamayacaktık.

Jane, "Sanırım Ellis Dean tarafından yayınlanan iddialardan bahsediyorsunuz," dedi. "Teorileri kesinlikle oldukça... yaratıcı. Ama biz gerçeklere güvenmeliyiz, vahşi ve iftira niteliğindeki varsayımlara değil."

Şu ana kadar Francesca ve Dmitri'yi en azından kamuoyu önünde suçlamak isteyen tek kişi Ellis olmuştu. Oyunlardan bu yana her ikisi de olayların dışında kalmış, ayrı ayrı açıklamalar yaparak bu meselenin hızla çözüleceğine dair umutlarını ve IOC'nin doğru kararı vereceğine olan güvenlerini dile getirmişlerdi.

"Eğer iddiaları bu kadar 'çılgınca' ise," diye karşılık verdim, "o zaman Gaskell Pharmaceuticals neden ona bir ihtarname gönderdi ve sitesini kapatmaya çalıştı?"

"Bayan Shaw," diye başladı Jane.

"Neden gece yarısı Rus aksanlı adamlardan telefon alıyor? Son bir ay içinde iki kez ev değiştirdi ve *hala* tehditler alıyor."

"Bay Dean'i ya da rakiplerinizi tartışmak için burada değiliz." Jane bana sert bir bakış attı. "Tartışmak için buradayız-"

"Sabote edildik ama yine de kazandık." Ayağa kalktım. Kalem eteğim yukarı kalkmıştı ve etek ucunu yerine oturtmak için zahmet etmedim. "O altın madalyalar bizim hakkımız. Bunu biliyorsun ve o gece bizi kayarken gören herkes de bunu çok iyi biliyor."

"Bayan Shaw," dedi Jane. "Burada işimiz bitmedi." "Evet," dedim ona. "Bitirdik."

-

Bir sonraki trenle Cenevre'ye gittim. Heath'in hastane odasına ulaştığımda, IOC komitesi kararlarını açıklayan bir basın bildirisi göndermişti.

Karar oybirliğiyle alınmıştı. Cezalandırılacaktık. Madalyalarımız geri alınacak, kazandığımız puan rekorlar kitabından silinecekti. Artık Soçi'nin altın madalyalı sporcuları değildik.

Heath o öğleden sonra daha iyi görünüyordu, yatağında doğrulup oturuyordu, parlak Alp güneşi tenine biraz renk katmıştı. Yine de yüzündeki ifadeden haberi çoktan duyduğunu anlayabiliyordum.

"İyi misin?" diye sordu.

Bu soru onun kısık ve zayıf sesinde o kadar saçma duruyordu ki neredeyse gülecektim.

"Benim için endişelenme." Takım elbisemin ceketini, son birkaç haftadır zamanımın çoğunu geçirdiğim köşedeki sandalyeye fırlattım. "Bugün nasıl hissediyorsun?"

"Karara hâlâ itiraz edebiliriz. Spor Tahkim Mahkemesi'ne götürebiliriz ya da-

"Hayır." Yatağa oturdum, kalçam onunkine değiyordu. "Bırak ne istiyorlarsa yapsınlar. Umurumda değil."

Heath, "Elbette," dedi.

Sonra ciddi olduğumu anladı. Sanki beni ilk kez görüyormuş gibi baktı.

"Ama..." Yutkundu. "Biz kazandık."

"Yaptık. Bunu ben de biliyorum, sen de biliyorsun. Tüm dünya biliyor." Elini tuttum. "Peki bunu kanıtlayacak parlak metal parçalarımız yoksa kimin umurunda?"

Her kelimesinde ciddiydim. Artık madalyalar umurumda değildi. Rekorlar kitabında ölümsüzleşmemiz ya da yarın unutulmamız umurumda değildi. İsviçre'nin sıradan bir konferans salonundaki bir grup bürokrat bizim şampiyon olup olmadığımıza karar veremezdi. Kim olduğuma ben karar verdim. Ne istediğime ben karar verdim.

"Emin misin, Katarina?" Heath sordu. "Bunun senin için yeterli olacağından emin misin?"

Heath bir keresinde bana "*Sen benim evimsin*" demişti. Ayrı geçirdiğimiz onca yıla, boşa harcadığımız onca zamana rağmen o benim de evimdi. Her zaman öyleydi.

"Hayatımızın geri kalanına sahibiz," dedim. "Bu fazlasıyla yeterli."

OceanofPDF.com

Aferin ona.

JANE CURREN: Bayan Shaw'a Soçi'de yaşananlara makul bir açıklama getirmesi için her türlü fırsat verilmiştir. Kendisi bu fırsatlardan yararlanmamıştır.

INEZ ACTON: Tüm hayatını bu spora verdi ve ona böyle mi karşılık veriyorlar? Siktirsinler. Sonunda bize başka seçenek bırakmadı.

Kirk Lockwood NBC'den bildiriyor: "Amerikalı buz dansçıları Katarina Shaw ve Heath Rocha'nın Rusya'nın Soçi kentinde düzenlenen son Kış Olimpiyatlarında kazandıkları madalyalar ellerinden alınacak; ancak Bay Rocha buz dansı finalinin yapıldığı gecedan bu yana hastanede yattığı için altın madalyalarını hiçbir zaman alamadılar. ABD Artistik Patinaj Birliği önümüzdeki aylarda bir araya gelerek spordan men edilme ihtimali de dahil olmak üzere gelecekteki disiplin tedbirlerini değerlendirecek."

VERONIKA VOLKOVA: Madalya töreni haftalarca ertelendi.

Kalan buz dansı madalya sahipleri için göstermelik bir tören düzenlendi. Francesca Gaskell ve Evan Kovalenko altın madalyanın sahibi olurken, Yelena Volkova ve Dmitri Kipriyanov bronzdan gümüşe terfi etti.

Bu şekilde kazanmak istemezdim. İnan bana.

Tören biter bitmez Yelena madalyasını teyzesinin ayaklarının dibine atıyor ve hışımla oradan

uzaklaşıyor. Hepimiz için duygusal bir andı.

Görüntü Yelena'nın geri çekilen figüründe donar ve siyah beyaza dönüşür. Üst üste bindirilmiş metinde şunlar yazıyor: "Soçi Oyunları'nın ardından Yelena Volkova sporu aniden bıraktı. Prodüksiyon başlamadan önce kendisine ulaşmaya çalıştık ancak şu anda nerede olduğu bilinmiyor."

ELLIS DEAN: Yani tüm bunlardan sonra küçük Frannie Gaskell Olimpiyat şampiyonu oldu.

FRANCESCA GASKELL: Saklayacak bir şeyim olsaydı bu röportajı kabul eder miydim?

ELLIS DEAN: Ve sonraki sezon, Gaskell'ler ABD Artistik Patinajına yaptıkları yıllık olağan bağışı üç katına çıkardılar. Tamamen kurallara uygun ve hiç de çıldırtıcı derecede yozlaşmış değil.

FRANCESCA GASKELL: Sormanız gereken soru şu: Kat ve Heath bu kadar masumsa neden sizinle konuşmayı reddettiler? Neden ben buradayım da onlar değil, ha?

Gerçeği hiçbir zaman kesin olarak bilemeyebiliriz. Bu şartlar altında verebileceğimiz en iyi kararı verdik.

Kat ve Heath soyuldu. Kimin ne dediği umurumda değil.

FRANCESCA GASKELL: Ben kendi adıma onların kendileri için ne söyleyeceklerini bilmek isterim. Görünüşe göre tüm hayatımı başarılarımı savunarak geçireceğim.

Soçi'de gerçekte neler olduğunu biliyorum. Dünyanın geri kalanı da Shaw ve Rocha'nın gerçekte hikayesini hak ediyor.

Ben bir Olimpiyat şampiyonuyum. Hayırseverim. İyi bir insanım.

Yapımcı (Offscreen): Kimse öyle olmadığınızı söylemedi Bayan Gaskell. Ama soruma geri dönelim: Dmitri Kipriyanov ile ilişkinizi nasıl tanımlarsınız?

Biliyor musunuz? (Mikrofonunu çıkarmaya başlar.) Bu kadar yeter. Yapımcı (Offscreen):

Bayan Gaskell, lütfen, biz-

Sizin gerçeklerle ilgilenmediğinizi bilmeliydim. ELLIS DEAN: Ama sanırım bu artık size bağlı,

ha? (Kameraya göz kırpar.)

Francesca'nın röportajına dönersek, ayağa kalkıp kadrajdan çıkar ve bir sıra gül ağacının önünde boş bir sandalye bırakır. Çekim altın sarısı bir çiçek kümesine yakınlıyor.

Kat ve Heath'in artık madalyaları önemsemediğini sanmıyorum. Gerçek bu.

KIRK LOCKWOOD: Duruşmadan birkaç gün sonra, Heath'in doktorları Amerika Birleşik Devletleri'ne geri dönmesinin güvenli olacağına karar verdi.

Güvenlik kamerası görüntülerinde Katarina ve Heath'in Boston'daki Logan Uluslararası Havaalanına gizlice geldikleri görülüyor. Heath zayıf ve güçsüz görünmektedir ve Katarina onu tekerlekli sandalyede itmektedir.

Doğum için tam zamanında döndüler.

Hastaneden gelen samimi görüntüler Bella ve Heath'in bebek kızlarını kucakladıklarını gösteriyor. Garrett, Andre ve Kirk de sırayla onu kucaklıyor. Sonunda bebek Katarina'nın kollarına verilir. Katarina sert ve rahatsız görünüyor ama Heath'e gülümsüyor.

O kadar küçüktü ki! Şimdiye kadar gördüğüm en güzel bebektir ve yanına bile yaklaşamazdım. Bella ve Heath ona annemizin adını vermeye karar verdiler. Herkesin onu tanıdığı ismini değil, kendi ismini. Gerçek adı.

Bir Kiss & Cry gönderisi Mei Lin-Rocha'nın doğumunu duyuruyor ve aileye iyi dileklerini iletiyor.

Hepimizin Kaliforniya'ya geri döneceğini düşünmüştüm. Ama kız kardeşim aklında ne olduğunu söylediğinde herkesi şok etti.

KIRK LOCKWOOD: Bella, bebeğinin kendisi ve Garrett gibi Hollywood' ilgi odağında büyümesini istemiyordu. Bu yüzden Illinois'e taşınmaya ve orada yeni bir paten okulu açmaya karar verdi.

GARRETT LIN: Bella ve Heath arasında hiçbir zaman büyük bir romantizm olmamıştı, ama harika ortak ebeveynler oldukları ortaya çıktı. Ve Kat şaşırtıcı derecede mükemmel bir üvey anneydi.

ELLIS DEAN: Üçlü olduklarını söylemiyorum ama gibi görünüyorlardı.

GARRETT LIN: Kat ve Heath'e gelince... dek mutlu yaşadıklarını iddia etmeyeceğim. Yine de kendilerine ve diğer herkese, hiçbir şeyin onları uzun süre ayrı tutamayacağını kanıtladıklarını söyleyebilirim.

Yapımcı (Offscreen): Peki sizce Katarina Shaw ve Heath Rocha'nın gerçek mirası nedir?

JANE CURREN: Çok umut vaat ediyorlardı ve ne yazık ki bunu asla yerine getiremediler.

KIRK LOCKWOOD: Son on yılda buz dansında ciddi değişiklikler olduğunu fark ettim. Daha fazla yaratıcı kontrolü ele alıyor, kendini ortaya koyuyor ve sporun sınırlarını zorluyor. Tüm bunların Shaw ve Rocha'nın etkisinden kaynaklandığını söyleyemem ama kesinlikle bir etkileri oldu.

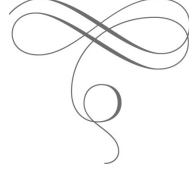
INEZ ACTON: Katarina Shaw kadınlara -sadece kadın sporculara değil, her yerdeki kadınlara- fikrinizi söyleyebileceğiniz, kendi bildiğinizi yapabileceğiniz ve kendi şartlarınızla kazanabileceğiniz bir örnek oluşturdu.

Kat ve Heath her zaman kendileriydi. Onları sevseniz de nefret etseniz de onları görmezden gelemezsiniz.

NICOLE BRADFORD: Çocukken bile çok *yoğundular*. Bu onların en büyük gücü ve en büyük zayıflığıydı. Ama birbirlerini ve paten kaymayı çok seviyorlardı. Bence insanların en çok hatırlayacağı şey bu: sevgileri.

Bu soruyu sevmedim. Sanki ölmüşler gibi konuşuyorsun. Bana kalırsa, Katarina Shaw ve Heath Rocha'nın işlerinin bittiğini düşünüyorsanız, onları hiç tanıımıyorsunuz demektir. Daha yeni başlıyorlarsa hiç şaşırmam.

EPİLOG

"O Aman Tanrım, izledin mi?"

Güneş henüz doğmamıştı ve iki kız pistin yanında oturmuş patenlerini bağlıyordu.

"Evet. Çılgıncaydı, değil mi?"

Varlığımı fark edemeyecek kadar dedikodu yapmakla meşguller. Kapıyı arkamdan hafifçe kapatıp ona yaslanıyorum ve onların hareketli seslerinin ileri geri gidip gelmesini dinliyorum.

"Çizmelerindeki dikenlerle ilgili kısım? *Ouch.*"

"Francesca denen kadın çok suskun görünüyor. Sonunda hışımla çekip gitmesi?"

"Kesinlikle. Peki ya Koç Shaw'ın sandalye fırlattığı video?"

"Bunun vahşi olduğunu mu düşünüyorsun?" Ben de öyle dedim.

Kızlar sesimi duyunca irkildiler. Çok gençler. Bana kendimi ve Bella'yı hatırlatıyorlar, ama biz hiç bu kadar kolay ürkmemiştik.

"İnan bana, yarısını bile bilmiyorsun." Taze buzu işaret ediyorum. "Git ısın."

"Evet, Koç Shaw," diye mırıldanıyorlar hep bir ağızdan.

Bella benden yeni okulunun kadrosuna katılmamı istediğinde, hayır cevabını kabul etmedi. Kısa bir süre sonra, patencilerin aileleri çocuklarını okuldan çekmekle tehdit etmeye başladıklarında

Kötü şöhretli Katarina Shaw, Bella onlara iki seçenek sundu: Ya çenenizi kapatın ya da siktirin gidin. Skandal şöhretim dikkat dağıtmasın diye yarışmalarda ona eşlik etmiyorum ama o yüksek stresli, sürekli hareket halindeki hayatı özlediğimi söyleyemem. Bugünlerde eve yakın olmayı tercih ediyorum.

Madison Castro daha sonra piste geliyor, Bella da hemen arkasında elinde bir fincan kahve taşıyor. Madison, bir maaş ve yardımcı antrenörlük unvanı karşılığında genç takımlara yardım ediyor. O ve partneri Jacob, 2022 Olimpiyatları'nda yarışmış ve onuncu olmuşlar. 2026'da daha iyisini umuyorlar ama olmazsa, koç olarak gerçek bir geleceği var.

Bella ve ben Madison'ın patencilere ısınma hareketleri yaptırmasını ve buz üzerinde ileri geri hareket etmelerini izliyoruz. Heath ve benim başladığımız eski North Shore pisti neredeyse hiç tanınmıyor; Bella burayı devraldıktan sonra baştan aşağı yeniledi. Artık alçakta asılı floresanlar yerine doğal ışık var ve kesinlikle sosisli sandviç kokusu ya da trafik konileri yok.

"Yine o lanet belgeselden mi bahsediyorlardı?" Bella soruyor. "Ah, evet. Merak etme, eninde sonunda ilgilerini kaybedecekler."

"Evet, yirminci yıldönümüne kadar." Bella kahvesini yudumluyor. "Belki bunun için benimle röportaj yapmalarına izin veririm. Herkese Katarina Shaw'un aslında o kadar da korkutucu olmadığı şok edici gerçeğini söyleyeceğim, onu bir kez tanıdığınızda."

Nefesim kesildi. "Buna cesaret edemezsin."

Garrett belgesele katılmayı kabul ettiğinde şaşırmıştık. Hepimiz arasında spot ışıklarından en çok nefret eden oydu. Ancak skandalın ardındaki insanlığı göstermenin ve elit sporcuların karşılaştığı aşırı baskıya ışık tutmanın kendisi için önemli olduğunu söyledi.

Bella bir yudum alabilmem için bana kahvesini uzatıyor. Son birkaç yıldır, espresso makinesi konusunda bir sihirbaz olan Chicago'nun önde gelen restoran işletmecilerinden biriyle görüşüyor. Çok seyahat ediyor ve şehirde kendi stüdyo dairesini tutuyor, bu da Bella için ideal bir düzenleme. İsteddiği zaman arkadaşlık, istemediği zaman bağımsızlık elde ediyor.

Karmaşık baharatların girdabı dilimin üzerinde gezinirken zevkle inliyorum.

"O adamla evlensen iyi olur," dedim. "Yoksa ben ."

"Sanırım Heath'in birkaç itirazı olabilir," diyor Bella.

"Neye itiraz?" Heath soruyor.

Kapıdan yeni girmiş, kızının eldivenli elini tutuyor. Mei kolunu çekiştiriyor. "Paten kaymaya gidebilir miyim?"

"Elbette, tatlım," diyor ona.

Onun yaşındayken Heath dünyadan bıkmış ve ciddi görünüyordu. Şimdi, kırk yaşında, her zaman gülümsüyor-özellikle de Mei etraftayken. Yine de hiçbir zaman tam gücüne kavuşamadı; bazen evimizin arkasındaki ormanda bulunan özel piste birlikte kayıyoruz, ama Heath birkaç dakika sonra yoruluyor. Sonra arkasına yaslanıp beni izliyor.

"Katie Teyze, izle!" Mei piste koşarken ve mükemmel bir Biellmann dönüşü yaparken bana bağıyor, saç örgüleri bulanıklaşıyor.

"Dikkatli olun!" Bella sesleniyor. Ben de her zamanki gibi kötü bir etki yaratarak alkışlıyorum.

Heath ve Bella'nın kızı korkusuz bir patenci, benim dokuz yaşındayken olduğumdan çok daha iyi. Kim bilir, belki de küçük tuhaf ailemizin sonunda Olimpiyat şampiyonluğunu eve getiren üyesi o olur.

Belki de tamamen farklı bir şey yapacaktır. Bu ona bağlı.

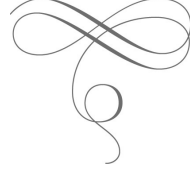
Soçi'den eve döndükten sonra Heath'in bana verdiği nişan yüzüğünü takmaya devam ettim ama hiç evlenmedik. Paylaştıklarımızın yanında bir kağıt parçası hiçbir şey ifade etmiyor. Geçtiğimiz on yıl boyunca bir ayrılıp bir barıştık ve bu ikisinin arasında her şey oldu. Öyle ya da böyle, Heath Rocha ve ben ölene kadar birbirimizin hayatında olacağız. Sonunda birbirimizi öldürsek bile.

Yine de şu anda bir şikayetim yok. Gün doğumu tavan pencerelerinden süzülerek her şeyi altın rengine boyuyor. Bella bana yine kahvesini uzatıyor ve Heath elini benimkinin içine sokuyor.

Hakkımda ne istersen söyle. Bana kaltak, hilekâr, ezik, fahişe deyin. Olimpiyat altın madalyam olmayabilir, ama daha iyi bir şeye sahibim: her günümü dünyadaki en sevdiğim insanlarla, tam olarak sevdiğim şeyi yaparak geçirdiğim bir hayat.

Eğer bu kazanmak değilse, ne bilmiyorum.

TEŞEKKÜRLER

Be *Favoriler*'i yazmadan önce, yıllarca çalıştıktan, on binlerce kelime yazdıktan ve birkaç varoluşsal krizden sonra bir değil İKİ romanı daha bıraktım. , bu kişisel Karanlık Ruh Gecesi'nde beni dinleyip sızlanan herkese ve herkese, özellikle de delirmiş e-postalarım ve ağlamaklı telefonlarıma zarafet, şefkat ve şaşmaz bilgece tavsiyelerle yanıt veren menajerim Sharon Pelletier'e teşekkür etmek istiyorum. Sharon, sende bir azizin sabrı var ve sen Harry Styles tarafından şahsen serenat yapılmayı hak ediyor.

Bu kitaba (ve kendime!) büyümek için gerekli zamanı ve alanı sağlayabildiğim için ne kadar şanslı ve ayrıcalıklı olduğum farkındayım. Büyükannem ve büyükbabam June ve Howard'a, sadece bu garip ve stresli dönemde değil, tüm hayatım boyunca gösterdikleri cömertlik ve destek için teşekkür ederim. On yıldan uzun bir süre boyunca yaratıcı tutkularımı destekledikleri ve tam zamanlı yazarlığa geçmeye karar verdiğimde (Mart 2020'de... ama bu başka bir hikaye) beni iyi dileklerle ve hisse senedi opsiyonlarıyla uğurladıkları için eski işverenime de teşekkürler.

Nihayet (SONUNDA) *Favoriler*'i bitirdiğimde, özel bir şey olduğunu hissetmiştim. Ancak kitabın şimdiye kadarki yayıncılık yolculuğu en hayalperest beklentilerimi bile aştı. Caitlin McKenna, fırtınalı başvuru/doğum günü haftamda konuştuğum ilk editör sendin ve sohbetimizin sonunda o kişinin sen olduğundan oldukça emindim. Her gün

Birlikte çalışmamız bu ilk içgüdünün yüzde 100 doğru olduğunu kanıtladı. Sen ve Kaiya en iyi rüya takımını oluşturuyorsunuz ve eğer editörlük için altın madalya verselerdi, ikiniz de podyumun tepesinde durmayı hak ederdiniz. Noa Shapiro'ya da tüm uzmanlığınız ve müthiş organizasyon becerileriniz için çok teşekkür ederim; bu kariyerimin en sorunsuz, en sakın yayıncılık deneyimi oldu ve bunun perde arkasındaki sıkı çalışmanız sayesinde olduğunu biliyorum!

Random House'daki ekibin geri kalanına-Andy Ward, Rachel Rokicki, Ben Greenberg, Alison Rich, Erica Gonzalez, Rebecca Berlant, Benjamin Dreyer, Robert Siek, Windy Dorresteyn, Madison Dettlinger, Keilani Lum, Maria Braeckel, Rachel Ake, Denise Cronin, Sandra Sjursen, Caroline Cunningham ve Pamela Feinstein- inanılmaz sıcak karşılama için ve *Favoriler*'in başarılı olması için yaptığınız ve yapacağınız her şey için teşekkür ederim. Random House yazarı olduğum için çok heyecanlıyım ve umarım daha pek çok kitapta birlikte çalışırız. Ayrıca Birleşik Krallık'ta efsanevi Chatto & Windus ile yayınlanacak olmaktan dolayı da heyecanlıyım (yoksa mutlu mu demeliyim?), bu yüzden Kaiya Shang, Clara Farmer ve oradaki tüm ekibe çok teşekkür ederim.

Kitabımın pasaportunu bolca pulla doldurduğu için Lauren Abramo'ya teşekkür ederim; gelen kutumda adını her gördüğümde küçük bir mutluluk dansı yapıyorum. Gracie Freeman Lifschutz, Andrew Dugan, Nataly Gruender, Kendall Berdinsky ve Dystel, Goderich & Bourret'de çalışan ve burayı sektörün en iyi ajanslarından biri haline getirmek için yorulmadan çalışan herkese de teşekkürler.

Film menajerim Dana Spector'a ve Eliza Jevon ve Oliver Sanderson gibi harika asistanlarına, hala kendimi çimdiklediğim toplantıları ayarladıkları için teşekkür ederim. Umarım bu kitap raflarda yerini aldığı anda, artık onlar hakkında gizlilik yemini etmeyeceğim!

Halley Sutton, ben inanmazken bile bu kitaba inandığın ve beni sonunda bu kitaba götüren tüm farklı versiyonları hakkında saçmalamamı dinlediğin için teşekkür ederim. Her zaman haklı çıkan iş eşim/eleştiri ortağım/platonik ruh eşim Wendy Heard'e teşekkür ederim. Megan Collins, teşekkürler bir olduğu için olağanüstü ajan kardeş ve her yönüyle

ve grup sohbetinde dedikodu yapmaya her zaman hazır olduğunuz için teşekkür ederim. Genç Zengin Dullar'a (diğer adıyla Kimberly Belle, Cate Holahan ve Vanessa Lillie) en iyi işbirlikçiler oldukları için çok sevgiler; üçünüzden de çok şey öğrendim ve kitaplarımızı birlikte yazmak, *Favoriler*'i çözerken aklımı başımda tuttu (finansal olarak çözmekten bahsetmiyorum bile).

Arkadaşım/öğretmenim/favori iyi cadı Andrea Hannah'ya: Seninle tanıştığımda olduğumdan çok daha farklı bir insanım. Senin rehberliğin olmasaydı nerede olurum gerçekten bilmiyorum ve bilmek de istemiyorum. Taylor Jenkins Reid'e teşekkür ederim, sadece kendi becerilerimi geliştirmem için bana ilham veren romanlar yazdığı için değil, aynı zamanda bu kadar iddialı bir projeyi başarabileceğime inanmamı sağlayan muhteşem araştırma web semineriniz için de teşekkür ederim. Kaydı her tekrar izlediğimde veya aldığım birçok notu gözden geçirdiğimde, sözleriniz bana devam etmek için ihtiyacım olan güven desteğini verdi. Ve Pasadena'daki 2022 Writer's Digest konferansında kısa da olsa sizinle tanışmak gerçekten hayatımın en önemli anlarından biriydi.

Wendy Walker, artistik patinaj geçmişinizi benimle paylaştığınız ve kitaplarımı en başından beri desteklediğiniz için teşekkür ederim. Danielle Earl, Jordan Cowan ve diğer tüm fotoğrafçılara, videograflara ve paten hayranlarına, pandemi nedeniyle evimde kilitli kaldığımda bile kendimi pist kenarında hayal etmemi sağlayan içerikler yayınladıkları için teşekkür ederim. Ve *Skating* dergisinin tüm o eski sayılarını kim tarayıp arşivlediyse... Tanrı sizi korusun, onları okumaktan ne kadar inekçe bir keyif aldığımı tahmin bile edemezsiniz. Madison Hubbell, Kaitlyn Weaver ve Amber Glenn başta olmak üzere en sevdiğim patencilere hem buz üstünde hem de buz dışında yaptığınız tüm inanılmaz şeyler için teşekkür ederim. Ve Jason Brown'a ekstra özel bir teşekkür, çünkü seni Stars on Ice'ta kayarken görme zevkine erişmemiş olsaydım bu kitap *çok* farklı bir şekilde bitebilirdi. Sanatınız ve hissedilir neşeniz beni kesinlikle büyüledi ve umarım benim yaratıcı neşem de *Favoriler*'i okuyan herkese aynı şekilde yansır.

Son olarak, en yakınlarıma ve en sevdiklerime yürekten teşekkürler: annem Linda - bunu gerçekten okuyabilirsin anne! - ve belki de yaşayan tüm heteroseksüel erkeklerden daha fazla artistik patinaj izleyen partnerim Nate. Sen gerçekten bir şeysin, tatlım.

Son olarak, Cymbalta'ya teşekkür ederim, çünkü depresyondaki bir kişi bunu yaptım.

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

LAYNE FARGO, kadın haklarını ve aynı zamanda kadınların yanlışlarını destekleyen karanlık, dramatik hikayeler yazıyor. *They Never Learn* ve *Temper* romanlarının yazarı, 1 numaralı çok satan orijinal ses dizisi Young Rich Widows'un ortak yazarı ve Lit Hub Radio'daki *Unlikeable Female Characters* podcast'inin ortak yaratıcısıdır. Layne, tam zamanlı yazar olmadan önce dramaturg, kütüphaneci ve kurumsal bilgi yöneticisi olarak çalıştı ve hala iyi bir araştırma tavşan deliğine girmeyi seviyor. Chicago'nun Rogers Park mahallesinde, en iyi arkadaşları olan kurtarılmış bir pitbull ve bir kedi, asla öldürmek istemediği tek adam (yani, neredeyse asla) ve çok fazla kitapla yaşıyor.

laynefargo.com

Instagram: [@laynefargo](https://www.instagram.com/laynefargo)

X: [@LayneFargo](https://twitter.com/LayneFargo)

OceanofPDF.com

Penguin
Random
House

What
okuma
listenizde sırada
ne var?

Bir sonraki harika
okumamızı keşfedin!

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve bu yazar hakkında güncel
haberler alın.

Şimdi **kaydolun.**

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.